

АНЕ ХОЛТ
КАКВО ИЗБИРАТЕ, ГОСПОЖО
ПРЕЗИДЕНТ

Част 3 от „Случаите на инспектор Стубьо“

Превод от норвежки: Ева Кънева, 2011

chitanka.info

*На Амелие Фармен Холт, която е способна да ме
обезоръжи;
на моята звезда, на път да порасне.*

ЧЕТВЪРТЪК, 20 ЯНУАРИ 2005

I got away with it. (Размина ми се.)

Мисълта я накара да се поколебае за миг. Веждите на стареца пред нея увиснаха. Синкав слой, предизвикан от януарския студ, покриваше измъченото му от болестта лице. Хелън Лардал Бентли понечи да си поеме въздух и най-сетне повтори думите, както настояваше мъжът:

— I do solemnly swear... (Тържествено се заклевам...)

Текстът в над стогодишната Библия в кожена подвързия почти не се четеше, изтъркан от пръстите на три поколения дълбоко религиозни Лардалци. Добре скрита зад лутеранската фасада на американското благополучие, Хелън Лардал Бентли все пак си оставаше Тома Неверни. Затова предпочиташе да положи клетвата с дясна ръка върху нещо, на което въпреки всички вярваше с цялото си сърце: историята на собственото си семейство.

— ... that I will faithfully execute... (... че честно ще изпълнявам...)

Тя се постара да прикове погледа си в неговия. Искаше да се вторачи в Chief Justice (Върховен съдия) така, както всички бяха впили очи в нея; необятната тълпа, зъзнеца под зимното слънце, и демонстрантите, застанали твърде далеч, та да ги чува от трибуната, но въпреки това тя знаеше какво скандират:

— TRAITOR! TRAITOR! (Предател!) — викаха те в един глас агресивно, докато стоманените врати на специалните превозни средства, докарани от полицията рано тази сутрин, заглушиха думите им.

— ... the office of President of the United States... (... длъжността президент на Съединените щати...)

В момента очите на целия свят бяха насочени към Хелън Лардал Бентли. Гледаха я с омраза или с възхищение, с любопитство или скептицизъм, а в някои от най-спокойните отдалечени кътчета на земното кълбо дори и с пълно безразличие. През тези минути, продължили цяла вечност, тя беше подложена на обстрела на стотици

телевизионни камери и представляваше центърът на света. Не биваше, не трябваше да мисли за това.

Нито сега, нито когато и да е в бъдеще.

Тя притисна ръка към Библията и леко повдигна брадичка.

— ... and I will, to the best of my ability, preserve, protect and defend the constitution of the United States. (... и с всички сили ще защитавам, ще пазя и ще браня Конституцията на Съединените щати.)

Масите изригнаха в радостни възгласи. Явно бяха откарали демонстрантите. Хората на почетната трибуна усмихнато й честитяха: някои топло, други — по-сдържано. Приятели и критици, колеги, семейството и някой и друг враг, който никога не й е мислил доброто; всички оформяха с устни думите, беззвучно или смело и високо:

— Честито!

Тя отново усети прилива на страх, потискан повече от двайсет години. И точно в този миг, само секунди след като влезе в длъжността си на четирийсет и четвъртия президент на Съединените американски щати, Хелън Лардал Бенгли изправи гръб, поглади категорично косата си с ръка, докато плъзгаше поглед над събралото се множество, и реши веднъж завинаги:

— I got away with it. It's time I finally forgot. (Размина ми се. Време е най-после да забравя.)

Картините изобщо не бяха хубави.

Особено скептично той наблюдаваше една от тях. Направо получи морска болест от нея, когато се наведе възможно най-близо до платното и видя как вълнистите жълто-оранжеви петна са вплетени в безкрайно множество от браздички и наподобяват купчинки камилски тор, изложен на слънце. Той усети как нещо го подмами да погали с пръсти гротескната зяпнала уста на централната фигура, но не се поддаде на изкушението. И без това картината вече беше увредена от транспортирането. По парапета отдясно на шокирания образ стърчаха печални ресни, откъснали се от платното.

Беше изключено да поправят грубата цепнатина. За целта се налагаше да правят експертиза. Сега, когато прочутите картини висяха окачени в по-скромните палати на Абдулла ар-Рахман в околностите на Риад, имаше безброй причини да се избягват експерти, доколкото това изобщо бе възможно. Той се кълнеше в ефективността на простия занаят. Не виждаше смисъл да използват електрически трион там, където работа би свършил и най-обикновен нож. Дребни престъпници пренесоха до тренировъчната зала без прозорци в Саудитска Арабия картините, откраднати от необезопасения музей в норвежката столица. Изпълнителите нямаха никаква представа кой е той и по всяка вероятност щяха да се озоват зад решетките в съответните си държави, без някога да успеят да изрекат смислена дума по въпроса накъде са поели платната.

Абдулла ар-Рахман предпочиташе женските образи, но и в тях имаше нещо отблъскващо. Дори след повече от шестнайсет години, прекарани на Запад, десет от които в престижни училища в Англия и САЩ, той изпитваше отвращение към оголените гърди и вулгарния начин, по който се предлагаха жените — едновременно равнодушно и сладно.

Извърна се. Беше гол, като изключим широките тебеширенобели шорти. Отново се качи бос на бягащата пътечка. Взе дистанционното.

Лентата се задвижи по-бързо. От тонколоните около колосалния телевизионен екран на срещуположната стена се раздаде звук.

— ... protect and defend the Constitution of the United States. (... да защитавам и да браня Конституцията на Съединените щати.)

Всичко това изглеждаше твърде непонятно. Докато Хелън Лардал Бентли все още беше сенатор, той се възхищаваше на женската ѝ смелост. След като стана номер три в класацията на престижния Васар, късогледата, пълничка Хелън Лардал атакува докторската степен в Харвард. Преди да чукне четирийсет, тя се омъжи и стана партньор в седмата по големина адвокатска кантора в САЩ — само по себе си гаранция за изключителна компетентност, солидна доза цинизъм и остроумие. Освен това тя отслабна, изруси си косата и махна очилата. И този ход си го биваше.

Но да се кандидатира за президент, си беше чиста проба високомерие.

Сега тя беше избрана, получи всеобща благословия и встъпи в длъжност.

Абдулла ар-Рахман се усмихна, когато с едно натискане на копчето увеличи темпото на бягащата пътечка. Гумената лента пареше грубата кожа на петите му. Отново увеличи темпото, докато болката в краката му стана нетърпима.

— It's unbelievable. (Направо невероятно.) — изпъшка той на безупречен американски със съзнанието, че никой на този свят не е в състояние да го чуе през дебелите цял метър стени и тройно изолираната врата. — She actually thinks she got away with it! (Тя наистина си въобразява, че ѝ се е разминало.)

3

— Велик момент — отбеляза Ингер Юхане Вик и сплете ръце, сякаш сметна за необходимо да се помоли за новия президент на Америка.

Жената в инвалидната количка се усмихна, но не каза нищо.

— Как ще отречеш, че светът не бележи напредък — продължи Ингер Юхане. — След трийсет и четирима мъже на поста... следва жена президент!

— ... the office of President of the United States...

— Съгласи се, че тези събития си велики — настоя Ингер Юхане и отново прикова поглед в екрана. — Искам да кажа: всъщност си мислех, че по-скоро ще изберат афроамериканец, отколкото да приемат жена.

— Следващия път ще стане Кондолиза Райс — отвърна събеседницата ѝ. — С един куршум — два заека. — Това не може да се нарече прогрес. Бял, жълт, черен или червен, мъж или жена; постът на американския президент е мъжка работа, независимо от пигментацията на кожата и половите органи. Бентли стигна дотук не заради женствената си природа — бавно, почти незаинтересувано произнесе тя. — А Райс — определено не заради тъмната си кожа. След четири години те ще рухнат. Няма да е нито особено положително за малцинствата, нито особено женствено.

— Тежки думи...

— Впечатляващото у тези дами не е тяхната женственост или родството им с робите. Те, разбира се, се възползват максимално от тези си качества, но най-впечатляващото всъщност е... — тя се намръщи и се помъчи да се надигне в стола.

— Всичко наред ли е? — попита Ингер Юхане.

— Да. Впечатляващото е...

Тя се повдигна на педя от ръкохватките на стола и успя да извие тялото си малко по-близо до облегалката. После разсеяно приглади пуловера си на гърдите.

— Наистина е впечатляващо колко рано са го решили — най-сетне довърши тя.

— Кое?

— Да работят толкова здраво; да бъдат толкова усърдни; да не грешат; да избягват гафове; никога, при никакви обстоятелства да не допуснат да ги сварят със смъкнати гащи. Това наистина е напълно неразбираемо.

— Но все се намира нещо гнило... каквото и да е... даже дълбоко религиозният Джордж Буш, и той имаше доста кирливи ризи...

Жената в инвалидната количка внезапно се усмихна и обърна лице към вратата на гостната. През процепа гузно надничаше момиченце на около година и половина. Жената протегна ръка.

— Влез, приятелче. Нали трябваше вече да си заспала.

— Нима може сама да слиза от креватчето? — изненадана попита Ингер Юхане.

— Позволяваме ѝ да заспива в нашето. Ела, Ида!

Детето загътри крачета по пода и се остави на жената да го вдигне в скута си. Косицата му се виеше на гарвановочерни къдрици около топчестите бузки, а очите му бяха леденосини, с ясно изразен черен пръстен около ириса. Момиченцето се усмихна на гостенката в знак, че я е познало, и се намести по-удобно в скута на жената.

— Странно, но прилича на теб — отбеляза Ингер Юхане и се наведе напред, за да погали детето по пухкавите ръчички.

— Само очите — уточни събеседницата ѝ. — Цветът. Хората винаги се оставят цветът да ги заблуди. Цветът или очите.

Възцари се тишина.

Във Вашингтон дъхът на хората се открояваше като сива пара на ярката януарска светлина. Помогнаха на Chief Justice да се оттегли; в гръб напомняше на вълшебник, докато внимателно го изпровождаха. Гологлава, новоизбраната за президент жена се усмихваше широко, загръщайки се в бледорозовото си палто.

Пред прозорците на улица „Крюсе“ в Осло вечерният мрак се съгъстяваше; улиците бяха мокри, но нямаше сняг.

В просторната гостна влезе странна жена. Тя дръпна отривисто единия си крак подобно на карикатурен мошеник в стар филм. Косата ѝ, суха и тънка, стърчеше на всички страни. Краката приличаха на

черти от молив, забити под престилката в пантофи на шотландски карета.

— Това дете отдавна трябваше да е заспало — подхвана тя, без да поздрави гостенката. — Няма ред в тази къща. Един милион пъти повторих: малката трябва да спи в отделно легло. Ела, принцесата ми.

Без да дочака отговор от жената в инвалидната количка или от момиченцето, тя грабна детето, сложи го над недъгавия си крак и закуцука натам, откъдето беше дошла.

— И на мен ми се иска да имам такава помощница — въздъхна Ингер Юхане.

— Има си предимства.

Отново млъкнаха. В предаването на Си Ен Ен участваха различни коментатори, а в промеждутъците излъчваха кадри от трибуната, където отбраният политически елит се канеше да капитулира пред студа и да се подготви за най-грандиозното отпразнуване в историята на американската столица по случай встъпването на новия президент на служба. Демократите постигнаха целта си. Победиха президент, стигнал до втория тур на изборите. Това само по себе си беше постижение. Победиха с по-голяма разлика от очакваното, и то начело с жена. Нито един от тези факти не можеше да остане незабелязан. На екрана се заредиха снимки на холивудски звезди. Или вече бяха пристигнали в града, или ги очакваха следобед. През целия уикенд градът щеше да остане под знака на тържествата и фойерверките. Госпожа Президента ще снове от един прием на друг, ще приема възхвали, ще изказва безкрайните си благодарности на помощниците си и вероятно ще смени безброй костюми. А междувременно ще възнагради заслужилите с постове и длъжности, ще претегли участието в предизборната борба и даренията, ще оцени лоялността и ще зачете старанието; ще разочарова мнозина, ще зарадва малцина, както са постъпвали трийсет и четиримата мъже преди нея в продължение на едва 230 години съществуване на нацията.

— Дали може да спи след подобно нещо?

— Моля?

— Дали според теб ще заспи тази нощ? — повтори въпроса си Ингер Юхане.

— Колко си странна — усмихна се другата жена. — Разбира се, че ще спи. Няма да стигнеш там, където е тя, ако не спиш. Тя е боец,

Ингер Юхане. Не позволявай да те подведат крехката ѝ фигура и женските ѝ дрехи.

Жената в инвалидната количка изгаси телевизора и от вътрешността на апартамента се разнесе приспивна песен:

— Ай-ай-ай-ай-ай, БОФ-БОФ.

Ингер Юхане се засмя тихичко:

— Това би изплашило моите деца до смърт.

Събеседницата ѝ избута количката си до ниската масичка за кафе и взе едната чаша. Сръбна малко, сбърчи нос и я остави на място.

— Май трябва да си вървя — погледна полувъпросително Ингер Юхане.

— Да — кимна другата жена. — Май е време.

— Благодаря ти за помощта през всичките тези месеци.

— Няма за какво толкова да ми благодариш.

Ингер Юхане Вик леко си разтърка кръста, прибра непокорната си коса зад ушите и поправи очилата си с деликатния си показалец.

— Напротив — възрази тя.

— Според мен просто трябва да свикнеш да живееш с цялата тази история, няма какво да направиш: тя съществува на този свят.

— Тя заплаши децата ми. Представява опасност. Когато поговорих с теб, а ти ме прие насериозно и ми повярва... Все пак почувствах облекчение.

— Измина почти година. Сериозното беше преди много време. А тези неща през зимата... според мен са само опит да те ядоса.

— Да ме ядоса?

— Тя подклажда любопитството ти. Ти си страшно любопитен човек, Ингер Юхане. Точно затова си станала детектив. Именно любопитството ти те подтиквала да се забъркваш в разследвания, с които всъщност не желаеш да се занимаваш, и на живот и смърт да се опитваш да различиш какво иска от теб преследвачът ти. Любопитството ти... те доведе при мен. А това е...

— Време е да тръгвам — прекъсна я Ингер Юхане, а устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка. — Няма смисъл за пореден път да предъвкваме случилото се. Но все пак ти благодаря. И сама ще намеря вратата.

За миг остана права. Хрумна ѝ колко красива е парализираната жена. Беше елегантна, на границата да изглежда твърде слаба. Имаше

овално лице и също толкова странни очи като очите на детето: леденосини, почти безцветно бистри, с широк, гарвановочерен пръстен около ириса. Правеше впечатление добре оформената ѝ уста, с ясно изразена дъга на горната устна, обрамчена от едва забележими красиви бръчици, които издаваха, че е попрехвърлила четирийсетте. Беше облечена нестандартно: пуловер с V-образно деколте от светлосин кашмир и дънки, очевидно купени от чужбина. Във вдлъбнатината на ключицата ѝ леко се поклащаше непретенциозен голям диамант.

— Много си красива, между другото!

Жената се усмихна предпазливо, почти смутено.

— Скоро ще се видим — подхвърли тя и премести стола до прозореца, където застана с гръб към гостенката, без да се сбогува с нея.

Над ширналите се пред погледи му поля снегът беше до колене. Студът се задържа дълго. Голите дървета в гората на запад искряха заскрежени. Зимните ботуши от време на време пробиваха грубата ледена кора и за миг той едва не изгуби равновесие. Ал Мъфет се спря запъхтян.

Зад възвишенията на запад слънцето клонеше към залез. Само някой откъслечен крясък на птица разкъсваше тишината. Снегът искреше в червеникавожълтите отблясъци на вечерната светлина, а мъжът със зимните ботуши проследи с очи див заек, който изскочи измежду дърветата и заслиза на зигзаг към потока от другата страна на нивята.

Ал Мъфет си пое дъх възможно най-дълбоко.

Никога не се беше двоумил дали постъпва правилно. Когато съпругата му почина и го остави с три дъщери на осем, единайсет и шестнайсет години, му отне само няколко седмици да разбере, че кариерата в един от най-престижните университети в Чикаго не може да се съчетае лесно с ролята на самотен баща. Освен това и семейният бюджет подсказваше решението: да изпрати останалите членове от семейството в спокойно селце.

Три седмици и два дена след като семейството му се установи в новия си дом на Рюрал Роуд № 4 във Фармингтън, Мейн, два пътнически самолета се разбиха в кулите близнаци в Манхатън. Непосредствено след тях още един разтресе Пентагона. Същата вечер Ал Мъфет затвори очи в безгласна благодарност за далновидността си: още като студент се бе отървал от името, дадено му от родителите — Али Саид Муфаса. Проявиха здрав разум и при избора на имена за децата си: Шерил, Катрин и Луис. За щастие те наследиха привлекателния чип нос на майка си и пепеляворусата ѝ коса.

Сега, едва три години по-късно, не минаваше и ден, без той да се радва на живота си на село. Децата му разцъфнаха, а самият той забележително бързо си възвърна радостта от ветеринарната практика. Редяха се най-разнообразни: ту дребни животни, ту едър добитък;

хилави вълнисти папагалчета и раждащи кучета, по някой и друг агресивен вол, който трябваше да получи куршум в челото. Всеки четвъртък играеше шах в Клуба. Съботата определиха за кино с децата. Понеделник вечер обикновено играеше скуош със съседа; онзи имаше писта в преустроена плевня. Дните се нижеха един след друг като нескончаема върволица от приятно разнообразие.

Семейство Мъфет се открояваше от останалите жители на градчето само в неделите: не ходеше на църква, Ал Мъфет отдавна бе изгубил връзката с Аллах и не възнамеряваше да се кланя на някакъв господ. В началото това предизвикаше реакции — замаскирани въпроси по време на родителска среща, двусмислен коментар на бензиностанцията или до машината за пуканки в киното някоя съботна вечер.

Но постепенно и това отмина.

„Всяко чудо за три дни“, помисли си Ал Мъфет и се помъчи да измъкне часовника си между ръкавицата и шушляковото яке. Налагаше се да побърза. Най-малката му дъщеря щеше да приготвя вечеря, а той от опит знаеше колко важно е да си е у дома през това време. В противен случай го посрещаха с маса, отрупана с ястия, а всички лакомства в малкия долап внезапно бяха изчезнали. Миналия път Луис сервира за вечеря четири блюда: гъши дроб, ризото с истински трюфели, последвани от пържола от еленово месо, всъщност предназначено за традиционната коледна вечеря със съседите.

Студът хапеше още по-силно, защото слънцето вече бе слязло до хоризонта. Той свали ръкавиците и долепи длани до бузите си. След няколко секунди тръгна с твърди, широки крачки, каквито постепенно се научи да прави, обут в зимните си ботуши.

Пропусна предаването за встъпването в длъжност на новия американски президент, но не защото би го измъчило кой знае колко. Когато преди десетина години Хелън Лардал Бентли се движеше в широкото публично пространство, той се ужаси. Помнеше миналото с отблъскваща яснота: онзи предобед в Чикаго, когато лежеше вкъщи, повален от грип, и превключваше каналите между пристъпите на високата температура. Хелън Лардал, много по-различна от каквато я помнеше, държеше реч в Сената. Не носеше очила. Упоритите тлъстинки, неразделна част от телосложението ѝ докъм трийсетте, се бяха стопили. Само типичният за нея жест — категоричното

диагонално движение с отворена длан през въздуха, за да подчертае всяко свое второ твърдение — го убедиха, че става дума за една и съща жена.

„Как смее“, помисли си тогава той.

После лека-полека свикна.

Ал Мъфет отново се спря и вдъхна леденостудения въздух. Вече бе стигнал до потока, където водата все още течеше под капак от кристален лед.

Тя чисто и просто разчита на него. Навярно продължава да се осланя на обещанието му, но той го бе дал преди цяла вечност, в друго време и на съвсем различно място. За човек с нейните позиции сигурно е лесно да разбере, че той е все още жив и живее в САЩ.

И въпреки това тя е позволила да я изберат за държавен глава с най-силна власт в страна, където моралът е добродетел, а двойният морал — добродетел по необходимост.

Прескочи потока и мина през натрупалия по края му сняг. Сърцето му биеше толкова силно, че кръвта шумеше в ушите му. „Случи се много отдавна“, помисли си той и събу зимните ботуши. Грабна по един в ръка и се затича по тясната зимна пътека.

— We got away with it (Размина ни се.) — прошепна той в такт със собствените си тежки крачки. — Бях човек, на когото може да се разчита. Почтен човек съм. We got away with it.

Закъсняваше. Най-вероятно вкъщи има скариди и отворена бутилка шампанско. Луис ще го нарече пиршество в чест на първата жена президент на Америка.

**СЛЕД ЧЕТИРИ МЕСЕЦА
ПОНЕДЕЛНИК, 16 МАЙ 2005**

1

— Ужасна дата. Кой, по дяволите, я избра?

Началникът на Полицейската служба за сигурност, ПСС, поглади рижата си коса.

— Много добре знаеш — отвърна малко по-млада от него жена, присвила очи към остарял телевизионен екран, който се поклащаше върху шкаф за документация в ъгъла на кабинета; цветовете бяха бледи, а в долната част на картината трепкаше черна лента. — Самият министър-председател. Нали се сещаш, идеален повод да покаже старата страна в целия ѝ националромантичен блясък.

— Пиянски изцепки, простотии и боклуци навсякъде — изръмжа Петер Салхюс. — Не ми звучи особено романтично. Утре е Седемнадесети май^[1] и ще настъпи пълен ад. И как по дяволите... — гласът му премина във фалцет, когато посочи към телевизора. — ... са си въобразили, че ще бъде възможно да опазим тази жена?

След секунди госпожа Президента щеше да стъпи на норвежка земя. Пред нея вървяха трима мъже в тъмни палта. Неизменните слушалки в ушите им се виждаха ясно. Въпреки ниските облаци всички носеха слънчеви очила, сякаш се опитваха сами да пародират себе си. На слизане по стълбата от Еър форс 1 зад госпожа Президента се появиха норвежките им близнаци — със същия ръст, също толкова мрачни и с точно същите безизразни лица.

— Май могат да свършат работата и сами — суховато отбеляза Ана Биркелан и кимна. — Освен това се надявам никой друг да не узнае за твоя... песимизъм, така да го кажем. Всъщност малко се тревожа. По принцип ти нямаш навика да... — не довърши мисълта си.

Петер Салхюс мълчеше, впил очи в екрана. Не му беше присъщо да избухва така. Напротив, когато преди две години го назначиха да ръководи наблюдателно охранителната дейност, причината изобщо да вземат човек със стаж в армията за завеждащ служба, известна с нелицеприятни истории, бе именно неговата уравновесеност и приятен характер. Левицата надигна глас, но утихна малко, когато разбра, че

навремето, като млад, Салхюс е бил социалист. Той постъпил в армията на деветнайсет години „за да разобличи американския империализъм“, както обясни с усмивка в излъчено по телевизията интервю-портрет. После превключи на сериозна вълна и за минута и половина обрисова заплашителна картина, с която повечето се съгласиха напълно, и така по-голяма част от работата бе свършена. Петер Салхюс смени униформата с костюм и се премести в офисите на ПСС, ако не с бурно одобрение, то поне със стабилен политически гръб. Служителите го харесваха, а колегите му от чужбина го уважаваха. Късата му военна подстрижка и прошарената брада му придаваха старомодно, мъжествено излъчване. Парадоксално, но факт: Петер Салхюс беше популярен началник на службата за сигурност.

А Ана Биркелан просто не го познаваше.

Осветлението от тавана хвърляше отблясъци по потното му теме. Тялото му се поклащаше напред-назад, без той да го осъзнава. Ана Биркелан хвърли поглед към ръцете му — бяха здраво сплетени.

— Какво има — тихо попита тя, сякаш не очакваше да получи отговор.

— Не е добра идея.

— Защо не спря всичко това? Щом си толкова загрижен, както изглеждаш, би трябвало да...

— Опитах. Знаеш отлично.

Ана Биркелан се изправи и се приближи до прозореца. Пролетта не се изявяваше добре в бледосивата следобедна светлина. Долепи длан до стъклото. Около нея се образува мъгла и после изчезна.

— Имаше резерви, Петер. Обрисуваше сценарии и изразяваше притесненията си. Не е същото, като да се опитваш да спреш нещо.

— Живеем в демокрация — напомни той; доколкото усещаше Ана, в гласа му нямаше ирония. — В случаи като този аз съм само един нищожен съветник. Ако можех да решавам...

— Щяхме да изолираме всички?

Тя се обърна рязко.

— Всички — повтори тя, този път по-високо. — Всички, които по някакъв начин застрашават селската идилия, наречена Норвегия?

— Да — кимна той. — Може би да.

Не беше лесно да разтълкува усмивката му. На телевизионния екран госпожа Президента бе отведена от огромния самолет към

импровизирана трибуна. Облечен в тъмно господин се засуети с микрофона.

— Всичко мина по мед и масло при посещението на Бил Клинтън припомни тя и предпазливо захвапа нокътя си. — Човекът се поразходи из града, пи бира и се запозна с кого ли не. Влезе дори в сладкарница и то без никакъв план или уговорка.

— Това беше преди.

— Преди?

— Преди Единайсети септември.

Ана отново седна. Повдигна средно дългата си коса на тила. После заби поглед и си пое дъх, за да каже нещо, но от гърдите ѝ се изтръгна само въздишка. От коридора долетя смях, но нечии бързи стъпки го отнесоха към асансьора. На онемелия телевизионен екран госпожа Президента вече бе привършила кратката си реч.

— Сега полицейският окръг на Осло отговаря за охраната — най-сетне се обади тя. — Строго погледнато, посещението на госпожа Президента не е твой проблем. Наш, де. А и... — тя направи жест към шкафа с документацията под телевизора. — ... не открихме нищо. Няма движение, няма активност. Не и сред вече познатите ни групи в страната. Нито в граничните зони. Нищо от получената отвън информация не подсказва друго, освен че това ще бъде едно наистина приятно посещение на... — гласът ѝ придоби интонацията на новинар: — ... президент, който иска да уважи родината на дедите си, добър съюзник на САЩ. Няма признаци някой да крои други планове.

— А това е странно, нали? Това е...

Той млъкна. Госпожа Президента се качи в тъмна лимузина. Жена със сръчни ръце светкавично ѝ помогна с палтото. То увисна извън колата и вратата щеше да го защити. Норвежкият министър-председател се усмихна и махна за поздрав на камерата, малко прекалено по детски нетърпелив и въодушевен от височайшето посещение.

— Това е най-мразеният човек в света — Салхюс кимна към екрана. — Знаем, че всеки ден се кроят планове как да отнемат живота на тази жена. Всеки, абсолютно всеки ден. В САЩ, в Европа, в Средния изток. Навсякъде.

Ана Биркелан подсмръкна и поглади с пръст мястото под носа си.

— Това не е от вчера, Петер. Правили са планове за покушения за много други президенти. А ние и колегите ни по целия свят непрекъснато установяваме пропуските за да не се превърнат в реалност. Те имат най-доброто разузнаване в света и...

— По този въпрос има доста спорове — прекъсна я той.

— ... и най-ефективната политическа организация в света — невъзмутимо продължи тя. — Едва ли си струва да будуваш нощем и да се тревожиш точно за госпожа Президента на САЩ.

Петер Салхюс се изправи и притисна огромния си показалец към копчето за „стоп“, когато камерата показва в близък план малко американско знаме, закрепено до капака на колата. То се развяваше в червено, бяло и синьо, докато автомобилът набираше скорост.

Екранът почерня.

— Не се тревожа за нея — каза Петер Салхюс. — А за друго.

— Сега наистина разбирам накъде биеш — кимна Ана, видимо изгубила търпение. — Трябва да се махам оттук. Знаеш къде да ме намериш, ако възникне нещо.

Тя вдигна обемна чанта с документи от пода, изправи гръб и тръгна към вратата. С ръка на дръжката, отворила вратата наполовина, тя се обърна към него и попита:

— Щом не се тревожиш за Бентли, за кого тогава?

Петер Салхюс поклати глава и леко смръщи вежди, сякаш се колебаеше дали е чул въпроса.

— За нас — внезапно и рязко изтърси той. — Тревожа се какво ще се случи с нас.

Дръжката на вратата ѝ се стори необяснимо студена на допир. Тя я пусна. Вратата бавно се затвори.

— Не за нас двамата — усмихна се той към прозореца; знаеше, че тя ще се изчерви и не искаше да я гледа. — Безпокоя се за... — свитите му пестници описаха широк, неясен кръг в нищото — Норвегия — призна той и най-последно улови погледа ѝ. — Какво, по дяволите, ще стане с Норвегия, ако нещо се провали?

Тя не беше сигурна, че разбра вложения от него смисъл.

---

[1] Седемнадесети май е националният празник на Норвегия. — Б.пр. ↑

Най-сетне госпожа Президента остана сама.

Главоболието се загнезди в задната част на главата ѝ, както винаги след такива дни. Разположи се внимателно в кремав фотьойл. Болката, нейна стара познайница, се появяваше постоянно. Лекарствата не помагаха, най-вероятно защото тя никога не призна за страданието си на лекар и затова вземаше единствено хапчета без рецепта. Главоболието се появяваше през нощта, когато всичко приключеше, и тя най-после можеше да си събуе обувките и да си вдигна краката; да прочете книга или да затвори очи, за да спре да мисли за каквото и да е, преди да заспи. Сънят не идваше. Налагаше се да седи неподвижно, леко наведена назад, с ръце, разперени встрани от тялото, и опрени в пода крака. Очите ѝ бяха полузатворени, но не напълно; червеният мрак зад клепачите правеше болката още по-лоша. Нужна бе малко светлина. Само лъч през ресниците. Отпуснати ръце с обърнати нагоре длани. Отпусната горна част на тялото. Трябваше да отклони вниманието си напълно от главата и да го насочи към краката, които притискаше силно към килима. Отново и отново, в такт с бавния ѝ пулс. Не мисли. Не затваряй напълно очи. Притисни крака към пода. Още веднъж и още веднъж.

Най-накрая, в крехко балансиране между сън, болка и будно състояние, ноктите, стискащи задната част на главата ѝ, бавно отпускаха хватката. Никога не успяваше да определи колко време продължава пристъпът. По принцип ставаше дума за петнадесет минути. Понякога се вторачваше ужасена в ръчния си часовник, неспособна да осъзнае, че той показва реалния час. Случваше се пристъпът да трае и само секунди.

„Както сега например“, констатира тя, благодарение на часовника върху нощното шкафче.

Съвсем предпазливо вдигна дясната си ръка и я долепи до тила. Все още не помръдваше. Краката ѝ продължиха да пулсират от петите до пръстите. Поради студа от дланите кожата на раменете ѝ се

свиваше. Болката наистина изчезна; напълно. Тя дишаше по-леко и се изправи така предпазливо, както и седна преди малко.

Най-лошото в тези пристъпи не беше болката, а настъпващото след това състояние на превъзбуда. За близо двайсет години Хелън Лардал Бентли се бе научила, че сънят е нещо, от което понякога просто се налага да се лишава. През отделни периоди се случваше месеци наред да не изпита болка, ала през последната година сеансът във фотьойла се превърна почти в неотменен среднощен ритуал. А понеже беше жена, недопускаща излишно разточителство дори и на време, непрекъснато изненадваше сътрудниците си, като се явяваше на сутрешните оперативки изключително добре подготвена.

Без да знаят, САЩ се сдобиха с президент, който обичайно се задоволява с четири часа сън в денонощието. И доколкото зависеше от нея, безсънието щеше да остане тайна, споделяна единствено със съпруга ѝ, свикнал след дългогодишното съжителство да заспива на запалено осветление.

Сега беше съвсем сама.

Нито Кристофър, нито дъщеря ѝ Били я придружаваха на обиколката. Госпожа Президента положи неимоверни усилия да ги спре. Стомахът ѝ все още се свиваше при спомена как очите му помръкнаха в озадачено разочарование, когато тя взе решението да пътува без семейството си. Посещението в Норвегия беше първата визита в чужбина, след като встъпи в длъжност. Имаше характер на запознанство и освен това бе свързано с държава, която двайсет и една годишната ѝ дъщеря щеше да се радва да види, а и щеше да ѝ бъде от полза. Съществуваха хиляда основателни причини да пътуват заедно като семейство, какъвто беше и първоначалният план.

И въпреки това се наложи двамата да останат вкъщи.

Хелън Бентли направи пробна крачка, все едно изпитваше съмнение дали подът ще я издържи. Главоболието определено беше изчезнало. Разтърка чело с палец и показалец. После огледа стаята. Едва сега забеляза колко красиво е подреден апартаментът: хладен скандинавски стил, светла ламперия, бледожълти материи и като че ли малко повече стъкло и стомана от нужното. Вниманието ѝ привлякоха най-вече лампите. Глобусите от обструено с пясък стъкло, без да са еднакви по форма, бяха разположени един към друг по начин, който им

придаваше непонятно за нея родство. Сложи ръка върху единия. От крушката с ниско напрежение я лъхна лека топлина.

Те са навсякъде, помисли си тя и поглади стъклото с пръст. На всички възможни места са и ме пазят.

Беше невъзможно да свикне с това. Без оглед на мястото, повода, компанията ѝ; без да се съобразяват с време и вежливост: те бяха винаги нащрек. Тя, разбира се, знаеше, че така е редно. След по-малко от месец като президент ѝ стана също толкова ясно и следното: никога няма да свикне с повече или по-малко невидимите гардове. Телохранителите, следващи я през деня, бяха друго нещо. Тя много бързо се научи да гледа на тях като на част от ежедневието. Различаваше ги. Имаха лица. Някои дори имаха имена, които ѝ разрешаваха да използва, макар че не изключваше възможността да са фалшиви.

С другите беше по-зле. Нямаше представа колко са на брой. Бяха невидими, въоръжени, прикрити сенки, които се намираха винаги около нея, без тя да знае къде са. Това ѝ беше неприятно, пораждаше неуместна параноя. Та те я пазеха. Грижеха се за нейното благо, поне доколкото изобщо изпитваха нещо друго, освен чувство за дълг. Тя си мислеше, че е подготвена да се яви в ролята на обект, но няколко седмици след встъпването в длъжност осъзна колко е невъзможно да се подготви за такъв живот.

Във всеки случай не и напълно.

През цялата си политическа кариера се бе концентрирала върху възможности и власт. Лавираше разумно, за да се сдобие с тях. По пътя, разбира се, срещна съпротива. Принципна и политическа, но и голяма доза антипатия и подстрекаване, завист и злонамереност. Избра да прави политическа кариера в страна с дългогодишни традиции в персонифицираната омраза, организираното клеветене, нечувани злоупотреби в администрацията и дори атентати. На 22 ноември 1963 за пръв път видя баща си да плаче. Беше тринайсетгодишна изплашена тийнейджърка. Дни наред си мислеше, че светът ще рухне. Още беше девойка, когато през същото бурно десетилетие убиха Боби Кенеди и Мартин Лутер Кинг. Въпреки това не схвана покушенията като лични. За младата Хелън Лардал политическите убийства представляваха недопустимо посегателство върху идеите, ценностите и позициите, които жадно вземаше присърце и които все още, почти четирийсет

години по-късно, я караха да настръхва всеки път, когато гледаше запис на речта „Имам една мечта“.

Когато отвлечените самолети се забиха в Световния търговски център през септември 2001, тя го възприе по същия начин като почти триста милиона свои сънародници: терорът е посегателство над самата американска идея. Близко трите хиляди жертви, неизмеримите материални щети и завинаги промененият силует на Манхатън се превърнаха в нещо по-голямо, в Американското.

Всяка жертва — всеки доблестен огнеборец, всяко дете, изгубило баща си, и всяко съкрушено семейство — се превърна в символ на нещо много по-мащабно от самата нея. Загубите понесоха както нацията, така и преживелите загуба.

Така го чувстваше тя. Така разсъждаваше.

Едва сега, когато самата тя влезе в ролята на Обект № 1, започна да предусеща измамата в цялата тази история. Сега тя се превърна в символ. Проблемът беше, че не се изживяваше като такъв. Или поне не се смяташе само за символ. Беше майка, съпруга, дъщеря, приятелка и сестра. Близко две десетилетия работи целеустремено, за да постигне единствената си цел — да стане президент на САЩ. Искаше власт, мечтаеше за възможности. Успя да се сдобие с тях.

А измамата стана още по-очевидна за нея.

Особено мъчително ѝ се струваше това през безсънните нощи.

Помнеше как отиде на едно погребение. Всички — сенатори и конгресмени, губернатори и всякакви други знаменитости — искаха да вземат участие в Голямата американска скръб. Присъстваха на погребения и възпоминателни тържества, като се грижеха да не останат незабелязани от фотографите и журналистите. Починалата на въпросното погребение беше жена, току-що постъпила на работа като секретарка във фирма с офис на седемдесет и третия етаж на Северната кула.

Вдовецът едва ли имаше трийсет години. Той седеше на първия ред в параклиса с по едно дребосъче на всяко коляно. Момиченцето до него, шест-седемгодишно, галеше непрекъснато, почти маниакално ръката на баща си, сякаш малкото дете вече разбираше, че баща му е на път да си изгуби разсъдък и се налага да му припомня за съществуването си. Фотографите се съсредоточиха върху малките, две-тригодишни близнаци, и красивото момиченце, цялото в черно, както

не бива да се облича нито едно дете. Хелън Бентли обаче се втренчи в бащата, докато минаваше край ковчега. В лицето му не прочете печала каквато самата тя почувства. То беше изкривено в отчаяние и страх; в неподправен ужас. Този мъж не беше в състояние да проумее как светът ще продължи да съществува. Нямаше представа как ще се грижи за децата си. Не знаеше как ще свърже двата края, как ще изкара пари за наем и училищни такси, как ще намери сили сам-самичък да възпита три деца. Получи своите петнайсет минути слава, защото съпругата му се е оказала на неподходящото място в неподходящото време, и по някакви абсурдни житейски закони го провъзгласиха за американски герой.

Използвахме ги, помисли си Хелън Бентли и през панорамните прозорци на юг плъзна поглед над тъмния фиорд на Осло. Небето все още светеше в причудлив бледосин оттенък, безсилно да приеме напълно нощта. Използвахме ги като символи, за да накараме хората да бъдат единни. Успяхме. Но какво прави той сега? Какво е станало с него? А с децата? Защо не се осмелих да разпитам за тях?

Гардовете се намираха нейде навън. Из коридорите. В съседните стаи. По покрива на сградите и в паркирани автомобили; бяха навсякъде и я пазеха.

Налагаше се да спи. Леглото изглеждаше примамливо, с големи пухени завивки. Такива имаше в мансардата у баба й в Минесота. Останаха в спомените й от детските години, прекарани там, когато беше малка и живееше в блажено неведение. Скриваше се от света, като дръпваше карираната завивка над главата си.

Тази път хората няма да бъдат единни. Затова положението е лошо. Крие безкрайно по-голяма опасност.

Последното, което направи, преди да заспи, беше да нагласи будилника на мобилния си телефон. Часът стана два и половина. Странно защо, но навън започваше да се развиделява.

ВТОРНИК, 17 МАЙ 2005

1

Националният празник започна както обикновено, преди хората да са се усетили. Полицията в Осло вече бе прибрала повече от двайсет замаяни, облечени в червено тийнейджъри, които в момента спяха в изтрезвителното, очаквайки бащите им да ги откупят със снизходителна усмивка на уста. Останалите няколко хиляди абитуриенти се стараеха с всички сили никога да не проспират тържеството. По улиците пищяха евтини автобуси със скъпарски музикални уредби. В разкоша вече се виждаха и наизлезли хлапета. Те тичаха като палета след натруфените автобуси и просеяха карти за абитуриенти. На гробищата групи ветерани от войната — с всяка изминала година все по-малко на брой — се събираха, за да отбележат тихо и кротко Деня на мира и свободата. През града се влачеше музикална трупа, тътрейки крака в подобие на марш. Сърдитите звуци на тромпетите се грижеха всеки, който все още спеше противно на очакванията, да се събуди и да изпие първата си чаша кафе за деня. В парковете на града изпод одеяла и найлонови пликчета изпълзяваха наркомани, без да имат представа какво се случва.

Времето беше обичайното. На юг облачната покривка се разкъса, но нямаше изгледи денят да бъде топъл. Напротив: възникваха опасения за превалявания от дъжд, ако се съдеше по сивия оттенък на небето на север. Повечето дървета бяха все още с полуоголени клони, макар че брезата вече беше започнала да цъфти. Родителите навличаха децата с вълнено бельо, а малчуганите още на закуска хленчеха за сладолед и кренвирши. Знамената плющяха под напора на силния вятър.

Кралството бе готово за празненство.

Пред хотел в центъра на Осло зъзнеше полицайка. Беше прекарала там цяла нощ. Все по-често и възможно най-дискретно си поглеждаше часовника. Скоро щяха да я сменят. На няколко пъти си позволи да размени две-три думи със свой колега, застанал на пост на пет-шест метра от нея, но иначе нощта ѝ се стори непоносимо дълга. Известно време се мъчеше да убие времето, като гадае кои от

минувачите са телохранители. Около два часа обаче потокът от хора намаля. Доколкото виждаше, по покривите нямаше часовои. След като малко след полунощ придружиха американския президент и я оставиха в хотела, тъмните, лесно разпознаваеми автомобили с тайни агенти, които минаваха край нея, вече не се забелязваха. Но те, разбира се, бяха там. Тя го знаеше, макар да беше само едно обикновено ченге, служещо по-скоро за украса в спретнатата си униформа, мръзнейки до степен да си докара цистит.

Към главния вход на хотела се приближи автомобилен кортеж. По принцип достъпът дотам беше свободен. Сега обаче го бяха ограничили с метални решетки и пред скромния вход се образуваше издължена временна площадка.

Полицайката вдигна две от бариерите, както гласеше предварителната инструкция. Направи няколко крачки към входа. Може пък да зърне госпожа Президента отблизо, когато я вземат за празничната закуска. Би било своеобразна награда след кошмарната нощ. Не че ѝ пукаше за подобни зрелища, но все пак тази дама бе най-овластената жена на света.

Никой не я спря.

Първата кола удари спирачки и през въртящата се врата на хотела изскочи мъж. Беше гологлав, без връхни дрехи. На ремък през рамо носеше комплект за радиовръзка. Полицайката мерна кобур изпод разкопчаното му яке. Безизразното му лице биеше на очи.

От седалката до шофьора в четвъртата кола слезе дребен, набит мъж в тъмен костюм. Преди да излезе напълно от колата, другият мъж го пресрещна, хвана го за ръката и двамата постояха така няколко секунди. Разговаряха шепнешком.

— Какво? What?

Дребният норвежец не притежаваше непроницаемото лице на американеца. Зяпна от почуда за миг, после се окопоти и се изправи. Полицайката бавно направи няколко крачки към колата. Все още не отгатваше какво казват.

От хотела излязоха още четирима мъже. Единият говореше тихо по мобилен телефон, втръчен в ужасяваща статуя от блестяща стомана на мъж, чакащ такси. Останалите трима агенти дадоха знак на човек извън полезрението на полицайката, а после тримата вкупом, като по зададен сигнал, погледнаха към нея.

— Hey you! Officer! You! (Ей, ти! Полицай! Ти!)

Полицайката се усмихна колебливо. После вдигна ръка и посочи към себе си с въпросително изражение.

— Yes, you (Да, точно ти.) — повтори единият и се озова до нея с три гигантски скока. — ID, please. (Документ за самоличност, моля.)

Тя извади служебната карта от вътрешния си джоб. Мъжът хвърли поглед на норвежкия герб. Без дори да обърне картата, за да провери снимката, я върна на полицайката.

— The main door. No one in, no one out. Got it? (Главната врата. Никой да не влиза, никой да не излиза. Ясно?)

— Yes. Yes.

Полицайката преглътна и облещи очи.

— Yes, sir!

Мъжът обаче вече се намираше твърде далеч, за да чуе учтивата фраза, която тя най-после успя да измисли. Колегата от снощи се приближи до главния вход. Очевидно получи същата заповед като нея и придоби неуверен вид. И четирите автомобила потеглиха внезапно с пълна газ, излязоха от площадката и изчезнаха.

— Какво става тук? — прошепна полицайката и зае позиция пред двойната стъклена врата; колегата ѝ изглеждаше напълно объркан. — Какво, по дяволите, става тук?

— Трябва... Май ни наредиха да пазим тази врата.

— Това го разбрах. Но... защо? Какво се е случило?

Отвътре се зададе възрастна дама и се опита да раздвижи крилата на вратата. Носеше тъмночервено палто и чудатата синя шапка с бели цветя по периферията. На гърдите си бе закрепила връзка по случай Седемнайсети май, която стигаше почти до пода. Най-после тя успя да излезе навън.

— Съжалявам, госпожо. Налага се да изчакате малко — съобщи ѝ полицайката с най-милата си усмивка.

— Да изчакам — враждебно повтори дамата. — След четвърт час ще посрещам дъщеря ми и внучката ми! Имам резервация за...

— Вероятно няма да трае дълго — успокои я полицайката. — Бъдете така добра...

— Аз ще се погрижа — обади се мъж в униформа на хотела, задал се от рецепцията с бързи крачки. — Госпожо, елате с мен и...

— Oh say, can you seeeeeeeeeee, by the dawn's early llllught... (О, виждаш ли, докато съмне...) — неочаквано мощен глас разцепи сутрешния въздух.

Полицайката се обърна рязко. От северозапад, където отцепената улица водеше към паркинг на юг от Централната гара, се зададе огромна мъжка фигура, облечена в тъмно палто, с микрофон в ръка, следван от музикална трупа.

— ... what so prouuuuuuudly we hailed... (... която толкова гордо приветствахме...)

Тя веднага го позна. Нямаше как да се сбъркат и белите униформи на музикантите и тя внезапно се сети, че Младежката организация на училище „Синсен“ и мъжът с мощния глас на професионален певец по план трябваше да създадат задушевна сутрешна атмосфера за госпожа Президента точно в седем и половина, преди да я заведат на закуска в Двореца.

Биенето на барабаните придоби силата на гръм. Певецът се сви като за скок и си пое дъх:

— ... at the twighlght's last gleeeeeeming... (... при последните отблясъци на здрача...)

Трупата се опитваше да свири в такт, напомнящ марш. Певецът обаче имаше афинитет към тържественото пеене. Постоянно изоставаше в мелодията, а страстният език на тялото му се намираще в ярък контраст с военната стойка на музикантите.

Госпожа Президента все още не се показваше. Автомобилният кортеж отдавна бе изчезнал. Американците, едва успели да дадат заповедите си, преди да се втурнат обратно към фоайето на хотела, също не се виждаха през затворената врата. Там стоеше само възрастната дама с шапка в ръка и беснееше. Някой явно бе блокирал бравата. Младата полицайка стоеше сама и нямаше представа какво да стори. Дори колегата ѝ се изгуби някъде, без тя да разбере къде. Поколеба се дали изобщо постъпи правилно, като прие заповед от чужденец. Но никой не дойде да я смени, каквато беше уговорката.

Дали не е редно да позвъни на някого?

Вероятно причината се криеше в студа или в нервното напрежение заради престижната задача, но четирийсетимата музиканти и вокалът звезда продължаваха невъзмутимо да изпълняват Starspangled Banner (Обсипано със звезди знаме.) на отцепената улица,

преустроена по-скоро в неуспешно място за тържества с един-единствен зрител в лицето на полицайката.

— Мамка му, Мариане! Мамка му!

Полицайката се обърна рязко. Колегата ѝ се втурна към нея от странична врата на хотела. Беше си свалил шапката. Тя сбърчи нос и посегна с ръка да оправи периферията на своята.

— Тази жена е изчезнала, Мариане — запъхтяно съобщи той.

— Какво?

— Дочух го от двама... само исках да разбера какво става, нали, и...

— Наредиха ни да не мърдаме отук! Да охраняваме вратата!

— Не да приемам техни заповеди! Те нямат право да командват на наша територия! А и трябваше да ни сменят преди половин час. Затова влязох оттам — той посочи нетърпеливо с ръка. — ... а служителите на хотела не ме спряха, нали съм с униформа и така нататък, та...

— Кой е изчезнал?

— Жената! Бенгли! Госпожа Президента, коя!

— Изчезнала — вяло повтори тя.

— Няма я! Никой не знае къде е! Или поне... така чух да казват двама от онези типове и... — той не довърши мисълта си и се засуети с мобилния си телефон.

— На кого звъниш? — подхвана Мариане и запуши едното си ухо; трупата беше на път да достигне кресчендо. — На кого се обаждаш?

— На „Ве Ге“ — прошепна колегата ѝ. — Новината струва поне десет хиляди.

Тя мълниеносно грабна телефона от ръката му.

— Не става — просъска тя. — Трябва да намерим... да се свържем с... — погледна мобилния телефон, сякаш можеше да ѝ помогне. — С кого трябва да...

— ... and the laaaand of the freeeeeeee! (... и страната на свободните!)

Песента постепенно утихна. Изпълнителят се поклонил неуверено. Някой от трупата се разсмя. После настъпи пълна тишина.

Гласът на полицайката прозвуча тънко, пискливо, а ръцете ѝ трепереха, когато вдигна телефона пред очите на колегата си и

довърши:

— С кого... с кого, по дяволите, трябва да говорим?

Главната секретарка на министъра на правосъдието беше сама в кабинета. Извади от металния шкаф в преградения архив три класъора: жълт, син и червен. Постави ги върху бюрото на държавния съветник, а после сложи кафе. Взе химикалки, моливи и бележници от реквизитния шкаф и ги занесе в стаята за съвещания. Ловко и бързо се регистрира в трите компютъра: в своя собствен, в този на министъра на правосъдието и в този на съветника в министерството. От бюрото си грабна секундомер и се върна в архива. Без особено затруднение избута една от етажерките настрана. Появи се панел с червени цифри. Настрои секундомера, набра десетцифрен код и засече времето. След трийсет и четири секунди набра нов код. Вторачи се в секундомера, изчака... Измина минута и половина. Още един код.

Вратата се отвори.

Тя грабна само една сива кутия, а другата част от съдържанието остави. После заключи всичко след същата щателна процедура и затвори архива.

Отне ѝ точно шест минути да стигне до кабинета. Тя и съпругът ѝ тъкмо пътуваха към Берум да видят племенницата си и да прекарат няколко дена в надбягване с картофи и печене на вафли в училище „Еве“, когато я потърсиха по мобилния. Още щом видя номера на екрана, помоли мъжа си да отбие от Околовръстното. Той я закара до правителствения квартал, без дори да попита защо я викат.

Тя пристигна първа.

Бавно се отпусна на стола и приглади косата си.

„Код четири“, каза гласът по телефона.

Би могло да е тренировка, каквито провеждаха постоянно през последните три години. Това, естествено, можеше и да е тренировка.

На Седемнайсети май?

Тренировка на националния празник?

Главната секретарка се сепна, когато вратата към коридора се отвори с трясък. Министърът на правосъдието влезе, без да поздрави.

Вървеше вдървено, със ситни крачки, сякаш едва се удържаше да не затича.

— Имаме стандартна процедура за такива ситуации — отбеляза той доста високо. — Почнахме ли?

Говореше по начина, по който вървеше: отсечено, като опъната струна. Главната секретарка не разбра към нея ли е адресиран въпросът, или към един от тримата мъже, последвали министъра в стаята. За всеки случай кимна.

— Чудесно — отвърна министърът на правосъдието, без да спира похода към кабинета си. — Имаме си стандартни процедури. Вече действаме. Кога ще дойдат американците?

„Американците“, помисли главната секретарка и усети как ѝ стана горещо. Американците. Неволно хвърли поглед към дебелия папка с кореспонденцията по повод посещението на Хелън Бентли.

Началникът на службата за сигурност Петер Салхюс не тръгна след тримата. Вместо да ги последва, той се приближи и ѝ подаде ръка.

— Отдавна не сме се виждали, Беате. Искане ми се да беше при други обстоятелства.

Тя се изправи, приглади полата си и пое ръката му.

— Не съм напълно... — гласът ѝ секна и тя се изкашля.

— Съвсем скоро ще те информират — успокои я той.

Ръката му беше топла и суха. Тя я задържа в своята доста дълго, като че ли имаше нужда от сигурността, излъчвана от крепкото ръкостискане. После кимна.

— Донесе ли сивата кутия? — попита той.

— Да.

Тя му я подаде. Разговорите в кабинета на министъра можеха да се разбъркат, шифроват и преиначат само с няколко хватки и без намесата на допълнително оборудване. Това се налагаше в много редки случаи. Тя не си спомняше кога за последно я помолиха да го направи. След някой и друг разговор с министъра на отбраната, може би — за всеки случай. По време на кризисни ситуации обаче следваше да се използва кутията. Никога досега не се беше налагало, освен по време на тренировъчни упражнения.

— Само няколко неща... — Салхюс претегли разсеяно кутията в ръка. — Това не е упражнение, Беате. Пригответи се да поостанеш тук известно време. Но... Някой знае ли, че си тук?

— Мъжът ми, разбира се. Ние...

— Не му се обаждай още. Изчакай възможно най-дълго, преди да му съобщиш къде си. Новината плъзва доста бързо. Но засега се налага да си откраднем нужното ни време. Свикахме Националния съвет по сигурността и се надяваме да съберем всички, та да ги подготвим за това...

Усмивката му не стигна до очите.

— Кафе? — попита тя. — Да донеса ли нещо за пиене?

— И сами ще се справим. Оттам, нали?

Той взе каната с кафето.

— Вътре има чаши за кафе и напитки, както и минерална вода — осведоми го секретарката.

Последното, което чу, преди да се хлопне вратата зад гърба на началника на службата за сигурност, беше гласът на министъра на правосъдието, преминаващ във фалцет:

— За такива ситуации си имаме установени процедури! Никой ли не успя да намери премиера? Какво? Къде, за бога, се е дянал? Има си процедури!

Отново настъпи тишина. През дебелия стъкла на прозорците тя не чуваше дори кортежа от коли на абитуриенти, намерили за уместно да паркират насред улица „Акер“, точно пред министерството на културата.

Там всички прозорци тъмнееха.

Ингер Юхане Вик изобщо не разбираше как ще оцелее през днешния ден, нито как ще преживее Седемнайсети май. Вдигна към светлината ризата с национални мотиви на Кристиане. Миналата година се показа далновидна и купи на дъщеря си втори комплект. Момиченцето изцапа първия още около седем и половина. Върху ръкава на този току-що капна сладко, а до него лепнеше парче разтопен шоколад. Голото десетгодишно дете танцуваше по пода елегантно и грациозно с поглед, който рядко се спираше на някого или нещо.

Часът вече приближаваше единайсет и нямаха време.

— Тиха нощ — тананикаше детето. — Свята нощ. Всичко спи, сал една свята двойка над своя син бди. Елхови лес, елхови лес. Сам ти, Господи, упокой душата на починалите.

— Май бъркаш датата — пошегува се Ингвар Стубьо и разроши косата на доведената си дъщеря. — За Седемнайсети май има други песни. Да имаш някаква представа къде са ми ръкавелите, Ингер Юхане?

Тя не отговори. Ако беше пъхнала единия комплект риза и пола в пералнята, детето поне щеше да започне празника с чисти дрехи.

— Само погледни — оплака се тя и показа ризата на Ингвар.

— Няма значение — отвърна той и продължи да търси. — Кристиане има и други бели ризи в гардероба.

— Други бели ризи? — тя махна раздразнено. — Наясно ли си какви пари са дали родителите ми за тази носия? Знаеш ли изобщо как ще побеснее мама, ако детето се появи с обикновена риза „Хенес&Мауриц“?

— В кошарата на бедните пастири в такава нощ Христос се е родил — оповести Кристиане. — Звън, звън.

Ингвар грабна ризата. Разгледа внимателно петната.

— Ще го оправя — отсече той. — Трябват ми пет минути с препарат и сешоар. А и според мен подценяваш майка си. Тя е от малцината, които познават Кристиане отлично. Ти приготви Рагнхил и

след петнайсет минути излизаме от къщи. Шестнайсетмесечното дете седеше в единия ъгъл на стаята, погълнато от играта с пъстроцветни строителни кубчета. Изглеждаше напълно равнодушно към песните и танците на сестра си. Подреждаше кубчетата едно връз друго с удивителна предпазливост и се усмихна, когато кулата стигна до лицето ѝ.

На Ингер Юхане сърце не ѝ даваше да я прекъсне. За миг ѝ мина през ума каква пропаст дели двете момичета. По-голямата беше грациозна и крехка, а по-малката — невероятно невъзмутима. Бе трудна задача да разбереш Кристиане, а Рагнхил бе изтъкана от здрав разум и прямота. Тя повдигна най-горното кубче, забеляза майка си и ѝ се ухили с осемте си тебеширенобели зъбчета:

— Кубчета, мамо. Виж на Агни кубчетата!

— Колко прекрасна е земята — пееше звънливо Кристиане. — И колко прелестно е царството небесно.

Ингер Юхане хвана по-голямата си дъщеря. Детето остави майка си да го вдигне като пеленаче. Отпусна се в ръцете ѝ голо-голеничко.

— Днес не е Коледа — тихо ѝ обърна внимание Ингер Юхане и долепи устни до топлата детска буза. — Днес е Седемнайсети май, нали?

— Знам — отвърна Кристиане и за миг прикова поглед в очите на майка си, а после продължи с беззвучен глас: — Денят на основния закон. Празнуваме нашата независимост и свобода. Тази година отбелязваме и сто години от откъсването от Швеция. 1814 и 1905. Ето това празнуваме днес.

— Красавицата ми — прошепна Ингер Юхане и я целуна. — Колко си умна. А сега пак трябва да те облечем, нали?

— Ингвар ще ме облече.

Изплъзна се от ръцете на майка си и заприпка с боси крака по пода към банята. Спря се за миг до телевизора и го включи. От тонколоните гърмеше националният химн. Снощи Кристиане беше усилила звука докрай. Ингер Юхане грабна дистанционното и намали олекията. Точно когато понечи да се обърне, за да намери хубави дрешки за малката си дъщеря, нещо прикова вниманието ѝ.

Сцената беше класическа: море от празнично облечени хора пред Двореца; малки и големи знамена, пенсионери, насядали по малкото достъпни столове точно под балкона на Кралския дворец; в близък

план пакистанско момиче в национална носия — усмихваше се на камерата и махаше настойчиво с ръка. Когато камерата мина над гората от знамена и се насочи към наконтената репортерка, се случи нещо странно. Жената се хвана за ухото. Усмихна се глуповато, хвърли поглед надолу към нещо като ръкопис и понечи да каже нещо. Но от устата ѝ не излезе нито звук. Полуобърнатата към камерата, тя като че ли не желаше да я снимат. Последваха две неочаквани, немотивирани и твърде резки прекъсвания в предаването. Кадър от върховете на дърветата на изток от Двореца, а после на екрана се появи пищящо дете върху раменете на баща си. Кадърът се разфокусира.

Ингер Юхане отново усили звука.

Камерата най-сетне улучи репортерката, която в този момент бе закрила лявото си ухо с цяла ръка и слушаше напрегнато. Над рамото ѝ се подаде главата на младеж. Той извика „ура“.

— А сега — най-после поде объркано жената, — сега ще прекъснем за секунди прякото ни предаване от улица „Карл Юхан“... След малко ще се включим отново, но преди това...

Младежът направи с два пръста заешки уши над главата на репортерката и прихна.

— Прехвърляме се в централното ни студио за извънредна емисия новини — доста бързо съобщи репортерката и кадрите пред Двореца веднага изчезна.

Ингер Юхане погледна часовника. Единайсет без двама и три.

— Ингвар — промълви тя.

Рагнхил събори кулата си. На екрана вървеше заставката на новините.

— Ингвар! — извика Ингер Юхане. — Ингвар, ела веднага!

Мъжът в студиото носеше тъмен костюм. Гъстите му къдрици изглеждаха по-сиви от обикновено и на Ингер Юхане ѝ стори, че той преглътна два пъти, преди да отвори уста.

— Сигурно някой е починал — предположи Ингер Юхане.

— Какво?

Ингвар влезе в стаята с облечената Кристиане на ръце.

— Някой умрял ли е?

— Шшт.

Тя вдигна ръка към телевизора и сложи показалец върху устните си.

— Повтаряме, сведенията досега не са официално потвърдени, но...

Очевидно в момента в националната телевизия течеше доста активна комуникация. Опитният новинар притисна слушалката към ухото си и няколко секунди слуша напрегнато. После погледна в камерата и продължи:

— Ще ви прехвърлим към...

Свъси вежди и се поколеба. После извади слушалките, положи едната си ръка върху другата и продължи самостоятелно:

— Изпратили сме доста репортери по случая и, както разбирате, уважаеми слушатели, имаме известни технически проблеми. След секунди ще се включим на живо от Двореца. През това време ще повтора: американският президент Хелън Лардал Бентли не дойде според плана в Двореца на днешната празнична закуска. За отсъствието ѝ не е обявена причина. Тя не се появи и в Стуртинга, откъдето госпожа Президента щеше да тръгне след детското шествие заедно с председателя на парламента Йорген Космо и... секунда...

— Да не е умряла?

— Ала-бала портокала — включи се Кристиане.

Ингвар я свали внимателно на пода.

— Не знаят със сигурност — бързо отвърна Ингер Юхане. — Но като че ли...

От телевизора се раздаде писклив звук. После на екрана се появи репортер, още не успял да си свали празничната лента от ревера.

— Намирам се пред полицейския участък в Осло — задъхано обясни той, а микрофонът се тресеше в ръката му, — ... където поне едно нещо е сигурно: нещо се е случило. Началникът на полицията Бастесен, който по принцип предвожда шествието по случай Седемнайсети май, току-що мина светкавично по улицата зад мен заедно с... — полуобърнат, той посочи нагоре към входа на Главното полицейско управление, — ... заедно с... още хора. Междувременно няколко служебни коли тръгнаха от задния двор, някои от тях с включени сирени.

— Харал — пробва мъжът в студиото. — Харал Хансен, чуваш ли ме?

— Да, Кристиан, чувам те...

— Някой даде ли обяснение за случващото се?

— Не, невъзможно е дори да си проправиш път до входа. Но слуховете се разнасят главоломно, тук вече сме сигурно дванайсет-тринайсет журналисти и стана ясно, че нещо се е случило с президент Бентли. Днес сутринта тя не се появи на уговорените срещи, а на обявената пресконференция в централното фоайе на Стуртинга точно преди началото на детското шествие чисто и просто не се яви... никой! Правителствената пресслужба очевидно напълно се е сринала и засега...

— Какво, по дяволите... — прошепна Ингвар и се отпусна върху ръкохватката на дивана.

— Шшт...

— Имаме хора и около Държавната болница, и тази в квартал Юлевол — запъхтяно продължи репортерът, — ... където е логично да е попаднала Бентли, ако отсъствието ѝ е свързано със... здравословен проблем. Нищо, повтарям, нищо не свидетелства за каквато и да е форма на извънредна дейност около споменатите болници. Няма индикации за мерки за сигурност, засилено улично движение, нищо. А...

— Харал! Харал! Харал!

— Чувам те, Кристиан!

— Налага се да те прекъсна, защото току-що получихме...

Картината се премести в студиото. Ингер Юхане не помнеше да е виждала друг път как новинар поема написан текст в студиото. Ръката на преносителя все още се виждаше, когато включиха пряко предаване от студиото, и новинарят затърси опипом очилата си, които досега не му бяха нужни.

— При нас постъпи съобщение от пресслужбата на министър-председателя — изкашля се той. — Ще го прочета...

Рагнхил започна да плаче. Ингер Юхане тръгна заднишком към ъгъла, където детето се късаше от рев и протягаше ръце.

— Няма я — установи поразен Ингвар. — Жената е изчезнала необяснимо.

— Кой е изчезнал? — попита Кристиане и го хвана за ръката.

— Никой — едва доловимо промълви той.

— Ама как така — настоя Кристиане. — Нали каза, че някаква жена изчезнала.

— Не е наша позната — успокой я той и ѝ направи знак да замълчи. — Не е мама. Мама е тук. Ще ходим на гости при баба и дядо. Мама винаги ще бъде с нас.

Рагнхил се умири веднага щом се озова в обятията на майка си. Лапна палеца си и зарови глава във вдлъбнатината под врата на Ингер Юхане. Кристиане все още не пускаше ръката на Ингвар и лекичко се клатеше напред-назад.

— Дум-ди-рум-дум — шепнеше тя.

— Всичко е наред — разсеяно я успокой той. — Няма нищо страшно, съкровище.

— Дум-ди-рум-дум.

Ей сега ще се затвори в себе си, обезсърчено си помисли Ингвар. Кристиане всеки момент щеше да потъне във вътрешния си свят, както правеше винаги, когато усетеше и най-слаба заплаха или се случеше нещо непредвидено.

— Всичко е наред, приятелче.

Ингер Юхане погали детето по главата.

— А сега всички ще се приготвим. Отиваме при баба и дядо, нали. Както се разбрахме.

Но тя не откъсваше очи от екрана.

Излъчваха кадри от въздуха. Над центъра на Осло бавно кръжеше хеликоптер. Безкрайно бавно камерата следеше улица „Карл Юхан“ от Стуртинга до Двореца.

— Над сто хиляди души — прошепна Ингвар. Беше като попарен и дори не забеляза как Кристиане пусна ръката му. — Даже два пъти повече. Как, за бога, са могли да...

В единия ъгъл на стаята Кристиане блъскаше глава в шкафа. Отново си беше съблякла дрехите.

— Жената е изчезнала — тананикаше си тя. — Дум-ди-рум-дум. Няма я.

После се разплака беззвучно и неутешимо.

Абдулла ар-Рахман се нахрани. Поглади с ръка издутия си корем. За миг се поколеба дали да не направи по-дълга пауза до следващата тренировка. Действително хапна повечко. От друга страна, имаше доста задължения през деня. Ако сега не потренира, едва ли ще намери време после. Влезе в огромното си студио. Хладният въздух го облъхна приятно. Грижливо затвори вратата, а после се съблече дреха по дреха. Накрая се озова в обичайния си вид: бос, само по широки тебеширенобели шорти.

Пусна бягащата пътечка. Първо бавно, нагласи я на лека програма за четирийсет и пет минути. За тежестите ще му остане само половин час. Мисълта не му се понрави, но беше по-добре от нищо.

Не получи известие, разбира се. Никакво потвърждение, никакво кодирано съобщение, телефонно обаждане или шифрован мейл. Модерният начин на комуникация е нож с две остриета; ефективен, но и твърде рискован. Сподели сутрешната молитва с баща си. На закуска се срещна с френски бизнесмен. Отби се за малко в конюшната да провери как е роденото снощи жребче. Представляваше фантастична гледка. Никой не смути ежедневните занимания на Абдулла ар-Рахман. Не беше и необходимо.

Си Ен Ен отдавна му предостави нужното потвърждение.

Очевидно всичко е минало по план.

Нещата вървяха добре.

Мисълта я осени, когато най-сетне успя да си открадне време за цигара. Главната секретарка на министъра на правосъдието Беате Кос не беше пушачка, но винаги носеше кутия цигари в дамската си чанта. Преди малко си взе палтото и слезе с асансьора във фоайето. Беше затворено за посещения, а пред вратите от двете страни стояха на пост въоръжени гардове. Тя леко потръпна и кимна на цивилния служител, който без въпроси я пропусна през загражденията.

Пресече улицата.

Нещата действително вървяха добре. Всички заключени досега директиви и чисто теоретични положения се превърнаха в реалност за няколко часа. Оборудването за свръзка и процедурите по предупреждение проработиха. Призоваха ключовите служители, свикаха кризисен щаб. Дори министърът на отбраната, който беше на островите Шпицберген по повод националния празник, се появи в кабинета си. Всички бяха наясно с ролята си и знаеха мястото си в тази гигантска машина, явно задвижваща се от само себе си, щом веднъж започне да работи. Вероятно се забави с час-два, както очевидно смяташе Петер Салхюс, но въпреки това тя не можеше да задуши обзелата я гордост, че участва в голямо историческо събитие.

— Засрами се — промърмори тя и запали цигарата.

Новината за изчезването на американския президент все още не бе помрачила осезаемо тържествата. Глъчката и радостните възгласи от „Карл Юхан“ леко отекваха сред сградите в правителствения квартал. Край нея минаваха забързани хора с усмивка на уста. Вероятно не бяха разбрали. Макар че новината отдавна се разнесе и двата големи телевизионни канала излъчваха новинарски емисии цял предобед, нацията сякаш отказваше да си позволи да ѝ провалят грандиозното годишно честване.

Цигареният дим ѝ подейства добре.

Подвоуми се, преди да запали още една цигара. Погледът ѝ сновеше от групата журналисти пред високия блок до зелените

прозорци от бронирано стъкло на седмия етаж.

Отличаваха се видимо от останалата част на сградата. Тя се питаше често защо министърът на правосъдието има защитени от куршуми стъкла в офиса си, а ходи сам до „РИМИ“ и в дома си разполага с най-обикновена алармена система от „Секюритас“. „Но сигурно така трябва да бъде“, помисли си тя с обичайната си нагласа лоялно да приема фактите и решенията.

Мъж от сградата погледна към нея. Тя колебливо вдигна ръка за поздрав. Той също ѝ махна. Беше Петер Салхюс. Добър човек. Надежден. Винаги се държеше учтиво, при среща беше внимателен и отзивчив за разлика от мнозина знаменитости, които идваха в кабинета на министъра на правосъдието и почти не забелязваха присъствието ѝ.

Беате Кос пусна фасата на земята и леко го стъпка. Когато вдигна очи, ѝ се стори, че Салхюс каза нещо, преди да дръпне пердетата и да се обърне с лице към вътрешността на стаята.

Край нея бавно мина полицейска кола. Сирената не беше включена, но на покрива се въртеше син буркан.

— Сега сме сами — подхвана Петер Салхюс; в кабинета зад зелените прозорци бяха останали само министърът на правосъдието и началникът на полицията на Осло. — Затова си позволявам да попитам... — почеса се по брадичката и преглътна. — Хотел „Опера“ — внезапно изтърси той и впи очи в полицейския началник Бастесен. — Хотел „Опера“!

— Да...

— Защо?

— Не разбирам докрай въпроса — леко засегнато отвърна Бастесен и сбърчи чело. — Беше след...

— Имаме „Континентал“ и „Гранд“ — прекъсна го Салхюс, като се мъчеше да говори приглушено. — Прекрасни хотели с богата традиция. Разполагаме с чудесни апартаменти за представителни лица, с... — той понижи още глас и заби пръст в огромна карта на центъра на Осло. — Тук са нощували крале, принцеси, президенти. Самият Алберт Айнщайн... — млъкна и си пое дълбоко въздух — и един господ знае колко още други прочути личности, филмови звезди и носители на Нобелова награда са спали спокойно и приятно в леглата си тук — показалецът му почти проби дупка в картата — и някой решава да настани американския президент в ужасен трансформатор

между железопътна гара, пълна с наркомани, и отвратителна строителна площадка. О, небеса...

Поизправи гръб с гримаса. В стаята се чуваше само слабото жужене от климатичната инсталация. Министърът и Бастесен се наведоха и разгледаха щателно картата, сякаш госпожа Президента би могла да се скрие между имената на улиците и зацрихованите квартали.

— Как можяхте да измислите подобна глупост?

Министърът на правосъдието отстъпи крачка назад.

Началник Бастесен изтупа невидима прашинка от униформата си.

— Не са ни държали никога такъв тон — спокойно отбеляза той. — Смея да ти напомня, че сега ние носим отговорността за охранителната служба. Тя включва цялостна защита на обекти, норвежки и чуждестранни. Уверявам те...

— Тере — прекъсна го Салхюс и изду бузи, а после бавно изпусна въздуха. — Извини ме. Прав си. Не бива да си изпускам нервите. Но... Ние познаваме „Гранд“ като петте си пръста! Обучени сме да пазим „Континентал“. Защо, за бога...

— Дай ми възможност да ти отговоря!

— Предлагам да седнем — строго се обади министърът.

Никой от другите двама не се съобрази с поканата му.

— Съвсем скоро построиха президентски апартамент — поде Бастесен. — Хотелът се подготвя да направи добро впечатление на културния елит. Големи звезди. Досега не се славеха с много добро име. Е, не е от класата на „Гранд“, да го кажем така, но когато построят новата опера, местоположението ще им даде солидна преднина пред конкуренцията и... — показалецът му описа кръг в залива Бьор. — Точно сега това е светофар и не е особено чаровно. Трябва да се признае. Но по план президентският апартамент отговаря на всичките ни изисквания: естетически, практични и не на последно място изискванията за засилени мерки за сигурност. Великолепна гледка. Съединили са апартамента с други две стаи на десетия етаж и се е получило... А и... — той се усмихна накриво. — Всъщност беше логично.

През стаята премина ангел. Салхюс се втренчи в Бастесен с невярващи очи, а онзи заби поглед в картата.

— Логично, казваш — най-сетне простена началникът на службата за сигурност. — Американският президент пристига в Норвегия. Мерките за сигурност са единствени по рода си, вероятно най-засилените, каквито сме предприемали. А вие избирате... евтин хотел! Евтин!

— Както сигурно и хората от твоето ведомство знаят — отвърна Бастесен, все още напълно спокойно, — задача на всеки началник на служба е да пести обществени средства, когато е възможно. Подготвихме общ анализ на „Опера“ в сравнение със споменатите от теб хотели. „Опера“ натрупа най-много точки. Общо погледнато. Ще се осмеля да ти припомня, че госпожа Президента се движи със сравнително многобройна охрана. Сикрет Сървис, естествено, инспектираха района. И то много щателно. Доколкото знаем, са имали незначителни забележки.

— Предлагам да спрем дотук — обади се министърът на правосъдието. — Налага се да се придържаме към действителността такава, каквата е, и да не се отклоняваме в размисли какво е можело, щяло или трябвало да бъде по-различно. Сега нека... — той тръгна към вратата и я отвори.

— Къде са чертежите? — поинтересува се Петер Салхюс и погледна началника на полицията.

— На хотела ли?

Салхюс кимна.

— При нас. Незабавно ще ти извадя копия.

— Благодаря.

Протегна ръка като жест на помирение. Бастесен се поколеба, но в крайна сметка я хвана.

Часът минаваше два. Все още никой не се беше свързал с Хелън Бентли. Дори не знаеха кога точно е изчезнала. А нито шефът на службата за сигурност, нито началникът на полицията подозираха, че чертежите на хотел „Опера“, с които разполагаха в мрачната сграда с форма на полукръг на улица „Грьонланслайре“ 44, не съвпадат докрай със завършения строеж.

Събуди се заради потопеното си в повръщано ухо.

Вонята смъдеше в ноздрите му и той се опита да се изправи. Ръцете му не се подчиняваха. Примирен, той се отпусна отново. Нещата вече бяха отишли твърде далеч. Започна да повръща. Не помнеше кога за последно му се наложи да се отърве от цялата помия, която е излял в гърлото си. Няколкото десетилетия тренинг му изградиха стомашен имунитет. Избягваше само червения алкохол. Беше равносилен на смърт. Преди две години, след обилна доза контрабандна стока, се озова в болницата заедно с двамина гуляйджии. Всички бяха натровени с метанол. Единият почина. Другият ослепя. Самият той се надигна на петия ден и се прибра у дома, по-бодър от всякога. Лекарят обясни, че е извадил късмет.

„Тренинг — помисли си той. — Въпрос на тренинг.“

Но стоеше далеч от червения алкохол.

Апартаментът изглеждаше кошмарно. Знаеше го. Налагаше се да предприеме нещо. Съседите започнаха да се оплакват. Най-вече от миризмата. Трябва да направи нещо, преди да го изхвърлят.

Предприе нов опит да се изправи.

Мамка му. Целият свят се въртеше пред очите му.

Усети силна болка в слабините, в косата му имаше повръщано. Ако претърколи долната част на тялото си, навярно ще успее да стане от дивана. Само да не беше този проклет рак. Иначе нещата щяха да са супер. Няма да повръща. Ще намери сили да се изправи на крака.

Бавно, за да щади и малкото останали мускули по немощното си тяло, той избута крака си към ниската масичка. Най-сетне успя да се надигне в горе-долу седнало положение, с колене върху сплъстения килим и тяло, подпряно на дивана все едно за молитва.

Телевизорът работеше с твърде силен звук.

Сега се сети. Включи го, като се прибра тази сутрин. Сякаш в просъница помнеше как някой почука на вратата. Припряно и силно, както постоянно го мъчеха съседите му. За щастие не последва нищо.

Ченгетата явно си имаха и друга работа в ден като днешния, освен да закопчаят стар нещастник.

— Ура за Седемнайсети май — просъска той с мъка и най-последно успя да се покатери на дивана.

— Все още не е установено кога президент Бентли е изчезнала от хотела...

Звукът проряза изтормозения му мозък. Мъжът се опита да открие дистанционното в царящия хаос върху ниската масичка. Пакет чипс се бе пръснал върху куп стари вестници, полят и обилно с бира от преобърнатата консервна кутия. Някой си бе позволил да се почерпи с близо половината пица, която реши да запази за националния празник, след като вчера негов приятел му я подари в задния двор. Нямаше представа кой ли я беше изял.

— Доколкото сме осведомени, американският президент е...

В много отношения нощта беше прекрасна.

Чист алкохол, не обичайната боза. Сдобил се с половин бутилка „Уррег Тен“ само за себе си. Е, имаше и бонус, ако трябва да е честен. Почерпил се от провизиите на останалите, когато не го гледаха, и само веднъж се стигна до физическа разправа. Но така трябва да се държат добрите приятели. След края на купона във вътрешния му джоб се озоваха още няколко патрончета. Харимари едва ли ще възрази. Няма равна тази Харимари. Птичето кацна на рамото ѝ, когато полицайката и фрашканият ѝ с пари брокер я прибраха от улицата и я направиха своя домашна помощница — гъзарка в западната част на града. Но Харимари не се числеше към хората, които забравят откъде са тръгнали. Тя действително не искаше да излезе от приличния на укрепление апартамент, в който се зазида, но изпращаше пари на старите си приятели два пъти в годината — на Седемнайсети май и на Бъдни вечер. Тогава всички от старата компания си устройваха празненство с храна и чиста пиячка.

Просто не биваше да му прилязва така след тази прекрасна вечер.

Не му прилоша от алкохола, а от шибания рак на топките.

Докато минаваше през града на зазоряване — някъде около четири — красива светлина къпеше фиорда. Абитуриентите купонясваха, разбира се, но в кратките тихи мигове той си открадна

време за почивка. На пейка ли, на ограда до кофа за смет ли — няма значение, но си намери цяла, неотваряна бутилка с бира.

Светлината през пролетта е прекрасна. И дърветата са по-дружелюбни, и дори автомобилите не бибиткат толкова ожесточено, когато се случеше да залитне в пътното платно доста рязко, а шофьорът да набие спирачки.

Осло е неговият град.

— Полицията призовава всички, които са видели нещо да...

Къде, по дяволите, се дяна дистанционното?

Ето го. Най-сетне. Скрило се е под пицата. Намали звука и се просна на дивана.

— Боже мой — промълви вяло той.

Показаха снимка на някакви дрехи: син панталон, яркочервено яке, чифт обувки, само приличащи на такива.

— ... по данни на полицията това е било облеклото на президент Бентли, когато е изчезнала. Важно е да...

Тогава беше четири и десет.

Малко преди това погледна часовника на кулата пред старата Източна гара. Тя се зададе заедно с двама мъже. Якето беше червено, но жената бе твърде стара за абитуриентка.

Мамка му, как му пари в слабините.

Нима някой е изчезнал?

Нощта беше чудесна. Не беше толкова закъсал, само дето се клатушкеше през града, докато се прибере. Чувстваше се сит и доволен. Улиците бяха украсени с гирлянди в красиви цветове и той забеляза колко чисто е навсякъде.

Миризмата на повръщано ставаше все по-дразнеща. Трябва да направи нещо, да почисти. Да измие, за да не го изхвърлят.

Затвори очи.

Проклетият рак. „Така или иначе човек все умира от нещо“, помисли си той. Такъв е животът. Беше само на шейсет и една, но май живя достатъчно, като поразсъждава по въпроса.

После се обърна бавно настрана и повторно заспа дълбоко, с ухо, потопено в повръщано.

— ... така стоят нещата.

Министър-председателят отново седна на стола си. В голямата зала настана тишина. Във въздуха се носеше слаб мирис на влага. Помещението не беше проветрявано отдавна. Петер Салхюс преплете пръсти зад тила си и обходи стаята с поглед. По продължението на едната стена се простираше мебел, подобна на гише. Иначе пространството в залата заемаше главно внушителна маса с четиринайсет стола около нея. На едната стена висеше окачен плазмен екран. Усилвателите бяха поставени върху стъклени плочи на пода. На срещуположната стена висеше пожълтяла карта на света.

— Значи тези... — началникът на полицията в Осло Тере Бастесен като че ли искаше да каже тези павиани, но довърши изречението по друг начин: — агенти постоянно ще ни дишат във врата. Ще си навират носа във всичко, което правим, във всичките ни предположения и размисли. Така е.

Преди министър-председателят да успее да отговори, Петер Салхюс си пое дъх. Неочаквано се наведе над масата с ръце върху плота ѝ.

— Според мен трябва да си изясним нещо — тихо поде той. — А именно: американците по никакъв начин няма да позволят госпожа Президента им да изчезне яко дим, без самите те да положат максимални усилия, първо — вдигна единия си пръст, — за да я намерят. Второ — още един пръст се насочи към тавана, — за да заловят онзи или онези, дето са я отвлекли. И, трето — подсмихна се той, — ще преобърнат света — а ако е необходимо и ада, — за да накажат виновника. Няма да се случи в нашата страна, така да се каже. Говоря за наказанието.

Министърът на правосъдието се изкашля сухо. Всички устремиха очи към него. От началото на съвещанието той си отвори устата за пръв път:

— Американците са наши приятели и добри съюзници — заяви той; в гласа му се долавяше отсянка на обусловена от празника паника,

която накара Петер Салхюс да затвори очи, за да не го прекъсне. — И ние, разбира се, ще бъдем на тяхно разположение. Но нека да е пределно ясно — юмрукът му удари доста силно по масата, — намираме се в Норвегия. Под норвежка юрисдикция. Редно е норвежката полиция да отговаря за разследването. Да сме съвсем наясно. Когато заловим извършителя, норвежките съдилища ще го съдят — гласът му изтъня. Той млъкна, и се изкашля още веднъж, за да го оправи.

— С цялото ми уважение — намеси се Петер Салхюс с глас, доста по-плътен в сравнение с този на министъра. Изправи се, а министърът остана с полуотворена уста. — Господин министър-председател — продължи Салхюс, без дори да удостои с поглед върховния началник на норвежката полиция. — Смятам, че е време да проведе ориентиране в реалността.

Директорът на полицията, хилава жена, облечена в пълна униформа, досега що-годе бе следила изказванията на заседанието. Облегна се назад и скръсти ръце на гърдите си. През по-голямата част от времето изглеждаше разсеяна, на два пъти излиза, за да отговаря на телефонни обаждания. Сега прикова поглед в началника на Службата за сигурност със заинтригуван вид.

— Имам причини — опита се да го прекъсне ядосано министърът — да ви обърна внимание върху...

— Ще отделим време за това — вклини се министър-председателят с жест, замислен да изглежда умиротворително, но заприлича повече на мъмрене на непослушно дете. — Изкажете се, Салхюс. Къде ни липсва ориентация в реалността? Какво сте видели, а ние не сме го проумели?

Очите му, поначало твърде тесни за овалното му лице, сега имаха вид на цепки, направени със скалпел.

— Само аз ли — Салхюс разпери ръце, — само аз ли смятам тази ситуация за напълно абсурдна? — Без да дочака отговор, продължи: — Малка въздушна войска, освен Еър Форс 1. Около петдесет агенти на Сикрет Сървис. Два бронирани автомобила. Куче, търсач на взривни устройства. Неколцина специални консултанти, което най-общо значи агенти на ФБР, ако някой се чуди — опита се да погледне към министъра на правосъдието, но онзи съсредоточено бъркаше кафето си с молив. — Това са хората от антуража на

американския президент при посещението му в Норвегия. И знаете ли... смайващо малко са! — надвеси се над масата, опрял ръце на плота. — Малко са!

Остави думите му да увиснат във въздуха, за да изпробва шокиращия им ефект.

— Не ми е много лесно да разбера накъде биеш всъщност — спокойно се обади директорът на полицията. — Всички тук сме наясно какви хора доведе госпожа Президента със себе си и те не са...

— Всъщност не са достатъчно — повтори Петер Салхюс. — Не е никак необичайно американски президент да доведе войска от двестатриста агенти. Собствени готвачи, цял сал с коли. Огромен бус, натъпкан с модерно оборудване за комуникация. Военна линейка. Бронирани паравани, подходящи за употреба по време на публични изяви, компютърна техника, цели оградени места за кучета търсачи на следи, взривни устройства и кучета за защита — лицето му отново се изкриви в гримаса, когато изправи гръб. — Но тук жената идва с доста скромнен антураж. Извинете — светкавично помоли той и вдигна отбранително ръка към министър-председателя. — Искан да кажа: госпожа Президента. Госпожа Президента. Сигурно се питате защо. Защо? Защо, за бога, американският президент тръгва на първото си пътуване в чужбина с толкова ограничен брой закрилници?

Присъстващите не си блъскаха дълго главите над този въпрос. Напротив. До момента обсъждаха внушителната група американски служители, които чукаха по вратите, влизаха в кабинетите, конфискуваха оборудване и изобщо затрудняваха работата на норвежката полиция.

— Защото тук е безопасно — изрече прекалено бавно той и повтори: — Защото Норвегия е безопасна. Така си мислехме. Вижте ни само — леко се потупа по гърдите. — Цялата история е абсурдна — тихо отсъди той, вече сдобил се с по-внимателни слушатели. — Това малко черво на картата, това...

Хвърли поглед към картата на света с поразрѣфани краища. Над Балканския полуостров се мъдреше думата Югославия, написана с тлъсти букви. Петер Салхюс неволно поклати глава.

— Добрата стара Норвегия — прокара пръст по своята страна от север на юг. — Години наред говорим ту за пъстроцветната общност у нас, ту в каква мултикултурна нация сме се превърнали, за да

потърсим в следващия миг утеха в мита за свобода, невинност и другост. Светът се доближи до нас, тръбим през цялото време, но същевременно страшно се обиждаме на хората по света, защото не ни възприемат по начина, по който самите ние винаги сме се виждали: късче идилия на географската карта. Спокойно местенце на края на света, богато, щедро и добро към всички. — Захапа сухото крайче на устната си. — Намираме се в разгара на мощен, страховит сблъсък и искам да го разберете. Тази страна е подготвена за кризисни ситуации във висша степен. Имаме готовност да дадем отпор на епидемии и други бедствия. Някои дори смятат, че сме готови за война — той се усмихна леко на министъра на отбраната, ала онзи не отговори на усмивката. — Но изобщо не сме подготвени за случващото се в момента.

— А то е? — попита директорът на полицията с остър и писклив глас.

— А то е цялото ни туткане около американския президент, довело до изчезването ѝ.

Министърът на правосъдието хлъцна неуместно. Звукът напомняше смях.

— А те просто няма да се примирят с това — продължи невъзмутимо Салхюс и се върна на стола, откъдето преди малко бе станал. — Американците наистина са губили свои президенти в покушения. Но никога, никога не са позволили нещо да се случи с техен президент на чужда земя. Едно нещо е сто процента сигурно — той се отпусна тежко на стола, — всеки от агентите на Сикрет Сървис, които сега жужат наоколо и утежняват живота на подчинените ни, приема случилото се лично. Взема го твърде присърце. Това се случи под носа им, а те не искат такъв товар на плещите си. За тях това е лошо от... За тях това е...

Колебанието му позволи на министър-председателя да вметне въпрос:

— С кого... с кого бихме могли да ги сравним всъщност?

— С никого.

— С никого? Но нали и те са част от полицията...

— Да. Действително изпълняват и други задачи, но охранителната служба представлява същността на тази част. Така е от атентата срещу президента Маккинли през 1901. А след случилото се

снощи тази същност е подложена на сериозна опасност. Не на последно място защото всичко това се основава на невъобразима грешка, допуснатата от самите тях.

От чашата на министъра на правосъдието все още долиташе дрънчене. Иначе беше тихо. Този път никой не се възползва от паузата, за да зададе въпрос.

— Прецениха погрешно ситуацията — продължи Петер Салхюс. — Груб пропуск. Не само ние смятаме тази страна за спокойно кътче на края на опасния ни свят. И американците споделят това мнение. А най-обезпокоителното в този случай, като изключим безследното изчезване на госпожа Президента, е непоколебимата убеденост на американците, че в Норвегия е безопасно. А нали те са далеч по-способни от нас да преценят тези неща. Би следвало чисто и просто да са по-информирани, защото...

— Защото имат невъобразимо по-добро разузнаване — довърши изречението му директорът на полицията.

— Да.

— Точно така — кимна министър-председателят.

— Абсолютно — съгласи се и министърът на отбраната.

— Да — още веднъж повтори Петер Салхюс.

Настъпи тишина. Дори министърът на правосъдието остави чашата си на мира. Плазменият екран на стената светеше в синьо и нямаше какво да им съобщи. Луминесцентна лампа на тавана започна да премигва неритмично и беззвучно. Някаква муха наруши тишината с глухото си бръмчене и Петер Салхюс я проследи с очи. Мълчанието ставаше неловко.

— С две думи, американците нямат представа за какво иде реч — обобщи правителственият шеф.

Събра документите пред себе си накуп, без да подсказва по друг начин, че слага край на съвещанието.

— Искам да кажа, и те нямат.

— Според мен изобщо не са го допускали — колебливо уточни Салхюс. — Не са се досещали предварително. Предизвикателството пред тях сега е да анализират огромния материал, който непрекъснато постъпва при тях. Наново. Да наредят картите по друг начин и да видят какъв образ се получава.

— Проблемът е — намеси се госпожа директорът на полицията и леко посегна да удари мухата, обикаляща около нея, — че имат прекалено много карти.

Салхюс кимна.

— Нямах си и идея — кимна той със сухи очи и си захапа палеца. — Трудно е да си представим с какво разполагат и какво получават. Всяка минута, всеки час, през цялото денонощие. След Единайсети септември ФБР увеличи няколко пъти броя на служителите и бюджета си. В тази сравнително традиционна полицейска организация с ясно изразени задължения по отношение на опазване на реда главно в САЩ антитерористичната дейност получава лъвския пай от парите и персонала. А това, дами и господа — той вдигна от масата официален портрет на Хелън Лардал Бенгли, — отвличането на госпожа Президента определено се вписва в американското понятие за тероризъм. Бъдете сигурни, сега ще довтасат с бясна скорост. Както споменах, в антуража на госпожа Президента вероятно е имало и неколцина агенти от ФБР. Но ние още нищо не сме видели.

Усмихна се вяло и прокара пръст по ръба на яката на ризата си, докато разсеяно гледаше снимката на госпожа Президента.

— Според докладите, с които разполагам, след три часа ще кацне специален самолет — потвърди директорът на полицията. — А сигурно ще пристигнат и още.

Министър-председателят плъзна върховете на пръстите си по масата. Спря до петно от кафе. Единствено отражението на светлината в зениците му издаваше, че под подпухналите му клепачи има очи.

— Значи не говорим за законна инвазия — произнесе той с ясно доловимо раздражение. — От думите ти излиза, че изцяло зависим от произвола на американците, Салхюс. Нека не остане и капка съмнение — той повиши глас още малко, — че инцидентът се е случил на норвежка територия. Ние, естествено, няма да пожалим усилия и средства и ще им засвидетелстваме полагащото им се уважение. Но това е и си остава норвежки случай. На норвежката полиция и правосъдие.

— Успех — промърмори Петер Салхюс и потърка кокалчетата на пръстите си в челото.

— Не позволявам подобен род... — министър-председателят спря и повдигна чаша с вода към устните си. Ръката му леко потрепери и той остави чашата, без да отпие. Преди да успее да продължи, директорът на полицията се наведе над масата:

— Петер, какво всъщност имаш предвид? Да оставим целия комплекс на американците? Да се откажем от суверенитета и юрисдикцията си? Не говориш сериозно!

— Не, разбира се — отвърна Салхюс; изглеждаше озадачен от фамилиарното обръщение и се поколеба. — Всъщност имах предвид точно обратното. Целият ни опит — политически, професионален, исторически, а в случая и военен — показва колко огромна преднина имаме в сравнение с американците в този конкретен случай.

Някой почука на вратата и на перваза светна червена лампа.

Никой не реагира.

— Ние сме норвежци — продължи Салхюс. — Познаваме тази страна. Владеем езика. Инфраструктурата. Географските, топографските особености. Архитектурата и града. Норвежци сме. Те са американци.

На вратата отново се почука, този път по-настойчиво.

— Действаме активно — не спираше Салхюс, вдигайки рамене. — Нещата вървят добре. Тук сме се събрали всички, отговорни за случващото се. Щабът за кризисни ситуации работи. Свикани са хора. Машината отдавна действа на всички нива. Засега министерствата на външните работи и на правосъдието се опитват да се придържат към протокола. Искам само да кажа — той млъкна, защото в стаята влезе закръглена жена на средна възраст. Тя мълчаливо сложи лист хартия пред министър-председателя, но той дори не го погледна, а кимна насърчително към Салхюс. — Продължи — лаконично го подкани той.

— Искам да обърна внимание с какви хора си имаме работа. Не бива да се заблуждаваме, че американците ще позволят да дирижираме положението в такава ситуация. Малко по малко ще прекратят границата. Същевременно трябва да признаем, че те разполагат с необходимата квалификация, оборудване и разузнаване, което би могло да се окаже от решаващо значение за случая. Чисто и просто имаме нужда от тях. От първостепенна важност е да ги убедим — вдигна водната чаша и разсеяно я погледна; от вътрешната страна мухата вдигна плахо крилца — беше полумъртва, — че по същия начин и те се

нуждаят от нас — натърти той и повъртя празната чаша в ръце. — Ако не успеем, ще ни прегазят. А щом целим да постигнем такова взаимно доверие, ми се струва редно по принцип да избягваме да акцентираме върху думи от рода на юрисдикция, норвежка територия и суверенитет.

— Сигурно така е казал и Видкюн Квислинг през април 1945 — обади се министърът на отбраната.

Последвалото мълчание почти достигна връхната си точка. Дори мухата капитулира и лежеше с вирнати крачета на дъното на водната чаша. Министър-председателят рязко спря да ровичка из купчината листа пред себе си. Директорът на полицията седеше напрегнато на стола, без да опира гръб о облегалката. Лицето на министъра на външните работи, който едва си отвори устата по време на цялото заседание, бе застинало в удивено изражение с присвити очи.

— Не — най-после отсече Петер Салхюс. Каза го толкова тихо, че министър-председателят от другия край на огромната маса почти не го чу. — Не така. Така няма да стане. — Изправи се вдървено, бавно. — Предполагам, че срещата приключи — добави той, без да погледне министър-председателя.

После тръгна към вратата. Държеше небрежно документите в ръка и не удостои никого с поглед. Всички се втренчиха в него. Когато мина покрай последния стол до вратата, премиерът сложи помирително ръка върху неговата.

— Благодаря — изрече той.

Салхюс не отговори.

Премиерът не отдръпна ръката си.

— Ти... действително се възхищаваш на тези агенти от ФБР.

Петер Салхюс не разбираше какво цели той. Не отрони дума.

— И на агентите на Сикрет Сървис. Наистина им се възхищаваш, нали?

— Възхищение — повтори бавно Петер Салхюс, сякаш не схвана напълно какво означава тази дума.

Издърпа ръката си и срещна погледа на премиера.

— Възможно е — кимна той. — Но преди всичко... се боя от тях. Всички вие трябва да се боите от тях.

После излезе от тайния правителствен център за справяне с кризисни ситуации, а в ноздрите му остана лек мирис на гнилоч.

Мъжът на бензиностанцията изглеждаше много тъжен. За втора поредна година му се налагаше да работи на Седемнайсети май. Беше само на деветнайсет, наистина, и най-млад от служителите, но въпреки това не беше справедливо да кисне на работа в ден, когато никой няма нужда от бензин. Бензиностанцията се намираше доста далеч от центъра и дори продажбата на кренвирши нямаше да върви особено. Защо ли не затворят тази гадост. Ако някой иска гориво на живот и смърт, има колонки с карти.

— Младокът ще поеме смяната — измърмори шефът, когато преди няколко седмици се препираха за дежурствата.

Младокът ще я поеме. Все едно шефът му беше баща или нещо подобно.

Вътре влетяха две момчета на десетина години в червени униформи и черни шапки с банделири от бял лак. Явно бяха оставили барабаните на друго място. Размахваха палките диво и ожесточено.

— Ангард! — извика едното, замахна и улучи другото.

— Ау! Мамка му!

По-малкото пусна палките и се хвана за рамото.

— Не викайте така — направи им забележка служителят. — Ще купувате ли нещо?

Без да отговорят, хлапетата отидоха до фризера със сладоледа. Беше доста висок за ръста им. Едното използва рафта с шоколадите за стълба.

— Вземи сладолед като лодка — изкрещя другото.

— Престанете най-сетне!

Служителят удари по тезгяха.

Нахалникът, покатерил се на рафта, беше чернилка.

Колкото и да се обличаха в униформи на корпус, в национални носии или в каквото и да е, за да се прикрият, те си оставаха чернилки. Всъщност опитите им да се направят на норвежци бяха направо идиотски. По-рано през деня вътре влезе цял взвод малки негърчета. Те вдигнаха такава гюрултия в бензиностанцията, сякаш си бяха у

дома в Маймунландия или Африка, или откъдето там бяха дошли. А не смятаха да купуват нещо особено. Но носеха връзки! Огромни червени, бели и сини ленти на реверите и палтата си. Хилеха се, смееха се и проваляха националния празник.

— Ей, ти!

Служителят отвори вратичката на тезгяха и се приближи до хлапетата. Хвана пакистанеца за тила.

— Пусни сладоледа.

— Ще си платя! Ще ти дам пари!

— Пусни го, казах!

— Ау, мамка му!

Гласът му изтъня. Служителят можеше да се закълне, че това стана малко преди малчуганът да захленчи. Пусна го.

— Здравсти.

В бензиностанцията влезе мъж. Спря се за миг с въпросителен поглед към двете хлапета, а служителят измънка едно „здравейте“.

— Съжалявам, задето паркирах толкова близо до прозорците — поде мъжът и кимна към синия форд от другата страна на стъклото. — Видях табелата чак като излязох от колата. Само ще си купя минерална вода.

Служителят кимна към хладилната витрина и се върна зад тезгяха. По-малкото момче, с руси къдрици под шапката, плюсна банкнота от петдесет крони пред него.

— Два сладоледа — процеди то през зъби. — Два сладоледа с форма на лодка, проклетнико.

Мъжът с форда се появи зад гърба му. Момчето прибра рестото, без да обели дума, и се обърна. После вдигна единия сладолед към приятеля си, потърсил убежище до изхода.

— Тъпанар — изджавкаха те в хор, докато вратата се хлопваше зад тях.

— Три бутилки минерална вода — каза мъжът.

— С карта ли ще платите? — сърдито попита служителят.

— Не. Ето.

Клиентът мушна рестото до сто крони в джоба си.

Служителят хвърли поглед към колата, паркирана с шофьорската седалка на по-малко от метър до прозореца. На седалката до шофьора зърна бедро и ръка, протегната към нещо. На задната седалка спеше

жена с отметната назад глава, леко подпряна на прозореца. Сакото се беше набрало по раменете и тилът ѝ принудително бе наведен под неестествен ъгъл. Вратът ѝ беше червен точно като плата.

— Довиждане — махна мъжът, нахлупи шапката си над челото и изчезна.

Шибаният Седемнайсети май. Наближаваше четири часът следобед. Очакваше поне да го сменят. Ако шефът благоволи да се весне, разбира се. Никога не се знае. Гаден ден.

Той бавно сложи кренвирш в хлебче, добави салата от скариди и лютеница и обилно го поля с горчица. После го омете.

От сутринта това беше деветият му такъв сандвич и никак не му се услади.

— Дворецът е точно там горе — посочи посланик Джордж А. Уелс към парка от другата страна на булевард „Драмен“. — Не е само за украса. Те действително живеят там. Кралската двойка. Приятни хора. Много приятни.

Двамата мъже си приличаха. Застанали с гръб към стаята, с лица, обърнати към града зад укрепението, опасващо триъгълната сграда, те биха могли да минат за братя. Посланикът ежедневно търпеше мърморенето на жена си да свали няколко килограма от корема си, но двамата мъже зад прозореца на американското посолство в Осло, загледани в ликуващите пременени хора покрай враждебната бодлива тел, наистина приемаха хранителния си режим и голфа много насериозно. Изглеждаха добре. Джордж Уелс приближаваше седемдесетте, но все още бе благословен с гъста, сребристосива грива. Гостът, Уорън Скифърд, беше по-млад и имаше същата силна коса, но малко по-неугледна. И двамата стояха с ръце в джобовете. Отдавна бяха захвърлили саката.

— Кралското семейство, изглежда, го охраняват по-зле, отколкото нас — отбеляза Скифърд и кимна към двореца. — Наистина ли всеки може да се изкачи досами двореца?

— Не просто може. Хората го правят. Този нескончаем парад, обичаен за Седемнайсети май, минава точно под балкона, откъдето цялото кралско семейство маха за поздрав. Винаги приключва благополучно. Но те са и — усмихна се изморено и прокара пръсти през косите си — малко по-популярни от нас.

Настъпи мълчание. Погледнаха към булеварда — беше трудно да се определи дали хората прииждат, или се изтеглят. Внезапно и едновременно забелязаха момченце с американското знаме в ръка. Хлапакът, не повече от пет-шестгодишен, носеше тъмносин панталон, яркочервен пуловер с V-образно деколте и бяла риза. Спря и вдигна очи. Нямаше начин да ги види — разстоянието беше твърде голямо, а опушените прозорци не позволяваха човек да надникне вътре. И въпреки това той се усмихна предпазливо и помахаше със знамето. Майка

му се обърна раздразнено и го хвана за ръката. Момчето продължаваше да маха, докато се изгуби от погледите им.

— Ще му се размине, защото е малък — подхвърли посланикът. — Той е мъничък, сладък афроамериканец и му е разрешено да маха с The Starspangled Banner на Седемнайсети май. След няколко години ще стане по-зле.

Отново се възцари мълчание. Гостът, въодушевен от оживлението на улицата, продължи да стои прав до прозореца. Посланикът също не показва желание да седне. Огромна младежка компания слизаше, залитайки, откъм Нобеловия институт. Пееха гръмогласно и толкова пронизително фалшиво, че звукът проникна през бронираното стъкло. Пияно момиче на около седемнайсет години вървеше, подкрепяно от двама приятели. Единият държеше гърдите ѝ в ръка, но това май не я гнетеше особено. Срещу тях се задаваше клас от началното училище, хванати ръка за ръка в правилни редици. Първите две деца, момиченца с руси плитки, изкривиха лица в плач, когато един от младежите изрева срещу тях. Към младежката компания се завтекоха разгневени родители. Млад мъж в син работен гащеризон поля най-сърдития баща с бира.

Полицейска кола се мъчеше да си пробие път сред множеството. На половината път се отказа и спря. Двама от младежите седнаха върху капака. От колата излезе полицай, за да ги усмири. Момиче искаше на живот и смърт да го целуне. Заприиждаха още девойки. Цяла тълпа облечени в червено тийнейджърки нападна униформения служител на реда, за да се притисне о него.

— Какво всъщност става тук — промърмори Скифърд. — Що за страна е това?

— Строго погледнато, трябваше да се осведомиш — отвърна посланикът. — Поне преди да изпратиш госпожа Президента тук, и то в ден като днешния.

Гостът въздъхна шумно, почти демонстративно. Приблужи се до масата, където на сребърен поднос бяха наредени минерална вода и чаши. Вдигна едната бутилка и погледна въпросително към посланика.

— Вземи си. Заповядай.

Явно и посланикът се пресити от норвежкото оживление. Взе дистанционно и с едно натискане на копчето дръпна завесите пред прозорците.

— Съжалявам за този коментар, Уорън.

Посланикът седна. Движенията му сега бяха по-забавени, сякаш денят се бе проточил твърде дълго, а възрастта вече му тежеше.

— Няма проблем — отвърна Уорън Скифърд. — Освен това имаш право. Трябваше да проуча положението. Важното е, че сега знам. Осведомен съм за всичко, което може да се прочете или чуе. Наясно си със стандартните процедури, Джордж. Знаеш как работим.

Взе бутилка минерална вода, изпъна ръка и изгледа етикета със скептично присвити очи. После вдигна рамене и си наля в чаша.

— Работим по въпроса от два месеца — напомни той. — И всъщност споделяхме мнението, че предложението на госпожа Президента Норвегия да е първата ѝ дестинация като действащ президент действително е добро. Дори — вдигна чашата за безгласна наздравица — блестяща идея! Ти, естествено, знаеш защо.

Посланикът не коментира.

— Имаме класация — обясни Уорън Скифърд. — Съвсем неофициална, разбира се. Ако се абстрахираме от две-три тихоокеански държави с няколкохилядно жизнерадостно население, където единствената опасност за госпожа Президента би могло да представлява неочаквано цунами — отпи, преглътна и си избърса устата с ръкава на ризата, — Норвегия е най-безопасното място за посещения. Когато дойде тук, президентът Клинтън се държа като момче на разходка из Литъл Рок — поклати леко глава той. — Беше преди да постъпиш на работа и преди... — той притисна слепоочията си.

— Всичко наред ли е? — попита посланикът.

Челото на Уорън Скифърд се набразди и той си разтърка тила.

— Изтощителен полет — промърмори той. — Не съм мигнал от цяло денонощие. Откровено казано, дойде ми доста неочаквано. Кога ще се появи този тип? И кога ще мога да...

Телефонът върху внушителното бюро иззвъня.

— Да? — посланикът държеше слушалката на няколко сантиметра от ухото си. — Да — повтори той и затвори.

Уорън Скифърд остави чашата върху сребърния поднос.

— Няма да дойде — съобщи посланикът и се изправи.

— Какво?

— Ние ще отидем при тях.

Грабна сакото си и го облече.

— Но ние имаме уговорка...

— Строго погледнато, приличаше повече на нареждане — прекъсна го посланикът и посочи сакото на Скифърд. — На заповед към тях. Облечи се. Не я приеха. Искат ние да отидем при тях.

Преди Уорън Скифърд да успее да изрази повторно възмущението си, посланикът бащински го хвана за ръката:

— И ти щеше да постъпиш така на тяхно място, Уорън. В тази страна ние сме гости. Искат да играят на собствен терен. И макар че са малка страна, трябва да се подготвиш за...

Сепна се и се засмя с цвилещ, изненадващо тънък глас. После се запъти към вратата и сложи край на дискусията:

— Тази страна няма много жители, но те проявяват необяснимо упорство. Всички до един. You might as well get used to it, son. Get used to it! (Ще се наложи да свикнеш и с това, синко. Свиквай!)

— Мамо! Това е самата истина! Питай Каролине!

Тя се отпусна обезсърчено над масата и удари с ръка по плота. Гримът от зачервените ѝ очи се стичаше по скулите ѝ на сиви вади. Косата, снощи вдигната с пъстри ленти и връзки във възхвала на осемдесетте, сега висеше по гърба ѝ — жалки останки от празненство, надминало очакванията за купон. Ръкавите на сакото на костюма ѝ бяха хлабаво вързани около тялото, а в колана на полата бе мушнала половинлитрова бутилка с кока-кола.

— Защо не ми вярваш? Никога не вярваш на думите ми!

— Напротив — спокойно възрази майката и пъкна продълговата тава във фурната.

— Не! Мислиш си, че пия и се...

— Внимавай с приказките! — Гласът на майката стана по-остър, докато затръшваше вратичката на фурната. — През есента се местиш от къщи, млада госпожице. И тогава ще правиш каквото си искаш. Но дотогава...

Жената се обърна към дъщеря си. Сложи ръка на хълбока си и понечи да ѝ каже нещо. После затвори уста и приглади примирено косите си.

— Попитай Каролине — изхленчи дъщерята и взе чаша, наполовина пълна с мляко. — Нали бяхме там двете. Не знам откъде се появила, но се качила в кола. Синя. Вярно е. Това е самата истина, мамо!

— Не се съмнявам ни най-малко — отвърна майката с напрегнат глас. — Само се опитвам да те убедя, че не сте видели американския президент. Сигурно е била друга жена. Нима не разбираш! Не схващаш ли — простена тя, седна на масата и понечи да хване ръката на дъщеря си. — Ако някой отвлече американския президент, няма да се разхожда най-спокойно точно на паркинга до Централната гара призори на Седемнайсети май под погледите на минувачите. Престани с...

Момичето отскубна ръката си.

— Под погледите на минувачите? На минувачите? Там нямаше други хора, освен нас! Бяхме само двете с Каролине и...

— Откажи се от това твое постоянно драматизиране! Разбери най-сетне...

— Ще звънна на ченгетата. Жената беше облечена в същите дрехи, както съобщиха по телевизията. Досуц. Кълна се! Ще се обадя, мамо.

— Ами, направи го. Щом държиш съвсем да се изложиш. Но не забравяй, че се наричат полицаи. Не ченгета. Хайде, обади се.

Майката се изправи. От фурната се носеше неприятна пара. Тя откrehна прозореца.

— И кой, по дяволите, кани гости на вечеря на Седемнайсети май — промърмори момичето и отпи от чашата с мляко.

— Внимавай с приказките! Стига с тези напълно излишни ругатни!

— На този празник хората канят гости на закуска, мамо. На закуска или в краен случай на обяд. Никога не съм чувала за шибана...

Тенджерата издрънча върху кухненския плот. Жената си свали престилката и направи две енергични крачки към дъщеря си. После удари с длани по масата.

— Ние каним гости на вечеря на Седемнайсети май. Ние, семейство Скоу. Това е традиция поколения наред и ти — вдигна предупредително треперещия си показалец тя — трябва да се появиш в трапезарията точно в шест, и то в значително по-добър вид от сега. Ясно?

Майката изтълкува мърморенето като знак на съгласие.

— Но аз видях госпожа Президента — настоя момичето, едва доловимо. — И тя хич не изглеждаше като похитена.

Макетът на хотел „Опера“, изработен в мащаб едно към петдесет и монтиран върху солидна основа, напомняше умалена жилищна сграда. Детайлите изглеждаха впечатляващо. Малката въртяща се врата на входа се движеше. Прозорците бяха направени от тънко като лист стъкло. Дори завесите повтаряха оригиналната шарка. Уорън Скифърд приклепна и надникна във фойето — видя жълти канапета, разположени едно срещу друго, с миниатюрни масички между тях. Лампите светеха в жълто, а креслата в царско синьо изглеждаха доста примамливо.

— Този макет не е правен днес — промърмори той и се почеса по брадичката.

— Така е — съгласи се началникът на полицията Тере Бастесен. — Изработен е във връзка с преустройството. Ръководството на хотела, разбира се, се показва особено... — той затърси английската дума, — отзивчиво. Покривът се сваля.

Грубите му ръце трепереха леко. Понечи да хване внимателно покрива, но той се размести. Шумоленето накара млад полицай, оттеглил се в единия ъгъл на стаята, да се притече на помощ. Той предпазливо повдигна покрива и изложи на показ десетия етаж на хотела.

— Я виж ти — промълви Уорън Скифърд. — Значи тук е отседнала.

Президентският апартамент с южно изложение се намираше в лявото крило на хотела. Дори и след махането на покрива плоскостите на прозорците с изглед към фиорда си останаха по местата. Плъзгащите се врати извеждаха на тераса, обточена с миниатюрни саксии с цветя. Апартаментът бе красиво обзаведен до последната подробност, подобно на куклена къща за разглезена богаташка дъщеря.

— Първо се влиза оттук — Бастесен насочи химикалка с лазер; червената точка танцуваше и трептеше. — Озоваваме се в основното помещение. После се тръгва насам — точицата отскочи на изток — към кабинета. Би следвало това да е своеобразен офис. Имаме както —

наведе се към макета, защото беше късоглед, — да, вътре има както персонален компютър, така и малък принтер. Както виждате, леглото е в основното помещение. Предполагаме, че прези... че госпожа Президентата е спяла, когато похитителите са влезли.

— Похитителите — повтори Уорън Скифърд и предпазливо докосна спалното бельо с показалец. — Доколкото разбрах, няма сведения за техния брой.

Началник Бастесен кимна и прибра химикалката с лазера в горния си джоб.

— Няма, прав сте. Позовавам се само на съобщението. Ще се свържем с вас, пише там. „Свържем“. Не „свържа“. We've got her. We'll be in touch. (При нас е. Ще се свържем с вас.)

Уорън Скифърд изправи гръб. Бастесен му подаде ламинирана бележка.

— Това е копие, предполагам.

— Разбира се. Предадохме оригинала за по-подробен анализ. Вашите хора са я открили и... са били достатъчно разумни да не я докосват, за да бъде подложена на внимателна експертиза.

— Times New Roman — установи без никакво затруднение Скифърд. — Най-обичайният шрифт. Няма отпечатъци, нали? А хартията сигурно е от вида, който използват във всички офиси и домове?

Дори не си направи труда да повдигне очи към началника на полицията, за да получи потвърждение. Просто му върна бележката и отново се концентрира върху макета.

— Впрочем не са били моите хора — поправи го той и бавно пристъпи наляво, та да огледа входната врата на президентския апартамент от друг ъгъл.

— Моля?

— Казахте, че „моите хора“ са открили бележката.

— Да...

— Не моите хора, а Сикрет Сървис. Аз, както вероятно вече сте разбрали, съм — косата му падна на челото, когато той се наведе и затвори едното си око; взря се в коридора пред президентския апартамент — от ФБР. Това са различни институции.

Гласът му прозвуча хладно. Все така, без да поглежда началника на полицията, той бутна ръката му с опакото на дланта си, сякаш

отместваше непокорно хлапе.

— Направете ми място — промърмори той и отново се задълбочи в макета на хотел „Опера“. — Този макет точно копие ли е?

Бастесен не отговори. По скулите му плъзна червенина. Премига няколко пъти и избърса пращинка от самото си. Прокашля се.

— Господин Скайфърд — в гласа му се прокрадна по-груба и тъмна нотка.

— Скифърд — поправи го агентът. — СКИ, като онези летви, дето ходите с тях в снега. Не СКАИ както в думата за небе — посочи той към тавана.

— Извинете, приемам забележката — бавно изрече Бастесен. — Но преди да продължим, бих искал да изясня някои неща. Първо...

— Само секунда.

Уорън Скифърд вдигна ръка.

— Тук има камера, нали? — извади химикалка от джоба на самото си и посочи към коридора.

— Да — колебливо кимна Бастесен. — И тук също. Точно на завоя. Така целият коридор е под видеонаблюдение. От двете страни. Освен тази камера — посочи района пред асансьора — има и още една до стълбите. На аварийния изход. Но преди да продължим, бих искал...

— Почакайте малко. Само секунда.

Уорън Скифърд обикаляше макета със съсредоточено изражение. От време на време спираше, долепяше лице до външната стена и се взираше в коридора. Леко прошарената му чуплива коса постоянно падаше над очите му. Издаде напред присвитите си устни и премлясна, а после направи поредната обиколка; не бързаше.

— Искам, естествено, да видя хотела в действителност — отбеляза той, без да сваля очи от макета. — Най-добре още тази вечер. Но вие имате право. Целият коридор явно е под обхвата на камерите. А терасата?

— Сега не е възможно да се изкачите там от външната страна, освен ако...

— Нищо не е невъзможно — прекъсна го Уорън Скифърд с неразгадаема усмивка. — Въпросът ми се отнася до обхвата на камерите.

— Е, госпожа Президента пожела в апартамента да няма камери. Действително настоя. Както ние, така и...

Уорън Скифърд вдигна ръце. Началникът на полицията Бастесен отново млькна, за да му даде думата. Младият полицай в ъгъла до вратата заби смутено поглед в пода. В стаята стана топло, почти горещо. Униформата на Бастесен подгизна от пот. Червенината по скулите му плъзна по цялото му лице. По челото му полепнаха тънки кичури. Скифърд, отдавна съблякъл сакото си, сега запретна ръкави. Разхлаби вратовръзката си и разкопча най-горното копче на ризата. Очите му, тъмнокафяви на цвят, с необикновено дълги ресници, бяха хлътнали в орбитите. Доста дългата му коса видимо го подмладяваше. Той погледна Бастесен право в очите. Началникът на полицията в Осло също се втренчи в него.

— Познавам моя президент — бавно изговори Скифърд. — И то много добре. Затова ми се струва напълно излишно да ме информирате за навиците на госпожата. Надявам се всички да се стараем да ограничим този разговор до онова, което ми е необходимо. Тоест, просто да отговаряте на въпросите ми. Става ли?

Бастесен си пое въздух. После неочаквано се усмихна. Спокойно, без да бърза разкопча сакото си и го съблече. Черните кръгове от пот под мишниците му очевидно никак не го смутиха. Приглади назад косата си. После по лицето му се разля още по-широка усмивка и той скръсти ръце на гърба си. Бавно се залюля на стъпала като старовремски полицай. Обувките му изскърцаха.

— Не — меко възрази той. — Не става.

Уорън Скифърд повдигна вежди.

— Най-важното според мен за момента е да разберете ролята си — подхвана Бастесен. — И моята.

За миг се задържа на пръсти, после се отпусна на цели стъпала и продължи:

— Аз съм началник на полицията в Осло. Извършено е престъпление в моя град, в моята страна. В Норвегия, една независима държава. Разследването на това деяние спада към моите служебни задължения. Понеже в случая жертвата е... видна гражданка на друга държава — ръцете му вече не трепереха, когато внимателно докосна с пръст цветчетата на терасата пред президентския апартамент; в стаята цареше такава тишина, че се чу лекото плъзгане на кожата върху

хартията, — от куртоазия и в знак на уважение към значимостта на случая за нашия добронамерен съюзник, ние с удоволствие ще ви държим в течение. И тук стигнахме до ключовата дума. Информация. Вие ще ни съдействате, като възможно най-бързо и най-ефективно ни снабдите с цялата информация, необходима за разрешаването на този случай. А ние ще ви осведомяваме за действията си и за случващото се, и то само ако не застрашаваме успеха на полицейското разследване.

Внезапното повишаване на децибелите стресна полицая в ъгъла. После настъпи тишина.

Уорън Скифърд подръпна ухото си. Имаше силен загар за ранна пролет. Около лявата му китка минаваше бяла ивица. Явно там часовникът е попречил на слънцето да потъмни кожата му.

— Ясно — дружелюбно кимна той.

— Надявам се да е така — този път Бастесен не отвърна на усмивката му. — Мога ли да говоря по същество?

Скифърд се задоволи с леко кимване.

— И така, в самия апартамент тя не пожела каквато и да е форма на наблюдение. Това също беше причина да внимаваме особено с коридора. — Отново включи лазера на химикалката. — И, както вече стана ясно, камерите не са засекли някой да влиза или да излиза от апартамента между един без двацет през нощта, когато госпожа Президента се прибра след официалната вечеря, и седем и двацет сутринта, когато вашите хора — той се сепна и започна отначало: — седем и двацет сутринта, когато Сикрет Сървис сметнаха за необходимо да влязат в апартамента. Тя трябваше да им се обади в седем. Кортетът, който щеше да я заведе до двореца за празничната закуска, се очакваше да пристигне в седем и половина. А що се отнася до терасата — заобиколи макета и посочи плъзгащите се врати от стъкло, — действително се оказа трудно там да бъдат разположени камери, без да влезем в разрез с изричното желание на госпожа Президента стаята ѝ да не бъде под наблюдение. За да се справим с проблема, монтирахме сензори на вратите. — Бастесен направи кратка пауза и продължи: — Ако някой отвори вратите, задейства се алармата. Но това така и не се случи. Сензорите бяха тествани впоследствие, разбира се. Работят нормално. Следователно можем да заключим, че от терасата никой не е влизал, както и никой не е излизал там.

— Никой не е идвал, никой не е тръгвал.

Уорън Скифърд прокара пръсти през косата си.

— Като изключим, че госпожа Президента е изчезнала, а някой е оставил бележка в стаята ѝ.

Ако Бастесен владееше английски по-добре, щеше да долови хапливия сарказъм. Той обаче кимна одобрително.

— Да, като изключим напълно изчезването ѝ.

— Вентилационни шахти — машинално подхвана Уорън Скифърд, без да изпуска макета от очи, — аварийни изходи, други прозорци.

— Сега текач проверки. Всичко ще бъде много старателно проучено, разбира се. Но вече разговаряхме с отговорното лице за техниката в хотела. Той изключва възможността вентилационните шахти да са били използвани за влизане или излизане от стаята. По думите му не са достатъчно големи, а и са блокирани от здрави решетки, поставени сравнително нагъсто. Що се касае до прозорците, всички са подсигурени с алармени системи, както вече споменах. Чисто и просто не са били отваряни. Аварийни изходи? — насочи точицата над врата от кабинета към коридора. — Ключалката е запечатана с една от онези зелени пластмасови кутии, които трябва да се разбият, за да се отвори вратата. Механизмът е непокътнат. Вратата не е била отваряна. Освен това изходът е заснет от камерите в коридора и, както вече стана дума...

— Никой не е идвал — повтори Уорън Скифърд. — И никой не е излизал.

На вратата се почука. Полицаят погледна въпросително Бастесен, а той кимна.

— Посланик Уелс и министърът на външните работи чакат господин Скифърд — съобщи на норвежки млада жена. — Сториха ми се доста нетърпеливи.

— Вас търсят — преведе Бастесен и подаде сакото на Скифърд.

Той не го взе, а разхлаби вратовръзката още малко и извади бележник от задния си джоб.

— Предлагам на първо време да насрочваме по три срещи на ден — той бавно потърка с пръст горната си устна. — И бих искал да ми осигурите свръзка. Ако това... — усмихна се почти момчешки, сякаш молеше за извинение, — ако този вариант е удобен за вас и хората ви

— прибави той. — Ако според вас този начин на обмен на информация ви се струва подходящ.

Бастесен кимна и вдигна рамене. Все още държеше сакото на Скифърд в ръка.

— И бих искал да разполагам...

Скифърд надраска на листа някакво име и го подаде на началника на полицията.

— ... с нея. Името говори ли ви нещо?

Бастесен вдигна озадачено вежди и разгледа внимателно листчето.

— Да, но това е невъзможно. Тя не работи при нас. Никога не е била наш колега, макар че от време на време е помагала на полицията — метна сакото върху облегалката на стола. — Напълно неформално. Но в създалата се сега ситуация е изключено да използваме...

— Налага се да настоявам.

Гласът на Уорън Скифърд се промени напълно. Арогантността се изпари. Изисканият бавен маниер на говорене се преобрази в почти умолителен тон.

— Не — отсече Бастесен и отново се опита да пробута сакото на американеца. — Няма да стане. Но веднага ще намеря подходящ човек. Струва ми се, че е време да тръгвате. Сигурно вече губят търпение.

— Почакайте — помоли Скифърд и надраска още едно име на листа. — А този? Той би трябвало все пак...

— Ингвар Стубор — прочете Бастесен бавно и леко поклати глава. — Не познавам човек с такова име. Но аз...

— Ингвар Стубьо — чу се откъм вратата.

И двамата мъже се обърнаха. Полицията се изчерви.

— Сигурно има предвид Ингвар Стубьо — заекна той. — Той е в Крипос^[1]. Преподаваше в...

— Ингвар Стубьо — повтори Бастесен и размаха първата бележка на Скифърд. — Той всъщност е женен за тази жена! Познавате ли го?

Уорън Скифърд пооправи яката си и най-сетне наметна сакото.

— Срещал съм се със Стубьо няколко пъти — обясни той, — но не го познавам. Ингер Юхане Вик пък... Някога познавах Ингер Юхане добре. Мога ли да използвам Стубор?

— Стубьо — поправи го Бастесен. — Стубьоооо. Ще видя какво мога да направя.

Тръгнаха заедно към вратата. Бастесен рязко спря, а по лицето му се изписа любопитство, сложи ръка върху рамото на американеца и възкликна:

— Точно така! Навремето Ингер Юхане Вик има някаква история с ФБР. Така и не разбрах точно каква. Оттам ли се познавате?

Уорън Скифърд не отговори. Стегна вратовръзката си, оправи си сакото и пое към срещата с посланика.

---

[1] Крипос — норвежката служба за борба с организираната престъпност. — Б.пр. ↑

Абдулла ар-Рахман все още беше добър плувец. Пореше водата с упорити загребвания. Поддържаше бавно темпо, но поради ефективността на дългите си ръце и необичайно големите длани развиваше висока скорост. Водата не беше хлорирана. Малко му прилошаваше от химикали и понеже само той имаше разрешение да използва големия басейн, го напълниха със солена вода. Сменяха я достатъчно често, за да не се разболява.

До ръба на басейна мъж, настанил се в удобен стол, покрит с възглавнички, се усмихваше на красотата на мозайката в и около басейна. Миниатюрни плочки в милион нюанси на синьото искряха в отражението от пламъците на факлите по източната стена. Вечерният въздух бе по-хладен в сравнение с интензивната горещина, която го мъчи цял ден. Така и не успя да свикне с жегата, но обичаше остатъците от нея: складираната слънчева топлина правеше вечерите по-приятни и облекчаваше болките в коляното му.

Тялото на арабина пореше водата. Мъжът до басейна пиеше чай и следеше с очи движенията на приятеля си.

Казваше се Том Патрик О'Райли. Беше роден през 1959-а в бедно семейство в градче във Вирджиния. После нещата тръгнаха още по-зле. Баща му изчезна, когато той беше едва на десет. Един следобед излезе да зареди колата с бензин. И оттогава не видяха нито него, нито дванайсетгодишния пикап, единствената кола на семейството. Майка му буквално се претрепваше от работа, за да изхрани четирите си деца; тя почина, преди Том да навърши шестнайсет години. Това стана през 1975-а и още по време на скромното погребение Том реши да заложи всичко на единствената си печеливша карта. От добър играч в местния училищен отбор по американски футбол през последните две години в гимназията, той се превърна в най-обещаващия от няколко десетилетия насам куотърбек, възпитаник на Вирджиния. От Станфорд му отпуснаха стипендия и той напусна родния си град с раница, пълна с дрехи, с триста долара в задния джоб и пълната увереност, че кракът му повече няма да стъпи там.

Първата година пострада коляното му — скъса кръстни връзки и менискус. Том О'Райли, двайсетгодишен, реши, че с него е свършено. Понеже и най-високите му академични постижения дори не достигнаха посредствените оценки, нямаше начин да завърши университета, без да плати за застоя в уникалната си серия от пасове.

Той плачеше в стаята си, когато влезе Рахман, без да почука — момчето, с което Том беше разговарял няколко пъти. Седна на стол с облегалка от дървени пръчки и погледна през прозореца. Не обели дума.

Том О'Райли си избърса очите. Помнеше този момент. Усмихна се сухо и подръпна умалелия си пуловер. Том тренираше доста усилено и растеше. Стипендията му покриваше само най-необходимото: разходите за обучение и скромна сума за джобни пари. За него дрехите бяха лукс. Младият мъж, дошъл неканен в стаята му, започна да ровичка из оскъдния му багаж, натъпкан в раницата. Носеше скъпи дънки и копринена риза. Само обувките му биха изчерпили бюджета на Том за облекло.

Сега Том седеше в палат в предградията на Риад, отпиваше от сладък чай и управляваше имущество, за което пред прага на блестящата си кариера на спортист дори не беше мечтал. Спомни си абсурдната случка през топлия пролетен ден на 1978 година.

Не познаваше Рахман. Никой в университета всъщност не знаеше що за човек е той, макар да го канеха на най-популярните празненства и понякога да се появяваше там с бавна походка и неразгадаема усмивка. Този млад мъж беше фрашкан с пари. Петрол, мислеха си всички при вида на черната коса и изсечения профил. Сигурно ставаше въпрос за печалба от петрол и никой не му задаваше въпроси. Абдулла ар-Рахман не предразполагаше към подобни разговори. Все пак беше достатъчно дружелюбен, а и се изявяваше като добър плувец в университетския отбор. Без да търси контакт с връстниците си, както правеха останалите, не беше и самотник. Момичетата се обръщаха след него. Имаше широки рамене, беше висок, с необикновено големи очи. И все пак не се получаваше нищо — изглежда, беше чужденец.

Той искаше нещата да са такива.

И изведнъж просто седеше в хаотична студентска стая, където се носеше кисел мирис на мръсни чорапи, и подаваше на Том О'Райли

спасителна сламка. Бедният като църковна мишка младеж от Вирджиния я сграбчи с две ръце.

Оттогава не я пусна.

От сладкия чай усещаше езика си грапав. Том О'Райли остави чашата. Прокара пръсти през червеникавата си коса и се усмихна на арабина, който изплува с грациозно движение.

— Радвам се да те видя — протегна му ръка Рахман. — Съжалявам, дето те оставих да чакаш.

Неизменната протегната ръка, помисли си Том О'Райли. Никога традиционната прегръдка или целувка. Ни повече, ни по-малко: само ръката. Беше влажна и студена и Том О'Райли леко потрепери.

— Много си почернял — отбеляза Рахман и взе пешкир, за да си изсуши косата. — Както обикновено. Дано не ти е доскучало. Имах малко работа.

В отговор Том само се усмихна.

— Как е Джудит? А децата?

— Чудесно — отвърна Том. — Страхотно, благодаря. Гари отбелязва напредък. За куотърбек и дума не може да става. Прекалено едър и тежък е. Но вероятно има бъдеще като защитник. Опитвам се да пусна връзките си в действие.

— Недей да прекаляваш — посъветва го Рахман и нахлузи през главата си джилбаба. После седна. — Децата, общо взето, трябва да се справят сами. Още чай?

— Не, благодаря.

Умълчаха се. Том се усети, че пак изучава Рахман, когато арабинът не го гледа. Винаги се удивляваше на необяснимото му спокойствие. Познаваха се от близо трийсет години. Рахман знаеше всичко за Том. Американецът му сподели тъжната си история още първата вечер и оттогава го държеше в течение за какво ли не: момичета, дреболии, работа, любов и политически пристрастия. Понякога, когато лежеше буден в семейното легло, Том поглеждаше към съпругата си в мрака и си мислеше колко повече знае Рахман за него, дори след близо двайсет години брак.

Такава беше уговорката.

Още през горещия следобед, когато пролетта най-после набра скорост, и Том получи писмо, че от следващата учебна година стипендията му ще бъде прекратена с оглед на медицинските обстоятелства, цената на необикновения дар му стана ясна.

Рахман искаше да знае всичко за него.

Както тогава, така и сега Том възприемаше цената като нищожна. В компанията на Рахман винаги се чувстваше приятно. В училище се мъкнеха заедно насам-натам, но не ги смятаха за близки приятели. Поне другите не мислеха така. След завършването не се срещаха в САЩ. Случваше се пътищата им да се кръстосат в Европа. Том често ходеше на срещи в градове, където неочаквано се оказваше, че и Рахман има работа. Срещаха се на вечеря в местна арабска кръчма в Лондон, на разходка по Марсово поле до Айфеловата кула или по поречието на река Тибър след няколко чаши кафе в римско кафене.

Много рядко се случваше да заведат Том в Риад.

— Добре ли мина пътуването? — попита Рахман и наля още чай.

— Да.

Том О'Райли обичаше да ходи в Риад. Винаги го водеха на това място, макар да знаеше за съществуването и на други дворци — по-големи и далеч по-пищни, ако правилно схващаше смътните намеци на Рахман. Поканите пристигаха неочаквано, обикновено не по-рано от три часа преди отпътуването. Винаги идваха от местен телефонен номер. На най-близкото летище го чакаше частен самолет. Нужно беше само Том да се яви там. Случваше се да е в Мадрид, Кайро или в Стокхолм, когато пристигне посланието. Работеше като генерален директор и пътуваше къде ли не. Докато заемаше по-нисък пост в йерархията, внезапната промяна в програмата му създаваше проблеми. Сега беше по-лесно, а и поканите пристигаха все по-рядко.

От последната измина половин година.

— Няма да се срещаме повече — неочаквано съобщи Рахман и се усмихна.

Том О'Райли се опита да се поизправи в морето от меки възглавници. Коляното го заболя отново. Прекара дълго време в една и съща поза. Нямахше представа какво е редно да каже, но усети необходимостта да изрази някаква емоция.

— Жалко — сви рамене той и се почувства като идиот.

Абдулла ар-Рахман се усмихна още по-широко. Белите зъби блеснаха на фона на загарялото му лице. Изпи си чая на един дъх и внимателно остави чашата.

— За мен беше удоволствие, Том. Истинско удоволствие.

Мекотата в гласа му изненада Том. Рахман сякаш се обръщаше към скъпа рожба.

— За мен също — промърмори той и хвана чашата си, за да има какво да прави с ръцете си.

Отново се възцари мълчание. Единствено далечен кучешки лай нарушаваше голямата, гореща тишина в двореца. Водата в басейна напомняше огледало; хладният бриз на залез-слънце, който по-рано тази вечер приятно раздвижи въздуха, сега спря напълно. Поне тук вътре, зад високите стари зидове, обграждащи градината.

През 1978-а Том О'Райли прие щедро предложение на Рахман без особени резерви. Доста бързо преодоля лекия, подобен на полъх, пристъп на гузна съвест. Би било проява на глупост да задава въпроси, за чиито отговори дори не подозира. Получи пълно финансиране на следването си срещу незначителна услуга. Предоставените средства не просто покриваха цялата такса за обучението му, но и му осигуряваха съвсем приличен живот. Не се налагаше да работи допълнително. Концентрира се върху образованието си. Понеже вече не прекарваше по четири часа на ден в тренировки, посвети повече време на четене. Завърши университета с добри оценки, завърза ценни контакти в Станфорд и укрепил волята си за успех, характерна най-вече за онези, които са били на ръба.

С възрастта го налегнаха съмнения.

Не силни. Въпреки това на трийсет години се опита да открие нещо повече за фондацията, спонсорираща следването на беден и не особено обещаващ студент в един от най-престижните университети в света. Докато учеше, нехаеше за това. Интересуваше го само постъпващата всяко лято и всяка Коледа значителна сума в сметката му. Изпращачът фигурираше под нищо незначещото име „Student Achievement Foundation“. (Фондация за насърчаване на студенти с отлични постижения.)

Фондацията не съществуваше.

Откритието го разтревожи и му причини няколко безсънни нощи. Не след дълго се успокои с мисълта, че фондацията сигурно е

разпусната. В това нямаше нищо странно, внуши си той. Какъв смисъл да пилее още ценно време в по-подробно проучване на ситуацията!

Том О'Райли беше интелигентен мъж. Когато Абдулла ар-Рахман започна да го търси из Европа, той, естествено, се досети колко погрешно околните биха могли да изтълкуват това. Те не разбираха, че двамата всъщност са много добри приятели. Другари от студентските години. Другите хора не знаеха колко невинни разговори водят двамата.

— Животът успя ли да оправдае очакванията ти? — спокойно, почти незаинтересовано попита Рахман.

— Да.

Том имаше всичко. Беше верен на съпругата си, макар че изкушения не липсваха. Още като студент се закле да не допусне наследената от баща му обремененост да хвърля сянка върху живота му. Семейството му беше благословено с четири деца и бюджет, който му позволяваше да живеят в дванайсетстайна луксозна къща в едно от най-гузарските предградия на Чикаго. Работеше здраво, но се издигна достатъчно нависоко в йерархията, та не се налагаше да отсъства през почивните дни и празниците.

Том О'Райли се радваше на всеобщо уважение. В тихи моменти, например, когато децата му бяха малки и той ги завиваше, преди да си легне, се чувстваше като самото въплъщение на американската мечта. Усецаше удовлетворение.

— Да — повтори той и се изкашля. — Страшно съм ти благодарен.

— Благодарни на себе си. Помогнах ти само когато системата ти обърна гръб. Останалото го постигна сам. Ти прояви старание, Том.

— Благодаря. Но все пак съм... благодарен. Благодаря ти.

Подбраните от Рахман думи го разтревожиха.

Системата.

Арабинът употреби понятие, което Том не харесваше. Не и в контекста, създаден от Рахман; да споменеш системата в подобен смисъл изглеждаше...

Рахман не е като тях. Той ни разбира. Той действа в нашата система, в нашата икономика и никога, нито веднъж, не е казал нещо, навеждащо на мисълта, че е като тях. Тъкмо напротив. Той ме уважава. Уважава американското. Той е почти... американец.

— Системата е строга — кимна Том, — но е справедлива. По никакъв начин не бих искал да омаловажа онова, което си сторил за мен. Както казах, изпитвам искрена благодарност. Но с цялото ми уважение — поколеба се и внимателно огледа малките гравирани кръгчета по чаената чаша, — с цялото ми уважение към теб твърдя, че така или иначе щях да се справя. Имах нужната воля и желание да работя здраво. Системата награждава трудолюбивите.

Беше невъзможно да разчете физиономията на Рахман. Видимо отпуснат, с полузатворени очи, той се усмихваше леко, сякаш мислеше за нещо забавно, съвсем странично от разговора.

— И двамата сме примери за това — най-сетне кимна той. — Системата награждава работливите хора с визия за бъдещето. Онези, дето си поставят дългосрочни цели, а не мислят само за скорошна печалба.

Том се поуспокои. Вдигна рамене и се усмихна.

— Точно така!

— А сега искам да те помоля за услуга — смени темата Рахман. По лицето му беше изписано същото отвеяно изражение, сякаш в действителност мислеше за нещо друго.

Отправи подканящ жест към слуга, когото Том не беше забелязал; онзи стоеше полускрит зад три палми в гигантска саксия до входа на терасата на около двайсетина метра. Слугата се приближи безшумно и подаде на Рахман плик. После се оттегли по същия начин.

— Услуга — промърмори Том. — Каква по-точно?

Никога не си ми искал нищо. Интересувал си се само от живота ми. Информация за мен и за заниманията ми. Такава беше уговорката ни. Трябваше да поддържам връзка с теб. Да се срещам с теб, когато ме извикаш. Така се разбрахме. Не спомена нищо за услуги, Рахман. Спазвах споразумението ни близо трийсет години. Не съм ти обещавал нищо повече от това — например да ти дам себе си.

— Нещо много просто — усмихна се Рахман. — Да занесеш това в САЩ и да го пуснеш по пощата. После сме квит, Том. Ще си изплатил дълга си към мен. А за да не се боиш, че вътре има нещо опасно...

Том стоеше като истукан, докато Рахман отваряше външния плик. Вътре имаше друг, по-малък. Не беше залепен. Пъхна вътре носа си и вдиша дълбоко. Усмихна се и показа отвора на Том.

— Няма отрова. Вие ставате малко параноични, когато си имате работа с пощенски пратки. И с право, смея да твърдя. Това е само едно писмо, нищо повече.

Том видя сгънатата хартия. На пръв поглед май имаше няколко листа. Написаният текст оставаше от вътрешната страна. Хартията беше бяла, най-обикновена. Рахман наплюнчи плика и го залепи. После го пъкна в по-големия и запечата и него.

— Нужно е само — спокойно поде той — да занесеш това у дома си. После отиди до някоя пощенска кутия. Все едно в кой град на САЩ. Отвори големия плик и пусни малкия в кутията. Изхвърли големия. Това е всичко.

Том О'Райли не отговори. Гърлото му се стегна, все едно щеше да заплаче. Преглътна. Помъчи се да се изкашля.

— Защо — заекна той.

— Бизнес — равнодушно отвърна Рахман. — Нямам доверие на пощенските служби, нито на модерната комуникация. Твърде много уши и очи. Навсякъде. Важно е това да стигне на точното място. Бизнес, нищо повече.

Как смееш да ме лъжеш в очите, помисли си Том О'Райли и се опита да си възвърне самообладанието. Как си позволяваш да ме обиждаш така? След трийсет години? Разполагаш с цял арсенал от самолети и армия от сътрудници. Но избираш мен за куриер на писмото ти. Какво има вътре? Какво да правя с него?

— Ще го направиш — спокойно продължи Рахман — най-вече защото си ми длъжник. А ако това не се окаже достатъчно... — улови погледа на американеца, но не довърши мисълта си.

„Знаеш всичко за мен — помисли си Том и потри потните си длани. — Повече от всеки друг. Двайсет и осем години разговаряхме винаги за мен, много рядко за теб. Беше мой душеприказчик за всичко. За всичко. За привички и вредни навици, за сънища и кошмари. Познаваш жена ми, без да си я виждал, знаеш как децата ми...“

— Разбирам — неочаквано рече той и взе писмото. — Ясно.

— Значи сме квит. Утре сутринта самолетът ще е готов да те откара в Рим. Рано ли ти се струва в седем? Не. Сега съм гладен. Хайде да хапнем, Том. Вече е достатъчно хладно за вечеря.

Той се изправи и предложи ръка на американеца, за да стане от ниския стол. Том я пое машинално. Когато се изправи на крака,

арабинът го прегърна през рамо и го целуна.

— За мен беше удоволствие да си мой приятел — нежно призна той. — Истинско удоволствие.

Американецът смутено закуца след него по плочите към стъклените врати, водещи в красивия дворец, за пръв път осенен от следната мисъл:

Колко Том О'Райлиевци имаш, Рахман?

Колко себеподобни имам всъщност?

Началникът на отдел Ингвар Стубьо се прибираше пеш към къщи, след като прекалено продължително и много особено отбеляза националния празник в дома на тъста и тъщата.

Нищо, разбира се, не пречеше заедно с Ингер Юхане да се приберат с колата към десет часа, когато най-сетне майка ѝ склони да си тръгнат. Рагнхил отдавна беше заспала. Щеше да остане при дядо си и баба си до следващия ден. Кристиане, напълно изтощена и объркана, едва дочака Исак, биологичният ѝ баща, да дойде да я вземе в седем. Всички се намираха под влияние на днешните събития, но Кристиане ги прие най-тежко. Преди обяд успяха да я успокоят и тя с радост се включи в детското шествие, макар и да не пусна ръката му за секунда. После обаче стана лошо. Обсебена от мисълта за изчезналата жена, се вкопчи като обезумяла от страх в майка си, докато най-послед се появи баща ѝ и я подмами с разказ за нов лифт, който тя ще управлява съвсем сама.

Ингвар можеше да пътува и с кола, но реши да върви пеш.

Вместо да тръгне направо по булевард „Шелсос“, да пресече квартал Стуро, после Тосен и да се прибере вкъщи, той реши да мине по заобиколния път през платото Грефсен. Въздухът беше хладен и свеж, а майската светлина все още обагреше в блед нюанс небето на запад. Асфалтът хрущеше под краката му — общината не беше заделила средства за отстраняването на поръсения през зимата дребен чакъл. По-рано през деня валя дъжд. От градините се носеше влажен мирис на миналогодишна гнила шума. Лалетата в цветните лехи пееха последния си куплет. Зад прозореца на всяка всекидневна премигваше телевизор.

Той спря до боядисана в бяло дъсчена ограда.

И къщата беше бяла, но на вечерната светлина изглеждаше синкава. Завесите бяха дръпнати настрани. Възрастна двойка следеше предаването. Ингвар видя как жената вдигна чаша с кафе. После я остави и хвана ръката на мъжа си. Продължиха да гледат новинарската емисия неподвижно, хванати за ръка. Едва ли получаваха по-различна

информация от онази, която са чули поне десет пъти през целия следобед.

Ингвар постоя там. Потръпна от студ. Усещането беше приятно. Прочистваше мозъка му. Не му се тръгваше. Възрастната двойка в малката бяла къща с лалета под прозореца на всекидневната и пуснат телевизор се превърна в типична картина за Норвегия през този странен ден, започнал с празненство, но бе на път да се преобрази в заплаха с неподозирана от никого сила.

Макар и парадоксално, един атентат би се възприел по-лесно, разсъждаваше той. Смъртният случай е неочакван край, но и начало на нещо различно. Смъртта е тъга, за която да се хванеш. Безследното изчезване е нескончаем очистителен огън и непоносимо бреме.

Съпругът в стаята се изправи вдървено. Бавно се приближи до прозореца и за миг Ингвар се притесни, че са го видели. Отстъпи пъргаво две крачки назад. Мъжът дръпна завесите; тежкият плат на цветчета ги отдели от външния свят на нощта.

Ингвар реши да се качи към Стила^[1], а после да поеме по пътеката край реката. Водата обливаше брега. Гъските отдавна се бяха прибрали след зимата. Виждаше се и някоя и друга зеленоглава патица, която плуваше срещу течението и често се навеждаше да търси храна. Ингвар ускори ход. Опитваше се да върви в крак с придошлата през пролетта река; подтичваше.

Не са се спрели на атентат, задъхано мислеше той. Ако са „те“, решили са да не извършват убийство. Това ли са искали? Очистителен огън? А ако целят объркан вакуум, какво ще...

Тичаше с всички сили с официалните си обувки, костюм и тесничко палто. Тук-там се препъваше, но си възвръщаше равновесието и продължаваше напред.

Искаше да се прибере. Тичаше и се мъчеше да мисли за нещо друго. За чакащото зад ъгъла лято и за коня, който смяташе да купи въпреки категоричния отказ на Ингер Юхане да гледат още домашни животни, освен жълтия мелез с течащи лиги, когото Кристиане нарече Джак, Краля на Америка.

За какво им е създалият се вакуум?

---

[1] Стила — част от поречието на река Акершелва. — Б.пр. ↑

Часът приближаваше единайсет. Ингер Юхане Вик беше твърде изморена, за да стане от дивана, и твърде неспокойна, за да заспи. Опита да се наслади на предстоящата нощ и утро без децата, но имаше сили само да се взира вяло в телевизора, където заливаха хората с безсмислени повторения и сдъвкани умозаклучения. Близо шестнайсет часа след откритието, че госпожа американският президент е изчезнала от хотелската си стая в Норвегия, обществеността знаеше едно: тя още не се е появила. Представителите на официалните власти продължаваха да избягват думата отвличане, но журналистите се чувстваха далеч по-освободени в тази насока. Един след друг коментаторите излагаха своите повече или по-малко фантастични теории. Полицайте бяха още по-мълчаливи. Никой от ръководителите на разследването не пожела да даде интервю през ранния следобед.

— Съгласен съм с тях — отбеляза Ингвар и седна до нея. — Смешно е да ги карат да повтарят безброй пъти едно и също. Което, общо взето, не е кой знае какво. Бастесен изглеждаше доста глуповато последните няколко пъти.

— Предполагам, че лъжат.

— За какво да лъжат?

Тя се усмихна безсилно и се намести по-удобно.

— Че знаят повече, отколкото оповестяват. Сигурно е така.

— Не бъди толкова убедена. Никога не съм виждал толкова сериозни хора накуп като тях, когато ги снимаха на излизане от...

Ингер Юхане превключи на Си Ен Ен.

Волф Блитцер седеше сам в студиото, както и през последните близо четиринайсет часа. Програмата „The Situation Room“^[1] владееше целия ефир и ако се съдеше по активността в студиото, нищо не свидетелстваше за скорошен край. Водещият, както винаги, в безупречно облекло, си бе позволил само леко да поразхлаби вратовръзката си. Умело превключи от кореспондент по улиците във Вашингтон към Ню Йорк, а после любезно прекъсна изпратения там

пратеник и даде думата на Кристиан Аманпур. Световноизвестната журналистка стоеше на хълма пред светеция Дворец. Облечена в тънки дрехи, тя като че ли почти трепереше.

— Впечатляващо е колко са бързи — промърмори Ингвар. — За няколко часа са готови за живо предаване.

— Не виждам какво общо има Дворецът със случая — Ингер Юхане потисна прозявката си. — Но предаването си го бива. Съгласна съм. Всичко върви по-гладко и по-бързо. Да не би да си тичал? Целият си потен, приятел.

— Накрая ускорих крачка. Беше приятно. Почти тичах за здраве.

— В костюм?

Той се усмихна уклончиво и я целуна. Тя сплете пръсти в неговите.

— Странно, всъщност...

Тя се замисли и се протегна да вземе чашата с виното.

— Забелязваш ли разликата?

— Коя разлика?

— Между норвежките и американските предавания. Имам предвид настроението. Американците изглеждат по-ефективни, по-пъргави, почти... агресивни. Тукашните ми се струват по-... склонни да изчакват. Хората изглеждат някак парализирани. Почти пасивни. Или поне интервюираните. Като че ли през цялото време се боят да не изтърват нещо в повече и стават смешни в старанието си да дадат толкова оскъдна информация. В цялата работа има нещо пародийно. Погледни колко по-усърдни са американците.

— Удава им се сгоден случай да се упражнят — отвърна Ингвар и се помъчи да скрие лекото раздражение, което изпитваше при всеки сблъсък с двойственото отношение на Ингер Юхане към всичко американско.

От една страна, не ѝ се говореше за студентските ѝ години в САЩ. Двамата с Ингвар се познаваха от много години. Бяха семейство. Споделяха грижите за децата и жилищния заем, мечтите и ежедневието. И въпреки това Ингер Юхане пазеше в тайна дълъг период от миналото си. Бранеше я по-ревностно и от децата си. Вечерта преди сватбата го накара да даде обет: никога, при никакви обстоятелства, да не я разпитва защо внезапно е прекъснала следването си по психология в академията на ФБР в Куонтико. Той се

закле в гроба на починалата си дъщеря. Както формата на клетвата, така и последиците от нея го караха да се чувства неловко, случеше ли се да зачекнат темата, а Ингер Юхане избухваше с нетипична за нея ярост.

От друга страна, възхищението на Ингер Юхане от всичко американско граничеше с маниакалност. Тя четеше почти само американска художествена литература и притежаваше странна колекция от американски нискобюджетни филми, купени по интернет или изпратени ѝ от приятелка в Бостън, която Ингвар не беше виждал и почти не беше чувал. Рафтовете в малкия домашен кабинет гъмжаха от специализирани книги по американската история, политика и обществен живот. Не му позволяваше да пипа някоя от тях и вътрешно той се терзаеше, че тя заключва вратата, ако се случеше да пътува без него.

— Всъщност не — обади се след дълга пауза.

— Какво?

— Удавало им се удобен случай да се упражняват.

— Искях да кажа...

— Никога не са губили президент извън границите на страната си. Американските президенти ги убиват случайни ненормалници от и в собствената им държава. Но никога в чужбина. И никога след конспирация, ако говорим за конкретния случай. Знаеше ли го?

Нещо в гласа ѝ го възпря да отговори. Познаваше я достатъчно добре, за да знае, че ако се впусне в диалог, той бързо ще премине в нещо друго.

— Мога ли да се изкажа — продължи тя. — Четирима от четирийсет и четирима президенти са убити в атентати — замислено отбеляза Ингер Юхане, все едно говореше на себе си. — Представяват близо десет процента?

Той се помъчи да устои на порива да я прекъсне.

— Кенеди — усмихна се вяло тя и се изправи. — Забрави. Лий Харви Осуалд беше странник, който не изключвам да е имал неколцина побъркани съучастници при планирането на убийството. Най-вероятно не. Но не може да става и дума за голяма конспирация. Не е като по филмите.

Тя се пресегна за бутилката с вино. Намираще се доста далеч от нея. Ингвар я взе и ѝ наля. Телевизорът продължаваше да работи. По

челото на Волф Блитцер се забелязваха капчици пот и когато включиха репортер пред Белия дом, под очите на говорителя се мярнаха тъмни кръгове. При следващата рекламна пауза щяха да ги заличат с грим.

— Линкълн, Гарфийлд и Маккинли — продължи Ингер Юхане, без да докосне чашата — всички те са убити от отделни фанатици. Привърженик на конфедерацията, душевноболен и побъркан анархист, ако не ме лъже паметта. Техни смахнати сънародници. Същото важи и за многото неуспешни опити за убийство. Извършителят на покушението срещу Рейгън е искал да впечатли Джоди Фостър, докато онзи тип, който се пробва да убие Теодор Рузвелт, си въобразявал, че ще се отърве от болките в корема, ако отнеме живота на президента. Само двамата пуерториканци...

На екрана отново се появи Кристиан Аманпур. Най-сетне си беше облякла по-топло яке. Кожената яка вероятно трябваше да навява полъх от Северния полюс. С една ръка загръщаше врата си с яката. Този път стоеше пред осветената сграда на Главното полицейско управление на улица „Грьонланслайре“. И на този фронт нищо ново. Ингер Юхане присви очи към телевизора. Ингвар намали звука с дистанционното и попита:

— Какво стана с пуерто...

— Забрави — прекъсна го тя. — Нямах намерение да ти преподавам елементарна американска история.

— А какво намерение имаше — въпросително я погледна Ингвар и се постара да запази дружелюбния тон.

— Намекна, че са подготвени. В известен смисъл е така. Или поне телевизиите.

Кимна към Кристиан Аманпур, която имаше проблеми с микрофона. Зад нея, от ниската част на склона, с бързи крачки се зададоха група мъже в тъмни дрехи. Вдигнаха яките на палтата си срещу камерите и не позволиха подвикванията на трийсетината журналисти, лагеруващи там за през нощта, да ги спрат. Ингвар веднага позна началника на полицията. Тере Бастесен се извърна и нахлупи униформената си шапка нерегламентирано ниско на челото си, докато крачеше към автомобилния кортеж, спрял на улицата.

— Но американският народ — продължи Ингер Юхане и се съсредоточи върху точка, намираща се горе над екрана, — едва ли е подготвен. Във всеки случай не напълно и не за подобно нещо. Цялата

им история говори, че трябва да си отворят очите за свои побъркани сънародници, щом става дума за покушения срещу президента. Сикрет Сървис са обрисували редица сценарии за атентати, предполагам, които включват противници на аборта, женомразци и най-отявлените защитници на войната в Ирак. Именно в тези среди се подвизават най-яроствните противници на Хелън Бенгли на родна земя. Там ще откриеш почва за фанатизма, който ще се появи от емпирична гледна точка. Най-новата история на Америка... — тя се поколеба за миг. — Най-новата история създава, разбира се, други сценарии. След Единайсети септември на Сикрет Сървис вероятно им се е приискало да затворят президентите си в циментов бункер. За първи път от войната за независимост САЩ са толкова недолюбвани в останалата част от света. А понеже през последните години понятието тероризъм се изпълни със съвсем ново съдържание, поне за американците, техният страх от възможните нещастия, които биха могли да сполетят госпожа Президента, логично също се промени. Сценарий, при който тя се изпарява по време на посещение при добронамерена малка нация, е доста далеч от очакванията на всички. Но... — едва не обърна винената чаша, когато неочаквано посегна към нея, — какво ли разбирам аз от тези неща — подхвърли тя. — Наздраве, приятелю. Скоро трябва да си лягаме.

— Какво е положението в истинската „Situation Room“ в момента, Ингер Юхане?

Тя се отдръпна от прегръдката му.

— Откъде да знам! Не следя...

— Напротив. Правиш го. Ако не мога да изтъкна друго доказателство, то поне знам, че една от твоите книги е озаглавена „Situation Room“ — сега Ингвар загуби способността да овладее раздражението си; то беше на път да премине в ярост. — И тя се намира върху нощното ти шкафче! По дяволите, Ингер Юхане, би трябвало, бога ми, да споделяме...

С едно движение тя скочи от дивана и тръгна към спалнята. След секунди се върна. Лицето ѝ пламтеше.

— Ето — подаде му тя книгата. — Не си запомнил правилно заглавието. Но ако проявяваш толкова силен интерес, ти я предоставям за четене. Не я пазя в тайна, та нали лежи до леглото ни. Заповядай.

Очилата ѝ бяха леко запотени. Между веждите ѝ личаха капки пот.

— Ингер Юхане — примирено въздъхна Ингвар. — Откажи се. Не можем да се държим така...

Започва да ми писва, помисли си той. Внимавай, Ингер Юхане. Не знам колко време ще изтърпя двете ти лица. Контрастът между интелигентната, разумна моя любима и това злобно създание, което се свива и пуска бодлите си без обяснима причина, ме изморява. Пазиш твърде големи тайни, Ингер Юхане. Твърде големи за мен, но непосилни и за теб.

Някой позвъни на вратата.

И двамата се сепнаха. Ингер Юхане изпусна книгата на пода, все едно я спипаха с незаконно внесена стока.

— Кой ли е — промърмори Ингвар и погледна часовника. — Единайсет и двадесет.

Надигна схванатото си тяло и отиде да отвори.

Ингер Юхане остана седнала, наполовина обърната към телевизора. На екрана трепкаха кадри, гледани едновременно от зрители по всички континенти, независимо от часовите зони и политическите режими, религията и етническата принадлежност. Си Ен Ен не беше имала по-голяма аудитория от нещастieto в Манхатън и явно се възползваше алчно от шанса си. Часът по източното крайбрежие приближаваше шест следобед. Зажаднели за новини американци се прибираха от работа, където се бяха почувствали принудени да отидат въпреки сутрешните тъжни вести, и в предаването зачестиха включванията на репортери и аналитици, коментатори и експерти. Правеха впечатление по-скоро на свикнали със ситуацията, отколкото на уморени, сякаш мисълта за приближаващия прайм таим ги захранваше с енергия. Мъже със сериозно изражение и жени с внушителни звания обсъждаха ту конституционните последствия и националната готовност, ту кризисни сценарии в близко и далечно бъдеще, ту терористични организации и разкритикуваното за пореден път отсъствие на вицепрезидента. Доколкото схващаше Ингер Юхане, го бяха скрили в самолет накъде над Невада. Или в бункер в Арканзас, както твърдеше един от експертите, докато трети настойчиво убеждаваше останалите, че вицепрезидентът вече се намира в безопасност във военноморска база

извън границите на страната. Обсъждаха двайсет и петата добавка към основния закон и всички споделяха едно мнение: най-скандалното е, че Белият дом все още не е изяснил дали се прилага.

Ето това гледат в истинската Situation Room, мислеше си Ингер Юхане.

Видя плазмените екрани пред себе си, стените в претъпкания отдел на Белия дом, на партера в Западното крило с червените мушката пред прозорците. На повече от 6200 километра от двустайното жилище на Ингер Юхане и Ингвар в Осло група хора, преживяващи напрегната кризисна ситуация и намиращи се в хаотично неведение, работеха неуморно. Те зорко следяха същата телевизионна програма като останалата част от света, докато се опитваха да предотвратят настъпването на съществена промяна на земното кълбо на следващата сутрин.

Всеки ден множеството от министерства и служби, свързани с националната сигурност, получаваха повече от половин милион електронни съобщения от посолства, военни бази и други източници на разузнаването по целия свят. Една част от предупрежденията имаха жизненоважно значение за сигурността на страната, други представляваха незначителни бележки, които службите биха предпочели да им спестят. Постъпваха рутинни доклади с безчет страници обезпокоителни съобщения за вражеска дейност. От ЦРУ до ФБР, Агенцията за национална сигурност и министерството на външните работи: всички разполагаха с оперативни централи, способни да отделят житото от плевата в безконечния поток от информация. Незначителното изпращаха там, където няма да му обърнат внимание. Значимото, важното и опасното прехвърляха на обучените да се справят с подобно нещо: the Sit Room staff. Добре организираният щаб имаше правомощията да вдига или снижава прага на информацията, да изисква повече доклади за особено тревожна област и най-важното: те обслужваха директно президента.

През мандата на Джордж У. Буш екраните бяха пуснати на Фокс Нюз.

Сега в The Situation Room отново гледаха Си Ен Ен.

Всички, помисли си Ингер Юхане и пак седна.

Американците плуваха в океан от информация с подводни течения, заради които постоянно ги дебнеше опасност да ги завлекат

към дъното. Служби и министерства, оперативни центрове и станции в чужбина, военни и цивилни обединения; потокът от информация в подобна криза беше невъобразим. Цялата американска система сега беше на крак, както в страната, така и извън нея, във Вашингтон и в безброй други градове. Когато Ингер Юхане затвори очи и усети как неописуема умора натисна клепачите ѝ, тя сякаш чу далечно бръмчене като от рояк пчели през лятото; десет хиляди американски служители имаха една-единствена цел: да върнат американския президент невредим вкъщи.

И гледаха Си Ен Ен.

Изгаси телевизора.

Чувстваше се толкова малка. Приблужи се до кухненския прозорец, който най-сетне беше сменен. Вече не духаше на ръката ѝ, когато поглади плота. Навън почти се беше стъмнило, но не съвсем; пролетта носеше онази благословена светлина, дето смекчаваше опасните вечери и омекотяваше сутрините.

Тя се обърна рязко.

— Кой беше?

— От работата — промърмори той.

— От работата ли? В полунощ на Седемнайсети май?

Ингвар тръгна към нея. Тя се вторачи през прозореца.

Той бавно я прегърна. Усетила топлината на тялото му до гърба си, тя се усмихна и се отпусна. Затвори очи.

— Искам да спя — измърмори и погали ръката му с пръст. — Заведи ме в леглото, моля те.

— Уорън е в Осло — прошепна той; отказа да я пусне, макар да усети как тя се вцепени. — Уорън Скифърд.

— Какво?

— Тук е по повод...

Ингер Юхане вече не го слушаше. Главата ѝ олекна и някак се отдалечи, все едно не беше съвсем нейна. По ръцете ѝ плъзна топлина и стигна до дланите; тя ги вдигна и ги долепи до прозореца. На северното небе забеляза светлините от самолет и не разбра докрай какво прави той във въздуха по това време, на този ден. Усети как се усмихва и не успя да схване защо.

— Не ми се слуша — отрони тя. — Знаеш го. Не ми се слуша.

Ингвар продължаваше да я държи. Сега тялото ѝ сякаш се бе смалило; тя доби вид на измършавяла. На мумия.

Уорън Скифърд, Шефа, бе преподавал на Ингер Юхане в академията на ФБР. Ингвар се досещаше, че не само е бил неин учител. По онова време Ингер Юхане е била много млада, едва на двайсет и три, а Уорън вероятно е закръглял четирийсет, ако не и повече. Любовна връзка преди цяла вечност; няколкото пъти, когато се сблъска с Уорън, Ингвар дори не изпита ревност. При последната им среща — сигурно преди три-четири години на съвещание на Интерпол в Ню Орлиънс — всъщност вечеряха заедно. По необясними причини Ингвар се чувстваше неловко от многото въпроси на Уорън за Ингер Юхане. Отби атаките и през останалото време се придържаша към служебни теми и американски футбол.

Уорън Скифърд представляваше основната част от голямата тайна на Ингер Юхане. Тегнеше категорична забрана да се споменава този мъж, а това само потвърждаваше подозренията на Ингвар, че Уорън я е наранил дълбоко.

Такива неща се случват, мислеше си той и притискаше здраво Ингер Юхане. Много е грозно и понякога тежи. Но се превъзмогва. С времето олеква. Изминали са близо петнайсет години, любима. Забрави за това. Преодолей го, за бога! Или има нещо повече?

— Нека поговорим — зашепна той в ухото ѝ. — Не можеш ли най-сетне да ми споделиш за какво става дума?

— Не.

Гласът ѝ беше само дихание.

— Ще работя с него — съобщи ѝ той. — Съжалявам.

Продължи да се опитва да я задържи, но тя се отскубна с неподозирана сила и го отблъсна. Очите ѝ го изплашиха, когато тя попита:

— Какво каза?

— Той има нужда от свързка.

— И това трябва да си ти. От стотиците... Ще откажеш, разбира се.

Тя някак внезапно си възвърна самообладанието; като че ли се пробуди в мига, когато той пусна тялото ѝ.

— Командиран съм, Ингер Юхане. Работя в система, която нарежда къде да отидем. Няма такова нещо като отказ — той описа

кавички във въздуха.

Ингер Юхане се извърна и влезе във всекидневната. Извади корковата тапа от тирбушона и запуши полупразната бутилка. После грабна чашите, върна се в кухнята и остави всичко върху кухненския плот. Установи, че миялнята е пълна, наля препарат в резервоара, затвори металната врата и включи машината. Взе парцал, изцеди го на течаща вода и подсуши плота. После старателно изтръска парцала над мивката, изплакна го още веднъж, сгъна го и го преметна над кранчето.

Ингвар следеше действията ѝ безмълвно.

Най-сетне Ингер Юхане го погледна.

— Искам едно нещо да е ясно, преди да си легнем — отсече тя със спокойния и отчетлив глас, с който вразумяваше Кристиане. — Ако се съгласиш да станеш свързка на Уорън Скифърд, с нас е свършено.

Той не намери сили да отговори.

— Ще те напусна, Ингвар. Ако се съгласиш, се махам. После тя отиде в спалнята.

Най-накрая националният празник приключи.

---

[1] Актуално. — Б.пр. ↑

СРЯДА, 18 МАЙ 2005

Уорън Скифърд се събуди. Чувстваше се ужасно, но не схващаше дали се дължи на умората от полета, на недостатъчния сън, или на начеващ грип. За малко остана в леглото, загледан в тавана. Ефирните, небесносини завеси пропускаха слънчевата светлина. Леглото беше окъпано в утринна светлина. Когато най-после надигна глава, за да погледне дигиталния часовник върху телевизора, смръщи чело.

Четири и половина сутринта.

Едва сега разбра предназначението на неугледните, прилични на гумени тъмни завеси, които пренебрегна, като се просна на леглото в един след полунощ. Измъкна се от постелята и се дотътри до прозореца, за да затъмни стаята. Най-накрая схвана механизма. Над стаята се спусна полумрак; само тънки, процеждащи се измежду пролуките на завесите светли ивици разреждаха тъмнината.

Запали нощната лампа и отново си легна, без да се завива. Голата му кожа настръхна от полъха на вентилатора. Вратът му се беше схванал, а между веждите му се бе спотаило леко главоболие. Чувстваше се едновременно изтощен и буден и знаеше, че няма да може да заспи. След няколко минути отново стана и си наметна яркосин копринен халат. На рафта до телевизора имаше термочана.

За три минути той си направи горчиво и прекалено силно нескафе. Изпи го възможно най-бързо. Помогна му, но все още се чувстваше толкова отпаднал, че при други обстоятелства състоянието му би го разтревожило.

Бързо пресметна: в момента във Вашингтон е единайсет без двадесет. Настроението му леко се повиши. Все още разполагаше с няколко безпроблемни часа, ако се наложи да се свърже с някого. Сръчно монтира преносимия си офис върху бюрото, внесено в спалнята му по негова молба. Масата в стил рококо с огромна ваза с цветя, съставляваща постоянна част от интериора на хотела, нямаше да му свърши работа. Затова пък бюрото — обикновено, лишено от всякаква украса — имаше колосални размери. Той отвори металния куфар до леглото и извади необикновено голям лаптоп, четири

мобилни телефона и куп листове цветна хартия. Подреди всичко с педантична точност под конец. Най-отгоре върху хартията постави три химикалки на еднакво разстояние една от друга: черна, червена и синя. Четирите телефона, различно производство и с различен дизайн, постави от лявата страна на лаптопа като експонати на изложба. Накрая монтира малък принтер от три отделни части, също извадени от куфара, свърза го с компютъра и мушна щепселите в контакта под прозореца. Лаптопът мигом се включи. Хотелът се перчеше с complementary wireless connection^[1], но той набра американски номер. След секунди влезе в една от пощенските си кутии, известна само на четирима човека. Криптираната връзка леко се закучи, както винаги, и му показва хаос от знаци, преди да се превърне в добре позната картинка.

Уорън Скифърд се прозя и присви очи, за да се отърве от избилите в очите му сълзи. Получил бе отговор на запитването, което изпрати, преди да заспи. Отвори пощата си с едно кликване.

Зачете бавно. После го прочете втори път и кликна върху иконката за принтиране. Изчака да чуе хрущящия звук, свидетелстващ, че документът е пренесен в принтера и всеки момент ще бъде отпечатан. Бързо излезе от пощата си и изключи лаптопа. Отиде да провери дали вратата е заключена. Никой не се бе опитвал да влезе.

Нуждаеше се от душ.

Постоя няколко минути под течащата, твърде гореща вода. В началото пареше по кожата му, но после по гърба му се разля приятна безчувственост. Вратът му се отпусна и синусите му се отпушиха. Насапуниса се грижливо и си изми косата. Накрая спря горещата вода и се задъха под леденостудения водопад.

След процедурата се оказа поне буден. Бързо се подсуши, извади дрехи от куфара си, надникна зад плътните завеси и за пореден път установи, че го очаква слънчев ден. Облече се, грабна разпечатката от принтера и се отпусна в леглото с три възглавници под главата.

Троянската следа не просто беше още топла, тя пареше.

Преди шест седмици един от специалните агенти дойде в кабинета му с малък куп листове и угрижена бръчка на челото. След половин час мъжът си тръгна, а Уорън Скифърд опря лакти на масата, сплете ръце на тила си и стоя втрещен цяла вечност в плота, тихо проклинайки суетността си.

Защо не остана там, където му беше мястото? Уорън Скифърд беше най-добрият в попрището си; беше експерт по поведенческа психология и ФБР го боготвореше в продължение на повече от три десетилетия. Имаше възможност да продължи да се подвизава като супергерой в своята вселена. В преследването на странни серийни убийци и покварени изнасилвачи той откриваше сигурност и постижимост, колкото и парадоксално да звучеше. Уорън Скифърд толкова време се бе занимавал с такава дейност и беше ставал свидетел на толкова много престъпления, че те вече не му правеха особено впечатление. Емоциите не замъгляваха все по-острия му поглед и добре развита интуиция.

Беше най-добрият ловец.

После се поддаде на изкушението.

Още след изборите през ноември, известно време преди встъпването на президент Бенгли в длъжност, тя лично му се обади, за да го увещава. Уорън още помнеше с какво опиянение вдигна слушалката. Сладкият вкус на успеха го размекна. След края на разговора той се разсмя на глас и вдигна победоносно юмруци над главата си. Американският Commander in Chief^[2] не просто му предложи важен пост, а направо го умоляваше да приеме. Макар че с Хелън Бенгли бяха близки приятели повече от шест години, той знаеше, че това не му осигурява преднина в обширния пасианс, който тя започна да реди, когато Джорд У. Буш най-сетне с неохота произнесе своята concession speech^[3].

По-скоро обратното. Коментаторите похвалиха госпожа Президента след раздаването на ключовите постове. Със завидна решителност тя успя да отхвърли приятели и верни поддръжници в полза на кандидати с безспорна компетентност и непоклатима самостоятелност.

Уорън беше един от тях и всеки ден се явяваше в Западното крило.

Групата под негово ръководство представляваше част от ФБР. Въпреки това Уорън имаше задължението да докладва директно на госпожа Президента, което предизвика сериозен конфликт с директора на ФБР още преди да бъде сформирана разследващата група. Подходът се оказа в разрез с всички традиции на Бюрото. Директорът, естествено, отстъпи, но ентузиазмът на Уорън, пламнал заради

престижната задача, се охлади, когато разбра, че вече не го смятат за човек на Бюрото в истинския смисъл на думата. За кратко обмисляше варианта да промени решението си. Бързо осъзна колко невъзможно е нещо подобно.

След Единайсети септември повечето задачи пред ФБР се промениха. За отрицателно време от политическа организация, насочена предимно към традиционната и вътрешната престъпност, Бюрото се превърна в острието на САЩ при борбата с тероризма. За седмици се осъществи преструктуриране, за каквото преди не биха стигнали много години. Патриотична вълна заля всички държавни организации, институции и служби, занимаващи се дори и бегло с националната сигурност. Процесът беше подпомогнат от почти неограничени средства и законодателна власт, показваща се в нова светлина, склонна на много повече компромиси, немислими в съзнанието на някои американци преди нещастното утро на Единайсети септември.

Образът на врага претърпя промяна.

Все още съществуваха държави, застрашаващи най-силната нация в света. След упадъка на Съветския съюз и последвалото му разпадане страхът от традиционното военно нападение всъщност кажи-речи изчезна. Тъй като по цялото земно кълбо имаше американски интереси, беше важно бдителността да не се приспива, що се отнася до вражески настроени нации и държави, които биха могли да уязвят САЩ по идеологически, икономически и териториално обусловени причини.

Вниманието не беше притъпено, както винаги.

Но нападението на Единайсети септември не дойде от държава. Всъщност нямаше към кого да насочат ответния удар. Някакви самозванци бяха откраднали четири самолета и ги бяха насочили към американската земя като оръдия на смъртта. Това бяха отделни индивиди, донякъде с различен произход и минало. Докато политическата администрация около президента Буш локализира класическия враг по оста на злото и насочи удара си към съществуващи нации, Хелън Лардал Бентли беше убедена, че терористите са много по-опасни.

Те бяха хора.

Не бяха мобилизирани за война. Нямаха нищо общо с войниците от всички епохи, посрещаци смъртта заради знаме и родина, които нямаше да видят повече. Те не живееха някъде, в дадена система, не развяваха знамето си. Не влизаха в битка по команда, а от вътрешно убеждение. Не ги сбличаваше национална принадлежност, а вяра и неверие, омраза и любов.

Новите врагове на Америка бяха навсякъде и Хелън Лардал Бентли беше убедена, че единственият начин да ги разобличи и обезоръжи, беше да ги опознае. Първото ѝ начинание като президент беше да създаде Behavioral Science Counter Terror Unit^[4]. Той имаше за задача да превърне сухите факти и неорганизираното разпуснато разследване в живи образи. Този център вижда хора там, където другите служби в голямата система за родната сигурност съзират вероятни атаки и потенциални терористични актове, бомби и високотехнологично оборудване. Като анализира, разбере и обясни какво мотивира хора с различно минало и етнически произход да изберат мъченическата смърт в колективната си ненавист към САЩ, Америка щеше да се постарее да изпревари действията им.

Уорън Скифърд имаше възможност да си подбере хора от каймака. Сред близо четирийсетимата специални агенти в групата имаше неколцина от най-добрите профайлъри на ФБР за всички времена. Всички до един приеха предложението на секундата.

Но Уорън започна да се разкайва за стореното.

Когато преди шест седмици специалният агент дискретно влезе в кабинета му с четири листа в ръка и полугласно му сподели мислите си, Уорън Скифърд се изплаши истински за пръв път в петдесет и шест годишния си живот.

Троянският кон не се вписваше в картинката.

Изобщо не се връзваше. Нито беше феноменално, нито символично. Нямаше да всее страх, нито да запечата неизличими картини в паметта, както при връзването на самолетите в Световния търговски център. Нямаше да има тълпи от бягащи хора, изпаднали в истеричен плач, паника и безверие, нямаше и да се излъчват незабравими телевизионни кадри. Троя не би насочила вниманието към врага; нещо подобно не би осигурило чест, макар и с отрицателен знак.

Останалите в системата направиха всичко по силите си да свържат Троя с Ал-Кайда или някоя от нейните сродни организации. Уорън Скифърд и хората му яростно протестираха срещу подобна версия. Не е вярно, упорито твърдяха те. Членовете на Ал-Кайда не действат така. Не разсъждават така. Не така искат да накажат САЩ. Понеже всички, освен госпожа Президента гледаха the RS-Unit накриво, Уорън и хората му говореха сякаш на вятъра. След няколко седмици усилена и целенасочена работа в посока да намерят връзка със съществуваща терористична мрежа, старанията на останалите се увенчаха с неуспех и те все пак стигнаха до извода, че групата на Уорън Скифърд има право. Ал-Кайда не е отговорна за атентата. Затова откъслечните, непълни сведения вече не представляваха интерес. В огромната разследваща система на САЩ постъпваха много съобщения. Човек би могъл да се хване за какво ли не. Докато всеки ден, всеки час ги заливаше необозрима и хаотична информация за по-сериозни атаки, Троя остана в девета глуха.

Но Уорън Скифърд все още беше угрижен.

Същото се отнасяше и за госпожа Президента.

А сега Уорън лежеше в леглото и усещаше стягане в диафрагмата. Прочете бележката за четвърти път. После се изправи и отиде в банята. Извади запалка от джоба си. Вдигна документа над тоалетната чиния и щракна запалката.

От няколко седмици го гризеше неясното опасение, че някой е подхвърлил сведенията. Преди малко разгледа документа и забеляза кога са постъпили сведенията за комплекса, наречен от него Троя — през последното денонощие, в разбъркан ред, вече звучаха безсмислено. Изпадна в пълно безсилие.

Пламъците облизаха хартията. Към белия порцелан се спуснаха малки овъглени късчета.

Ако всичко е подхвърлено, цялата история представлява опит за отвличане на вниманието. В такъв случай би могло истинската мишена да е госпожа Президента. Следователно са изправени пред неизвестен враг. Не Осама бин Ладен, нито многото терористични организации, базирани в...

— Не може да е вярно — изрече на глас Уорън, за да прекъсне хода на мислите си. — Никой не разполага с нужните ресурси да

подхвърли подобно нещо. Случаят е твърде добре измислен, за да е блъф.

От ръката му падна и последното късче от листа. Пусна водата. По тоалетната чиния все още се виждаха залепнали черни парченца. Бръкна с четката и се отърва от последните следи.

Върна се на бюрото и взе копието от бележката, оставена в стаята на госпожа Президента.

— We'll be in touch (Ще се свържем с вас.) — промърмори Уорън Скифърд. — But when? (Но кога?)

Пусна листа, като че ли се опари.

Трябва да хапне нещо.

Според часовника върху телевизора закуската току-що е била сервирана. Нужни му бяха три минути да прибере офиса си и да сложи заключения куфар в шкаф. На бюрото остана само купчето цветна хартия с трите химикалки, подобни на наперени оловни войници.

Мушна единия телефон в джоба си и излезе. Все пак не му се наложи да звъни на никого. Честно казано, колебаеше се кому да се обади в случай на нужда.

---

[1] допълнителна безжична връзка. — Б.пр. ↑

[2] главнокомандващ. — Б.пр. ↑

[3] реч на изгубилия изборите. — Б.пр. ↑

[4] Център за противодействие на тероризма с акцент върху науката за човешкото поведение. — Б.пр. ↑

Митничарят на летище Гардермуен в Осло не вярваше на очите си. Наистина, тълпата американци пристигнаха с чартър, но умът му не побираше как изобщо е възможно човек да проявява такава арогантност към летищния контрол и законите на дадена страна.

— Извинете!

Той подаде навън ръка и направи две крачки в коридора зад гишето, където сучаеше от час и половина.

— Какво държите? — попита на английски той с акцент, който развесели американеца.

— Това ли?

Мъжът повдигна сакото си и отдолу се подаде револвер.

Митничарят поклати обезсърчено глава. Заприиждаха още такива, всички с характерната подутина над ребрата. Блъскаха се с намерението да го подминат, но той стоеше с разперени ръце и викаше:

— Спрете! Почакайте малко!

Сред пристигналите около петнайсет-шестнайсет мъже и няколко жени се разнесе тих ропот.

— No guns (Никакви оръжия.) — категорично отсече митничарят и посочи ниското широко гише. — Всички да оставят тук оръжията си. Наредете се на опашка и всеки ще получи разписка.

— Я чуйте — обади се застаналият най-отпред; изглеждаше на около петдесет години, една глава над дребния, пълничък митничар. — Пристигането ни е съгласувано с норвежките власти, както сигурно сте информиран. Според предоставената ми информация ще ни посрещне служител веднага щом...

— Няма значение — прекъсна го митничарят и натисна за всеки случай копчето под плота, което заключваше механичните врати на четири метра навътре в коридора. — Тук аз нося отговорността. Имате ли документи за тези оръжия?

— Документи ли? Я слушай...

— Без документи няма оръжия. Застанете на опашка и ще...

— Май най-добре да поговоря с началника ви — посъветва го американецът.

— В момента го няма — големите сини очи на митничаря вече се усмихваха дружелюбно. — Ще оправим проблема възможно най-бързо.

Американецът се обърна към колегите си, които вече губеха търпение, и зашепна. Една от жените извади мобилен телефон. Сръчно набра номер.

— Тук няма обхват — доволно я осведоми митничарят. — Забравете за телефоните.

Въпреки това жената се ослуша за сигнал. После вдигна рамене и отчаяно погледна мъжа, очевидно шефът на групата.

— Разрешете да изразя несъгласието си — обърна се той към митничаря с поглед, който разубеди дребния мъж да го прекъсне за втори път. — Явно тук има доста издънки. Първо, на летището трябваше да ни посрещнат норвежки колеги. Наместо това ни упътват по този... лабиринт, и то без придружители и без да знаем къде всъщност отиваме.

— Отивате там — митничарят посочи затворената врата.

— В такъв случай предлагам да отворите. Веднага. От ваша страна е станало неприятно недоразумение, а на мен ми писна от подобни неща.

— А аз предлагам — митничарят се колеба достатъчно дълго, за да успее да се метне на гишето с неподозирана пъргавина, — предлагам да направите каквото ви казвам. Там — гласът му се извиси във фалцет и той посочи към залата за пристигащите — решенията вземат други хора. Но тук вътре, в този коридор, парада командвам аз. А според правилата е строго забранено в моята страна да се внасят оръжия без необходимите документи — почти изкрещя той. — Наредете се на опашка, дявол да ви вземе!

Последните думи изрече на норвежки. Лицето му се беше зачервило и той се потеше. Американците се спогледаха втренчено. Някой промърмори нещо. Жената с мобилния телефон направи нов, също толкова неуспешен опит да повика помощ. Измина половин минута. Митничарят слезе от гишето и скръсти ръце на гърдите си. Изтече още половин минута.

— Ето — внезапно се обади шефът и остави оръжието си. — Уверявам ви, това няма да остане без последствия.

— Само си върша работата, сър!

Митничарят се ухили до уши. Отне му почти половин час да раздаде разписки за всички оръжия, да ги сложи в найлонови пликосе и да ги нареди върху рафт в дъното на помещението. Най-сетне приключи, козирува и натисна копчето, за да отвори вратите.

— Приятен престой — пожела им той и се засмя, когато не получи отговор.

Той просто си вършеше работата. Налагаше се да проявят разбиране.

Още щом се събуди, Ингер Юхане се замисли за работата си. Остана да лежи неподвижно, присвила очи срещу сутрешната светлина. Вероятно все пак беше проява на глупост да си вземе още една година майчинство. Завърши изследователската си програма непосредствено преди раждането и не започна нищо ново. Така нито университетът, нито самата Ингер Юхане щяха се чувстват оцетени, ако използва полагаемите се две години майчинство. Двамата с Ингвар не намериха място за Рагнхил в детската градина и взеха единодушно решението Ингер Юхане да я гледа у дома. Когато се запознаха, и двамата бяха изявени специалисти, всеки в своята област, и сега можеха да плащат жилищния си кредит само с доходите на единия. Живееха разумно, тихо и кротко. Кристиане отбелязваше напредък. Всички се чувстваха по-добре.

Ингер Юхане обичаше рутинната част от ежедневието на домакия. Прекарваше по-пълноценно времето с децата си. По принцип ѝ беше приятно да готви, а и дългите предобеди ѝ позволяваха да свърши всичко, както трябва. Освободиха домашната си помощница и Ингер Юхане се научи да оценява дори чистенето: тривиална дейност, която ѝ даваше повод да остане насаме с мислите си. Рагнхил спеше няколко часа през деня и понякога Ингер Юхане имаше чувството, че за първи път от много години ѝ остава време да размишлява.

Този начин на живот ѝ допадаше. За известен период от време.

Вероятно вече беше приключил.

Непробудният сън не ѝ беше присъщ. По принцип се събуждаше по няколко пъти нощем. И при най-лекия звук от децата тя се отърсваше от съня за секунди.

Рязко се надигна в леглото. Тръсна глава и притаи дъх, за да чува по-добре. Долови единствено кола на празен ход в далечината и кръсците на замаяните от пролетта птици на дървото пред спалнята им.

— Ингвар?

Стана, навлече си халата и се затътри към кухнята. Часовникът на готварската печка показваше 08:13. Все още цареше тишина. Върху кухненския плот имаше полупразна чаша с кафе. Тя я взе в ръка. Топлината издаваше, че той не е излязъл отдавна. До чашата забеляза лист.

Скъпа, както се досещаш, принуден съм да си върша работата. Понеже не ми даваш никаква основателна причина да се откажа, не виждам друг изход, освен да бъда на разположение. Трудно ми е да преценя кога ще се прибера. Дори не съм съвсем наясно в какво се състои работата. Ще ти звънна при първа възможност.

Твой И.

Ингер Юхане се улови как отпива от хладкото кафе.

Ингвар трябва да е свързката на Уорън. Помоли го да не се съгласява. Заплаши го с най-големия му кошмар, поне според нея. Въпреки това той е станал, докато е спяла, направил си е кафе, без да вдига шум, и е написал обикновена и хладна бележка, преди да излезе.

Дълго стоя с листа хартия в едната ръка и чашата в другата.

Нямаше как да отиде при родителите си. Майка ѝ щеше да изпадне в истерия, а баща ѝ — да се хване за сърцето, както правеше винаги, когато светът се изправеше срещу него. Ингер Юхане често се чудеше дали родителите ѝ не харесват Ингвар повече от нея. Та нали майка ѝ се хвалеше с него на всички, надали уху за приказките ѝ. Тъстът и тъщата отрупваха Ингвар с внимание и той обираше лаврите всеки път, когато Рагнхил ги впечатляваше с езикови или други способности.

— Всъщност по цял ден с нея съм аз — въздишаше Ингер Юхане, а после прикриваше раздразнението си с усмивка.

Сестра ѝ също отпадна като вариант. Перфекционизмът на Марие се разрасна през годините в непреодолима преграда между двете. Марие беше красива, добре облечена и нямаше деца. Само мисълта как ще нахълта в апартамента ѝ на пристана Акер, където ще омаже всичко с детско пюре и ще разпилее наакани памперси, ускори дишането на Ингер Юхане.

Отново прочете кратката бележка. Буквите се размиваха. Помъчи се да прогони сълзите, стисна очи. Полека-лека те се изтърколиха. Избърса носа си с ръкав.

Когато си легнаха снощи, беше убедена, че той я разбира. Ингвар се долепи до нея в леглото. Не продума, а ръцете му бяха топли и силни, както ги обичаше тя. Ингвар съзнаваше фактите: тя има нужда от закрила. Не могат да допуснат Уорън Скифърд близо до спокойния си семеен живот на улица „Хауге“. Ингер Юхане беше убедена в подкрепата на Ингвар, когато той я погали по косата; в очите му прочете убеждението, че присъствието на Уорън подлага на опасност всичко красиво, истинско и неподправено. Ингер Юхане потъна в блажен, дълбок сън.

А после Ингвар просто е тръгнал.

Не е възприел заплахата ѝ сериозно. Не взема насериозно и самата нея. Ще му даде да се разбере.

Ингер Юхане събра най-необходимите вещи. Сложи в малък куфар дрехи за няколко дни за себе си и за по-малката си дъщеря.

— Кристиане ще остане при Исак — прошепна тя и се помъчи да преглътне сълзите си.

Ще отиде да вземе Рагнхил. Майка ѝ веднага ще забележи зачервените ѝ очи. Винаги долавяше и най-слабото вълнение на дъщеря си.

— Вземи се в ръце — изсъска Ингер Юхане и подсмръкна.

Не знаеше къде да отиде. И въпреки това продължи да опакова багажа. Накрая така натъпка куфара, че ѝ беше трудно да го затвори. Успя да дръпне ципа след пиперлива ругатня и неимоверно усилие.

Трябва да потърси подслон при някой, който ще ѝ осигури спокойствие. Не при роднини, нито при приятел. Не искаше да слуша колко незряло и безотговорно е постъпила. Не ѝ се слушаха обичайните приказки: драмата ще отмине за няколко дни, няма да зареже Ингвар, затова по-добре веднага да се прибере у дома. При никакви обстоятелства не желаше да отиде при Лине — най-добрата ѝ приятелка, но твърде бърлива. Лине веднага ще вдигне луд купон, убедена, че на света не съществува проблем, който да не може да бъде разрешен с помощта на вкусна храна, добри приятели и обилно количество алкохол.

Заклучи външната врата зад себе си и усети полъха на вятъра, все още студен, макар че градината беше окъпана в слънчева светлина. И тогава се сети за единственото място, където да избяга.

Избърса сълзите си и се насили да се усмихне на съседа, който ѝ махна от улицата. После си пое дълбоко въздух и се качи в колата. Сега ще отиде да вземе Рагнхил. Все ще скалъпи някоя сносна лъжа за пред майка си, докато стигне до дома ѝ.

Ингер Юхане не почувства облекчение, но поне най-сетне реши къде отива.

Във Фармингтън, Мейн, беше три часа през нощта.

Ал Мъфет се събуди от сън, който не помнеше. Стори му се невъзможно да заспи отново. Чаршафите лепнеха по тялото му, а юрганът се бе събрал на топка в долния край на леглото. Промени позата. Нищо не помагаше.

Цял ден следи телевизионните предавания. Изчезването на госпожа Президента го шокира, както разтърси и останалата част от нацията, но наред с това усещаше пристъп на необяснима тревога.

Обади се брат му.

Чуха се за последно преди три години. Тогава майка им, пъргава, дейна жена, беше на смъртен одър, покосена от инсулт. Беше въпрос на часове. Ал Мъфет се качи на първия полет за Чикаго. Закъсна. Майка му вече лежеше в открит ковчег, красиво гримирана и облечена в най-хубавите си дрехи.

Макар че и тя подобно на съпруга си държеше на мюсюлманската вяра, в която беше възпитана, религията на семейство Муфаса беше гъвкава и добре пригодена към живота в малкото предградие, където почти нямаше други араби. В англиканската църква, само на няколко преки, уважаваха мисис Муфаса. Печеше най-вкусните сладки по време на грандиозния Празник на благодарността на църквата. Занимаваше се с група младежи в неравносвойно положение. Никой не успяваше да я надмине в подреждането на букети. Тя наглеждаше многобройната челяд на пастора, когато съпругата му раждаше поредното отроче и излизаше от строя за няколко седмици.

Но семейство Муфаса никога не ходеше на литургия.

Опитваха се да спазват рамадана, без да се натрапват. После празнуваха Деня на жертвоприношението с роднините от Лос Анджелис — винаги намираха време да им отидат на гости. Мистър Муфаса не успяваше да спазва петте задължителни молитви, обърнат към Мека, но често намираше време за молитва през тихите часове,

когато в автосервиза нямаше хора и той все още не беше затворил вратите на гаража, за да поеме към къщи.

Мистър и мисис Муфаса четяха Корана по най-доброжелателния начин. Почитаха Пророка Мохамед и го приветстваха, без това да им пречи да украсяват коледни елхи, та децата да не се отличават твърде много от връстниците си.

След смъртта ѝ децата откриха завещание в нощното ѝ шкафче. Пишеше, че иска опелото да се състои в Богоявленската църква под ръководството на пастора.

Роднините възроптаха, а най-голямата ѝ сестра избухна в истеричен рев над вкочанения ѝ труп, положен със скръстени ръце в ковчег с кръст от всяка страна. Въпреки това съпругът ѝ настоя на своето. Жена му била с всичкия си, когато решила какъв да бъде прощалният ѝ ритуал. Нищо нямало да го разубеди да се съобрази с последната ѝ воля. И така, спуснаха мисис Муфаса в осветена земя в присъствието на мнозина християни.

Ал Муфаса видя по-големия си брат за последно на погребението.

Три години мълчание. И снощи се обади.

Ал Мъфет стана от леглото и се облече бързо и безшумно. Имаше малко бумацина, с която можеше да убие времето. Всичко беше за предпочитане пред алтернативата да лежи буден и да усеща как го гризе необяснима тревога.

С Файед никога не станаха приятели. Понасяха се, както е редно за братя, но никога не се разбираха. Докато малкият Али се държеше за полата на майка си, обирайки симпатиите на всичките ѝ приятели от англиканската църква, Файед бродеше сам из улиците и бленуваше за многобройните роднини в Лос Анджелис. Там всеки ден ходеше в джамията с чичо си. Ядеше традиционна за културата си храни и учеше арабски от откъслечните думи, които улавяше от молитвеното бърбене на баща си. Като порасна, едва ли можеше да се нарече ревностен мюсюлманин, но като цяло се придържаше към традициите и се ожени за мюсюлманка. А когато през седемдесетте Али Саид Муфаса стана Ал Мъфет, Файед заклеми брат си като арабската версия на чичо Том. Оттогава братята почти не си говореха.

Ал Мъфет не разбираше какво иска Файед. Попита го възможно най-директно, без да нагрубява. Все пак бяха братя и понеже баща им

беше все още жив, Ал Мъфет не желаше помежду им да настъпи драматичен разрив. Това щеше да сломи стареца.

А сега Файед щеше да дойде на гости.

Файед, който работеше като посредник в гигантска компания за електроника със седалище в Атланта и който едва намираще време да види собствените си деца, се обади с новината, че ще се отбие при Ал Мъфет на осемнайсети май. Ал не изтръгна друго обяснение от него, освен полуобиден коментар: какво му е толкова чудното да пожелаеш да видиш как я карат брат ти и момичетата му на края на света.

— Ще се отбия — така се изрази той.

Ал Мъфет се промъкна покрай спалнята на дъщерите си. Вече познаваше старата къща и стъпваше предпазливо по скърцащите дъски. Застана най-горе на стълбището и се ослуша. Равномерното дишане на Катрин и хъркането на Луис го накараха да се усмихне. Чувстваше се по-спокоен. Това беше неговият дом и неговият живот. Нека Файед заповяда, когато поиска.

Никой не може да навреди на Ал Мъфет или на дъщерите му. Тихо слезе по стълбите и запали всички лампи в кухнята. Преди да извади папката с документи, донесена от офиса, сложи чайника и извади каната за шварц кафе от миялната.

— Татко — обади се слисаната Луис от прага.

Той се стъписа и изпусна каната на пода.

— Какво има? — попита дъщеря му; косата ѝ стърчеше на всички страни, а пижамата ѝ беше голяма.

— Нищо, миличка. Просто се събудих и не успях да заспя.

Той донесе лопатка за смет и метла от килера.

— Защо си се облякъл, татко? — Луис изглеждаше изплашена и се приближи.

— Внимавай да не настъпиш някое стъкълце — предупреди я той. — Всичко си е наред, няма нищо. Просто реших да се възползвам от безсънието си и да отхвърля малко работа от офиса. Да стопля ли мляко? Ще си поговорим и после ще се върнеш в леглото. Искаш ли?

По устните ѝ се разля широка усмивка и тя седна до кухненската маса.

— Колко е уютно — зарадва се тя и си взе ябълка. — Както когато бях малка. Нека ти разкажа сега какво се случи. Бяхме с Джоуди...

Ал Мъфет слушаше с половин ухо, докато събираше парчетата стъкло. Поне Луис се успокои. Искаше му се да може да каже същото и за себе си.

Младият прокурор беше отегчен. Близо три часа налагаше глоби, за да освободи места в препълнения арест. Половината от задържаните бяха младежи, които още не се бяха прочистили от празненството по случай Седемнайсети май. Изправяха се пред него, все още снощни, мънкаха любезности и си посипваха главите с пепел. Неколцина пълнолетни мъже, задържани за шофиране в нетрезво състояние, се пробваха да предизвикат скандал, но страстите се охладиха, след като ги заплашиха, че ще останат зад решетките в очакване на съдебен процес и присъда.

Имаше и стари познайници. Повечето, общо взето, оценяваха безплатния престой в заведение, където, ако не друго, то поне беше топло и сухо. Прокурорът така и не проумя какъв е смисълът да глобява хора, които ще искат пари от социалните служби, за да си платят глобите. Въпреки това си вършеше работата и скоро щеше да приключи със списъка.

— Как е хавата?

Младият мъж протегна ръка на Сну Заека. Обикновено поздравяваше арестуваните само с кимване, но Заека беше специален случай — професионален крадец, навремето много добър. Неуспешно взривяване на сейф през седемдесетте му откъснало пръстите на лявата ръка, а после алкохолът довършил хилавото му тяло. Истинското му име беше Снуре. Когато все още имал зъби, били толкова дълги, че му лепнали прякор, от който после се оказало невъзможно да се отърве. Понастоящем се задоволяваше с кражби от отворени микробуси, мазета с обикновени брави, а понякога и от офиси. В последните случаи винаги го залавяха. Той не отбираше от модерните средства за видеонаблюдение. Алармата започваше да вие, а той оставаше примирено на място със стоките под мишница до идването на пазачите.

Сну Заека никога не бе посягал на друг човек.

— Зле — оплака се той и внимателно седна на тънкокракия стол.

— Така и изглеждаш — отбеляза прокурорът.

— Рак. Долу. Много лоша работа.

— Лекуваш ли се?

— Да. Ама няма какво толкова да се направи.

— И защо си се опитал да обереш аптека?

— Боли ме. Ужасно.

— Не можеш да се справиш с аптека, Заек. С всичките алармени системи. А и силните хапчета се намират в заключен шкаф, който, честно казано, се съмнявам, че ще успееш да разбиеш, ако все пак се вмъкнеш в аптеката. Чисто и просто си постъпил глупаво.

Сну Заека изхленчи и поглади врата си с недъгавата си лява ръка.

— Да — измънка той. — Ама имам адски болки.

Прокурорът се заклати на стола. В тясната стая цареше тишина, но от рецепцията на ареста долитаха пискливи гласове. Някой плачеше, като че ли млада жена. Прокурорът се вгледа в лицето на Сну Заека. Беше готов да се закълне, че видя сълзи в очите на изтормозения мъж.

— Ето — той неочаквано извади портфейла от сакото си. — Днес магазините за алкохол пак са отворени. Купи си нещо силно.

Подаде му банкнота от петстотин крони над масата. Сну Заека зяпна с беззъбата си уста и облещи невярващо очи. Бързо стрелна с поглед униформения служител, застанал на пост до вратата. Онзи само се усмихна и отмести очи.

— Много благодаря — прошепна Сну Заека. — Нямате си равни, момчета.

— Но с тези не мога да се разделя — напомни прокурорът и сложи ръка върху документите. — Както обикновено отиваш на разпит в съда, предполагам?

— Да, боже мой. Ще си понеса последствията. Както винаги. Много благодаря.

Той погали банкнотата.

— Тръгвай тогава. И спри вече с тези кражби с взлом. Не ти стигат силите. Ясно?

Сну Заека се изправи със същата предпазливост, с която преди малко седна. Мушна парите в джоба си. По принцип си плюеше на петите веднага щом успееше да се задържи върху хилавите си крака. Този път обаче остана прав, като леко се олюляваше, очевидно потънал в свой собствен свят.

— Беше четири и десет — неочаквано изтърси той. — Тогава госпожа Президента се качи в колата.

— Какво?

— Вчера гледах телевизия. И научих, че търсите жената, дето я видях сутринта.

Прокурорът го погледна с присвити очи, сякаш не схващаше напълно думите му. Униформеният служител в ъгъла направи крачка към арестанта.

— Седни — помоли прокурорът.

— Нали каза да тръгвам.

— Седни, Сну Заека. Първо ще обсъдим какво си видял.

Старецът неохотно се отпусна на стола.

— Вече ти казах каквото имах за казване — тросна се той.

— Нужни са ми малко пояснения. Къде беше вчера сутринта?

— На купон при Берит от Клетката. Живее на улица „Шипер“. Тъкмо вървах към къщи. Когато минах край часовниковата кула на Централната гара, видях нещо. Беше четири и десет. Една жена и двама мъже пресякоха площада. Качиха се в кола. Жената беше руса, като възрастните дами. Купешки руса. Облечена беше в червено яке като онова по телевизията.

Прокурорът не обели дума. Взе кутия с тютюн и мушна щипка в устата си. Подаде кутията на Сну Заека и той натъпка половината от съдържанието ѝ до разранените си венци. Униформеният служител държеше ръката си върху рамото му, сякаш за да му попречи да избяга.

— Това се случи вчера, така ли? — бавно попита прокурорът. — На Седемнайсети май.

— Да — раздразнително отвърна Сну Заека и изплю черна слюнка. — Болен съм, но не съм чак толкова отваян, че да не помня кога е националният празник!

— В четири и десет сутринта? Сигурен ли си?

— Да, нали ти казвам. А сега нямам търпение да си купя пиячка.

Извади банкнотата. Сложи я върху коляното си и я изглади. После пак я сгъна внимателно и предпазливо и я пхна в друг джоб. Прокурорът размени поглед с униформения служител.

— Боя се, че се налага да почакаш — обърна се той към Сну Заека. — Но през това време ще ти намерим болкоуспокояващи.

Взе слушалката и с мъка успя да улучи правилните клавиши.

— Започват да нервничат.

— Кои?

— ФБР. Или откъдето там са тези американци.

Шефът на службата за сигурност Петер Салхюс сбърчи недоволно нос.

— Какво има сега? — обезсърчено попита той.

— Какво ли не, доколкото виждам.

Началникът на полицията Бастесен вдигна рамене и му подаде чаша кафе.

— Явно на летището е станал инцидент. Първо недоразумение относно посрещането на двайсетина агенти, пристигнали тази сутрин. После са...

Изсмя се гръмко. Салхюс обаче дори не се усмихна и Бастесен прикри устата си с юмрук, прокашля се и продължи със сериозен тон:

— Съвестен митничар им конфискувал огнестрелното оръжие, което е напълно правилно. Каква работа имат да внасят оръжия в страната ни? Момчетата от Сикрет Сървис бяха въоръжени през цялото време и виж колко им помогна! Но този митничар определено е бил малко... недипломатичен.

Физкултурната зала в Главното полицейско управление нямаше прозорци. Началникът на полицията вече подръпваше яката на ризата си. На масите, щамповани с шарки във вид на подкова, седяха петдесетина човека със съсредоточено изражение, а в средата на залата имаше огромна маса. По шведските стени бяха окачени дъски за писане и географски карти. Техническото оборудване излъчваше противен, сладникав мирис на прах, който се смесваше с миризмата на пот и мръсни маратонки.

— Не са доволни от тукашните помещения.

Бастесен изпи остатъка от кафето си на един дъх.

— Предоставиха им три кабинета на третия етаж, в червената зона. Доколкото виждам, американците не ги използват. На мен това ми е все едно. Събрахме тук твоите хора от Полицейската служба за

сигурност, най-добрите кадри на новия Крипос и моите момчета. Не е...

— И момичета — прекъсна го Салхюс.

— И момичета — кимна Бастесен. — По навик се изразих така. Искрах да кажа, че не можем да позволим на тези американци да ни се пречкат. Не забелязвам да помагат на разследването с нещо. Само дори езиковата бариера предполага... Засега не са ни дали никаква информация. Мълчат като риби.

— Според докладите решили да разположат щаба си в посолството — уточни Салхюс. — Така си и мислех. На улица „Драмен“ се забелязва значително оживление, а не приемат граждани. В посолството могат да правят каквото си искат. И ние сигурно бихме постъпили така. А що се отнася до мълчанието им — той се обърна към началника на полицията и след кратко колебание сложи ръка върху неговата — неочакван приятелски жест, — американците не дават нищо даром. Изобщо не са щедри, ако нямат доверие на получателя. Строго погледнато, донякъде разбирам защо точно сега не ни се доверяват изцяло.

Без да дочака отговор, той слезе от подиума в южния ъгъл на залата. Все така с чаша кафе в ръка, спря до около четирийсетгодишен възпълен мъж, който си подпираше брадичката, вторачен в компютърен екран.

— Още нищо ли? — полугласно попита Салхюс.

— Нищо.

Служителят разтърка зачервените си очи. Взе бутилка минерална вода и изпи половината. Задуши оригването си и затвори бутилката.

— Гледах всички записи по три пъти. На забавен, на забързан каданс и в нормално време. Нищо не се случва. Никой не идва, никой не си тръгва. Тази жена сигурно е излетяла от прозореца.

— Не — спокойно възрази Салхюс. — Съмнявам се да го е направила. Както е известно, Сикрет Сървис имаха човек ето... тук.

На стената зад екрана имаше снимка от въздуха на района около хотел „Опера“. Салхюс посочи покрива на съседната сграда.

— А записите са наред, нали? Не са манипулирани? Не се забелязват следи от монтаж?

— Ако някой ги е пипал, е бил дяволски добър — въздъхна полицаят и се почеса по тила. — Нищичко не можем да открием. Не

разбирам...

Погледна нагоре, очевидно озадачен от отчетливото тракане на токчетата по пода. В импровизирания щаб всички се стараеха да пазят тишина. Повечето стъпваха почти на пръсти. Дори бръмченето на апаратурата беше смекчено с подплатени сандъци и гумени постелки.

Към тях подтичваше червенокоса жена. Размахваше победоносно телефон, все едно го е спечелила от лотарията.

— Свидетели — възкликна тя, приближавайки началника на полицията Бастесен, а той, застанал до картата, бе втренчил очи в празен коридор в хотел „Опера“. — Най-сетне се появиха сведения, и то много!

— Свидетели — скептично повтори Бастесен. — На какво?

Жената си пое жадно дъх и приглади косата зад ухото си.

— На отвличането — обясни задъхано тя.

Пълничкият служител прикова поглед в нея, сякаш имаше проблеми с разбирането на езика ѝ.

— Няма свидетели — агресивно отвърна той и посочи екрана. — Тук не се вижда жива душа!

— Там не — съгласи се жената. — Навън, след това, исках да кажа. Извън хотела.

— Къде?

Салхюс сложи ръка върху рамото ѝ, но я отдръпна веднага щом забеляза как лицето ѝ леко се намръщи.

— Млада жена — продължи по-спокойно тя. — Абитуриентка... Седяла заедно с приятелка на паркинга на Централната гара от страната на морето, когато двама мъже и една жена, отговаряща на описанието на Хелън Бентли, се задали — огледа се припряно и нетърпеливо се наведе към снимката от въздуха — отгук. Качили се в син ффорд.

— Аха — кимна Бастесен. — Ясно.

Той стоеше със скръстени ръце, вторачен в неопределена точка на стената. Петер Салхюс бавно подръпваше ухото си. Полицаят пред екрана едва сдържаше усмивката си.

— Така си мислим, тралала — промърмори той.

— Не е единствената — бързо добави жената. — Тоест, тя и приятелката ѝ. Снощи са закопчали един от редовните и като се събудил сутринта и го разпитали, за да го освободят, станало ясно, че е

бил по същото време на същото място. Разказът му съвпада с този на момичетата.

— По същото време — повтори Петер Салхюс и пусна ухото си. — Това кога е?

— Около четири според момичетата. Алкохоликът казал четири и десет, непосредствено преди това погледнал часовниковата кула. А после — тя трескаво затърси бележник в джоба на якето си — трима свидетели, независимо един от друг, са се обадили с информация, че са видели син форд с двама мъже и спяща жена с червено сако да пътува към Свинесюн. Забелязани са в...

Тя прелисти бележника. Около нея се събра група слушатели. Всички мълчаха. Жената с червената коса наплюнчи пръста си и обърна на следващата страница.

— По Е6 до Мое, на бензиностанция. До крайпътно място за отдих близо до Фредрикста и — тук тя се запъна и бавно поклати глава — в Ларвик. Това обаче май не е по пътя за Швеция.

— Хич не е — разхили се мъжът пред екрана.

— Не е нещо необичайно — подхвана Бастесен. — Някои свидетели са забелязали нещо, други искат да привлекат внимание или не си спомнят подробности. Все пак е отправна точка. Дай да погледна докладите.

Той потупа жената окуражително по рамото и излезе с нея от физкултурния салон. Петер Салхюс остана. Гледаше безизразно екрана, докато служителят превъртя записа до кадър от вратата на президентския апартамент в четири часа сутринта.

— Празно е — разпери безпомощно ръце той. — Това не е епизод на „Стар Трек“? Да не би тя да може един вид да се телепортира?

— Върни назад да сверим часа... Кога пристигна тя в стаята си? Единайсет без двайсет?

Мъжът кимна и набра посочения час на клавиатурата.

Хелън Бентли изглеждаше изтощена. Вървеше бавно и се хвана за задната част на главата, когато спря, за да изчака вратата да се отвори. Беглата усмивка, която изпрати към двамата мъже, така и не стигна до очите ѝ. После кимна в знак на съгласие с нещо, казано от единия, и влезе. Вратата зад нея се затвори. Агентите се приближиха до камерата, а после изчезнаха. В коридора беше пусто.

— Това говори ли ти нещо?

— Кое?

Петер Салхюс се сепна.

— Тези кадри подсказват ли ти нещо, каквото и да?

„Две абитуриентки и един пияница — помисли си Салхюс. — Свидетели се обаждат от бензиностанции и отбивки, всеки от различна страна на фиорда на Осло. Всички са видели едно и също, напълно независимо един от друг. Син форд, двама мъже и жена в червено сако.“

„Ще постъпят още такива сигнали — веднага осъзна той. — Не само от Йостафол и Вестфол. Ще се явят още свидетели, някои с достоверна информация, други — жадни за сензации, но до един ще се кълнат, че са видели син форд с двама мъже и облечена в червено сако жена.“

От това прозрение кръвта нахлу в бузите му. Въздухът му се стори неприятно студен. Той разхлаби вратовръзката си и задиша учестено.

— Говорят ли ти нещо тези кадри? — повтори полицаят.

— Не — отвърна Петер Салхюс. — Объркват ме, както и останалите факти около случая.

После натъпка вратовръзката в джоба си и отиде да намери още кафе и няколко таблетки „Парацетамол“.

Малката Рагнхил спеше в колата. Ингер Юхане подмина свободно място за паркиране до външната врата в ниската стена. На няколко пресечки оттам, по алея „Лиле Фрогнер“, ѝ се удаде нова възможност да се мушне в свободното пространство след микробус с повреден ауспух. Рагнхил тихичко изхленчи, когато гърнето издрънча. Въпреки това не се събуди.

Ингер Юхане се чувстваше едновременно сигурна и несигурна.

Ще я посрещнат гостоприемно. В това не се съмняваше. В апартамента цареше атмосфера на дружелюбност и донякъде той напомняше слънчев самотен остров. Семейството си стоеше почти постоянно вкъщи. Странната възрастна домашна помощница наистина не си подаваше носа навън — буквално, а Ингер Юхане май бе подочула нещо за доставка до вратата. През последните шест месеца често гостуваше в този дом, може би всяка трета седмица. В началото идваше, защото имаше нужда от помощ. Постепенно посещенията на улица „Крюсе“ се превърнаха в приятен ритуал. Това занимание беше само нейно, нещо като място за отдих без Ингвар или друг член на семейството. Домашната помощница поемаше грижата за Рагнхил и двете жени оставаха на спокойствие.

Седяха като стари приятелки и си говореха на сериозни теми.

Ингер Юхане винаги се чувстваше добре дошла тук. Сега обаче се подвоуми дали да не остави багажа в колата. Така няма да им се натрапи — първо ще опипа почвата, ще се престори, че идва за малко на гости и ще разбере какво е положението. Дали е удобно. Дали е проблем да доведе детето и да се настани при хора, които, строго погледнато, познава съвсем от скоро.

Ингер Юхане взе решение изведнъж.

Изключи двигателя и извади ключа. Внезапно настъпи тишина и Рагнхил се събуди. Детето прояви благоразположение, докато майка ѝ разкопчаваше коланите и я извади от детската седалка.

— Агни спеше — доволно сподели тя и с желание позволи Ингер Юхане да я изнесе от колата.

Ингер Юхане тръгна покрай каменната стена, заобиколи страничната колона на външната порта и пое към входната врата. Хвърли бърз поглед към най-горния етаж. Завесите във всекидневната бяха наполовина дръпнати. Не светеше, но все пак не беше нощ. Сенките от големите дъбове се открояваха ясно върху асфалта, а с приближаването към жилищната сграда за миг я заслепи силно отражение на слънцето в един прозорец.

Качи се в асансьора и позвъни, без да се колебае.

Измина цяла вечност, преди някой да отвори. Най-сетне Ингер Юхане дочу шум от отключване на секретни брави. Вратата се отвори.

— Не може да бъде, това да не е моята красавица!

Без дори да поздрави Ингер Юхане, домашната помощница решително грабна Рагнхил и я настани на хълбока си, докато бърбеше оживено. Малката посегна към гerdана от големи многоцветни дървени топчета. Мери затвори вратата и закуца към кухнята, без да размени и дума с Ингер Юхане.

В дъното на обширния коридор цялата стена беше от стъкло. От стаята излезе жена в инвалидна количка и се превърна в черен силует на фона на дневната светлина, нахлуваща от голите прозорци.

— Здравей — поздрави Ингер Юхане.

— Здравсти — отвърна на свой ред жената и се приближи с количката.

— Мога ли да поостана тук?

— Да. Влизай.

— Искам да кажа — Ингер Юхане едва преглътна, — мога ли... Ще позволиш ли заедно с Рагнхил да... живеем тук? Само няколко дни?

Жената се приближи. Колелата на количката леко изскърцаха; вероятно заради допира на гумата до паркета. Пръстите ѝ докоснаха дъска на стената, чу се леко бръмчене и над прозорците се спуснаха щори. Коридорът потъна в приятен полумрак.

— Разбира се, че може — отвърна жената. — Влез. Затвори вратата.

— Само няколко дни.

— Винаги сте добре дошли.

— Благодаря.

Ингер Юхане почувства как нещо в гърлото ѝ заседна и тя не успя да помръдне. Жената в инвалидната количка се приближи и ѝ подаде ръка.

— Никой не е умрял, предполагам — спокойно рече тя. — В противен случай едва ли щеше да дойдеш тук.

— Никой не е умрял — беззвучно заплака Ингер Юхане. — Няма умрели.

— Остани, колкото пожелаеш. Но поне влез и затвори вратата. Гладна съм и смятах да вечерям.

Хане Вилхелмсен отдръпна ръката си, обърна количката и бавно пое към кухнята, откъдето долиташе звънкият, радостен смях на Рагнхил.

Погледът на Уорън Скифърд сновеше между прастария телевизор с отделна антена и корковата дъска за съобщения със счупена рамка. Очите му се спряха върху канцеларския стол. Ръкохватките липсваха. Подуши въздуха едва забележимо. В кошчето за смет се въргаляха три огризки от ябълки.

— Малко съм суеверен — призна Петер Салхюс. — От двайсетгодишен работя на опасни места. Никога не ми се е случвала злополука. Затова не сменям стола. А що се отнася до останалата част от кабинета — той вдигна рамене, — от юни местим целия отдел в нови помещения. Няма смисъл да влагаме средства и енергия в тази стая. Седнете.

Уорън Скифърд продължаваше да се двоуми, сякаш се боеше да не си изцапа скъпия костюм. Върху седалката на стола се очертаваше петно с неясна форма. Преди да седне, той внимателно прокара опакото на дланта си по потъмнялата част. Ингвар Стубьо стоеше до него и човъркаше сребрифта туба за пура.

— Все още имаш порочни навици — усмихна се Уорън.

— Всъщност не е така — поклати глава Ингвар. — Пуша една на Бъдни вечер и си дръпвам няколко пъти на рождения си ден. Толкова. Но всички си имаме мечти. Да помиришеш все още е законно.

Отвори тубата и потърка пурата о носа си. После с шумна въздишка щракна капачето и прибра пурата във вътрешния си джоб.

— Свидетелите — обърна се той към Петер Салхюс, който наливаше газирана вода в три чаши. — Научи ли нещо за тях от полицията?

Не успя да разтълкува погледа на началника на Службата за сигурност. Вероятно изразяваше предупреждение или просто не значеше нищо.

— Убеден съм, че мистър Скифърд...

— Уорън. Наричай ме Уорън, ако обичаш.

Скифърд протегна подканящо ръка, все едно връчваше награда на Петер Салхюс. Началникът на Службата за сигурност седна.

Чашите все още стояха недокоснати върху голямото бюро. Цареше пълна тишина. Дори се чуваше как водата съска.

— Радвам се, че се сдоби с желаната от теб свръзка — най-сетне наруши мълчанието Петер Салхюс. — Ингвар Стубьо положително ще ти бъде от полза. Освен това добре разбирам твоето... нетърпение да следиш хода на разследването. Проблемът, както сигурно се досещаш...

— Проблемът се крие в недостига на ресурси — прекъсна го Уорън Скифърд и придружи думите си с усмивка. — Освен това ми се струва, че разследването се ръководи от случайни хора, лишено е от всякаква организация и...

Усмивката му се беше изпарила. Той отмести стола си незабележимо назад и нагласи тесните си очила с тънки рамки.

— И в добавка усещаме неприемливо, враждебно отношение от страна на полицията.

В стаята отново настъпи мълчание. Петер Салхюс взе от масата полиран камък с форма на яйце. Поддържа го в дланта си, докато палецът му шареше по гладката повърхност. Ингвар се изкашля и се поизправи на стола. Началникът на Службата за сигурност вдигна очи и ги прикова в американеца.

— Твоето присъствие в кабинета ми сега — любезно подхвана той, — е доказателство колко много, бих казал безкрайно, се стараем да угодим на теб и на хората ти. Не е мое задължение да говоря с теб, а и нямам време. Но ти настоя да стане така. Реших да откликна на желанието ти. Сега бих могъл, разбира се, да ти изнеса кратък курс по структурата на норвежката полицейска система и разузнавателна служба...

— Нямам...

— Момент! — Петер Салхюс повиши глас достатъчно, за да продължи мисълта си: — И вероятно няма да допусна грешка. Но за да улесня нещата и с надеждата да те успокоя... — той хвърли поглед към ръчния си часовник, устата му се раздвижи едва забележимо, беззвучно, сякаш пресмяташе нещо. — Изминали са само двацет и седем часа, откакто установихме, че госпожа Президента е изчезнала — наведе се над бюрото той. — Малко повече от едно денонощие. В рамките на това денонощие създадохме цялостна организация за

разследване, каквото в тази страна не е имало досега. Полицията в Осло мобилизира всичките си ресурси. И малко отгоре.

Запретна ръкави и хвана левия си показалец с дясната си ръка.

— Намираме се в тясно сътрудничество с тях — поясни той и разклати пръст, все едно държеше самата Полицейска служба за сигурност, — защото имаме причини да смятаме, че този случай вероятно е свързан с ежедневната ни работа и сфера на отговорност. Освен това — той обви пръстите на дясната си ръка около два пръста от лявата — централата на криминалната полиция също участва в схемата със своята компетентност по особени въпроси. Не на последно място относно техническото оборудване. С други думи, всичко живо е ангажирано със случая. А тези хора са много компетентни, ако мога да се изразя така нескромно. Ще добавя, че правителството е в пълна готовност за кризисна ситуация и всичко, свързано с нея. На крак са и други отдели и служби, не само полицейските. Да не говорим за установената постоянна връзка на високо ниво между двете ни правителства. На възможно най-високо ниво.

— Но...

Уорън Скифърд пооправи вратовръзката си. Сега се усмихваше по-дружелюбно. Петер Салхюс вдигна отбранително ръка.

— Тук няма да дойде Джак Бауър^[1] — сериозно отбеляза той. — Срокът му изтече преди — отново погледна часовника — три часа. Налага се да гласуваме доверие на ефективната и модерна, макар и не особено зрелищна, полицейска работа на норвежката полиция.

Мълчанието продължи няколко секунди. После Уорън Скифърд започна да се смее с топъл, дълбок и заразителен смях. И Ингвар прихна, Петер Салхюс също се ухили широко.

— А и грешиш — добави той. — Както ще те осведомят на срещата с началника на полицията след по-малко от час, налице е стабилен напредък.

— Така ли?

— Въпросът е дали...

Началникът на Службата за сигурност се облегна назад и преплете пръсти на тила си, все едно оглеждаше точка на тавана. Това продължи толкова дълго, че Ингвар също вдигна очи, за да провери дали действително там има нещо. Чувстваше се потискащо излишен.

Реално никой не му обясни каква е неговата задача. Полицейският началник изглеждаше разсеян, когато преди час ги представи един на друг. Очевидно не помнеше, че се познаваха отпреди. След няколко минути ги остави, без да им даде допълнителни инструкции. Ингвар се почувства в ролята на алиби — парче месо, подхвърлено на американците, за да се умират.

Не му остана време да се обади вкъщи.

— Въпросът е дали да не предпочета да бъде откровен — внезапно изтърси Петер Салхюс, впи поглед в американеца и не го отмести.

Уорън също не отстъпи.

Окото му не мигна.

— Да — най-сетне заключи Петер Салхюс. — Май така ще направя.

Бутна една от чашите към Уорън Скифърд. Американецът не помръдна.

— Първо — подхвана Салхюс, — искам да подчертая, че имам безрезервно доверие на полицията в Осло. Тере Бастесен е в отдела почти четирийсет години и преди да стане юрист, беше полицай. Понякога прави впечатление на... — поклати глава, докато търсеше подходящия израз.

— Типичен норвежец — предложи Уорън Скифърд.

— Възможно е — отвърна началникът на Службата за сигурност, без да се усмихва. — Но не го подценявай. Според мен при този случай трябва да се надяваме на полицията. През последното денонощие ние, от Полицейската служба за сигурност, сме прегледали всички данни от предварителното разузнаване за президентското посещение. Изядохме с кориците всеки доклад и анализ, за да разберем какво можем да дадем за превод, върху какво не сме наблегнали, а то би ни подсказало нещо или да изиграе ролята на предупреждение. От останалата част на Европа си набавихме нужната ни информация за известни банди, групировки със съмнителна репутация, отделни лица... — почеса се по темето той, — нищо. Или поне досега.

Уорън Скифърд си свали очилата, извади кърпичка от джоба на панталона си и бавно, почти с любов, почисти стъклата.

— Имахме информация — тихо призна той, — преди Единайсети септември, имам предвид. Там фигурираха сведения. Те съществуваха, разполагахме с тях. Просто не им обърнахме внимание. Проучването, което би спасило живота на близо три хиляди души, потъна в другото... В другото, дето... — сложи си очилата, без да довърши изречението.

— В този бранш нещата са такива, каквито са — кимна Салхюс. — Ще призная, че вчера следобед се боях най-много от едно: от мига, когато някой от служителите ми ще докладва за недогледана от нас информация; частта от пъзела, оставена настрана, защото не сме успели да намерим мястото ѝ в картинката. Бях силно убеден, че този миг ще настъпи. Но засега — той разпери ръце и повтори: — нищо.

След кратка пауза попита предпазливо:

— А вие? Открихте ли нещо?

Зададе въпроса с небрежна, дружелюбна интонация. В отговор Уорън само леко повдигна вежди. После взе чашата с газирана вода, без да отпие.

— Спомена нещо за свидетели — обърна се той към Ингвар Стубьо.

— Значи разполагате с някаква информация — заключи Салхюс.

Уорън пресуши чашата, без да бърза. После избърса устата си с носна кърпичка и с напълно безизразно лице вдигна очи към началника на Службата за сигурност.

— Свидетелите — напомни Уорън Скифърд.

— Опитах се да те предразположа да ми се довериш.

— Имам ти доверие.

— Не.

— Напротив. Доверявам ти се изцяло. В нашия бранш има голяма разлика между доверие и нескопосаност. Отлично го знаеш. Щом констатирам, че ти и хората ти се нуждаете от нашите сведения, ще ги получиш. Лично ще ти ги предоставя. Обещавам ти. Но точно сега аз имам нужда да разбера какви са тези приказки за свидетели.

Салхюс се изправи и се приближи до прозореца. Утрото изглеждаше обещаващо — със силно слънце и леки облаци, типични за началото на лятото. Сега бяха потъмнели и се мобилизираха за атака от юг. Салхюс вече виждаше дъждовния шлейф, приближаващ от фиорда на Осло. Дълго остана загледан навън.

Ингвар, обзет от силното усещане, че е излишен, вече обмисляше възможността да се извини и да излезе. Отдавна трябваше да е звъннал вкъщи. Сутринта размишлява дълго и заключи, че най-правилно е да се подчини на нареждането. Събуди се с прилив на необичаен за него гняв. Стомахът му се беше свил на топка и не успя да преглътне и залък. Не помнеше някога доброволно да е пропускал закуска, обяд или вечеря. Сега коремът му къркореше. Изпитваше непреодолимо желание да се махне оттук. Да се прибере у дома. Случаят нямаше почти нищо общо с нещата, с които се бе занимавал той. Не виждаше с какво може да бъде полезен. Ако смисълът на участието му беше да играе ролята на екскурзовод на Уорън Скифърд по време на неговото пътуване из ведомствата в Норвегия, задачата му се струваше повече от обидна.

Остави наистина бележка на Ингер Юхане, но не пречеше да е по-мила.

Трябва незабавно да ѝ се обади.

— Стубьо — Салхюс неочаквано се обърна към него, — ето нещо за теб.

Ингвар вдигна очи. Поизправи се сконфузено на стола като ученик, спипан да мечтае в час.

— Така ли?

За пет минути Петер Салхюс успя да ги осведоми какви свидетели са се появили. Близко трийсет души се свързали с полицията, защото станали очевидци и разказали едно и също. Двама мъже и една жена, приличаща на госпожа Президента, в син автомобил. Около половината забелязали марката на колата: форд. Останалите помнели само цвета. Всички очевидци споделили, че шофьорът на синия автомобил явно не се стараел да остане незабелязан.

— И тук се появява проблемът — заключи той и посочи начертаната от него карта.

Скицата на Норвегия напомняше на износена ръкавица, простряна да съхне. Петер Салхюс остави химикалката и скръсти ръце на гърдите си. Другите двама мъже се надвесиха над чертежа.

— Не може да е вярно — възрази Ингвар.

— Напротив — отвърна Салхюс. — Вярно е.

После се наведе напред и добави:

— Това са получените от нас сигнали. Но дори и да вземем предвид традиционното схващане, че част от тях обикновено са погрешни поради недоглеждане или лъжа, няма как да е вярно. За това си напълно прав.

Ингвар още веднъж плъзна поглед от край до край по непретенциозната карта. Салхюс беше отбелязал до червените знаци часовете, когато са забелязани обектите.

— Значи се движат по Е6 към Швеция — заключи Ингвар и прокара пръст по Йостафол. — А това е Е18 към Кристиансан. А тук — пръстът му се отмести към Тронхайм.

— Това не е в моя ресор — полугласно поясни Салхюс и се почеса по брадичката. — Полицията, разбира се, ще проучи ситуацията. Ако съдя от опита си, вече са го направили. Ясно е като бял ден.

— Това е погрешна следа — възкликна Ингвар. — Всичко това са пълни глупости!

— Да.

Уорън Скифърд не обели дума, докато Салхюс чертаеше и разясняваше ситуацията. Сега обаче взе картата. С поглед, впит във веригата, очертаваща подадените сигнали от цяла Южна Норвегия, той подхвана:

— Наясно си с разстоянията. Изчислявал ли си за колко форда с жени в червено става дума?

— Поне за два — отвърна Салхюс. — А вероятно и за три. По принцип е възможно да стигнем отгук — той придърпа картата и посочи — дотук в рамките на зададените времеви граници. Може да пропътуваш разстоянието между тези два града — показалецът му описа линия от Ларвик до Хамар — за три часа и половина, но е нужно здраво каране. Понеже това се случи на националния празник и движението не беше натоварено, все пак е възможно.

— Два отбора — промърмори Уорън Скифърд. — Вероятно три.

— Обикаляли са с автомобили из Норвегия и прилежно са се грижили да ги забележат — обобщи Ингвар. — Защо му е, за бога, на някого да осъществява подобен план? Сигурно са осъзнали, че е само въпрос на време всичко това да бъде разкрито?

Дневната светлина вече не беше толкова ярка. Вятърът се беше усилил и внезапно по прозореца заплющя силен дъжд. На перваза

качна чайка. Гарвановочерното око се втрени съсредоточено в нещо в стаята. После отвори човка, за да изписка.

— Време — на глас мислеше Салхюс. — Искат да ни губят времето и да създадат объркване.

Чайката литна и се изгуби право към земята. Заваля градушка. Парчетата лед с големината на зърна черен пипер трополяха по стъклото.

— Но всичко си има и положителна страна — възкликна Салхюс с престорена веселост. — Разполагаме с няколко прекрасни снимки на шофьора. Или на шофьорите. От поне две бензиностанции, доколкото чух. И независимо дали в цялата тази история става дума за двойник, тръгнал да пътува с кола, много по-интересно е да разберем кой ги е изпратил. Попитай началника на полицията, Уорън. Това, както споменах, не е моя работа. Говори с полицията. Но преди да тръгнете — Петер Салхюс прехапа устна и се поколеба, преди да попита:

— Всъщност защо си тук?

Уорън Скифърд го погледна и веждите му трепнаха едва забележимо.

— Защо изпратиха точно теб? — уточни Салхюс. — Доколкото разбирам, ти си ръководител на вид... антитерористична група, която се занимава с поведенческа психология. Не е ли така?

Американецът кимна равнодушно.

— Значи не си ръководител във ФБР. Изобщо не ръководиш оперативна група. Въпреки това изпращат...

— Грещиш. Оперативни сме във висша степен.

— Но все пак не разбирам — настоя Петер Салхюс и се наведе над бюрото — защо не изпратят...

— Добро попадение — прекъсна го Уорън Скифърд. — Много добро попадение. В думите ти има смисъл, разбира се.

За пръв път Ингвар като че ли забеляза някаква безпомощност в самоуверения образ. Очите му сновяха неспокойно напред-назад, а присвитите му устни му придадоха вид на по-възрастен, почти на старец. Но той запази мълчание. Градушката спря неочаквано, както и беше започнала.

— И какъв е смисълът? — тихо попита Петер Салхюс.

— Моите колеги не допускат отговорът на тази загадка да се крие в Норвегия — отвърна Уорън Скифърд и си пое дълбоко въздух.

— Смисълът да ме изпратят, е, че у дома не ме искат. Очакват да намерим обяснението в хаоса от материали на нашето разузнаване в комбинация с американското разследване, водено в момента. А то е доста... интензивно. Меко казано. Вие, европейците, вероятно бихте го определили като брутално.

Посегна към чашата, поколеба се и я остави. Беше празна.

— Според ФБР изчезването на госпожа Президента е терористичен акт, с който само САЩ са в състояние да се справят — продължи той. — В този контекст Норвегия се превръща в малка... страшно малка и незначителна... — По лицето му пробяга почти извинителна усмивка и той вдигна рамене. — Сигурно разбирате. И понеже аз и моите хора имаме различно виждане от мнението на ръководството относно какво представлява терористът, какво се опитва да постигне и как...

Той отново не довърши мисълта си. Надигна се в стола и приглади трескаво сакото на гърдите си, а после се наведе напред и погледна Салхюс в очите.

— Едва ли те интересуват вътрешните конфликти във ФБР — предположи той. — А и е излишно да ги обсъждам. Няма да издам голяма тайна, като ти обясня, че главното подозрение на САЩ по този случай върви в една посока: към Ал-Кайда. Те имат пари. Имат развита мрежа от контакти. Имат мотив. И, както е известно... са ни нападали и преди.

— Но не и твоето — отбеляза Салхюс.

— Какво?

— Твоето подозрение не върви в посока Ал-Кайда.

Уорън Скифърд не отговори. Прокара ръка през косата си с разперени пръсти. Около него се разнесе слаб мирис на шампоан.

— Ти си началник на Службата за сигурност — най-сетне подзе той доста високо. — Как мислиш?

Дойде ред на Петер Салхюс да замълчи. Той забарабани с химикалка по бюрото.

— Така си и мислех — заключи Уорън Скифърд.

— Не съм казал нищо.

— Напротив. И двамата знаем, че това доста се отдалечава от стила на Ал-Кайда. Осама бин Ладен иска да всява страх, Салхюс. Ал-Кайда са свещени бойци, подтиквани от люта омраза. Целта им е да

създадат зрелищни сцени на откровен... терор. Те са терористи в истинския смисъл на думата.

— Терорът — Салхюс мушна химикалката в едно от чекмеджетата — най-общо се дефинира като незаконно деяние, при което жертвата на насилническият акт не е главната мишена, а средство да се уязви голяма обществена група. Просто казано, чрез страх и ужас. Нима отвличането на американския президент не е терористичен акт? Доколкото разбирам от новинарските емисии — той кимна към изстрадалия телевизор — в момента в страната ти върлува именно страх.

— Или несигурност — обади се Ингвар и се изкашля. — Мъчителна несигурност. А това май е още по-лошо. На мен ми изглежда доста по-различно от представата ми за тероризъм. По-скоро имам чувството, че — пое си дъх и започна да търси подходящата дума, докато гледаше направената от Салхюс груба скица на Норвегия, осеяна с червени точки, — че някой си играе с нас. Просто ни смята за глупаци. Не е съвсем в стила на Осама бин Ладен.

Другите двама го погледнаха. Салхюс кимна слисан и вдигна рамене. Понечи да каже нещо, но Уорън Скифърд рязко се изправи.

— Трябва да продължим.

Ингвар все още се чувстваше неловко, когато на вратата стисна протегнатата ръка на Салхюс. Американецът долепи мобилен телефон до ухото си и се запъти към асансьора.

— Напълно си прав — полугласно го успокои Салхюс на норвежки. — Играят си с нас. Някой има мотив, средства и възможност да ни взема за мезе, и то яко. Подозирам, че твоето приятелче се досеща кой е. Ако се докопаш и до най-слабия намек за какво става дума, се свържи с мен. Незабавно. Ясно?

Ингвар кимна леко и смаяно забеляза колко студено и влажно е ръкостискането на началника.

---

[1] Джак Бауър — главният герой от сериала „24“, който се бори с тероризма в САЩ. — Б.пр. ↑

Абдулла ар-Рахман обожаваше новородената кобилка. Беше въгленовочерна, точно като майка си, но по-светлата част между очите даваше надежда да е наследила бялото петно на челото на баща си. Имаше несъразмерно дълги крака — естествено за едnodневна кобила — и обещаващо тяло, а козината вече лъщеше. При влизането му в бокса с протегнатата ръка новороденото залитна назад. Кобилата майка изцвили агресивно, но той бързо я успокои с тихи думи и я погали по муцуната.

Абдулла ар-Рахман изпитваше задоволство. Всичко вървеше по план. Все още не се беше свързвал с никого. Не се и налагаше. През целия си живот на зрял мъж не беше правил нищо, което не се налага. А понеже животът е само отрязък от време, важно е да поддържаш равновесието му, да следваш стратегия. Гледаше на живота като на фантастичните килими по пода на трите му двореца, които все още смяташе, че са му нужни.

Тъкачката на килими винаги се придържа към план. Не започва от единия ъгъл, а после да добавя парче по парче, както ѝ скимне в момента, и така да завърши това произведение на изкуството. Тя знае къде отива и това изисква време. Понякога я осенява вдъхновение и под порива на импулса втъкава най-изящни детайли. Съвършенството на ръчно изработения килим се крие в несъвършените, дребни отклонения от предварителния замисъл, но също в строгата симетрия и подредба.

В спалнята му се намираще най-красивият. Изтъка го майка му. Отне ѝ осем години. Когато го завърши, Рахман беше на тринайсет и тя му го подари. Никой не беше виждал такъв килим дотогава. Златистите нюанси се променяха според светлината и беше трудно да се определи в какви багри всъщност е килимът. Хората не бяха виждали толкова гъсти възли, не бяха докосвали толкова непонятно мека и плътна коприна.

Кобилката се приближи. Очите ѝ бяха гарвановочерни. Тя ги облещи, когато се олюля настрани, и се наложи да отметне глава, за да

запази равновесие. Започна да пръхти безпомощно и се притисна о корема на майка си. После направи несигурна крачка към Рахман.

Животът му приличаше на килим, а след смъртта на брат си Рахман вече знаеше как ще изглежда този килим. Мимоходом направи няколко промени, само леки корекции, но в действителност подходът му не се различаваше от този на майка му: тук-там добавяше някой по-дълбок и по-тъмен елемент или различен нюанс, защото е красив и подхожда.

Брат му, три години по-голям от него, стана жертва на убийство в Бруклин на 20 август 1974. Прибирал се късно през нощта от дома на приятелката си, американка, за която родителите му не знаеха нищо. Когато на следващата сутрин го намерила възрастна жена, половите му органи приличали на кървава пихтия след многобройни удари и ритници. Баща му веднага отпътува за САЩ и след месец се върна като старец.

Така и не разкриха кой е убиецът. Въпреки силните позиции на баща му в родината и въпреки безспорния му авторитет при срещите с американските власти, разследващият полицай само вдигна рамене след четиринайсет дни и без да погледне бащата в очите, изрази съжалението си, че виновниците сигурно никога няма да бъдат заловени. Имало толкова много убийства, толкова много младежи, които не разбирали колко е опасно да се подвизават в съмнителни квартали след полунощ. Не им достигали хора, оплака се той, и завинаги затвори папката с документите.

Бащата се познаваше с мъжа, който след време щеше да стане първият президент от фамилията Буш. Арабинът му беше правил няколко услуги и дойде време да поиска нещо в замяна. Не успя обаче да се свърже с влиятелния си приятел. Няколко дни преди това Ричард Никсън беше принуден да подаде оставка. Новият президент се казваше Джералд Форд. Вечерта, когато пребиха до смърт млад чужденец в забутана уличка на Бруклин, президентът Форд обяви, че Нелсън Рокфелер ще влезе в Белия дом като четирийсет и първия вицепрезидент на САЩ. Дълбоко разочарованият и огорчен Джордж Буш-старши си имаше други грижи и не му беше до тревогите на някакъв познат арабин. По-късно през годината Буш избяга в Китай, за да ближе политическите си рани.

Въпросната есен Рахман съзря, макар и току-що навършил само шестнайсет години. Същевременно баща му не приличаше на себе си. Все още смогваше да ръководи компанията, обграден от свестни хора. И въпреки че през първата половина на седемдесетте години имаше множество сътресения в петролната промишленост, семейното богатство нарастваше постепенно и сигурно.

Ала баща му вече не беше същият. Все по-често се уединяваше в пристъпи на религиозни размисли и почти не се хранеше. Дори не намери сили да се възпротиви, когато Рахман изостави родителите си и шестте си сестри, за да получи на Запад образованието, предназначено за брат му.

Бизнеса въртяха работливи хора, чийто брой постепенно се увеличаваше. Рахман им имаше доверие, но още от двайсетата си годишнина започна да следи развитието на компанията. Прибираще се у дома при всеки удобен случай. Лятото, когато навърши двайсет и пет, баща му почина от мъка по първородния си син, напуснал този свят почти преди десетилетие.

Рахман очакваше подобна развръзка и я беше вплел в килима на живота си, та нищо никога да не го изненада. Той оглавяваше като едноличен собственик конгломерат, чиято цена никой не можеше да определи, защото Рахман не позволяваше никому да придобие цялостен поглед върху бизнеса. Единствено той беше в състояние да назове точната сума, но не я издаваше.

Неочаквана за него беше само липсата на гняв.

Половин година след смъртта на брат си всъщност бе съсипан от ярост. Разболя се. Лекарите от оздравителен център в Швейцария успяха да го вдигнат на крака и гневът отстъпи място на премерено спокойствие, с което живееше по-лесно. Докато преди гневът му се стоварваше върху всичко и всички и го разяждаше отвътре, новопоявилият се пресметлив цинизъм му позволяваше да разделя емоциите на порции. Рахман откри колко ценни са дългосрочното планиране и старателно обмислената стратегия. Премести подаръка от майка си в спалнята си, за да го изучава, преди да заспи, или когато в редки случаи се събуждаше посред нощ, след като е сънувал брат си.

Кобилката беше едно от най-красивите същества, които Рахман бе виждал. На съвършената ѝ муцунка потрепваха необикновено малки ноздри. Очите ѝ вече не издаваха такъв страх, а дългите ресници

напомнях криле на пеперуда. Дойде съвсем близо до Рахман, който седеше върху бала слама и се опитваше да спечели доверието на кончето.

— Татко!

Рахман се обърна бавно. По стената се мерна перчемът на най-малкия му син. Хлапето се опитваше да се надигне на ръце, за да види новороденото конче.

— Почакай съвсем малко — мило помоли бащата. — Ще изляза.

Погали кобилката с необикновена предпазливост. Тя се наведе и леко потрепери. Рахман се усмихна и я потупа по муцунката. Животинчето се отдръпна неспокойно. Мъжът стана, излезе бавно от бокса и затвори вратата.

— Татко — жизнерадостно подзе момчето, — нали днес ще гледаме филм! Обеща ми!

— Не искаш ли да поядиш? В хангара, там е хладно?

— Не! Каза, че ще гледаме филм.

Рахман вдигна шестгодишното хлапе и го понесе на ръце, крачейки към огромните врати на конюшната. Поради забраната да се прожектират филми в Саудитска Арабия, официално нямаше киносалони. Затова Рахман си беше направил собствен, с десетина места и сребърен екран.

— Ама ти ми обеща да гледам филм — не спираше да се жалва момчето.

— По-късно. Обещах ти за вечерта.

Косите на детето ухаеха на чисто и гъделичкаха носа му. Той се усмихна и го целуна, а после го остави на земята.

Най-малкият му син се казваше Рашид като починалия си чичо. Името не подходеше на нито един от четиримата по-големи синове на Рахман. Всички те носеха черти на роднините си по майчина линия. После се появи петият му син. Още след раждането Рахман забеляза широката брадичка с лека трапчинка. След два дни детето най-сетне отвори очи — оказа се леко кривогледо с лявото. Рахман радостно се засмя и го нарече Рашид.

Рахман никога не бе обмислял да отмъщава за смъртта на брат си. Поне след като първоначалният гняв се уталожи и той се завърна от Швейцария, се отказа от тази мисъл. Нямаше представа на кого да отмъщава. Така и не откриха извършителите. Младеж с арабски

произход не би могъл сам-самичък да разследва убийство в САЩ, независимо с какви финансови средства разполага. Едва ли си струваше времето и усилията да наказва полицията, проявил небрежност към случая. Служителят също беше жертва на системата.

Омразата, единствената истинска омраза, която Абдулла ар-Рахман си позволи да подклажда у себе си, беше насочена срещу Джордж Буш-старши. Мъжът, по-късно заел поста на началник на ЦРУ, дължеше услуга на баща му през 1974-та и разполагаше със значително влияние. Да задейства замрялото разследване би му струвало един-единствен телефонен разговор. Тъй като по всичко личеше, че Рашид е бил убит от младежка банда расисти, които не приемат контактите на чернилките с бели американки, разрешението на случая нямаше да създаде никакви проблеми — беше достатъчно някой да прояви желание и да издейства решение убийството да се ползва с приоритет в полицията.

Но по онова време Джордж Хърбърт Уокър Буш беше твърде обсебен от ролята си на обиден заради отнетата му възможност да стане вицепрезидент и не си направи труда да откликне на многобройните молби от бизнес партньор, а предпочете да го забрави.

С годините Рахман си извлече най-важната поука от обстоятелствата около кончината на брат си: една услуга не е равна по стойност на друга. Освен ако не си запазил някой коз — нещо, което да не позволи на длъжника ти, волю или неволю, да забрави какво си направил за него. Мнозина бяха задължени на Рахман, защото близо трийсет години той се показва щедър, без да иска нещо в замяна.

Не му беше дошло времето. Не и преди Хелън Лардал Бентли да му даде окончателно потвърждение на подозренията му, таени цял живот: никога, за нищо на света, не се доверявай на американец.

— Може ли да гледам екшън, татко? Може ли...

— Не. Чудесно знаеш, че екшъните не са за деца.

Рахман разроши косата на сина си. Момчето се нацупи и тръгна с наведена глава да потърси братята си. Снощи те пристигнаха от Риад и щяха да останат цяла седмица.

Рахман проследи с поглед сина си, докато хлапето се изгуби зад ъгъла на огромната конюшня. После се отправи с бавни крачки към сенчестата градина. Искаше да поплува.

Хане Вилхелмсен нямаше приятели.

Така избра да живее. Ала невинаги е било така.

От своите четирийсет и пет години двайсет Хане прекара в полицията. Кариерата ѝ приключи, когато след Коледа на 2002 година я простреляха, докато арестуваха четирикратен убиец. Едрокалибрен куршум я улучи между десетия и единайсетия гръбначен прешлен. По непонятна за лекарите причина куршумът заседна там. Отстраниха чуждото тяло, ала хирургът направо се смая от състоянието на остатъците от онова, което някога са били функциониращи нерви. Пожела да снимат кашата. Никога не бе виждал нещо по-лошо.

Началникът на полицията я умоляваше да остане на работа.

Посещаваше я често по време на възстановителния процес, макар че тя ставаше все по-дистанцирана. Предлагаше ѝ съоръжения и специално оборудван кабинет. Обеща ѝ възможността да избира най-престижните случаи. Нямало да ѝ липсват никакви помощни средства и съдействие.

Тя не пожела да се възползва от предложението и напусна работа два месеца след операцията.

Никой не поставяше под съмнение изключителния професионализъм на Хане Вилхелмсен. Младите кадри изпитваха силен респект към нея. Малцина от тях я познаваха лично и не бяха сърбали попарата от дистанцираното ѝ и странно поведение. А с времето то все повече биеше на очи. До самия инцидент с престрелката тя си намиреше протезета. Имаше една цел: да бъде обект на възхищение, защото възхищението означава дистанция. За Хане Вилхелмсен дистанцията беше най-важното.

Връстниците ѝ и по-възрастните ѝ колеги обаче беряха много ядове с нея. От една страна, дори те не можеха да си изкривят душата: Хане беше сред най-способните разследващи полицаи в историята на полицията в Осло. Ала от друга, своенравието и откритото ѝ нежелание да работи в екип с годините им пилеше нервите. Вярно, целият отдел остана потресен от новината, че по време на арест е

ранена с опасност за живота, и все пак по ъглите започнаха да шушукат колко приятно би било да се отърват от тази жена. След известно време замлъкнаха и повечето я забравиха, както рано или късно забравяме за всички, далеч от погледа ни.

От всички години, прекарани в полицията, Хане запази един-единствен истински приятел. Той ѝ спаси живота, когато тя лежеше в несвяст след раняването и кръвта ѝ изтичаше. После в продължение на три денонощия едрият мъж бдя неотлъчно над нея в болницата. Накрая от него започна да се носи ужасна миризма и една санитарка го избута от вратата, защото за всички щяло бъде по-добре да се прибере вкъщи. Когато стана ясно, че Хане ще прескочи трапа, той се вкопчи в ръцете ѝ и плака като дете.

Хане отблъсна и него.

Измина повече от година, откакто той се отби за последно, за да разбере дали помежду им е останало нещо от старото приятелство, което да подновят. След четвърт час външната врата се затвори зад широкия му приведен гръб. Хане Вилхелмсен се напи с шампанско, заключи се в спалнята и нарязва полицейската си униформа на ивици, а после ги изгори в камината.

За първи път в странния си, нестабилен живот Хане Вилхелмсен се почувства добре.

Съжителстваше с жена, която постепенно свикна с двойствения си живот. Нефис работеше в университета, имаше си свои приятели и среда, където партньорката ѝ не присъстваше. В дома им на улица „Крюсе“ Хане я чакаше, без да задава въпроси, и с неизменна мълчалива радост посрещаше появата ѝ.

Събираше ги щастие то да се грижат за Ида.

— Къде е Ида? — попита Ингер Юхане.

Тя седеше на дивана с мушнати под себе си крака. На огромен плазмен екран даваха извънредно предаване на националната телевизия.

— В Турция с Нефис. На гости на дядо си и баба си.

Ингер Юхане не каза нищо повече.

Хане я харесваше, защото Ингер Юхане не ѝ беше приятелка, а и не настояваше да бъде. Ингер Юхане знаеше за Хане само това, което бе дочула от други хора. То, разбира се, не беше никак малко, но тя не се изкушаваше да рови, да иска обяснение или да разпитва. Говореше

много, но никога за Хане. Понеже Ингер Юхане беше най-искрено любопитният човек, когото Хане познаваше, привидната липса на интерес представляваше постижение само по себе си и доказваше, че Ингер Юхане си е научила урока. Тя беше истински профайлър.

Ингер Юхане разбираше Хане Вилхелмсен и не я притесняваше. Явно ѝ беше приятна компанията на Хане.

— О, не — тихо изстена Ингер Юхане и затвори очи. — Само не тя.

Хане, която четеше роман, хвърли бегъл поглед към екрана.

— Няма да излезе от телевизора и да те изяде — подхвърли тя и продължи да чете.

— Но защо винаги тя — подхвана обезсърчено Ингер Юхане и си пое дълбоко въздух, — защо точно тя се превърна във великия оракул по всички въпроси, засягащи престъпници и престъпления?

— Защото ти не искаш — отвърна Хане и се подсмихна; веднъж в знак на протест Ингер Юхане напусна демонстративно телевизионното студио по време на предаване на живо и после не повтори поканата си.

Венке Бенке, най-нашумялата писателка на криминални романи в страната, след като дълго живя ексцентрично, сърдито и в пълна изолация, миналата година се появи в светлината на прожекторите. Тогава убиха няколко души — все знаменитости, но полицията така и не успя да разнищи престъпленията докрай. Пряко волята си Ингер Юхане се оказа въввлечена в разследването, ала доста време и тя не прозря мотива и взаимовръзката между убийствата. Венке Бенке се превърна в любимия експерт на медиите. Блестеше с прозренията си за характера и абсурдната логика на убиеца, като същевременно иронично се дистанцираше от полицията. Всичко това привличаше широка телевизионна аудитория.

Есента на същата година представи на читателите единайсетия си роман и го обяви за своя шедьовър, фабулата се въртеше около автор на криминалета, който убива от скука. За три месеца от книгата продадоха сто и двайсет хиляди екземпляра, а издателства в двайсет държави откупиха авторските права.

Само шепа хора, сред които Ингер Юхане и Ингвар, знаеха, че в общи линии книгата отразява действията на Венке Бенке. Не успяха да го докажат, но бяха наясно с всичко. Самата писателка се погрижи за

това. Оставените от нея следи бяха неизползваеми като доказателства, ала достатъчни за Ингер Юхане Вик. Тя беше категорична, че следите са подхвърлени, за да я провокират.

След четири убийства Венке Бенке се отърва безнаказано.

А понякога нощем, след като бе видяла Венке Бенке да се усмихва широко над фризера в магазина или да маха от булевард „Хауге“ късно вечер, Ингер Юхане не можеше да заспи. В такъв момент не я напускаше мисълта, че убийствата са извършени, за да я тормозят. Просто не схващаше защо. Миналата есен пътуваше към вилата; двете деца бяха на задната седалка. На едно кръстовище край нея мина автомобил. Шофьорът вдигна палец във въздуха, бибитна леко и зави надясно. Беше Венке Бенке.

Случайност, обезсърчено повтаряше Ингвар. Осло е малък град и Ингер Юхане трябва да си наложи да загърби неприятната случка.

Вместо да го послуша, тя посети Хане Вилхелмсен. В началото я подтикна любопитството. Хората, които още помнеха Хане, я смятаха за легенда. Единствена тя бе в състояние да помогне на Ингер Юхане да прозре как е устроена Венке Бенке. Невъзмутимото, почти безучастно поведение на пенсионираната старши инспекторка действаше успокоително на Ингер Юхане. Хане проявяваше хладен разум и приемаше фактите равнодушно, докато Ингер Юхане подхождаше интуитивно и позволяваше да я провокират. Но Хане винаги я изслушваше търпеливо.

— Тоест, разследването в полицията съвсем се е забатачило — оповести маститата писателка в студиото и си оправи очилата. — Много рядко се случва да ги видим толкова безнадеждно объркани. Според моя опит са изправени пред проблем, по-подходящ за старомоден криминален роман, отколкото за днешната действителност.

Водещият на програмата се наведе напред. Включиха камерата, която показваше двамата, застанали близо един до друг, все едно споделят тайна.

— Виж ти — сериозно отбеляза мъжът.

— Както разбрахме от многото репортажи през последното денонощие, Хелън Бентли е била под грижите на непробиваема охрана. Например, камерите за видеонаблюдение в коридорите около...

— Не се тормози — тихо рече Хане. — Изключи го, ако искаш.

Ингер Юхане стискаше несъзнателно декоративна възглавница.

— Не — отклони предложението тя. — Искам да чуя.

— Сигурна ли си?

Ингер Юхане кимна и прикова очи в екрана. Хане я наблюдава няколко секунди, после вдигна незабележимо рамене и продължи да чете.

— ... с други думи своеобразна „мистерия на затворената стая“ — усмихна се Венке Бенке. — Никой не е влизал вътре, никой не е излизал...

— Откъде знае всичко това? — попита Ингер Юхане. — Как, за бога, винаги има информация за работата на полицията? Та те не могат да я понесат и...

— Информацията изтича от Главното полицейско управление като от дупка във врата, купена от ИКЕА — обясни Хане. Разговорът по телевизията сякаш най-сетне я заинтригува. — Винаги е било така.

Ингер Юхане се улови как я оглежда. Хане затвори книгата, без да забележи, че тя всеки момент ще се свлече от скута ѝ. Премести количката малко по-напред, взе дистанционното и увеличи звука. Седеше леко приведена напред, да не би да пропусне и най-беглия нюанс в думите на писателката. Бавно свали очилата за четене и дори за миг не отлепи поглед от екрана.

„Ето такава вероятно е била някога — помисли си удивена Ингер Юхане. — Будна и съсредоточена. Толкова различна от равнодушната фигура, заточила се доброволно в разкошен апартамент в западната част на Осло, отдадена на четенето на романи.“ Сега Хане изглеждаше значително по-млада. Очите ѝ светеха и тя навлажни устни, а после бавно прибра косата зад ухото си. Диамантът на ръката ѝ отрази светлината от прозореца и проблесна. Ингер Юхане понечи да каже нещо, но Хане почти незабележимо вдигна предупредително пръст.

— Налага се да се прехвърлим към правителствената сграда — най-сетне обяви водещият и кимна към писателката в знак на благодарност. — Там министър-председателят ще се срещне с...

— Трябва да се обадиш — рече Хане и изключи телевизора.

— Да се обадя ли? На кого?

— На полицията. Май са допуснали грешка.

— Но... Обади се ти тогава! Не знам дори какво... Не съм наясно с...

— Слушай!

Хане обърна количката си към нея.

— Звънни на Ингвар.

— Не мога.

— Скарали сте се. Досетих се, като дойде да ме молиш за подслон. Сигурно е сериозно, иначе нямаше да вземеш детето и да си тръгнеш от къщи. Но мен не ме засяга. Това не ме интересува.

Ингер Юхане откри, че е зяпнала от почуда, и затвори шумно уста.

— Това все пак е по-важно — продължи Хане. — Ако информацията на Венке Бенке е достоверна, а всичко сочи натам, полицаите са допуснали толкова голям гаф, че... — тя се поколеба, сякаш не смееше да повярва докрай на теорията си.

— Ти познаваш полицията в Осло — едва доловимо отбеляза Ингер Юхане.

— Не. Не познавам никого. Трябва да се обадиш. Ако се свържеш с Ингвар, той ще знае как да постъпи.

— Нека да чуя тогава — колебливо помоли Ингер Юхане и остави възглавницата. — Кое е това важно нещо? Какво е направила полицията?

— По-скоро става дума за нещо, което не са направили — уточни Хане. — А това по принцип е по-лошо.

Ингвар Стубьо стоеше до вратите на асансьора на четвъртия етаж на Главното полицейско управление и се чувстваше ужасно потиснат. Все още не му се бе удала възможност да се обади вкъщи. Усещането, че е сторил нещо нередно, като се измъкна от тихата къща сутринта, без да поговори с Ингер Юхане, ставаше все по-мъчително с всеки изминал час.

Уорън Скифърд сигурно беше закусил здраво. Два пъти отклони предложение за обяд. На Ингвар вече му премаляваше от глад и започна да се дразни от привидно хаотичното обикаляне по кабинетите на „Грьонланслайре“ 44. Скифърд все по-малко разговаряше с норвежката си свръзка. На няколко пъти се извини, че ще говори по телефона и се отдалечи твърде много. Така Ингвар не успя да чуе нищо от разговора. Понеже нямаше представа колко време ще продължи разговорът Уорън, не посмя да набере Ингер Юхане.

— Трябва да тръгвам — съобщи Уорън и затвори капачето на телефона си, докато подтичваше към Ингвар.

— Къде отиваме?

Ингвар го чака почти четвърт час. Въпреки това се стараше да бъде дружелюбен.

— Не си ми нужен. Не и в момента. Прибирам се в хотела. Какъв ти е номерът?

Ингвар извади визитка.

— Ето го на мобилния — посочи той. — Обади се на него, когато ти потрябвам. Да те изпратя ли? Или да извикам кола?

— От посолството вече изпратиха — подхвърли небрежно Уорън. — Благодаря ти за помощта. Довиждане!

Затича се към стълбището и изчезна.

— Ингвар! Ингвар Стубьо!

Отсреща му се зададе симпатична елегантна дама.

Ингвар веднага забеляза обувките ѝ и притеснен се запита как пази равновесие на толкова високи токчета. Лицето ѝ се озари, щом се

увери, че наистина е той. Протегна се на пръсти и леко го целуна по бузата.

— Много се радвам — поздрави я Ингвар; този път усмивката му беше искрена. — Отдавна не сме се виждали, Силе. Как си?

— Уф — изду бузите си и бавно издуха събрания въздух. — Тук е доста напрегнато, както знаеш. Всички без изключение работят по случая на госпожа Президента. Аз съм на линия повече от денонощие и ще извадя небивал късмет, ако си тръгна след шест часа. А ти?

— Благодаря, аз...

Силе Съоренсен внезапно го погледна така, сякаш е открила нещо ново във внушителната фигура, натъпкана в тясно за нея яке. Ингвар млъкна и смутено попипа носа си.

— Ти работи по кражбите на картини на Мунк — бързо изрече тя. — Нали? И по обира на паричната централа НОКАС?

— И да, и не — отвърна Ингвар и се огледа. — Занимавах се с кражбите на Мунк, но не директно с НОКАС. Но...

— Познаваш обществото на крадците, Ингвар. По-добре от повечето полицаи, нали?

— Е, работил съм по...

— Ела!

Полицай Силе Съоренсен го хвана за ръкава и тръгна нанякъде. Той я последва неохотно. Усещането, че го третират като бездомно куче, ставаше все по-силно. Действително беше работил в полицията като по-млад, но там не се чувстваше на мястото си и сега се питаше какво ли е намислила Силе.

— Какво правиш при нас? — запъхтяно попита тя, докато препускаше по коридора; токчетата ѝ тракаха по пода.

— Честно казано, не съм сигурен.

— В наши дни никой не е сигурен в каквото и да било — усмихна се тя.

Най-сетне се озоваха пред синя врата без табелка. Силе Съоренсен почука и отвори, без да дочака отговор. Ингвар я последва. Вътре, пред три екрана и нещо като мишпулт в звукозаписно студио, седеше мъж на средна възраст. Той рязко се обърна, измънка поздрав и отново се съсредоточи върху работата си.

— Това е Стубьо, началник на Службата за борба с организираната престъпност Крипос — представи го Силе.

— На „Новия Крипос“ — поправи я с усмивка Ингвар.

— Ама че нелепо име — промърмори мъжът на мишпулта. — Аз съм Франк Ларшен. Полицай.

Не подаде ръка на Ингвар. Очите му все още бяха приковани в монитора. По екрана с бясна скорост прехвърчаха кадри в черно-бяло от бензиностанция, където влизаха и излизаха клиенти.

— Малцина познават средите на крадците по-добре от Ингвар — похвали го Сине и придърпа два стола до голямата маса. — Седни.

Полицай Ларшен придоби по-заинтригуван вид. Усмихна се бързо на Ингвар, докато пръстите му бягаха светкавично по клавиатурата. Екранът почерня и след няколко секунди се появи нов кадър на мъж, който излизаше от отворена плъзгаща се врата. Камерата сигурно беше монтирана на тавана, защото виждаха мъжа отгоре. Той за малко не се блъсна в стелаж с вестници и нахлупи шапката на челото си.

— Все още не сме успели да систематизираме разпитите на свидетелите — поясни полугласно Силе, докато полицаят обработваше картината, за да стане по-ясна. — Но до момента все пак има нещо, което ми прави впечатление. Този мъж или тези мъже — засега предполагаме, че се касае за двама — са искали да бъдат забелязани от служителите. Този е бърбил за дреболии и е направил впечатление. Но не иска да бъде заснет от камерите. Не разполагаме с нито една ясна снимка на лицето му. Или на лицата им.

Франк Ларшен показва друга снимка на следващия монитор.

— Виж ето тук — посочи той. — Очевидно знае къде са разположени камерите. Смъква си шапката надолу — тримата погледнаха монитора, означен с А — и гледа встрани.

На монитора Б мъжът се приближаваше почти странично към касата.

— Ако знаят къде са камерите, значи са идвали и преди.

Ингвар говореше тихо, вторачен в монитор Б като омагьосан. Там се избистряше неясната, замъглена снимка на мъж, направена от камера, разположена косо отзад. Козирката закриваше по-голямата част от лицето му, но се виждаха брадичката му и едър нос. Беше прекалено рано да се каже, но Ингвар като че ли различи контурите на късо подстригана брада.

— Ако са правили предварително разследване на случая — продължи той, — би трябвало да има и по-добри кадри от предишни негови посещения.

— Едва ли — кисело възрази Франк Ларшен. Само от мисълта тепърва да преглежда още видеоматериали го втрисаше. — Бензиностанциите по принцип ги изтриват след няколко седмици. Това го знае всеки скапаняк. Сигурно и въпросните. Стига да проучиш ситуацията достатъчно време преди да действаш и после нямаш проблеми. Впрочем, има още нещо.

Дебеличкият му показалец докосна монитор Б.

Мъжът на екрана беше широкоплещест, а брадичката му действително беше покрита с къса, грижливо поддържана брада. Гърбът на носа и очите му не се виждаха, но изпод козирката се подаваше необикновено голям и крив нос. Не се разбираше колко е дълга косата под шапката. На дясното си ухо носеше малка обеца от масивно злато.

— Струва ми се познат — отбеляза Силе. — И нещо ми подсказва, че се подвизава из престъпните среди. Но това...

— Подстригал се е — забеляза Ингвар и приближи стола си. — И си е пуснал брада. Обецата на ухото също е нова. Проблемът е — усмихна се широко той и прокара пръст по екрана, — че никой не може да избяга от този нос.

— Знаеш кой е? — дълбоко скептично попита Франк Ларшен. — По дяволите, та от лицето не се вижда почти нищо.

— Казва се Герхард Скрьодер — обясни Ингвар и се облегна на стола. — Наричат го Канцлера. Толкова много дрънкаше наляво-надясно, че известно време го подозирахме като участник в обира на НОКАС. Приказките му се оказаха само хвалби. Но що се отнася до кражбите на Мунк...

Франк Ларшен затрака с пръсти, докато Ингвар говореше. В ъгъла на стаята избръмча принтер.

— Така и не открихме улики срещу него. Но ако питаш мен, е бил замесен.

Силе Сьоренсен донесе разпечатката от принтера и я огледа за миг. После я подаде на Ингвар.

— Все още ли си сигурен?

Снимката наистина не беше добра, но след щателната компютърна обработка поне беше ясна. Ингвар кимна и плъзна пръст по нея. Нямаше начин да се сбърка внушителният нос, счупен веднъж след побой в затвора през 2000 година и втори път по време на спречкване с полицията две години по-късно.

Герхард Скрюдер произхождаше от на пръв поглед добро семейство, но беше закоравял бандит. Баща му беше най-големият началник на голяма обществена служба. Майката — депутат на Лявата социалистическа партия в Стуртинга. Сестрата на Герхард работеше като адвокат по търговски дела, а малкият брат току-що бе постъпил в националния отбор по лека атлетика. Самият Герхард се опитваше да избяга на полицията от тринайсетгодишна възраст, в повечето случаи без успех.

Обирът на НОКАС в Ставангер миналата година беше най-крупният в историята на Норвегия. На един полицай това му коства животът. Дотогава никога не бяха мобилизирани толкова много служители за единичен случай. Това даде резултат. Дори след Коледа нещата тръгнаха към съдебен процес. От дълго време бяха вдигнали мерника на Герхард Скрюдер, но в края на зимата той отново се измъкна. Понеже разследването на обира на НОКАС наложи да бъдат проверени всички действащи крадци, името му започна да се спряга и в други, не по-малко интересни случаи. Когато през август 2004-та задигнаха картините „Вик“ и „Мадона“ на Мунк посред бял ден, Герхард Скрюдер се намираше на остров Мавриций с осемнайсетгодишна блондинка с чисто досие. Това можа да се докаже. Ингвар обаче не можа да докаже нищо, за да подкрепи убеждението си, че Скрюдер стои зад планирането на обира.

— Дай да видя — помоли Франк Ларшен и посегна към снимката.

Разглежда я дълго.

— Предпочитам да ти повярвам — накрая обяви той и разтърка очи с кокалчетата на пръстите си. — Но можеш ли да ми обясниш защо някакъв тип от средите на обирджиите е замесен в операция, която прикрива отвличането на американския президент?

Погледна Ингвар с възпалените си очи.

— Ще ми отговориш ли на този въпрос? А? Похищението на американския президент е доста далеч от обичайните подвизи на тези

типове? Те мислят за едно-единствено нещо: за пари. А доколкото знам, не е постъпило никакво искане за откуп, нито...

— Грещиш — прекъсна го Ингвар. — Не мислят само за пари. Държат и на... престижа. Но за едно нещо вероятно си прав. И аз не вярвам те да са отвлекли американския президент. Според мен Герхард Скрюдер си няма понятие какво се е случило. Просто е приел да изпълни поръчка срещу тлъста пачка. Но вие можете да го попитате. Тези момчета — хвърли още веднъж поглед на снимката — така са сгафили, че знаем точно къде се намират. По всяко време. Едва ли ще отнеме повече от час да приберем някого. — Потупа се по корема с красноречива физиономия и добави: — А сега трябва да хапна нещо. Успех!

Телефонът му звънна. Погледна екрана и, без да се сбогува с колегите си, изтича в коридора, за да вдигне.

Към езерото се приближаваше жена. Не беше облечена подходящо за ниските температури навън. Сивото небе се спускаше към водата и вълните се пенеха само на стотина метра от брега. Утрото изглеждаше обещаващо и тя реши да поеме риска да не облича вълнено бельо. До заведението „Юлеволсетер“ всичко вървеше чудесно, но тя съжали, задето на връщане избра да мине по заобиколния път около езерото Йойунген.

Отиваше към бившия военен лагер Скар, където паркира малкия си фиат. Синът ѝ напразно се опитваше да я убеди да не шофира. Жената току-що бе отпразнувала осемдесетия си рожден ден. След тържеството не намери ключовете на колата на обичайното им място на куката над рафта в антрето. Синът ѝ, естествено, го правеше с добри намерения. Въпреки това старицата се подразни, че той си присвоява правото да се разпорежда с нейния живот и се смята за способен да прецени здравето ѝ от нея. За късмет държеше резервни ключове в кутията с бижута.

Чувстваше се жилава като кобила. Разходките сред природата я поддържаха във форма. От време на време я измъчваха малки мозъчни кръвоизливи и отслабваха паметта ѝ, но краката ѝ си бяха наред.

Стана ѝ страшно студено и за жалост ѝ се допишка.

Не че не беше свикнала да го прави в гората, но мисълта да си свали панталоните на суровия вятър я накара да ускори крачка.

Но нямаше как. Налагаше се да намери подходящо място.

Малко преди дигата пое на север и си проправи път през пущинака от върби с пълни реси и светлозелени, лепкави листа. Пред нея се изпречи естествен земен насип, който затрудни задачата ѝ. Старицата предпазливо стъпи с планинарските си ботуши върху леко възвишение, хвана се за клон и се спусна в половинметровата клисура. Тъкмо се канеше да си разкопчае панталоните, когато го видя.

Той изглеждаше толкова спокоен, потънал в сън. Едната му ръка закриваше лицето, сякаш да го предпази. Мъхът под него беше плътен и мек, а ниската бреза играеше ролята на завивка.

— Ехо — извика жената и се отказа от първоначалното си намерение да се разкопчава. — Ехо!

Мъжът не отговори.

Тя с мъка мина покрай камък и нагази в калта. В лицето я шибна клон. Тя сподави вика в гърлото си, сякаш искаше да пощади човека под дърветата. Най-сетне се доближи до него и си пое дъх.

Пулсът ѝ се ускори. Зави ѝ се свят и тя предпазливо вдигна ръката му. В нея се втренчиха кафявите му очи. Бяха широко отворени, а в едното пълзеше муха.

Старицата не знаеше какво да направи. Не носеше мобилен телефон въпреки постоянното натякване на сина ѝ. Телефоните не само развалят чара на разходката, но и причиняват рак на главата — така разсъждаваше тя.

Мъжът беше облечен в тъмен костюм и хубави, силно замърсени обувки. Възрастната жена едва се сдържаше да не се разплаче. Та той беше толкова млад, едва ли имаше повече от четирийсет години. По лицето му бе изписано спокойствие, а красивите вежди над големите, облепени очи приличаха на политнала птица. Погледна синкавите му устни и за миг ѝ мина през ум да се опита да го съживи. Дръпна ревера на сакото му, за да стигне до сърцето, без да е наясно дали така се прави. От вътрешния му джоб изпадна нещо подобно на портфейл. Вдигна го от земята, после изправи гръб и най-сетне осъзна, че студеният от няколко часа труп не може да бъде спасен със сърдечен масаж. Все още не бе забелязала дупката от куршум в слепоочието му.

През цялото ѝ тяло премина пристъп на силно гадене. Бавно повдигна дясната си ръка. Усещаше я толкова далечна, напълно извън обсега на властта си. Страхът я подтикна да се махне оттам, да стигне до пътя; до пътеката в гората, където постоянно минават хора. Съвършено несъзнателно мушна малкия черен кожен портфейл в якето си и изпълзя по насипа. Десният крак ѝ изневери — сякаш беше изтръпнал и не функционираше. Старицата излезе от гъсталака и се добра до чакълестия път единствено благодарение на желязната си воля, която я бе поддържала силна и здрава в продължение на осемдесет години и пет дни.

После се строполи на земята в несвяст.

— Няма какво да обсъждаме — отсече Ингер Юхане.

— Но...

— Престани. Предупредих те, Ингвар. Казах ти го снощи. Бях убедена, че разбираш колко сериозно е положението, но на теб не ти пукаше. Но не затова ти се обаждам.

— Не можеш просто да вземеш...

— Ингвар, не ме принуждавай да повишавам глас. Рагнхил се плаши.

Това си беше чиста лъжа. Той не чуваше детски брътвеж зад Ингер Юхане, а дъщеря им мълчеше само когато спи.

— Наистина ли си тръгна? Без майтап? Да не си откачила?

— Може би малко.

Стори му се, че долови наченки на усмивка в гласа ѝ и задиша по-леко.

— Ужасно съм разочарована — спокойно призна Ингер Юхане.

— И съм ти много ядосана. Но за това ще говорим по-късно. В момента трябва да чуеш...

— Имам право да знам къде е Рагнхил.

— При мен е и се чувства чудесно. Сега ме чуй и ти се заклевавам да ти се обадя по-късно, за да поговорим. Моето обещание има малко по-голяма стойност от твоето. Това вече е ясно.

Ингвар стисна челюсти. Сви ръката си в юмрук и посегна да удари каквото му падне пред очите. Нямаше друго, освен стената. Униформен студент от полицейската академия спря на три метра от него в коридора. Ингвар отпусна ръката си, вдигна рамене и се усмихна пресилено.

— Вярно ли е казаното от Венке Бенке по телевизията? — попита Ингер Юхане.

— Само това не — простена тихо Ингвар. — Не ми се слуша за нея, моля те.

— Чуй ме какво ти говоря!

— Добре.

— Скърцаш със зъби.

— Какво искаш?

— Вярно ли е, че според камерите за видеонаблюдение не се вижда никакво движение към и от стаята на госпожа Президента? Имам предвид от момента, когато си е легнала, до изчезването ѝ?

— Не мога да ти отговоря на този въпрос.

— Ингвар!

— Както знаеш, забранено ми е да разпространявам секретна информация.

— Прегледахте ли видеозаписите на случилото след това?

— Не съм преглеждал нищо. Аз съм свързката на Уорън, а не участник в разследването на случая.

— Чуваш ли какво ти говоря?

— Да, но нямам нищо общо с...

— Кога цари най-голям хаос около местопрестъплението, Ингвар?

Той захапа нокътя на палеца си. Гласът ѝ се промени. Обиденият, нелогичен тон утихна, почти изчезна. Сега там някъде беше истинската Ингер Юхане — онази, която беше всъщност; която не спираше да го впечатлява със сократовския си подход да го подтиква да поглежда на нещата с нови очи и от ъгъл, различен от ъгъла, на който го беше научила близо трийсетгодишната му кариера в полицията.

— Когато се установи, че е извършено престъпление — отвърна той.

— И?

— И непосредствено след това — колебливо продължи той. — Преди да обезопасят района и да разпределят отговорността. Докато всичко е само... хаос.

Той преглътна.

— Точно така — полугласно се съгласи Ингер Юхане.

— Мамка му — изруга Ингвар.

— Не е задължително Хелън Бенгли да е изчезнала през нощта. Възможно е да е станало след това. След седем часа, когато всички мислеха, че вече я няма.

— Но... Нея я нямаше! Стаята беше празна и похитителите бяха оставили съобщение...

— Венке Бенке знаеше и за него. Сега цяла Норвегия е осведомена. Според теб каква функция е изпълнявала тази бележка?

— Да извести...

— Такова съобщение подлъгва мозъка да си направи изводи — прекъсна го Ингер Юхане; сега говореше по-бързо. — Подтиква ни да си мислим, че нещо вече се е случило. Агентите на Сикрет Сървис сигурно само набързо са поогледали, като са прочели бележката. Апартаментът е огромен, Ингвар. Вероятно са проверили банята и са отворили няколко шкафа. Но съобщението е имало за цел най-вече да ги изгони оттам. Възможно най-бързо. А ако на обикновено местопрестъпление цари хаос, то си представям какво е било положението вчера сутринта в хотел „Опера“. С представители на властите на две държави...

Между двамата настъпи мълчание.

Сега Ингвар най-сетне чу Рагнхил. Тя се смееше сподавено, докато някой ѝ говореше. Той не успя да разчлени думите. Беше трудно да се определи полът на говорещия. Гласът звучеше грубо и дрезгаво, но въпреки това не беше съвсем мъжки.

— Ингвар?

— Все още съм на линия.

— Накарай ги да прегледат записите от часа след обявяването на тревогата. Склонна съм да смятам, че ще забележат нещо интересно в рамките на петнайсет-двайсет минути.

Той не отговори.

— Чуваш ли ме?

— Да — обади се той. — Къде си?

— Ще ти звънна довечера. Обещавам.

И затвори.

За няколко секунди Ингвар остана загледан в телефона. Гладът вече не беше толкова мъчителен. Не го усещаше.

Файед Муфаса беше четири години по-голям от брат си. Двамата си приличаха поразително. По-големият имаше по-къса коса и носеше по-хубави дрехи за разлика от Ал Мъфет, който се обличаше в дънки и карирана ловджийска фланелена риза. Ал Мъфет тъкмо се канеше да закара най-малката си дъщеря на училище с колата, когато пристигна брат му. Файед слезе от взетия под наем автомобил широко усмихнат.

Толкова много си приличаме, помисли си Ал и му подаде ръка. Постоянно забравям колко сме еднакви.

— Добре дошъл — сериозно поздрави той. — Очаквах да дойдеш по-късно.

— Няма значение — отвърна Файед, все едно по-ранното му идване причиняваше неудобство на него. — Ще изчакам да се прибереш. Здравей, Луис!

Наведе се към прозореца на колата и надникна вътре.

— Колко си пораснала! — извика той и ѝ направи знак да свали стъклото. — Нали ти си Луис?

Тя предпочете да отвори вратата и да излезе.

— Здравей — смутено поздрави детето.

— Колко си красива — възкликна Файед и разтвори ръце. — А тук е прекрасно! Чудесен въздух!

Вдиша с пълни гърди и се ухили.

— Чувстваме се добре — кимна Ал. — Вземи си...

Пое към къщата. Чу се дрънчене на ключове. Отключи и остави вратата широко отворена.

— Разполагай се — покани го той и посочи към кухнята. — Вземи си нещо за ядене, ако си гладен. В термоса остана кафе.

— Чудесно — усмихна се Файед. — Нося си четиво. Ще си намеря удобен стол и ще отпусна. Кога ще се върнеш?

Ал си погледна часовника и се поколеба.

— Най-много след час. Първо ще закарам Луис, а после имам малко работа в града. Ще се забавя около четирийсет и пет минути.

— Добре, чао дотогава — махна Файед и влезе в къщата.

Мрежестата врата се хлопна зад гърба му.

Луис се качи в колата и Ал Мъфет потегли бавно по чакъления път, като сви към шосето.

— Вижда ми се много приятен — отбеляза Луис.

— Сигурно.

Настилката беше лоша. Все още не бяха запълнили дупките по разбитото през зимата шосе. Ал Мъфет не се смущаваше от това. Неравната пътна настилка принуждаваше случайно преминаващите автомобили да намалят скоростта. Той заобиколи възвишението на стотина метра от имота си и спря.

— Къде отиваш, татко?

— Да пусна една вода — бързо се усмихна той и слезе от колата.

Стъпи на ръба на ямата и се приближи до гъсталака на върха на възвишението. Бавно си проправи път през храстите, като през цялото време се прикриваше зад величествените яворови дървета до камъка, който едва се крепеше на ръба на лек склон.

В това време Файед излезе и застана на чакъления път между къщата и шосето. За момент се подвоуми и отиде до портата. Знамето на пощенската кутия беше смъкнато, пощальонът още не беше минал оттам, Файед огледа щателно кутията, изрисувана миналата година от Луис. На кутията, яркочервена на цвят, от двете страни бе изобразен син, галопиращ кон.

Файед изправи гръб и тръгна обратно към къщата. Вече вървеше по-целеустремено, с ускорена крачка. Спря до наетата кола и се качи в нея. Остана вътре, без да включва двигателя. Сякаш разговаряше по мобилен телефон, но от такова разстояние беше трудно да се определи.

— Татко! Идваш ли?

Ал колебливо се отдалечи от наблюдателни си пост.

— Да, да — промърмори той и тръгна през пущинака. — Идвам.

Изтупа полепналите по дрехите си пращинки и клонки и се качи в колата.

— Ще закъснея — започна да се вайка Луис. — За втори път този месец. Ти си виновен!

— Да — разсеяно измънка под носа си Ал Мъфет и включи колата на скорост.

Вероятно брат му просто е имал нужда да се разгъпче. Може да не е бил гладен. Разбираемо е да иска да подиша чист въздух след

дългото пътуване. Но защо се качи отново в колата? Защо изобщо дойде и защо, по дяволите, за пръв път, откакто Ал се помни, е толкова дружелюбен?

— Гледай къде караш!

Той завъртя рязко волана надясно и едва успя да овладее колата да не изхвърчи от шосето. Гумите поднесоха в противоположна посока и той инстинктивно натисна спирачката. Задното колело заседна в дълбок ров. Ал Мъфет отпусна спирачката, колата потегли и най-сетне спря направо на пътя.

— Какво правиш — изпищя Луис.

„Само лек пристъп на параноя“, помисли си Ал Мъфет и се помъчи да запали колата, докато казваше:

— Всичко е наред, миличка. Не се плаши. Ето, вече потегляме.

Госпожа Президента се чувстваше напълно дезориентирана.

Напрягаше се да се съсредоточи върху времето.

Взеха ѝ ръчния часовник и нахлузиха на главата ѝ качулка, когато се качиха в колата. Всичко се случи толкова изненадващо бързо, че тя не успя да окаже никаква форма на съпротива. Окопити се от шума на двигателя и пресметна, че са се возили по-малко от половин час. По време на пътуването мъжете не обелиха дума и тя броеше, необезпокоявана от никого. Завързаха ръцете ѝ отпред, а не на гърба. Понеже седеше сама на задната седалка, можеше да си помага с пръсти. Изминаха десет минути и тя вече нямаше пръсти, на които да отброява. Затова остърга опаката част на дланта си с поддържания си средно дълъг нокът. Болката ѝ помогна да помни по-добре. Три драскотини. Трийсет минути. Горедолу половин час.

Осло не е голям град. Един милион жители? Или повече?

Единствената светлина в стаята идваше от слаба червеникава крушка, монтирана на стената, непосредствено до заключената врата. Тя прикова очи в червената точка и задиша дълбоко.

Сигурно е отдавна тук. Дали е спала? Ходеше по нужда в ъгъла на помещението. Не ѝ беше лесно да си свали панталона със завързани ръце, но не беше невъзможно. По-сложно се оказа да го вдигне. Колко пъти ходи в кашона с вестници? Опита се да си спомни, да пресметне, да прецени изминалото време.

Сигурно е спала.

Осло не е голям град.

Не чак толкова. Няма и един милион жители.

Швеция е по-голяма. Стокхолм е по-населен.

Съсредоточи се. Дишай и мисли. Можеш да се справиш, знаеш го.

Осло е малък град.

Половин милион? Половин милион.

Сякаш не успя да заспи в колата. Но после?

Тялото ѝ тежеше като олово. Всяко движение ѝ причиняваше болка. Вероятно е седяла дълго време в една и съща поза. Предпазливо се опита да раздалечи бедрата си. Слиса се, като установи, че се е изпуснала. Миризмата не беше неприятна, не усети нищо.

Дишай. Спокойно. Спала си. Съсредоточи се.

Спомни си полета на идване в Норвегия.

Градът пълзеше по заобикалящите го хребети, фиордът се връзваше до самата централна част на града.

Хелън Лардал Бентли затвори очи срещу червеникавия сумрак. Опита се да възпроизведе впечатленията си от мига, когато Еър Форс 1 се приближи до летището, южно от Осло.

Северно. То се намира на север от града, най-сетне се сети тя.

Затвори очи. Така мислеше по-добре.

Горските райони около столицата съвсем не ѝ се сториха толкова плашещи, колкото се стараеше да ги изкара семейната легенда и както беше чувала от баба си, докато седеше в скута ѝ. Старицата не бе стъпвала в родината на предците си, но обрисуваше доста жива картина на децата и внуците си: Норвегия е красива, всява страх и навсякъде има прорязани от пропасти планини.

Не беше вярно.

През прозореца на Еър Форс 1 Хелън Бентли видя нещо съвсем различно. Природата изглеждаше дружелюбна. Имаше възвишения и хребети с остатъци от сняг по северните склонове. Дърветата вече се раззеленяваха, обогрени в резедавия нюанс, характерен за пролетта.

Колко голям град е Осло?

Едва ли са стигнали далеч.

Доколкото се ориентираше, хотелът се намираше в центъра на града. Няма как да се отдалечат много за половин час.

Завиха няколко пъти. Вероятно маневрите се налагаха, но нищо чудно да са ги правили, за да я заблудят. Не е изключено все още да се намира в центъра.

Но може и да греши, да е сбъркала при броенето. Дали е заспала? Или наистина не е?

Не спа в колата. Запази здравия си разум и преброи секундите. Размърда си ръцете и с върха на пръста си напипа три драскотини. Равняваха се на трийсет минути.

Нахлузиха на главата ѝ студена, влажна качулка със странна миризма.

Дали е спала?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се ококори. Не бива да плаче. От ъгълчето на окото ѝ се отдели капка и се търколи по носа към устата ѝ.

Не плачи.

Мисли. Отвори очи и мисли.

— Ти си американският президент — прошепна тя и стисна зъби.
— Ти си американският президент, по дяволите!

Не ѝ беше лесно да се хване за една-единствена мисъл. Всичко ѝ се изплъзваше. Мозъкът ѝ сякаш се бе превърнал в сбор от кадри без смисъл, без връзка помежду си, преминаващ във все по-объркан колаж.

Отговорност, помисли си тя и си прехапа езика. Нося отговорност. Трябва да се взема в ръце. Страхът не ми е никак чужд. Свикнала съм да се боя. Стигнах до най-високото стъпало и често съм изпитвала страх. Никога не съм го показвала, но враговете са ме плашели. Неприятелите ми са застрашавали всичко, което представлявам и за което отговарям. Не им позволих да ме пречупят. Страхът ме прави по-силна. Избистря мисълта ми.

Кръвта имаше сладникавия вкус на топло желязо.

Хелън Бентли беше подготвена да се справя със страха.

Но не и с паниката.

Тя сломяваше волята ѝ. Дори обичайното менгеме, стягащо задната част на главата ѝ, не се оказа в състояние да я откъсне от обърканото състояние на парализиращ страх, който я обзе, щом я изведоха от хотелския апартамент. Адреналинът не подобри концентрацията и готовността ѝ да посрещне изпитанието, както по време на разгорещен дебат с опонент или важно телевизионно предаване. Точно обратното. Когато мъжът до ръба на леглото ѝ предаде шепнешком краткото си послание, битието застина в толкова непоносима болка, че се наложи той да ѝ помогне да се изправи на крака.

Само един-единствен път през целия си живот се бе чувствала така.

Това беше отдавна и трябваше да е забравено.

Трябваше да е забравено. Най-сетне забравих.

Тя плачеше, разтърсвана от тихи ридания. Сълзите ѝ бяха солени и се смесиха с кръвта, стичаща се от прехапания език. Сякаш светлината до вратата се разрасна и наоколо плъзнаха заплашителни сенки. Дори когато отново стисна очи, се чувстваше обвита в червен, опасен мрак.

Трябва да мисля. Да разсъждавам трезво.

Дали е спала?

Чувството, че напълно е изгубила представа за времето, я обърка повече, отколкото очакваше. За миг ѝ се стори, че ѝ се губят няколко денонощия. После сложи край на измислиците на мозъка си и направи поредния опит да обмисли ситуацията.

Ослушвай се. Ослушвай се за шумове.

Наостри уши. Нищо. Цареше пълна тишина.

По време на късната вечеря норвежкият министър-председател ѝ бе обяснил, че празненството ще бъде шумно. Цялото население щяло да се вдигне на крак.

— This is the children's day (Това е денят на децата.) — каза той.

Най-добре да възстанови как протече събитието. Така ще се хване за нещо и ще концентрира върху него мислите си, за да не се разхлабят и разпръснат наоколо като ленти под напора на вятъра. Искеше да си спомни. Отвори очи и се вторачи в червената лампа.

Министър-председателят се запъваше и си помагаше с „пищови“.

— We don't parade our military forces as other nations do. We show the world our children (Ние не строяваме войските си за преглед като другите нации. Ние показваме на света децата си.) — подчерта той със силен акцент.

Откакто я доведоха в този празен бункер с ужасна червена светлина, не се чуваше никаква детска глъчка; никакви фанфари. Цареше абсолютна тишина.

Не можеше да пропъди главоболието си. Ръцете ѝ бяха вързани с тънки лепенки, които се впиваха в кожата на китките ѝ и ѝ пречеха да изпълни обичайния си ритуал. Отчаяна, осъзна, че ѝ остава единствено да приеме болката и да се надява на пощада.

Уорън, апатично помисли тя.

После заспа посред най-тежкия пристъп, който бе преживявала някога.

Том Патрик О'Райли стоеше на ъгъла на Медисън Авеню и 67-а улица и копнееше да се прибере у дома. Полетът продължи дълго, а той не успя да поспи. От Риад до Рим се вози без спътници в непосредствена близост. Като че ли го транспортира робот. Едва когато кацнаха в Рим, пилотът излезе от кабината и му кимна за поздрав, преди да отвори вратата на самолета. До следващия редовен полет до Нюмарк имаше точно дващест минути. Том О'Райли изгуби надежда, че ще го хване. Незнайно откъде обаче се появи жена в униформа и като с магическа пръчка го прекара през всички мерки за сигурност.

Пътуването от Риад до Ню Йорк му отне точно четиринайсет часа и заради часовата разлика му се виеше свят и му беше лошо. Така и не успя да свикне с тези преходи. Тялото му тежеше повече от обикновено и не помнеше коляното му да го е боляло някога по-силно. Напразно се опита да отмени няколкото срещи, запланувани за същия следобед.

Копнееше единствено да се прибере вкъщи.

Последното хранене с Рахман премина в мълчание. Яденето беше вкусно, както винаги. Рахман се усмихваше непроницаемо, докато бавно и методично унищожаваше от единия към другия край на чинията всичко, насипано там. Семейството му, разбира се, не присъстваше. Бяха само двамата, Рахман и Том, и разрастващата се помежду им тишина. След като сервираха плодовете, слугите също изчезнаха. Свещите догаряха. Само големите теракотени лампи на стената хвърляха леки отблясъци над стаята. Накрая Рахман стана и го остави, като само му пожела „лека и спокойна нощ“. На следващата сутрин един от слугите събуди Том и го отведеха с лимузина. Когато се качи в колата, дворецът му се стори напълно опустял.

Не погледна назад, а сега стоеше на ъгъла на една улица, конвулсивно стиснал плик в ръка. Обзет от нетипична за него нерешителност, Том О'Райли изпитваше тревога, почти боязън. Орелът на пощенската кутия не само всяваше страх, но и като че ли се готвеше за атака. Том остави малкия куфар на земята.

Можеше, разбира се, да отвори писмото.

Опита се да се огледа, без да се набива на очи. По тротоарите гъмжеше от народ. Автомобилите надуваха клаксони. Отмина го възрастна жена с домашно кученце в ръка и леко го побутна. Носеше слънчеви очила въпреки сивото небе и ръмящия дъждец. На отсрещната страна на улицата Том забеляза трима младежи, потънали в оживен разговор помежду си. „Гледат ме“, внуши си Том. Устните им се движеха, но в шума на огромния град той не долавяше какво казват. Срещна погледа на момиче и тя му се усмихна; буташе детска количка и беше твърде тънко облечено за хладното време. Точно до Том спря мъж. Погледна си часовника и разтвори вестник.

Не изпадай в параноя, помисли си Том и се поглади по брадичката. Те са най-обикновени хора. Не гледат теб. Те са американци. Съвсем нормални американци, а аз съм в собствената си страна. Това е моята страна, тук съм в безопасност. Не изпадай в параноя!

Нищо не му пречеше да отвори плика.

Да го изхвърли.

Да се обади в полицията.

И какво щеше да постигне? Ако пратката е незаконна, щяха да го линчуват по време на грандиозно разследване и да го изправят пред неоспоримия факт, че той я е внесъл в страната. Ако всичко е наред и Рахман казва истината, Том щеше да предаде човека, грижил се за него дълги години.

Бавно отвори външния плик. Извади вътрешния с гърба нагоре. Писмото не беше затворено с печат, а залепено по съвсем обикновен начин. Не пишеше кой е подателят. Том понечи да обърне плика, за да види името на получателя, но се вцепени.

Онова, което не знае, не може да му навреди.

Все още имаше възможност да изхвърли плика. На няколко метра видя контейнер за смет. Можеше да пусне писмото вътре, да отиде на срещите си и да се помъчи да забрави цялата история.

Едва ли ще успее да я забрави, защото знаеше, че Рахман никога няма да забрави за него.

Решително пусна писмото в синята пощенска кутия. Грабна куфара и тръгна. На минаване покрай контейнера за смет смачка външния неадресиран плик и го хвърли вътре.

Няма нищо лошо да пуснеш писмо.

Да направиш услуга на приятел не е престъпление. Том изправи рамене и си пое дълбоко въздух. Искаше да приключи със срещите възможно най-бързо и да се опита да хване самолета до Чикаго в ранните вечерни часове. Прибираше се при Джудит и децата и изобщо не беше сторил нищо лошо.

Просто се чувстваше напълно скапан.

На пешеходната пътека спря и зачака светофарът да светне зелено.

Три таксита надуха яростно клаксоните в препирня за вътрешното платно на Медисън Авеню. Раздаде се груб кучешки лай и скърцане на гуми по асфалта. Момиченце ревеше и се дърпаше, а майка му го влачеше след себе си за ръката. Застанаха до Том. Майката го погледна с извинителна усмивка. Той също се усмихна с разбиране и направи крачка напред към булеварда.

Когато само след минути полицията пристигна на местопроизшествието, свидетелските показания се разминаваха. Майката с малкото дете, почти изпаднала в истерия, не беше в състояние да съдейства за изясняването на инцидента, при който едър мъж на средна възраст беше пометен от зелен „Таурус“. Тя само стискаше детето си като обезумяла и плачеше. Мъжът в „Таурус“-а, също на ръба на нервна криза, хлипайки, обясняваше нещо за „неочаквано“ и „тръгна на червено“. Неколцина пешеходци вдигаха рамене и мънкаха, че нищо не са видели, докато поглеждаха крадешком часовниците си, и бързо-бързо се разотидоха, щом полицията им разреши.

Двама от свидетелите все пак бяха напълно категорични. Единият мъж, около четирийсетте, стоял от същата страна на булеварда като Том О'Райли. Беше готов да се закълне, че Том се олюлял и тръгнал да пресича, без да изчака да светне зелено.

— Сигурно му е прилошало — предположи очевидецът и примлясна многозначително.

Той с охота предостави името и адреса си на потресената полицайка и хвърли бегъл поглед към неподвижното тяло на сред кръстовището.

— Мъртъв ли е? — полугласно попита той и в отговор получи утвърдително кимване.

Другият свидетел, млад мъж в костюм и с вратовръзка, стоял от другата страна на 67-а улица. Съвпадението между двете описания на инцидента беше изумително. Полицайката си записа и неговите лични данни и с облекчение отиде да успокои съсипания шофьор: по всичко личало, че става дума за ужасно нелепа злополука. Шофьорът си отдъхна и благодарение на наблюдателните свидетели след няколко часа отново беше свободен човек.

Малко повече от час след смъртта на Том О'Райли местопроизшествието беше вече разчистено. Веднага идентифицираха трупа и го отнесоха. Уличното движение беше подновено. Останалата по платното кръв действително караше някои минувачи да се питат за миг какво ли се е случило, но рукналият в шест часа проливен дъжд отми от асфалта и последните следи от трагедията.

— Кой ти подсказа тази идеята?

Полицаят прекара половин денонощие пред монитора във физкултурния салон на Главното полицейско управление да преглежда видеозаписи, показващи единствено безлюден коридор. Сега впи скептичен поглед в Ингвар Стубьо.

— В това няма никаква логика — продължи агресивно той. — Никому не би хрумнало, че на записа ще има нещо интересно, след като жената е изчезнала.

— Напротив — възрази Бастесен. — Напълно логично е и сме направили огромен гаф, защото не сме се сетили за това. Но стореното — сторено. Нека видим сега какво ще ни покажеш.

Уорън Скифърд най-сетне се присъедини към тях. Ингвар посвети половин час на мисията да го намери. Американецът не вдигаше мобилния си телефон, а в посолството също не отговаряше никой. Когато пристигна, се усмихна и вдигна рамене, без да даде обяснение къде се е подвизавал. С влизането във физкултурния салон, където въздухът вече ставаше непоносим, побърза да си съблече палтото.

— Fill me in (Осведомете ме какво става.) — настоя той, седна и придърпа стол към масата.

Пръстите на полицаия затракаха по клавиатурата. Екранът премигна в сиво. После се появи картината. Вече много пъти бяха гледали краткото видео: двама агенти на Сикрет Сървис се приближават към вратата на президентския апартамент. Единият чука на вратата.

Дигиталният брояч в горния ляв ъгъл на екрана показваше 07:18:23.

Агентите останаха няколко секунди в очакване, а след това единият предпазливо сложи ръка върху бравата.

— Странно, вратата е била отключена — промърмори полицаият, готов отново да затрака по клавиатурата.

Никой не продума.

Мъжете влязоха и изчезнаха от обхвата на камерата.

— Не спирай записа — поръча припряно Ингвар и си отбеляза часа.

07:19:02.

07:19:58.

Двамата мъже изскочиха от стаята.

— Тук спрях да го гледам — обезсърчено призна полицаят. — Тук го спрях и се върнах на дванайсет и дващест.

— Петдесет и шест секунди — пресметна Ингвар. — Прекарват в стаята й петдесет и шест секунди, а после изтичват навън и вдигат всеобща тревога.

— По-малко от минута за повече от сто квадратни метра — учуди се Бастесен и потърка брадичката си. — Не ми звучи като щателен обиск.

— Would you please speak English (Говорете на английски, ако обичате.) — помоли Уорън Скифърд, без да снема очи от екрана.

— Извинявай. Както виждаш, в апартамента не е направен сериозен оглед — обясни Ингвар. — Видели са, че е празен, прочели са бележката и that's about it. (Толкова.) Изчакай, ето сега. Виж... виж това!

Той се наведе над екрана и посочи. Полицаят на клавиатурата беше превъртял записа напред до кадър, при който се мярка движение в долния край на екрана.

— Камериерка? — Уорън присви очи.

— Камериер — поправи го Ингвар. — Ако изобщо има такава дума.

Хигиенистът, сравнително млад мъж от пакистански произход, облечен в удобна униформа, буташе голяма количка пред себе си. Беше оборудвана с рафтове за шишенца с шампоан и други дреболии, а отпред се намиреше дълбок, на пръв поглед празен кош за мръсно спално бельо. Мъжът се поколеба, отвори вратата на апартамента и влезе с количката.

— 07:23:41 — бавно прочете числата Ингвар. — Имаме ли поглед какво става в този момент в останалата част на хотела?

— Не съвсем — отвърна Бастесен. — Но спокойно мога да кажа, че почти навсякъде цареше... хаос. И, най-важното, никой не следеше

камерите за видеонаблюдение. Обявиха всеобща тревога и имахме проблеми с...

— Нито дори вашите хора? — прекъсна го Ингвар и се обърна въпросително към Уорън.

Американецът не отговори. Не сваляше очи от екрана. Броячът показваше 07:25:32, когато хигиенистът излезе. Мъчеше се да избута количката през прага. Колелцата оказваха натиск, а предната част на количката заседна за няколко секунди, преди най-сетне да я изтика в коридора.

Кошът беше пълен. Най-отгоре се виждаше чаршаф и голям пешкир; единият му край висеше над ръба. Количката се приближи до камерата и ясно видяха лицето на хигиениста.

— Тук ли работи? — тихо попита Ингвар. — Имам предвид, наистина ли е тукашен служител от персонала?

Бастесен кимна.

— Изпратихме хора да го доведат — прошепна той. — Но за този тип...

Посочи мъжа, следващ младия хигиенист. Беше едър, с гъста, късо подстригана коса, облечен в костюм и с тъмни обувки. Държеше ръката върху гърба на хигиениста, сякаш за да го накара да побърза. Носеше нещо, наподобяващо малка сгъваема стълба.

— ... не знаем все още нищо. Забелязахме това само преди двайсет минути и ни отне...

Ингвар не го слушаше. Втренчи се в Уорън Скифърд. Лицето на американеца бе придобило пепелявосив оттенък, а по челото му изби пот. Той захвапа кокалчето на пръста си, без да каже нищо.

— Всичко наред ли е? — осведоми се Ингвар.

— Shit (Гадост.) — несдържано изруга Уорън и се изправи така, че столът щеше да се прекатури.

Грабна палтото си от ръкохватката на стола и за миг се подвоуми. После повтори високо последната си дума и всички в салона се обърнаха към него:

— Shit! Shit!

Хвана грубо Ингвар за ръката. Мокри от пот кичури коса се бяха полепили по челото му.

— Трябва да видя хотелската стая още веднъж. Веднага.

И се втурна светкавично към вратата. Ингвар и началникът на полицията Бастесен се спогледаха. Ингвар вдигна рамене и се завтече да настигне американеца.

— Не издаде кой му е дал идеята да провери записите след изчезването — кисело констатира полицаят пред монитора. — Разбра ли кой е този проклет гений?

Жената на съседното бюро вдигна рамене.

— Вече със сигурност си заслужих почивката — заключи мъжът и излезе, за да намери нещо подобно на легло.

Хелън Лардал Бентли се събуди от дълбок сън. Нямахте представа колко време е била в несвяст. Спомни си обаче, че седеше на тесен стол, когато получи пристъп. Сега лежеше на хълбок на пода. Мускулите я боляха. Помъчи се да се изправи в седнало положение, но дясната ѝ ръка и рамото бяха наранени. Огромна цицина на слепоочието ѝ пречеше да си отвори окото.

Защо не се е събудила при падането? Вероятно е изгубила съзнание, удрайки се в пода. Сигурно дълго е лежала в безсъзнание. Не можеше да се надигне. Тялото ѝ не се подчиняваше. Не бива да забравя да диша.

Мислите ѝ се рееха. Не съумяваше да се съсредоточи върху нищо. За миг пред очите ѝ се мярна дъщеря ѝ Били — като дете, като малко светлокосо тригодишно момиченце, най-красивото на света — и после просто изчезна. Били потъна в светлината на стената като в дълбока червена дупка, а Хелън Бентли се сети за погребението на баба си и за розата, която положи върху ковчега; цветето беше червено и мъртво, а светлината се впиваше ужасно в очите ѝ.

Дишай. Вдишай. Издишай.

В помещението не се чуваше нито звук. Беше ненормално тихо. Опита се да извика. От гърлото ѝ се изтръгна само вопъл и заглъхна сякаш в дебела възглавница. От стените не се чу отглас.

Трябва да диша. И то правилно.

Времето започна да препуска. Струваше ѝ се, че в цялото помещение вижда числа и циферблати. Затвори очи, за да се спаси от пороя заострени стрелки.

— Искам да стана — изкрещя дрезгаво тя и успя само да седне.

Кракът на стола се впи в гърба ѝ.

— I do solemnly swear (Тържествено се заклевам) — изрече тя и прегъна десния си крак над левия.

— ... that I will faithfully execute... (... че честно ще изпълнявам)

Завъртя се. Мускулите на бедрата ѝ щяха да се пръснат, когато най-сетне застана на колене. Подпря глава на стената и с апатия

установи, че е мека. Подложи рамото си и с последно усилие на волята успя напълно да се изправи.

— ... the office of the President of the United States. (длъжността президент на Съединените щати.)

Наложи се да стъпи встрани, за да не падне. Лепенките се впиваха все по-дълбоко в китките ѝ. Внезапно главата ѝ олекна, все едно се изпразни. Отекваха единствено ударите на собственото ѝ сърце. Намираше се едва на няколко сантиметра от стената, което ѝ помогна да остане права.

Имаше само една врата, на срещуположната стена. Налагаше се да прекоси помещението.

Уорън я предаде.

Трябваше да намери обяснение за постъпката му, но главата ѝ бе празна; беше изгубила способността да разсъждава, а и се налагаше да отиде до отсрещната стена. Вратата е заключена, сети се тя; нали вече провери. Меките стени поглъщаха слабия шум, който тя все пак вдигаше. Така или иначе вратата оставаше единствената ѝ надежда, защото зад вратите винаги има възможност за нещо друго, различно, а тя трябва да излезе от този безмълвен ковчег, който бавно я убиваше.

Предпазливо постави единия си крак пред другия и тръгна по тъмния, люлеещ се под.

Ингвар Стубьо най-сетне започна да разбира защо Уорън Скифърд е известен под псевдонима Шефа.

Не напомняше особено на Джеронимо^[1]. Наистина имаше високи скули, но очите му бяха хлътнали в орбитите, носът — тесен, а брадата толкова буйна, че вече образуваше плътна сива сянка, въпреки че Скифърд се бе бръснал сутринта. Стоманеносивата му коса падаше на меки, доста дълги къдрици над челото.

— Не — отсече Уорън Скифърд и спря пред вратата на президентския апартамент в хотел „Опера“. — Не знам кой е мъжът на видеозаписа от охранителните камери.

По лицето му не трепна мускул, а очите му гледаха прямо, без да издават каквото и да е. Но изражението му не се четеше и капка възмущение от дръзкия намек на Ингвар.

— По всичко личеше, че е така — настоя Ингвар, докато си играеше с ключа. — Определено имаше вид на човек, видял познато му лице.

— Значи съм създал грешно впечатление — отвърна Уорън, без да му мигне окото. — Ще влизаме ли?

В емоционалното избухване на американеца във физкултурния салон нямаше нищо индианско, но сега той очевидно си бе възвърнал самообладанието. Влезе в апартамента с ръце в джобовете и застана в средата на стаята. Стоя там дълго.

— Тя, предполагаме, е била в коша за мръсно бельо, когато са я изкарали от стаята — обобщи най-сетне той, сякаш разговаряше със себе си. — Следователно са я скрили някъде, преди двамата агенти да влязат вътре малко след седем.

— Или се е скрила — обади се Ингвар.

— Какво?

Уорън се обърна към него с озадачена усмивка.

— Може да са я скрили, но е вероятно и да се е скрила сама. Едното е малко по-пасивно действие от другото.

Уорън тръгна към прозореца и там застана с гръб към Ингвар. Равнодушно облегна рамо на рамката, като че ли оглеждаше панорамата към фиорда на Осло.

— Значи според теб тя е участвала в това — внезапно промълви той, без да се обръща. — Госпожа Президента на САЩ инсценира собственото си отвлечане в чужда страна? Да, бе.

— Не казах това — възрази Ингвар. — Намекнах, че съществуват много обяснения. В ролята си на разследващи не бива да изключваме нито една възможност.

— Изключено е — спокойно отрече Уорън. — Хелън никога не би поставила страната си в такова положение. Никога.

— Хелън? — повтори озадачен Ингвар. — Толкова добре ли я познаваш?

— Да.

Ингвар очакваше обяснение, но такова не последва. Уорън започна да обикаля големия апартамент с небрежна походка и ръце в джобовете. Беше трудно да се отгатне какво търси, но погледът му шареше навсякъде.

Ингвар погледна крадешком часовника. 06:40. Искаше да си отиде у дома, да се обади на Ингер Юхане и да разбере защо всъщност е избягала от къщи и, не на последно място, къде се намира. Ако успее да си тръгне бързо, все още ще има възможност да я убеди да се прибере тази вечер с Рагнхил.

— Тоест, може да предположим, че агентите са проверили стаята съвсем повърхностно, а после са се втурнали навън — заключи Ингвар в опит да предразположи американеца да сподели повече. — А в такъв случай има много потенциални скривалища. Например шкафовете ей там. Впрочем, разпитахте ли мъжете? Попитахте ли ги какво са направили, като са влезли?

Уорън застана пред двойните врати на шкафа от светъл дъб. Не ги отвори.

— Стаята наистина е красиво обзаведена — отбеляза той. — Много ми допада как скандинавците използват дървото. А гледката — направи широк жест с ръка и отново се приближи до прозореца — е великолепна. Като изключим строителната площадка долу. Какво ще има там?

— Опера — обясни Ингвар и се приближи към него. — Оттам и името на хотела. Слушай, Уорън, тази ненужна потайност не е в ничия полза. Разбирам, че този случай би могъл да донесе последствия за САЩ, за които не сме или не бива да бъдем посветени. Но...

— Казваме ви каквото ви е нужно. Не се нервирайте.

— Cut the crap (Спести ми глупостите.) — процеди Ингвар.

Уорън се обърна рязко. Усмихна се, сякаш избухването на Ингвар го развесели.

— Не ни подценявай — предупреди го Ингвар, а нетипичният за него гняв обagri бузите му в червено. — Проявяваш глупост. Не ме подценявай. Би трябвало да си по-предпазлив.

Уорън вдигна рамене и понечи да каже нещо.

— Позна човека от записа — изръмжа Ингвар. — В това не се усъмни нито един от присъстващите. И не е нужно да си полицай с близо трийсетгодишен опит, за да се досетиш, че този тип е бил в стаята цяла нощ. Твоята цел не е да намериш скривалището на госпожа Президента. Тя би могла да се мушне къде ли не. Под леглото, в гардероба. — Ингвар посочи с пръст цялата стая. — Или да се скрие зад завесите. Като се има предвид колко некадърно — лицето на Уорън бе обляно от ситен душ от слюнка; той дори не трепна, а Ингвар се приближи още повече, пое си въздух и продължи: — колко необяснимо непрофесионално са действали тези суперагенти на местопрестъплението, те не биха я забелязали, дори да висеше на лампата!

— Изплашили са се — обясни Уорън.

— Кои?

— Агентите. Те, разбира се, не си признават, но точно това се е случило. Изплашените хора не си вършат добре работата.

— Изплашени ли? Изплашени! Да не би да твърдиш, че най-добрите агенти по сигурността в света... тези своеобразни гурки, са се изплашили?

Уорън най-сетне отстъпи крачка назад. Равнодушното му изражение се смени с физиономия, изразяваща скептицизъм. Ингвар я изтълкува като арогантност.

— Това не ти е присъщо — рече американецът.

— Не ме познаваш.

— Наясно съм с преценката ти. Защо според теб помолих точно ти да ми бъдеш свързка?

— Всъщност и аз доста сериозно си задавам същия въпрос — по-спокойно призна Ингвар.

— Гурките са били войници. Сикрет Сървис не са армия.

— Whatever (Както и да е.) — промърмори Ингвар.

— Но си прав. Искам да открия къде се е скрил мъжът в костюма.

— Нека потърсим тогава, за бога!

Уорън вдигна рамене и посочи съседната стая. Ингвар кимна и тръгна към отворената врата. За миг изчака Уорън да влезе преди него. Американецът стоеше в средата на помещението, втренчен в точка на тавана.

— Вентилационната система е проверена — нетърпеливо напомни Уорън. — Метална решетка два метра навътре в тръбата препречва пътя. Непокътната е. Но виж този клапан — посочи Уорън; гласът му изтъня, защото силно отметна глава назад. — По главичките на винтовете има ясни следи. Виждаш ли?

— Разбира се, че има следи — съгласи се Ингвар и застана до вратата към кабинета. — Полицията свали решетката, за да провери дали по тръбите може да се избяга.

— Сега вече сме по-наясно — Уорън придърпа един стол. — Не търсим път за бягство, а скривалище, нали?

Качи се на един стол, стъпи разкрячен върху ръкохватките и извади швейцарско ножче от джоба на сакото си.

— Сикрет Сървис не използват ли кучета? — попита Ингвар.

— Напротив.

Уорън извади малка отвертка от червения сгъваем нож.

— Защо тогава не са реагирали на човешката миризма на тавана?

— Госпожа Президента е алергична — изстена Уорън и разви един от четирите винта, които държаха за тавана метална решетка, не по-голяма от половин квадратен метър. — Сикрет Сървис използват кучета следотърсачи преди нейното идване, та после камериерките да почистят с прахосмукачка. Помогни ми, ако обичаш.

Уорън отви и последния винт от решетката и едва успя да я улови, когато тя внезапно се отдели от тавана.

— Ето — подаде я той на Ингвар. — Пръстови отпечатьци и тем подобни вече отдавна са снети, нали?

Ингвар кимна. Уорън скочи на пода с удивителна лекота.

— Трябва ми нещо по-високо, на което да се кача — огледа се той. — Не ми се ще да пипам нищо горе.

— Я погледни — Ингвар бе вдигнал металната решетка пред очите си и я оглеждаше. — Виж това, Уорън.

Американецът се приближи към него. Главите им леко се докоснаха и Уорън надникна над ръба на очилата си.

— Лепило? Тиксо?

Прибра отвертката в ножа и извади шило. Предпазливо изчегърта почти прозрачната, видимо лепкава маса, широка не повече от милиметър и дълга около половин сантиметър.

— Внимавай — предупреди го Ингвар. — Ще го изпращам за анализ.

— Лепило — повтори Уорън и нагласи очилата си. — Може би има и следи от двустранно залепващо се тиксо?

Ингвар неволно погледна към тавана. Кант от емайлиран метал опасваше зеещия отвор. Светлината в стаята не позволяваше шахтата да се огледа подробно. Само благодарение на отражението от настолната лампа ставаше ясно, че вентилационната тръба е от матиран алуминий. Но две малки петънца върху бялата рамка го заинтригуваха повече от вътрешното пространство.

— Определено имаме нужда от нещо, на което да се качим — Уорън тръгна към вратата на другата стая. — Бихме могли... — останалата част от думите му се изгуби в мърморене.

— Ще се обадя за подкрепление — съобщи Ингвар. — Това е в ресора на полицията в Осло и аз...

Уорън не отговори.

Ингвар го последва в по-малката стая. В средата, напърно, стоеше голямо бюро. Плотът му беше гол, като изключим една красиво аранжирана ваза с цветя и папка с кожена подвързия. Ингвар предположи, че в папката има хартия за писане. До стъклените врати към терасата се намираше шезлонг, отрупан с красиви копринени възглавници във всички нюанси на розовото и червеното. Хармонираха със завесите в щампа, вдъхновена от Япония.

На отсрещната стена, зад малък кът за седене, се виждаше около половин метър висок груб библиотечен шкаф, целият от дърво. Американецът се опита да го прекатури напред.

— Не е застопорен — установи той и свали десетина книги и една стъклена купа. — Помогни ми.

— Това не е наша работа — възрази Ингвар и извади мобилния си телефон.

— Хайде, де — настоя Уорън. — Само ще погледна. Няма да пипам нищо.

— Не. Ще извикам подкрепление.

— Ингвар — Уорън умолително разпери ръце, — самият ти го каза. Апартаментът е щателно претърсен и всички следи са снети. Въпреки това... са пропуснали дребен детайл. Дватамата с теб сме опитни полицаи. Няма да унищожим нищо. Само ще хвърля един поглед. Става ли? После хората ти могат да дойдат и да си свършат работата.

— Хората не са мои — промърмори Ингвар.

Уорън се усмихна и започна да дърпа библиотечния шкаф. Ингвар се поколеба още малко. После неохотно хвана другия край. С дружни усилия преместиха шкафа в главната стая и го поставиха точно под отворената шахта.

— Ще го държиш ли?

Ингвар кимна и Уорън предпазливо стъпи върху най-долния рафт. Дъската не се огъна. Той се подпря с ръка върху рамото на Ингвар и се покатери на горния плот. Вдигна глава, за да огледа петънцата.

— И тук има лепило — промърмори той, без да ги докосва. — Прилича на същото вещество като на решетката. — Мушна глава в отвора. — Има доста място — установи той. Гласът му звучеше глухо и сподавено при ехото от металните стени, — напълно възможно е човек... — останалото не се чу ясно.

— Какво каза?

Уорън си извади главата от отвора в тавана и погледна надолу?

— Както си и мислех. Достатъчно голямо е за възрастен човек. А тези твои приятели — сви крака в коленете и скочи на пода, — дано да са снели следите от шахтата, преди да са влезли, за да проверяват за преграда.

— Със сигурност са го направили.

— Но са пропуснали това — настоя Уорън и отново се надвеси над свалената решетка.

— Не знаем дали е така.

— Щеше ли да има остатъци, ако го бяха забелязали? Нямаше ли да изпратят цялата решетка за експертиза?

Ингвар не отговори.

— А това — Уорън посочи със сгъваемия нож точка на сред решетката. — Виждаш ли резките?

Ингвар присви очи срещу почти незабележимата ивица по белия метал. Нещо бе одраскало емайла, без да го пробие.

— Гениално в простотата си — тихо отбеляза той.

— Да.

— Някой е свалил решетката, промушил е канап или лента през дупката в средата, сложил е двустранно залепващо се тиксо по ръбовете на решетката...

— И се е качил — довърши Уорън. — Оставало е само да закрепим решетката, като я придърпам към себе си. Спотайвал се е там. Това обяснява защо носи малка стълба — посочи към тавана в палец. — А после е било нужно само да слезе, когато...

— Но как, по дяволите, е успял изобщо да влезе там? — прекъсна го Ингвар. — Обясни ми как някакъв човек влиза в апартамент, предназначен за госпожа Президента на САЩ, подготвя всичко това — посочи към тавана, а после и към отвинтената решетка върху масата, — намества се във въздушен канал, излиза, извежда госпожа Президента със себе си а накрая се измъква безнаказано? — изкашля се и продължи тихо и обезсърчено: — И всичко това в хотелска стая, претърсена щателно от норвежката полиция и агентите на Сикрет Сървис няколко часа преди госпожа Президента да си легне. Как се случва нещо подобно? Как изобщо е възможно?

— Има много неясноти — Уорън сложи ръка върху рамото на норвежеца.

Ингвар направи почти незабележимо движение и Уорън си отмести ръката, но бързо продължи:

— Трябва да разберем кога са пуснати камерите за видеонаблюдение. И дали са били изключвани. Нужно е да установим

кога за последно са проверявали апартамента, преди госпожа Президента да се върне от вечеря; да...

— Не ние — възрази Ингвар и отново извади мобилния си телефон. — Отдавна трябваше да повикам разследващите полицаи. Това е тяхна задача, не наша.

Прикова поглед в очите на Уорън, докато изчакваше от другата страна да вдигнат телефона. Американецът запази същата безизразна физиономия като от преди половин час, когато влязоха в апартамента. Ингвар се свърза с колегите си, обърна му гръб и бавно се приближи до прозорците с изглед към фиорда, докато говореше тихо.

Уорън Скифърд се просна на един стол и заби очи в пода. Ръцете му висяха отстрани, сякаш не знаеше къде да ги дene. Костюмът му вече не изглеждаше елегантен. Стоеше разкривен, а възелът на вратовръзката беше хлабав.

— Какво не е наред? — попита Ингвар; беше приключил с разговора и рязко се обърна към Уорън.

Американецът побърза да оправи вратовръзката си и се надигна. Объркването, изписано преди малко по лицето му, се изпари и Ингвар дори не беше сигурен дали наистина е забелязал нещо подобно.

— Нищо — изсмя се Уорън. — В момента нищо не е наред. Ще тръгваме ли?

— Не. Ще изчакам да дойдат колегите ми. Едва ли ще отнеме много време.

— В такъв случай — Уорън леко изтупа десния ръкав на сакото си, — надявам се, нямаш нищо против да се оттегля.

— Нямам, разбира се. Само се обади, когато ти трябва.

Искаше му се да попита Уорън къде отива, но нещо го възпря. Ако американецът е решил да се прави на потаен, така да бъде.

Ингвар си имаше други проблеми.

---

[1] Джеронимо — един от най-известните индиански вождове. — Б.пр. ↑

— Имам доста други грижи — сподели Ингвар и премести телефона в другата си ръка, докато се наместваше на задната седалка в служебния автомобил на полицейския участък Осло. — На работа съм от седем и половина сутринта и вече трябва да се прибирам.

— Ти си най-добрият — похвали го гласът отсреща. — Ти си върхът, Ингвар, а това е небивал пробив.

— Не.

Ингвар Стубьо спокойно закри долната част на телефона с ръка и прошепна на шофьора:

— Улица „Хауге“ 4, ако обичате.

— Ало — обади се гласът отсреща.

— Тук съм. Отивам си вкъщи. Възложихте ми задачата да бъда свързка и аз се старая най-съвестно да я изпълнявам. Напълно... непрофесионално е внезапно да ме въвличете в...

— Напротив, напълно професионално е — възрази началникът на полицията Бастесен. — Този случай изисква по всяко време да се възползваме от качествата на най-добрите си кадри, без оглед на списъци с дежурства, ранг и извънредно отработени часове.

— Но...

— Решението е съгласувано с преките ти началници. Смятай го за заповед. Идвай.

Ингвар затвори очи и бавно издиша. Отново ги отвори, когато шофьорът наби спирачки на колелото до търговския център „Осло Сити“. Младеж в разбрицан „Голф“ се мушна пред тях с твърде висока скорост.

— Промяна в плана — тъжно обяви Ингвар. — Закарайте ме до Главното полицейско управление. Според някои хора днешният ден не е бил достатъчно дълъг.

В купето се чу шумно къркорене. Ингвар потупа корема си и се усмихна извинително на шофьора.

— И спрете на някоя бензиностанция — прибави той. — Трябва да глътна два-три кренвирша.

Абдулла ар-Рахман беше гладен, но му оставаше да свърши още няколко задачи, преди да изяде последното ястие за вечерта. Най-напред смяташе да провери как е най-малкият му син.

Рашид спеше дълбоко, гушнал меко конче играчка. Момчето най-после получи позволение да гледа така желания филм и сега лежеше по гръб с разкрасени крака, а по лицето му грееше съвършено задоволство. Отдавна бе изритало завивката си настрана. Гарвановочерната му коса беше пораснала твърде много. Къдриците се открояваха върху бялата коприна като тъмни ивици от протекъл по нея нефт.

Рахман коленичи и грижливо зави момчето. Целуна го по челото и намести по-удобно кончето.

Гледаха „Умирай трудно“ с Брус Уилис.

Рашид обожаваше този филм, правен преди близо двайсет години. По-големите му братя не разбираха защо. Те възприемаха „Умирай трудно“ като морално остарял, с архаични специални ефекти и герой, който дори не беше готин. Шестгодишният Рашид смяташе екшън сцените за перфектни, сякаш извадени от комикс, нереални и по тази причина не предизвикваха силен страх. А и терористите през 1988-а бяха източноевропейци. Още не бяха станали араби.

Рахман вдигна очи към големия плакат на филма над леглото. Нощната лампа, която все още палеха в стаята на Рашид, заради страха му от тъмното, хвърляше слаба червеникава светлина върху раненото лице на Брус Уилис, наполовина покрито от Накатоми Плаза, обвита в пламъци. Устата на актьора беше отворена, почти зяпнала, а погледът — неподвижно вперен в немислимото: терористична атака срещу небостъргач.

Абдулла се изправи, за да излезе от стаята. За малко остана на вратата. В полумрака устата на Брус Уилис се превърна в голяма черна дупка. Рахман сякаш видя в очите му жълто-червените отблясъци от грандиозната експлозия; начеващия гняв.

„Реагираха по същия начин — помисли си той. — По абсолютно същия начин; тринайсет години след създаването на филма. Шокирани, отказваха да повярват, изпаднаха в несвяст и ужас. А после, когато американското общество осъзна, че немислимото се е превърнало в реалност, се появи гневът.“

Терористичното нападение на 11 септември 2001 беше дело на побъркани хора. Рахман веднага го проумя. Негов сътрудник в Европа му се обади разтревожен и Рахман успя да види как полет 175 на „Америкън Еърлайнс“ се разби в Южната кула. Северната вече беше обвита в пламъци. В Риад часът беше малко след шест вечерта и в продължение на два часа Рахман не мръдна от екрана. Когато най-сетне се откъсна от предаванията, за да отговори на многобройните съобщения, постъпили на телефонния му секретар, осъзна, че атаката срещу Световния търговски център може да се окаже съдбоносна за арабите, както нападението над Пърл Харбър предизвести гибелта на японците.

Рахман затвори вратата на стаята на сина си. Имаше още работа, преди да седне да вечеря. Пое към източното крило на двореца си, където се намираше кабинетът му. Там сутрешното слънце свободно нахлуваше в началото на работния ден, докато станеше твърде горещо.

Сега сградата беше потънала в мрак и тишина. Малцината служители, за които бе преценил, че е необходимо да работят в дома му, живееха в отделен, построен само за тях неголям жилищен комплекс близо до Риад. След работно време в двореца оставаше само личната прислуга, но дори и те имаха помещения за спане не в главните сгради, а в ниските постройки с пясъчен цвят до портата.

Рахман пресече площадката между крилата. Нощта беше ясна и той, както обикновено, се поспря до езерото с рибките, за да погледа звездите. Дворецът се намираше достатъчно далеч от светлините на големия град и небето изглеждаше като надупчено от милиони бели точки — някои малки и мигащи, други — големи, блестящи звезди. Седна на една ниска пейка и усети полъха на вечерния ветрец по лицето си.

Що се отнасяше до религията, Рахман беше прагматичен. Семейството му се придържаше към мюсюлманските традиции и той се грижеше синовете му да получат знания и за Корана наред с престижното академично образование. Вярваше в думите на Пророка;

беше извършил своя хадж^[1] и даваше закят^[2] с гордост. За него всичко това беше все пак лично дело, засягащо него и Аллах. Спазваше петте задължителни молитви на ден, стига да му оставаше време. А напоследък това се случваше все по-рядко, но той не се притесняваше. Абдулла ар-Рахман беше убеден, че Аллах, доколкото Той би се занимавал е такива неща, проявява пълно разбиране, когато грижата за собствения бизнес се окаже по-важна от педантичното спазване на повелите за салат^[3].

Изпитваше силни резерви към смесването на политиката с религията. Да величаеш Аллах като единствен бог и да почиташ Пророка Мохамед като негов пратеник е духовно занимание. Политиката, съответно и бизнесът, нямат нищо общо с духа, а с реалността. Според Рахман да се прави разлика между двете беше наложително не само заради политиката. По-важно му се струваше да опази чистото и възвишеното във вярата от циничното, често бруталното, в неизбежните политически процеси.

В бизнеса беше неверник и не признаваше други богове, освен себе си.

Когато Ал-Кайда уязви САЩ така жестоко през септември 2001, той споделяше напълно възмущението на повечето от шестте милиарда души на планетата.

Атаката му се стори отвратителна.

Абдулла ар-Рахман се смяташе за воин. Презрението му към САЩ беше сравнимо с омразата на терористите към тази страна. Приемаше убийството като средство за постигане на определена цел и понякога се възползваше от него. Но то трябваше да се прилага прецизно и само при крайна необходимост.

Убийството на невинни хора винаги беше грях. Лично той познаваше доста от загиналите в Манхатън. Трима от тях фигурираха в черния му списък. Без да го знаят, разбира се. Повечето от американските му компании бяха собственост на холдингови дружества, които, от своя страна, представляваха части от международни конгломерати, ефективно прикриващи същинските собственици. Посредством обичайните обиколни пътища Рахман се погрижи семействата на най-близките му загинали познати да не търпят финансови лишения. Всички те американци, едва ли допускаха,

че за тлъстите чекове от работодателите на починалите им роднини трябва да благодарят на сънародник на Осама бин Ладен.

Убийството на невинни хора бе не само грях, а и непонятна проява на глупост.

Рахман така и не схващаше как е възможно интелигентен и образован човек да падне дотам да отмъщава с нелеп тероризъм.

Познаваше добре лидера на Ал-Кайда. Бяха горе-долу връстници, и двамата родени в Риад. По време на юношеството си се движеха в един кръг — тълпа синове на богаташи около многобройната челяд на династията Сауд. Рахман харесваше Осама. Беше приятен младеж — мил, внимателен и много по-скромен в хвалбите от останалите им връстници, които тънеха в разкош и не правеха почти нищо, за да се погрижат за семейните богатства, извиращи от пустинните райони в страната. Осама беше добър ученик и притежаваше проникателност. Двете момчета често седяха уединени, увлечени в тих разговор за философия и политика, за религия и история.

Когато братът на Рахман почина и дойде краят на безгрижния му живот като по-малък син в семейството, той изгуби контакт с Осама. Това не го притесни. Бъдещият лидер на терористичната организация изживя пробуждане от политическо-религиозен характер — процес, ускорен от авантюрата на Съветския съюз да нахлуе в Афганистан.

Всеки тръгна по своя път и повече не се видяха.

Рахман стана от пейката. Протегна ръце към небето и усети как мускулите му се опъват до краен предел. Хладният вечерен въздух му подейства благотворно.

Бавно се запъти към източното крило.

„Нападението на Ал-Кайда срещу САЩ се базираше на омраза“, помисли си той. Постоянно се връщаше към удивлението си от светогледа на приятеля си от детинство, комуто липсваше проникновено разбиране за живота на Запад.

Рахман познаваше границите на омразата. След кончината на брат му, по време на възстановителния процес в Швейцария, той осъзна, че не може да си позволи да подхранва подобно чувство у себе си. Още тогава, на шестнайсет години, прозря кое е най-важното оръжие на всеки воин: разсъдливостта. А разумът е несъвместим с ненавистта.

Освен това омразата поражда омраза.

Поразяването на три сгради, похищението на четири самолета и убийството на близо три хиляди души се оказва достатъчно да отприщи омраза и страх с такива колосални размери, че хората приемаха охотно чудовищните решения на властите в собствената си страна. „С надеждата никога повече да не станат обект на атака американците се съгласиха да подкопаят собствената си конституция — помисли си Рахман. — Примириха се с подслушвателни устройства и случайни арести, с обиски и наблюдения, достигнали мащаб, смятан за немислим повече от двеста години“.

„Американците затегнаха редиците — спомни си той, — както хората във всички времена са се обединявали, за да дадат отпор на врага от външния свят.“

Отвори голямата, красиво резбована врата към кабинета. Лампата върху бюрото беше запалена и хвърляше жълта светлина над многото килими по пода. Компютърът бръмчеше тихо. Слаб аромат на канела го подтикна да отвори шкафа до прозореца. На сребърна поставка стоеше чайник с димящ чай. Последният слуга винаги приготвяше чай, преди да се оттегли от кабинета и да остави Рахман да върши вечерните си задължения на спокойствие. Рахман си наля.

Този път няма да затегнат редиците.

Лекичко се подсмихна при тази мисъл и изпи половината чай. После седна на настолния компютър. Отне му само няколко секунди да влезе в сайта на „Колонел Каре“. Ръководството на компанията с прискърбие съобщаваше за кончината на изпълнителния директор Том Патрик О’Райли вследствие на трагичен инцидент. Ръководството засвидетелстваше дълбоките си съболезнования на семейството на починалия и уверяваше, че във всеобхватната международна дейност на компанията ще продължи да витае духът на загиналия директор, а 2005-а година вече се очертава като рекордна по приходи.

Рахман получи необходимото потвърждение и излезе от сайта.

Повече не се замисли за стария си другар от студентските години Том О’Райли.

---

[1] Хадж — поклонение в свещения за мюсюлманите град Мека. — Б.пр. ↑

[2] Закат — ислямска задължителна милостиня, един от петте стълба на исляма. — Б.пр. ↑

[3] Салат — мюсюлманска молитва. — Б.пр. ↑

Мъжът, току-що прибрал личните вещи на майка си от болницата, заключи вратата и влезе в стаята си. За миг заби безпомощно поглед в найлоновия плик без надпис, където се намираха дрехите и раничката на майка му. Поддържа го в ръка, без да знае какво да прави с него.

Лекарят му отдели доста време.

— Станало е бързо — утеша го той. — Майка ви едва ли е усетила нещо нередно, преди да припадне. Намерил я е минаващ оттам турист, но за жалост вече беше починала, когато я докараха в болницата. — Лекарят се усмихна ласкаво и открито, а после добави нещо от рода: — Искате ли аз да посрещна смъртта сред природата като жилав осемдесетгодишен старец с непокътнат разсъдък.

Осемдесет години и пет дни, помисли си синът и разтърка очи с опакото на дланта си. Достойна възраст.

Остави плика върху масата за хранене. Виждаше му се някак си непочтително да не разопакова нещата й. Помъчи се да преодолее нежеланието да ги прегледа. В ума му все още се въртеше правило номер едно от детството: не рови из чужди вещи.

Най-отгоре беше раничката. Отвори я внимателно. Подаде се кутия за храна. Извади я. Някога на капака й имаше снимка на фиорда Гайрангер, окъпан в слънчева светлина, а във водата плаваше стар луксозен параход. Сега имаше само остатъци от мръсносиньо море и сивкаво небе. Преди няколко години й бе подарил нова кутия за храна от яркочервена пластмаса. Тя незабавно я смени за ръчен миксер, защото нямало никакъв смисъл да купуваш нова кутия, като имаш напълно годна за ползване.

Усмихна се при спомена как изправяше на нокти майка си всеки път, когато се опитваше да й пробута нещо ново. Изсипа съдържанието на старата сива раничка върху масата. Термос, станиол от шоколад. Овехтяла карта на Нурмарка. Компас, който положително не знаеше накъде е север; червената стрелка се клатеше наляво-надясно, сякаш беше пила алкохол.

Аноракаът ѝ се намираше под раницата. Вдигна го и го долепи до лицето си. Миризмата на възрастна жена и на гора отново напълни очите му със сълзи. Отдалечи анорака от себе си и внимателно обра листата и клонките, полепнали по единия ръкав.

От джоба изпадна нещо.

Сгъна прилежно анорака и го остави до предметите от раницата. После се наведе, за да вземе падналата вещ.

Портфейл?

Беше изработен от кожа, съвсем малък. Въпреки това му се стори доста тежък. Отвори го и неволно се разсмя с глас.

Не биваше да се смее, но въпреки това захълца и ококори очи, за да не се заплаче.

Не можеше да спре да се смее. Чак се затрудни с дишането.

Осемдесетгодишната му опърничавя майка бе издъхнала с паспорт на Сикрет Сървис в джоба.

Калъфът се отвори като малка книга. Върху дясната страна блесна златиста метална табелка с изобразен на нея орел, разперил криле над герб със звезда в средата. Напомни му шерифската емблема, която на осем години получи от баща си за Коледа, и смехът му секна.

От лявата страна, в прозрачен найлонов джоб, лежеше служебна карта, собственост на Джефри Уилям Хънтър. Готин тип, ако се съди по снимката. Имаше късо подстригана, гъста коса, а големите му очи гледаха сериозно.

Мъжът на средна възраст, току-що изгубил и втория си родител, работеше като таксиметров шофьор. Смяната му бе започнала отдавна, а колата стоеше паркирана пред жилищната сграда. Той не се обади да помоли за свободен ден. Нямаше разлика дали ще кара из града, или ще остане сам вкъщи и ще скърби. Сега обаче леко се разколеба. Огледа старателно изработената златна емблема. Както и да я въртеше и сучеше, не проумяваше как е попаднала у майка му. Хрумна му единствено, че я е намерила в гората. Навярно някой я е изгубил.

В града имаше много такива агенти. Видя ги с очите си около крепостта Акершхюс вечерта преди националния празник.

Отново огледа лицето на непознатия — беше сериозен, почти тъжен.

Таксиметровият шофьор рязко се изправи. Остави вещите на майка си върху масата за хранене и грабна ключовете за колата от

закачалката на външната врата.

Паспорт на агент от Сикрет Сървис не бива да се изпраща по пощата. Може да е нещо важно. Реши да отиде право в полицията.

Незабавно.

— Ти си и си оставаш уникално явление — констатира Ингвар Стубьо.

Герхард Скрьодер седеше с широко разкрасени крака, полуизлегнат на стола, безучастно отметнал глава назад и приковал поглед в тавана. Тъмните кръгове под очите му ярко контрастираха с бледата му кожа и правеха носа му видимо по-голям. Мъжът с прозвище Канцлера не беше докоснал нито чашата с кафе, нито бутилката минерална вода, които Ингвар Стубьо постави пред него.

— Питам се — продължи началник-отделът и леко подръпна ухото си, — наистина се чудя дали разбираш колко малоумен е всъщност този съвет. Не се клати!

Краката на стола се удариха о пода.

— Кой съвет? — неохотно попита мъжът, скръсти ръце на гърдите си и заби очи в пода; двамата все още не се бяха погледнали очи в очи.

— Онази глупост, дето ви я вгълпяват адвокатите: винаги да си траете по време на полицейски разпит. Не схващаш ли колко е глупаво?

— Преди е имало ефект.

Мъжът се ухили и вдигна рамене, без да се изправи на стола.

— А и не съм направил нищо лошо. Не е забранено да шофираш из Норвегия.

— Ето, виждаш ли!

Ингвар се подсмихна. В очите на Герхард Скрьодер припламна нещо, наподобяващо интерес.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — попита той и взе бутилката с водата.

Най-после погледна Ингвар Стубьо в очите.

— Винаги мълчите като партизани и ние знаем, че сте виновни. Но това само ни предизвиква. Нищо не получаваме от вас даром, но затова пък се амбицираме още повече да ви натрием носа при първата удача ни се възможност. А ти си наясно — той се наведе над старата

олющена маса между тях, — в случаи като този, където само си въобразяваш, че не си извършил нищо подсъдно, няма да се сдържиш. Все някога ще пропееш. Отне ми — хвърли поглед към стенния часовник — двайсет и три минути да те изкуша да проговориш. Нима не разбираш, че отдавна сме разгадали глупавия ви шифър? Невинният винаги говори. Който говори, често е виновен. А мълчаливият винаги е виновен. С други думи, знам каква стратегия бих избрал на твоето място.

Герхард Скрьодер потърка гърба на носа си с мръсния си показалец. Нокътят беше посинял и изгризан. Отново се залюля напред-назад на стола. Стана по-неспокоен и нахлупи шапката с козирка над очите си. Ингвар се пресегна за скицирник формат А4, взе флумастер и започна безмълвно да драска.

Лесно откриха Герхард Скрьодер. Кефеше се в компанията на проститутка от Литва в жилищна сграда в квартал Грюнерлъока. Апартаментът фигурираше в подробния полицейски регистър на обичайните местонахождения на криминално проявените в Осло. Изпратеният патрул удари джакпота при третия опит. Скрьодер се озова в ареста няколко часа след като Ингвар го разпозна на неясния запис от охранителните камери на денонощна бензиностанция. Там го укротиха за един час. После Ингвар Стубьо дойде да го вземе. Като го видя, Канцлера избълва шумни ругатни.

После утихна. Досега.

Очевидно понасяше по-трудно мълчанието на Ингвар, отколкото всичките му въпроси, обвинения и снимков доказателствен материал. Герхард Скрьодер ухапа нокътя на палеца си, от който не бе останало почти нищо. Едното му бедро потрепери. Изкашля се и отвори бутилката с вода. Ингвар продължи да драска; получи се сюрреалистична шарка с кървавочервени ивици и звезди.

— Искам все пак да изчакам адвоката си — най-сетне отсече Герхард и се поизправи на стола. — Имам право да знам какво нередно съм сторил според вас. Само обикалях с колата, докато возех неколцина пътници. Откога е незаконно?

Ингвар грижливо завъртя капачката на флумастера и го остави настрана. Продължаваше да мълчи.

— Къде, по дяволите, се бави Уве Рьонбек? — изхленчи Герхард, очевидно зарязал първоначалната си стратегия. — Нямах право да говориш с мен в отсъствието на адвоката ми!

— Напротив — възрази Ингвар. — Имам. Мога, например, да предложа да ти претопля кафето. Не си го докоснал и вече е изстинало. Герхард поклати кисело глава.

— И да ти направя и друга услуга — добави Ингвар и се изправи.

С бавни крачки се приближи до масата и седна на ръба ѝ, полуобърнат към Герхард.

— Каква? — промърмори арестантът с уста, долепена до бутилката.

— Става ли да ти направя услуга преди идването на адвоката ти?

— Мамка му, Стубьо! Какви ги дрънкаш?

Ингвар подсмръкна и отри ръкав под носа си. В стаята беше изненадващо студено. Сигурно някой не бе нагласил правилно вентилационната система. Вероятно дори беше нарочно, за да се разхлаждат главите на необикновено многото служители, които денонощно работеха под пълна пара в сградата. Дори в момента, в седем и половина, когато коридорите обикновено са доста пусти, а всички врати — затворени, се чуваше шум от затръшнати врати и стъпки, гласове и подрънкване с ключове, все едно е напрегнат петъчен предобед през юни.

Сакото му стоеше метнато върху облегалката на стола. Той стана от масата и го взе. Докато го обличаше, се усмихна дружелюбно и призна:

— Никога не съм те харесвал, Герхард.

Арестантът чоплеше раничка на пръста си мълчаливо.

— И вероятно точно затова — продължи Ингвар, оправяйки реверите си. — За пръв път съм доволен от факта, че си траеш.

Герхард понечи да си свали шапката и отвори уста, за да каже нещо. Отказа се малко късничко и думата му се превърна в странно грухтене. После стисна зъби. Отново се отпусна на стола, докато яростно се чешеше по слабините.

— Много съм доволен — повтори Ингвар и кимна.

Стоеше с гръб към арестанта, сякаш разговаряше с въобразяем трети човек.

— Защото не те харесвам. А поведението ти ми дава повод да те пусна — обърна се рязко и подканящо посочи затворената врата. —

Мога да те освободя. Защото онези вън си служат със съвсем различни методи от моите. Съвсем различни.

Засмя се тихо, сякаш мисълта да освободи Герхард вътрешно го забавляваше.

— Какво искаш да кажеш?

— Май вече реших — обяви Ингвар; все още като че ли говореше на друг човек в стаята. — Тъкмо ще си спестя цялата тази глупост. И ще си отида вкъщи. Ще се насладя на вечерта.

Потупа сакото си да се увери, че портфейлът и ключовете са си на местата.

— А и няма да ми се налага да те виждам повече. Какво пък, една мижитурка по-малко.

— За каква, по дяволите, говориш?

Герхард удари по масата с двата си юмрука.

— Нали каза да изчакаме адвоката ти — усмихна се Ингвар. — Ами изчакай го. Аз ще се погрижа да го улесним. Ще те пуснат, щом уредят бумацината. Приятна вечер, Герхард.

Тръгна към вратата, отключи и понечи да я отвори.

— Почакай. Почакай!

Ингвар отпусна ръка върху дръжката.

— Какво има?

— Кого имаш предвид? Кой би ми... Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Герхард, Герхард... Казват ти Канцлера, нали? С такъв прякор би следвало да имаш известна представа от международните отношения.

— Мамка му...

По пребледнялото му лице изби пот. Най-после Герхард си свали шапката. Косата му беше сплескана и мазна, а над очите му падна кичур. Опита се да го издуха.

— За американците ли става дума? — попита той.

— Бинго! — усмихна се Ингвар. — Позна.

Началник-отделът натисна дръжката докрай.

— Чакай. Почакай, де, Стубьо! Американците нямат никакви правомощия да...

Ингвар се разсмя. Отметна глава назад и се изсмя гръмко. Голите стени в затвореното помещение придадоха на смеха му остра,

пронизителна нотка.

— Американците да имат правомощия? Американците?

Смееше се толкова силно, че почти не беше в състояние да говори. Пусна дръжката на вратата и се хвана за корема, заклати глава и захълца от смях.

Арестантът го гледаше със зяпнала уста. Имаше дълъг опит с полицията, вече губеше бройката на разпитите при поредното малоумно ченге. Но такава нещo никога не му се бе случвало. Пулсът му се ускори. Усети как кръвта затуптя в ушите му, а гърлото му болезнено се сви. Пред очите му се появиха червени петна. Смачка шапката в ръцете си. Ингвар Стубьо се видя принуден да се подпре с ръка на стената, за да не се свлече на пода от неудържимия си смях. Герхард Скрюдер трескаво затърси инхалатора в джобовете си: единствената вещ, която му позволиха да вземе със себе си, след като го обискираха и прибраха всичките му лични вещи. Приблужи го до устата си. Ръцете му трепереха.

— Отдавна не съм се забавлявал така — хлъцна Ингвар и си избърса очите.

— И какво ще ми направят американците — обади се Герхард Скрюдер с тънък, писклив глас като на момче. — Нали сме в Норвегия...

Опита се да прибере инхалатора в джоба си, но не улучи. Инхалаторът падна на пода и Герхард се наведе да го вдигне, а когато се изправи, лицето на Ингвар Стубьо се оказа само на десет сантиметра от неговото. Юмруците на полицаия бяха подпрени в масата. Шкембето и необикновено широките му рамене подсилваха приликата с горила с руса козина. В бледосините му очи нямаше и помен от смях.

— Мислиш се за голям тарикат — прошепна Ингвар. — Въобразяваш си, че имаш щастлива звезда; че си един от бандитите само защото си се движил в периферията на руската мафия; че си достатъчно корав да се справиш с албански шарлатани и всякаква балканска паплач. Забрави. Точно сега... сега — вдигна показалец и го тикна под носа на арестанта. Гласът му осезаемо се повиши. — Сега идва моментът да разбереш какъв боклук си. Ако дори за миг ти мине през ума, че американците ще си траят и ще гледат как пускаме отрепка като теб, избий си го тутакси от главата. Всеки ден

многократно ги информираме докъде сме стигнали с разследването. Знаят за задържането ти. Осведомени са какво си направил и ще...

— Но аз не съм сторил нищо — оправда се Герхард Скрьодер и дъхът му секна. Очевидно му беше трудно да говори. — Аз... такава... само...

— Дишай по-спокойно — рязко му заповяда Ингвар. — Вземи още от лекарството си — отдръпна се малко назад и свали показалеца. — Искам да разбера всичко — отсече той, докато арестантът вдишваше от кръглата синя кутийка. — От кого получи поръчката. Кога, къде и как. Трябва да знам колко ти платиха, къде са сега парите, с какви други хора, свързани със случая, си разговарял. Необходими са ми имена и описания. Всичко.

— Не могат — задъхваше се Герхард — да ме отведат в Гуантомо, нали?

— Гуантанамо — поправи го Ингвар и силно си прехапа устната, за да не избухне в смях, който този път щеше да бъде искрен. — Кой знае! В тези времена нищо не е сигурно. Те изгубиха президента си, Герхард. От тяхна гледна точка ти си... терорист.

Ингвар беше готов да се закълне, че зениците на Герхард се разшириха. За миг се зачуди дали арестантът не е спрял да диша. Герхард обаче хлъцна и си пое дъх на пресекулки. Поглади челото си с opakото на дланта, сякаш там с големи букви бе написана съдбоносната дума.

— Терорист — повтори Ингвар и примлясна. — Хич не е хубаво САЩ да ти лепнат такава клеймо.

— Ще говоря — задъхано обеща Герхард Скрьодер. — Ще ви кажа всичко. Но искам да не ме местите отгук. Мога да стоя при вас, нали?

— Разбира се — дружелюбно отвърна Ингвар и го потупа по рамото. — Ние си пазим хората. Докато ни сътрудничат. Сега ще направим кратка почивка.

Часовникът на стената показваше 07:41.

— До осем — обяви той с усмивка. — Тогава адвокатът вече ще е пристигнал и ще поговорим на спокойствие. Става ли?

— Чудесно — измънка Герхард Скрьодер, дишайки вече по-леко. — Супер. Но няма да мърдам отгук. Ще стоя при вас.

Ингвар кимна, отвори вратата и излезе.

Бавно я затвори след себе си.

— Какво стана? — поинтересува се началникът на полицията Бастесен. Облегнат на стената, преглеждаше папка с документи, но бързо я затвори, като видя Ингвар. — Все същата история, а? Не казва нищо?

— Напротив. Ще пропее всеки момент. Ще разберем всичко в осем.

Бастесен се подсмихна и сви пестник в победоносен жест.

— Ти си най-добрият, Ингвар. Наистина си върхът.

— Сигурно — промърмори Ингвар. — Или поне ме бива да разигравам етюди. Но сега носителят на „Оскар“ има нужда да похапне.

Тръгна по коридора, за да потърси с какво да залъже глада си. Дори не забеляза как хората започнаха да пляскат, след като плъзна новината, че Герхард Скрьодер ще проговори.

Ингер Юхане все още не се беше обадила.

По коридора между мазетата куцукаше жена, мърмореше под нос клетви и молитви, за да прогони призраците, и подрънкваше с връзка ключове. Някога тя бе най-старата уличница в Осло. Тогава се казваше Харимари и незнайно как успя да оцелее повече от половин век.

— Нека всички добри сили да ми помагат — шушнеше тя и тътреше болния си крак. Трябваше да стигне до дъното на безконечния тунел. — А всички демони, вървете в хралупите си. Къш-къш!

Откакто се роди през една януарска нощ на 1945 година в товарна каросерия в опустошената от войната Финландия, на Харимари ѝ се налагаше да устоява на всички упорити и непрестанни опити на съдбата да я пречупи. Нямаше родители и не мириясваше у приемните семейства, където принудително я настаняваха. След няколко години в детски дом избяга в Осло, за да поеме по свой собствен път. Тогава беше на дванайсет, без образование, грамотна колкото шестгодишно дете, а външността ѝ наистина плашеше. Отваряше ѝ се поприще само за един вид кариера. Роди четири деца, всичките плод на връзки с неизвестни бащи. Отнеха ѝ ги веднага след раждането.

В един момент щастието все пак ѝ се усмихна.

Харимари срещна Хане Вилхелмсен.

Харимари, ключов свидетел в процес за убийство, по непонятни и за двете жени причини се нанесе да живее при разследващата полицайка. И оттогава не мръдна оттам. Върна си истинското име и се превърна в отрудена домашна прислужница и готвачка. В замяна искаше само три неща: метадон, чисто легло и по пакет тютюн на седмица. Нищо друго, нищо повече. След раждането на дъщеричката на Нефис и Хане нещата се промениха. Мари отказа цигарите и в замяна поиска да ѝ направят пачка визитни картички. Върху златист картон с леко нацърбен ръб се четеше:

Мари Улсен.

Гувернантка

Сама избра шрифта. На визитката нямаше нито телефонен номер, нито адрес. Не беше нужно да са изписани, защото тя не излизаше и не ѝ идваха гости. Купчинката визитки лежеше върху нощното ѝ шкафче и всяка вечер тя вземаше най-горната, целуваше я леко и затваряше очи, докато я притискаше с длан към сърцето си и шепнеше обичайната си вечерна молитва:

— Благодаря ти, мили господарю на небето. Благодаря ти за Хане, Нефис и малката ми принцеса Ида. Полезна съм някому. Благодаря ти за това. Лека нощ, Господи.

После спеше непробудно в продължение на осем часа; неизменно.

Най-сетне Мари приближи търсеното мазе. Държеше ключа, готова веднага да отключи.

— Такива неща си виждала — гълчеше сама себе си тя. — Стара вещице, как може да се плашиш от някакви мазета! Къш!

Замахна със слабата си ръка, сякаш да прогони страха.

— Сега само трябва да влезеш вътре — пискливо занарежда тя. — И да вземеш завивки и други работи за Ингер Юхане. Тук няма нищо страшно, нали разбираш. Боже Господи, Мари! Та ти си срещала много по-страшни призраци от тези, дето биха могли да се заселят тук.

Най-после улучи ключалката.

— Трябва да са хубави — продължи Мари и отвори. — Защо тези хора в тази част на Осло не са си направили нормални мазета! Да, ама не...

Напипа ключа за осветлението.

— Тук трябва да има нормални врати и стени и така нататък, а не телени прегради и катинари.

Мазето с площ не повече от двайсет квадратни метра, имаше правоъгълна форма; по протежение на по-дългите стени се издигаха рафтове от пода до тавана, натъпкани с кутии, куфари и многоцветни кашони от ИКЕА. Всички бяха грижливо надписани. Заслуга за систематизирането им имаше Мари. Не беше силна в буквите, но винаги откриваше смисъл в числата и логиката. Понеже за нея азбуката по принцип представляваше пълна каша, нещата бяха подредени по важност. Най-близо до вратата стояха касетки с консерви и трайна суха

храна. В случай на ядрена война. После идваше ред на зимните дрехи в кутии с големи отвори, за да влиза въздух. Бебешките дрешки на малката Ида бяха сгънати в розова кутия с нарисувано отгоре мече. Мари леко отвори капака и зарови ръка в меките тъкани. Лъхна я аромат на лавандула.

— Това е момичето на Мари. Душицата ми — прошепна тя.

Миризмата на умалелите дрешки на Ида я успокои. Затътри се по пода и спря до късата стена, където ските на Нефис стърчаха застопорени до шейната на Ида.

ЗАФИФКИ ЗА ГОСТИ

Извади грамадната кутия и повдигна капака. Два широки, червени ластика прикрепяха завивката, навита на руло. Мари я взе под мишница, захлупи кутията, избута я на мястото ѝ и тръгна към вратата.

— Ето така — с облекчение занарежда тя. — Сега само ще се върнем при спокойствието и реда, които царят в апартамента.

Понечи да заключи, но ѝ се стори, че чу нещо.

Прилив на адреналин я накара да притаи дъх.

Нищо.

Отново се чу тъп шум като от удар. Далечен, но вече отчетлив. Мари пусна завивката и сплете ръце, обзета от ужас.

— О, Боже мой, Исусе Христе! — възкликна тя.

Шумът се чу пак.

В мозъка на Мари се бе загнездил спомен от живота ѝ до петдесет и пет годишна възраст, преди да настъпи изумителният обрат и всичко да тръгне по мед и масло. Слабичка, грозновата като въшка, Мари се справи с неволите противно на всички очаквания, защото беше умна. Младата, устата Мари оцеля по улиците на Осло като проститутка през шестдесетте благодарение на острия си ум. Старата уличница Харимари устоя на живот, изпълнен с унижения и тежка наркоза по една-единствена причина: не позволи да я сломят.

Сега беше толкова изплашена, че очакваше сърцето ѝ да се пръсне. Зави ѝ се свят. Най-много ѝ се искаше да седне и да позволи на Призрака да я вземе, да се остави на Дявола да я прибере, както всъщност дълбоко в себе си бе убедена, че заслужава.

— Няма да стане. Все още не.

Преглътна и стисна зъби. Шумът се появи за пореден път.

Като че ли някой удряше по врата, но не успяваше да вдигне шум. Ударите звучаха неритмично и омаломощено и изобщо не бяха агресивни.

Мари вдигна завивката от бетонния под.

— Тук най-после намерих щастието — помисли си тя. — Никому няма да позволя да дойде и да ми изкара акъла.

И тръгна към стълбите на мазето.

Дум. Думдум.

Сега Мари беше сигурна. Звукът идваше от вратата, до която стоеше. За разлика от останалите врати, издържани в стандартно бяло, тази беше боядисана в червено. На височината на лицето си Мари забеляза закрепена с пожълтяло тиксо картонена плочка, наполовина скъсана, а надписът не се четеше. Или поне Мари не успя да го разчете.

Причу й се съвсем слаб глас, почти нереален.

Странно, но вече не се страхуваше. Яростен инат измести първоначалния ужас. Това е нейната къща и нейното мазе. Избра да живее в изолация на улица „Крюсе“, за да се отърве от старите демони. Няма да позволи нито на живите, нито на мъртвите да ѝ отнемат сегашното съществуване.

Никога повече.

— Ехо — високо подвикна тя и почука по вратата. — Ехо, има ли някой там вътре?

Хилавата ѝ ръка удари по вратата. Настъпи пълна тишина. После думкането пак се поднови, толкова внезапно, че Мари отстъпи крачка назад.

От много, много далеч долетя човешки глас. Нямахте как да улови думите.

— Ама че работа — промърмори Мари и се почеса по брадичката. После долепи ухо до вратата. — Това сигурно е най-странната врата в целия град.

— Отключи си! — изкрещя тя към плочката. — Само трябва да завъртиш дръжката!

Думкането продължи.

Мари огледа бравата с присвити очи. Както и за другите мазета, и за тази беше нужен ключ, за да я отвориш. От вътрешната страна всички имаха въртяща се топка, така че бе невъзможно да се заключиш. Или да заключиш някого.

Тази врата обаче изглеждаше направена по друг начин. Мари вече не се съмняваше, че вътре има човек. В съзнанието ѝ нахлуха спомени, преживявания. Бе се помъчила да ги остави във външния свят, където нямаше никакво намерение да стъпва повече. Не желаше да бъде част от него.

Да си уличница не означаваше да си просто курва. Такива жени са оставени на произвола на улицата. Мари затвори очи, за да пропъди пълните с боклуци къщи и мазета, мръсните дюшеци в забутани улички и бараки за дърва, бързите свирки в раздрънкани коли, пропити с миризмата на тютюн, мазна храна и дърти свине.

Мари отдавна не помнеше колко пъти я бяха изнасилвали. Постепенно се свлече в класацията на курвите и я изместиха от нишата ѝ, отнеха ѝ клиентите. Вносните проститутки, тези проклети рускини, я заплюваха. Младите момчета ѝ се подиграваха. Връстниците ѝ я изоставиха: умираха една след друга. През 1999 Харимари се бе превърнала в жив призрак. Обслужваше онези клиенти, дето дори латвийките, които подбиваха пазара срещу петдесет крони за чукане без презерватив, не искаха да поемат.

В главата на Харимари нахлу спомен за мазе, за мъж.

— Мамка му, искам да забравя всичко! — изкрещя тя и заудря по червената врата. — Ще те изкарам оттам, момиче! Само почакай, Мари ще ти помогне!

Закуцука към нейното мазе, отключи и извади сандъче с инструменти. Нефис редовно добавяше нови, макар никой да не разбираше за какво са ѝ потрябвали.

— Идвам — изрева Мари, влачейки цялото сандъче след себе си. — Идвам, маце!

Макар само кожа и кости, Мари Улсен беше жилава. А сега беше и побесняла. Най-напред с длето откърти част от касата на вратата и хвърли счупените летви на пода. После взе чук и заудря дръжката, все едно си разчистваше сметките със собственото си минало.

Дръжката се счупи, но вратата оставаше заключена.

— По дяволите — изруга Мари, изсекна се в пръстите си и ги избърса в пъстрата си пола. — Ще ми е нужно нещо по-силно.

Изсипа съдържанието на сандъчето. Шумът от падащите върху бетонния под жезела отекна оглушителен. След като всичко утихна, зад вратата се раздаде глух отзвук от удар.

— Идвам — обяви Мари и грабна голяма щанга тип кози крак, която намери на дъното на сандъчето.

С всичка сила подпъхна раздвоения ѝ край под бравата. С помощта на чука си извоюва още няколко милиметра за по-ефективното разбиване на вратата. Застана с гръб към стълбището, хвана желязото с две ръце и задърпа.

Дървото изпука. Не се случи нищо.

— Още веднъж — изпъхтя Мари.

Дървото поддаде на натиска, но вратата не помръдна.

— Да пробваме оттук — предложи Мари и повтори процедурата от другата страна.

Бравата се разклати. Вратата се отмести. Мари вкара козия крак в пролуката още веднъж. Отворът, вече достатъчно широк, ѝ даваше по-добра опорна точка.

— И дъбъърпаме — изстена тя и се сепна, понеже вратата неочаквано се открехна с десет-петнайсет сантиметра.

Изпусна козия крак. Ушите ѝ запищяха, когато щангата се удари о пода. Тя решително хвана вратата и още разшири отвора.

— Еееето така — обърна се тя към седналата на пода жена и я погледна. — Знам какво е. Сега ще...

— Help (Помощ) — сподавено простена жената.

„Руска курва“, помисли си Мари и поклати глава.

— Въпреки това ще ти помогна — обеща тя и се наведе, за да обвие с ръце тялото на пострадалата. — Мъжете няма да се изредят върху теб, както им се ще. Този, дете е бил при теб, май е бил гаден, а? Вързал те е. Я виж...

Сред купчината инструменти намери джобно ножче и разряза лепенките около китките на жената. Напрегна мускули и я изправи на крака. Лъхна я смрад на урина и изпражнения. Мари хвърли поглед към вътрешната част на вратата. На бравата нямаше топка.

— Хитри, отвратителни мъже — прошепна тя с утешителен глас и погали внимателно жената по окървавеното лице. — Сега ще се

изкъпеш хубавичко, миличка. Ела с мен.

Жената се опита да тръгне, но краката ѝ се подкосиха.

— Вониш ужасно, момичето ми. Хайде, ела с Мари.

— Help — прошепна жената. — Help me. (Помогнете ми.)

— Добре, де, добре. Нали това правя. Май не разбираш какво ти казвам. Но аз съм била на твоето място, преживяла съм същото и...

Мари бърби така, докато стигнаха до стълбите. Наложил се почти да пренесе жената по петте стъпала до асансьора. Когато пристигнаха, Мари се усмихна доволно и избута спътничката си в кабината.

— Подпри се тук — посъветва я тя и посочи стоманения парапет. — Ще стигнем за нула време, миличка. Майчице, на какво приличаш!

Едва сега, на силната светлина от неоновите лампи, Мари имаше възможност да разгледа внимателно лицето на непознатата. На едното ѝ слепоочие имаше цицина, която преминаваше в синявица по половината ѝ лице, а окото ѝ беше залепнало. По врата ѝ се забелязваше засъхнала кръв.

— Ама какви хубави дрехи имаш — леко скептично отбеляза Мари и попипа червеното сако. — Това не е купено от някой евтин магазин.

Вратите на асансьора се отвориха.

— Сега бъди добро момиче и се хвани здраво за Мари.

Жената, с абсолютно безучастно изражение, стоеше със зяпнала уста и безжизнен поглед. Мари вдигна тънките си пръсти и щракна пред очите ѝ.

— Ехо! Тук ли си още? Ела!

С една ръка Мари я прихвана през талията, а с другата над китката и я домъкна до входната врата. Не искаше да я пуска, за да търси ключовете, затова натисна звънеца с лакът.

Изминаха доста секунди.

— Help — простена жената.

— Добре, де — нетърпеливо промърмори Мари и позвъни още веднъж.

— Мари — весело подхвана Ингер Юхане, отваряйки вратата. — Толкова се забави, че...

— Намерих тази курва в мазето — прекъсна я Мари. — Май е рускиня или от онези държави нататък, но все пак трябва да ѝ помогнем. Бедничката. Някакъв мръсник се е гаврил с нея.

Ингер Юхане се стъписа.

— Мръдни, де!

— Хане — прошепна Ингер Юхане, без да изпускат непознатата от очи. — Налага се да дойдеш.

— Хане не би обърнала гръб на пребитата курва — сопна се Мари. — Направи място, де! Бързо!

— Хане — повтори по-високо Ингер Юхане. — Ела тук!

Инвалидната количка се появи в дъното на коридора, през чиито големи стъклени стени дърветата хвърляха вечерни сенки към къщата. Тя бавно насочи количката към трите жени. Гумените колелца скърцаха едва доловимо по дървения под.

— Нека само се изкъпе — умолително я погледна Мари. — И да похапне малко. Бъди милостива, Хане. Ти имаш добра душа, миличка.

Хане Вилхелмсен се приближи.

— Madam President (Госпожо президент) — обърна се тя към жената и наведе глава. После вдигна очи към нея и направи незабележима пауза. — Come in, please. Let's see what we can do to help you. (Влезте, моля. Да видим как можем да ви помогнем.)

— Нека да обобщим — предложи Ингвар, — за да избегнем каквито и да било недоразумения.

Прокара пръсти през косата си и възседна стола на обратно. С два пръста стискаше червен флумастер.

— Обадил ти се е непознат мъж.

Герхард Скрьодер кимна.

— Не знаеш откъде е и как се казва.

Герхард кимна отново.

И, разбира се, нямаш представа как изглежда. Арестантът се почеса по тила и заби смутено поглед в масата.

— Нямахше видеовръзка.

— Значи твърдиш — проточено подхвана Ингвар и закри лице с ръце, — че си приел поръчка от напълно непознат тип, с когото си разговарял само по телефона и чието име не знаеш.

— Това не е кой знае колко необичайно.

Адвокат Уве Рьонбек предупреди клиента си с едва забележимо повдигане на дясната ръка.

— Тоест, не е толкова странно...

— Напротив. На мен ми се вижда странно. Как звучеше по телефона?

— Ами...

Герхард нервничеше на стола като тийнейджър, спипан да опипва момиче против волята му.

— На какъв език говореше? — попита Ингвар.

— Май беше норвежец.

— Аха — въздъхна проточено Ингвар. — Значи е говорел на норвежки?

— Не.

— Не? А как стигна до извода, че е норвежец?

Адвокат Рьонбек вдигна ръка и понечи да се обади, но светкавично седна на стола, когато Ингвар рязко се обърна към него.

— Имате право да присъствате, но не и да прекъсвате. Едва ли е нужно да ви напомням колко сериозно е положението за клиента ви. За пръв път Герхард Скрюдер не ме интересува. Искам само да разбера възможно най-детайлни подробности за анонимния ти поръчител — изрева той на Герхард, който се дръпна още по-назад.

Столтът му вече бе плътно долепен по стената и нямаше накъде да се люлее. Очите му гледаха трескаво. Ингвар се наведе напред и дръпна шапката му.

— Майка ти не те ли е научила да си сваляш шапката на обществено място? — попита той. — Защо ти е приличал на норвежец?

— Не говореше на чист английски. Имаше... акцент.

Герхард все по-ожесточено се чешеше по слабините.

— Иди на лекар — посъветва го Ингвар. — Престани да се дръгнеш.

Изправи се и се приближи до масата за багаж до вратата. Взе последната бутилка с минерална вода, отвори я и пресуши половината от съдържанието ѝ на един дъх.

— Знаеш ли — внезапно поде той с отривист смях. — Толкова си свикнал да лъжеш, че не си в състояние да разкажеш смислена, истинска история, дори и когато си решил да го направиш. И това ако не е професионална деформация!

Остави бутилката и се отпусна на стола. Облегна се назад със сплетени на тила ръце и затвори очи.

— Опиши какво се случи — спокойно помоли той. — Както се разказва приказка на дете, ако изобщо можеш да си представиш подобно нещо.

— Имам двама племенници — сърдито възрази Герхард. — Знам как да се държа с деца.

— Браво. Чудесно. Как се казват?

— А?

— Как се казват племенниците ти? — повтори Ингвар, все още със затворени очи.

— Атле и Оскар.

— Аз съм Атле, а Ръонбек е Оскар. Сега ще разкажеш историята за чичо Герхард, комуто непознат човек възложил поръчка срещу заплащане.

Герхард не отговори. Показалецът му пробиваше дупка в камуфлажния панталон.

— Веднъж — подхвана Ингвар, за да го улесни. — Хайде, де. Веднъж на чичо Герхард...

— ... му се обадили по телефона — довърши Герхард.

Настана тишина.

Ингвар го подкани да продължи с красноречив жест.

— От анонимен номер. Не беше изписан на екрана на телефона. И аз вдигнах. Обади се мъж. Говореше на английски. Но сякаш... не беше англичанин. Звучеше почти като... норвежец.

— Ммм — кимна окуражително Ингвар.

— В произношението му имаше нещо... странно, при всички случаи. Искал да ми предложи много проста сделка срещу куп мангизи.

— Помниш ли каква дума използва за „мангизи“?

— Money^[1]. Да, точно така. Money.

— А това се е случило на... — Ингвар прелисти записките си. — На трети май — установи той и погледна въпросително Герхард, който леко кимна и бръкна вече с два пръста в растящата дупка на панталона си. — Вторник, трети май, следобед. Ще направим разпечатка на приетите повиквания от телефона ти и ще проверим дали денят и часът съвпадат.

— Ама това... Нямате право... — запротестираха в хор адвокат Рьонбек и клиентът.

— Успокойте се! Успокойте се! — обезсърчено простена Ингвар. — Точно сега телефонната разпечатка е най-малкият ти проблем. Ще се върнем на нея после. Продължи. Не те бива много-много да разказваш. Съсредоточи се.

Адвокатът и Герхард се спогледаха. Рьонбек кимна.

— Той поръча да съм свободен на шестнайсети и седемнайсети май — промърмори клиентът.

— Да си свободен?

— Да. Да не си правя никакви планове. Да не пия алкохол. Да не напускам територията на Осло. Един вид, да съм на разположение.

— Но ти не го познаваш?

— Не.

— И въпреки това се съгласи да жертваш най-големия празник заради молба, отправена по телефона от непознат човек.

— Ставаше дума за пари. За страшно много пари.

— Колко?

Последва продължително мълчание. Герхард взе шапката си от масата и понечи по навик да си я сложи, но се усети и я остави. Продължаваше да мълчи, приковал поглед в скъсания на бедрото му панталон.

— Е, добре тогава — най-сетне заключи Ингвар. — После ще обсъдим сумата. Какво друго разбра?

— Нищо. Трябваше само да чакам.

— Какво?

— Обаждане по телефона. На шестнайсети май.

— И обадиха ли ти се?

— Да.

— Кога?

— Следобед. Не помня точно часа. Вероятно около четири. Да, малко след четири. Тъкмо се приготвих да тръгна за среща с мои приятели. Бяхме се разбрали да пийнем бира преди мача „Енга“ срещу „Фредрикста“ на стадиона в квартал Юлевол. Онзи тип се обади точно преди да изляза от къщи.

— Какво ти каза?

— Всъщност нищо. Искаше само да разбере какво ще правя.

— В смисъл?

— Ами... какви са ми плановете за вечерта. Дали спазвам уговорката ни да не пия и така нататък. После ми каза да се прибера преди единайсет. Щяло да си струва. Определено щяло да си струва. И аз... — вдигна рамене. Ингвар беше готов да се закълне, че по лицето на Герхард плъзна червенина. — Изпих две-три бири с момчетата, изгледах мача и се прибрах. Завършиха нула на нула и нямаше какво толкова да празнуваме. Прибрах се у нас преди единайсет и...

Безпокойството му вече бе видимо. Почеса се по рамото под пуловера, като търкаше ту едното, ту другото си бедро о стола. Дясното се тресеше неудържимо, Герхард мигаше непрекъснато.

— И той се обади. В единайсет.

— Какво каза?

— Нали ти го повторих един милион пъти! Колко още ще се занимаваме с тази история?

— Разказа ми я два пъти. Сега искам да я чуя за трети. Какво ти каза?

— Да отида до часовниковата кула на Централната гара след няколко часа. В четири сутринта. Да стоя там, докато дойдат мъж и жена. После заедно да се качим в кола, която ще се намира наблизо, и да отпрашим. В жабката щяло да има описание на маршрута и половината от обещаната сума. И хоп! — приказката свършва тук.

— Не съвсем — възрази Ингвар. — Поръчката не ти ли се стори странна?

— Не.

— Нареджат ти да обикаляш с кола Южна Норвегия с двама пътници, които не познаваш, и да се показваш на персонала на разни бензиностанции, но да внимаваш да не те заснемат охранителните камери. Не се налага да правиш нищо, не те карат да крадеш, а само да шофираш. После ти казват да паркираш колата до горичка до Лилехамер, да се качиш на влака за Осло и да забравиш цялата история. Това не те е смутило ни най-малко.

— Мдам.

— Хич не ми се прави на ударен, Герхард. Стегни се. Някой от другите двама, от жената и мъжа, стори ли ти се познат?

— Не.

— Норвежци ли бяха?

— Нямам представа.

— Нямах представа.

— Точно така! Не сме разговаряли!

— Цели четири часа?

— Да! Тоест... не! През цялото време си държахме езика зад зъбите.

— Не ти вярвам. Не е възможно.

Герхард се наведе над масата.

— Кълна се! Опитах се да ги заговоря, но мъжът посочи жабката. Отворих я и намерих бележка, както ми каза онзи по телефона. Пишеше къде да карам и така нататък. Забраняваха ни да дрънкаме врели-некипели. Чудесно, помислих си аз. Мамка му,

Стубьо, нали казах, че ще разкажа всичко от игла до конец! Повярвай ми!

Ингвар скръсти ръце на гърдите си и навлажни устни с език, без да сваля очи от арестанта.

— Къде е тази бележка сега?

— В колата.

— А къде е колата?

— Казах ти един трилион пъти: в Лилехамер. Точно до ски шанцата, откъдето минава...

— Не е там. Проверихме.

Ингвар посочи бележка, оставена преди десет минути от полицаи.

Герхард вдигна равнодушно рамене.

— Някой я е взел — предположи той.

— Колко ти платиха?

Ингвар, извадил от джоба на ризата си тубата с пура, бавно я търкаляше между дланите си. Герхард мълчеше.

— Колко — повтори Ингвар.

Герхард продължаваше упорито да гледа втренчено в масата без видимо намерение да отговори. Ингвар се изправи и се приближи до прозореца. Беше започнало леко да се стъмва. Первазът бе покрит с прах, а между мръсните прозорци се търкаляха мъртви насекоми, наподобяващи грапави зърна черен пипер.

На поляната между сградата на полицията и затвора се бе появило цяло село. Няколко чуждестранни телевизии бяха разположили вановете с оборудването си на тревата. Ингвар преброи осем палатки и шестнайсет различни медийни емблеми. После се отказа. Вдигна ръка за поздрав, сякаш видя познат. Усмихна се и кимна. Обърна се, все още широко усмихнат, и мина от другата страна на масата, където седеше арестантът. Наведе се над него. Устата му беше толкова близо до ухото на Герхард, че той потръпна.

Ингвар зашепна бързо, през зъби.

— Това е извън правилата — обади се адвокат Ръонбек и се надигна на половина от стола.

— Сто хиляди долара — почти извика Герхард. — Дадох ми сто хиляди долара!

Ингвар го потупа по рамото.

— Сто хиляди долара — повтори бавно той. — Май съм си сбъркал професията.

— Половината бяха в жабката, а другите петдесет хиляди мъжът ми ги даде в плик, след като приключихме. Онзи, дето се вози в колата.

Дори адвокатът едва успя да прикрие удивлението си. Отпусна се на стола и трескаво си разтърка челюстите. Като че ли се опитваше да измисли нещо умно, но без успех. Затова прерови джобовете си и извади драже. Мушна го в устата си, сякаш взе успокоително.

— Къде са сега парите? — попита Ингвар, отпускаяки тежката си ръка върху рамото на Герхард.

— В Швеция.

— В Швеция, значи. Аха. Къде в Швеция?

— Не знам. Дадох ги на един тип, комуто дължах пари.

— Дължал си някому сто хиляди долара — обобщи Ингвар с умишлено бавна интонация.

Ръката му стисна рамото на Герхард по-силно.

— И вече си успял да ги дадеш на кредитора. Кога се случи това?

— Днес сутринта. Появи се неочаквано в дома ми. Страшно рано, ама с тези момчета от Гьотеборг шега не...

— Почакай — прекъсна го Ингвар и вдигна ръце в жест на неочаквано изтощение. — Спри! Прав си, Герхард.

Арестантът вдигна очи. Сега изглеждаше смален, смачкан и очевидно изморен. Безпокойството му преминаваше във видим тремор. Очите му бяха влажни, когато погледна Ингвар и попита с тънък глас:

— За кое съм прав?

— Че трябва да те задържим. По всичко личи, че в теб има още много хляб. Но с това ще се занимае някой друг. Имаш нужда от почивка, а, честно казано — часовникът показваше девет без четвърт — и аз.

Събра си записките и ги взе под мишница. Тубата с пурата бе паднала на пода. Ингвар хвърли поглед към нея, поколеба се, но не я вдигна. Герхард Скрьодер се изправи вдървено и без да се противи, тръгна с повикания полицаи към килията си.

— Що за човек плаща сто хиляди долара за такава работа — полугласно попита адвокат Рьонбек, докато си прибираше нещата.

Сякаш говореше на себе си.

— Човек, който не е ограничен откъм пари и иска да бъде сто процента сигурен, че работата ще бъде свършена — обясни Ингвар. — Който има толкова много средства, че просто не му пука колко ще му струва.

— Звучи плашещо — устата на Рьонбек приличаше на отвор на спестовна касичка.

Ингвар Стубьо не продължи разговора. Вече гледаше мобилния си телефон, за да провери дали има пропуснати повиквания.

Нито едно.

---

[1] Money (англ.) — пари. — Б.пр. ↑

— Коя от двете ни ще се обади в полицията? — прошепна Ингер Юхане Вик с мобилен телефон в ръка.

— Някоя — полугласно възрази Хане Вилхелмсен. — Все още не.

Госпожа американският президент седеше на яркочервен диван с чаша вода в ръка. Миризмата на екскременти, урина и избила от страх пот беше толкова силна, че Мари съвсем невъзмутимо отвори широко прозореца.

— Жената трябва да се изкъпе — сопна се тя. — Не разбирам как може да кисне тук и да лъха на гадости. Президент и тъй нататък, пък и така я унижаваме.

— Я се успокой — решително я скастри Хане. — Ще се изкъпе, разбира се. А после сигурно и ще иска да похапне. Моля те, иди да сготвиш нещо топло. Супа. Не смяташ ли, че така е най-добре? Да свариш вкусна супа?

Мари се затътри към кухнята. През целия път мърмореше под носа си. Дори и след като затвори вратата зад гърба си, чуваха изблиците на джавкация ѝ глас през шума от яростно удряци се в стоманения плот тенджери.

— Трябва да се обадим — повтори Ингер Юхане. — Боже мой... Целият свят очаква...

— Десет минути повече или по-малко едва ли имат голямо значение — отвърна Хане и се насочи към дивана. — Нямахте я повече от денонощие и половина. Според мен госпожа Президента има право сама да избира дали да съобщим за намирането ѝ. Може, например, да не желае да я видят в такова състояние. Други хора, освен нас, де.

— Хане! — Ингер Юхане сложи ръка върху облегалката на инвалидната количка, за да я спре. — Ти си работила в полицията — ядно отбеляза тя, като същевременно се стараеше да не повишава глас. — Тя не бива да се мие и да се преоблича, преди да я прегледат! Та тя е подвижна купчина с доказателствен материал! Нима как да знаем дали не е...

— Не ми пука за полицията — прекъсна я Хане. — Но за нея ми пука. И няма да пропиляя нито прашинка от този материал.

Погледна нагоре. Ингер Юхане си помисли, че очите ѝ са по-сини от всякога. Черният пръстен около ириса ги правеше твърде големи за тясното ѝ лице. Решителността изглади бръчките около устата ѝ и я подмлади. Хане не отмести очи от Ингер Юхане и с леко движение на дясната вежда я накара да пусне инвалидната количка. Младата жена реагира, все едно се бе опарила на нея. За първи път, откакто се запознаха преди по-малко от половин година, тя видя онази Хане, за която само бе чувала легенди — разследващия полицай Хане с блестящ, цинично аналитичен ум, своенравна до мозъка на костите.

— Благодаря — тихо промълви Хане и тръгна към дивана.

Госпожа Президента седеше неподвижно. Чашата с вода, от която бе отпила едва-едва, стоеше на масичката пред нея. Гърбът ѝ бе изправен, ръцете — отпуснати в скута, а погледът — прикован в огромна картина на стената.

— Who are you?^[1] — неочаквано попита тя, когато Хане се приближи до нея.

Това бяха първите ѝ думи, откакто Мари я натика в апартамента.

— I'm Hanne Wilhelmsen, Madam President. I'm retired police officer.^[2] А това е Ингер Юхане Вик. Можете да разчитате на нея. Жената, която ви откри в мазето, е Мари Улсен, моята домашна помощница. Мислим ви само доброто, госпожо Президент.

Ингер Юхане не знаеше кое я смайва повече: фактът, че госпожа Президента е в състояние да разговаря в подобно състояние; начинът, по който Хане я представи като надежден човек; или необичайно високопарният ѝ изказ. Хане Вилхелмсен сякаш се чувстваше по-нисша при срещата с американския президент, в колкото и окаяно състояние да се намираше Хелън Бентли.

Ингер Юхане не знаеше къде да се дene. Не смяташе за редно да седне, но и се чувстваше нелепо, застанала наред стаята, подобно на нежелан слушател на поверителен разговор. Ситуацията ѝ се виждаше страшно абсурдна и ѝ беше трудно да си събере мислите.

— Ще повикаме съответните служби, разбира се — полугласно отбеляза Хане. — Но сигурно искате първо да се поосвежите. Май имам дрехи, които биха ви станали. Ако пожелаете да ги облечете, естествено. А ако предпочитате...

— Не го правете — прекъсна я Хелън Бентли, без да помръдне; здравето ѝ око бе приковано в абстрактната картина на стената. — Не се обаждайте на никого. Как е семейството ми? Дъщеря ми... Как...

— Близките ви са добре — успокои я Хане Вилхелмсен. — Според съобщенията в медиите са настанени на пазено в тайна място и при засилени мерки за сигурност, но предвид обстоятелствата се чувстват добре.

Ингер Юхане стоеше като закована.

Жената на дивана в мръсни дрехи и с наранено око миришеше лошо. Голямата цицина на слепоочието ѝ, където косата ѝ се бе сплъстила на валма заради засъхналата кръв, подсилваха приликата ѝ с многото изтерзани жени от практиката на Хане и Ингер Юхане. Госпожа Президента събуди у Ингер Юхане спомена за нещо, за което не мислеше и не искаше да се сеца. За миг ѝ се зави свят.

След близо десет години проучвания в областта на насието тя почти успя да забрави защо всъщност започна. През цялото време я мотивираше вътрешното желание да разбере, дълбокият порив да надникне в постъпки, дълбоко неразбираеми за нея. Дори и сега, след придобитата докторска степен, две издадени книги и дузина научни статии, тя не смяташе, че се е доближила до отговора на въпроса защо някои мъже използват физическото си преимущество над жени и деца. А когато реши да удължи майчинството си, оправда избора си с несъзнателна лъжа: желанието да прекара повече време със семейството си.

Поиска да остане вкъщи още една година заради децата.

Истината беше, че се намираше на кръстопът; в задънена улица, в лабиринта на науката. Не знаеше как да постъпи. Посвети съзнателния си живот на каузата да проумее как са устроени престъпниците, защото не можеше да приеме последиците от поведението им да са за сметка на жертвата. Не беше в състояние да се справи с най-верния съратник на насието, срама — нито със своя, нито с чуждия.

Хелън Бентли нямаше вид на опозорена. Ингер Юхане не схващаше как е възможно. Никога не бе виждала толкова горда жена, с така вдигната глава след нанесен побой. Брадичката ѝ беше издадена напред; тази жена не падаше по гръб. Раменете бяха изправени като начертани с линия. Изобщо не изглеждаше унижена. Точно обратното.

Здравото ѝ око неочаквано се премести върху Ингер Юхане и я прониза със силен и директен поглед. По необясним начин бе разбрала, че Ингер Юхане иска да повика помощ.

— Настоявам — каза тя. — Имам причини да не искам да ме открият. Засега. Бих се почувствала по-добре след един душ — при опита за учтива усмивка, отправена към Хане, подутата ѝ долна уста се разцепи — и бих била много благодарна, ако ми намерите чисти дрехи.

Хане кимна.

— Веднага ще се погрижа, госпожо Президент. Надявам се все пак да ме разберете, нужна ми е причина да не съобщя за присъствието ви тук. Строго погледнато, извършвам нарушение, като не подавам сигнал в полицията...

Ингер Юхане се намръщи. В бързината не се сещаше за нито една законова наредба, която забранява да осигуриш спокойствие на пострадала жена. Не каза нищо.

— ... и затова се налага да настоявам за обяснение — Хане бързо се усмихна и добави: — Или поне за част от него.

Госпожа Президента се опита да се изправи. Олюля се и Ингер Юхане ѝ се притече на помощ, но тя си възвърна равновесието.

— No thanks. I'm fine.^[3]

Хелън Бентли застана удивително стабилно на пода; докосна слепоочието си и се помъчи да отлепи от кожата кървав кичур коса. Изкривената от болка гримаса веднага изчезна от лицето ѝ. Изкашля се и погледът ѝ заснова от Ингер Юхане към Хане.

— В безопасност ли съм тук?

— Напълно — кимна Хане. — Няма да намерите по-изолирано място в центъра на Осло.

— Значи съм в Осло, така ли? — попита госпожа Президента.

— Да.

Хелън Бентли оправи скъсаното си сако. За пръв път, откакто влезе в това жилище, прояви леко смущение, като каза:

— Аз, разбира се, ще се погрижа да получите обезщетение за нанесените щети. Както тук — тя посочи тъмните петна по дивана, — така и в... мазето?

— Да. Бяхте в мазе. В запуснато звукозаписно студио.

— Това обяснява защо стените бяха някак меки. Бихте ли ми показали банята? Трябва да си пооправя тоалета.

По лицето ѝ отново се изписа отеклата усмивка от преди малко.
Хане също се усмихна.

Ингер Юхане бе обзета от отчаяние. Не вярваше на привидния самоконтрол на президента. Контрастът между окаяния вид на жената и учтивия, решителен тон ѝ се струваше твърде ярък. Най-много искаше да вземе ръцете ѝ в своите, да ги подържи и да избърше кръвта от челото ѝ с топла кърпа. Искаше да ѝ помогне, но нямаше представа как би могла да утеши жена като Хелън Лардал Бентли.

— Никой не се е гаврил с мен — успокои ги госпожа Президента, прочела сякаш съмненията на Ингер Юхане. — Сигурно са ме упоили по някакъв начин. Ръцете ми бяха вързани. Всичко ми е като мъгла. Но се сещам, че паднах от стола и се ударих лошо. Не съм... — тя прекъсна мисълта си. — Кой ден е днес?

— Осемнайсети май — отвърна Хане. — Часът е девет и двацет вечерта.

— Близо две денонощия — установи госпожа Президента, все едно говореше на себе си. — Имам доста работа. Тук има ли интернет връзка?

— Да — кимна Хане. — Но, както споменах, налага се да ви помоля за обяснение...

— За мъртва ли ме смятат?

— Не. Не правят предположения. По-скоро са... объркани. В САЩ предпочитат да ви смятат за...

— Имате думата ми — отсече госпожа Президента и подаде слабата си ръка.

Леко залитна и направи малка крачка встрани, за да си възвърне равновесието.

— Имате думата ми. От огромно значение е никой да не разбере, че сте ме намерили. Думата ми би трябвало да ви е повече от достатъчна.

Хане протегна ръка и стисна нейната леденостудена длан.

Вгледаха се една в друга.

Госпожа Президента се олюля настрани. Коляното ѝ отказваше да ѝ служи: тя се помъчи да се изправи след комично приклякване, после пусна ръката на Хане и прошепна:

— Не се обаждайте на никого. Моля ви, никой не бива да научи!

Бавно се свлече на дивана. Падна странично, килна се като захвърлена парцалена кукла. Главата ѝ се просна върху възглавницата. Легнала в такава поза, с една ръка на хълбока, а другата — пъхната под бузата ѝ, имаше вид на жена, внезапно решила да си отдъхне.

— Супата идва — обяви Мари.

Тя се спря стъписана наред стаята с димящ супник в ръце.

— Бедничката, сигурно е пребита от умора — промълви тя и се обърна. — Ако някой друг иска да хапне, да дойде в кухнята.

— Трябва да се обадим — отчаяно рече Ингер Юхане и клекна до изпадналата в несвяст госпожа Президент. — Непременно трябва да повикаме лекар!

---

[1] Коя сте вие? — Б.пр. ↑

[2] Казвам се Хане Вилхелмсен, госпожо президент. Пензионерирана полицайка съм. — Б.пр. ↑

[3] Не, благодаря. Добре съм. — Б.пр. ↑

Над Осло се спусна истинска майска нощ.

Облаците, сиво-черни, лежаха толкова ниско над града, че най-горните етажи на хотел „Плаза“ не се виждаха. Стройният, елегантен небостъргач изчезваше във височините. Въздухът беше хладен, но подухващият лек топъл ветреца даваше надежди за по-хубав утрешен ден.

Ингвар Стубьо така и не успя да се спогоди с пролетта. Големите разлики в температурите, резките, непредсказуеми обрати от адска жега в триградусов студ, от градушка във време за плаж не му допадаха. Нямахше как човек да се облече подходящо. Ингвар ходеше на работа с пуловер, за да не настине сутрин, а на обяд целият бе плувнал в пот. Импулсивна идея за грил-парти, появила се около обяд, с приближаването на вечерта изглеждаше като кошмар, изпълнен със зъзнеци хора.

Пролетта миришеше на лошо. Особено в центъра. Мекото време оголваше боклуците на зимата, изгнилата шума на есента и изпразненията на безброй кучета, които не биваше да живеят в града.

Ингвар обичаше есента. Най-добре се чувстваше през ноември. Дъжд от началото до края, постепенно понижаващи се температури и, в най-добрия случай, сняг още преди началото на декември. Ноември миришеше на влага и гнило и беше предсказуем, отегчителен месец, но винаги повишаваше настроението му.

Май беше съвсем друго нещо.

Седна на една пейка и си пое дълбоко въздух. Огледалната повърхност на езерото в Парка на средновековието се дуплеше леко от полъха на ветреца. Не се виждаше жива душа. Дори птиците, които по това време на годината от сутрин до вечер устройваха ужасяващ спектакъл, се бяха отдали на вечерна почивка. Няколко зеленоглави патици си отдъхваха до брега с човки под хрилете. Само тлъст паток доволно се носеше по водата и бдеше над семейството си.

Събитията от последното денонощие изцедиха силите не само на Осло, но и на целия Западен свят. Ингвар успя да зърне новинарска

емисия в началото на вечерта. Улиците на Ню Йорк изглеждаха попусти от всякога. Градът, който никога не спи, бе потънал в унес; в състояние на безчувственост и неясно очакване. Във Вашингтон и Лилесанд, в градчета и метрополиси, навсякъде възприемаха изчезването на госпожа Президента като поличба, вещаеща още по големи и ужасни нещастия. Затова на хората най-безопасно им се струваше да се скрият вкъщи зад залостени врати и спуснати щори.

Затвори очи. Неизменното жужене на големия град и шумът от минаващ край светофара автоvlak от другата страна на езерото му напомняха, че се намира в столица. Иначе той беше другаде. Чувстваше се сам на света.

Повече от час се мъчи да се свърже с Уорън Скифърд. Нямаше никакъв смисъл да си тръгва, преди да проведе разговор с него. Остави два пъти съобщения на мобилния му телефон и в посолството. В хотела не били виждали мистър Скифърд от ранния следобед.

Откриха починалия агент на Сикрет Сървис Джефри Уилям Хънтър, само час след като разтревожен шофьор на такси се яви в дежурната оперативна част със служебен паспорт, който намерил в джоба на якето на покойната си майка. От „Бърза помощ“ незабавно обясниха откъде са прибрали покосената от инсулт жена, оставаше само да започнат да търсят.

Откриха мъжа на дванайсет метра от мястото в яма досами шосето. Черепът му беше пробит с 9-милиметров куршум от SIG-Sauer P229, който стискаше в ръка. Екипът на местопроизшествието известно време се чуди защо дясната му ръка е наполовина закрыта, вклинена в цепнатина между два камъка. На пръв поглед им се стори трудно да се направи нещо подобно с мъртвец. Бърза и неформална възстановка на случая обаче ги убеди, че става дума за самоубийство. Патологът изрази същото мнение, но с уговорка: окончателно заключение може да се направи едва след няколко дни.

Наближаваше единайсет часа и Ингвар се прозя продължително. Чувстваше се едновременно изморен и възбуден. От една страна, копнееше да си легне. Тялото му тежеше изнурено. От друга, го мъчеше безпокойство, заради което нямаше да успее да заспи.

Главното полицейско управление се бе превърнало в непоносимо място. Вече никой не споменаваше за незаконосъобразно надвишаване на работното време. Не се обсъждаше кога ще настъпи краят на

безконечните дежурства. Хората се щураха наоколо като в мравуняк. В огромната сграда с неправилна форма влизаха все повече хора, но не излизаше никой. В коридорите гъмжеше от народ. Всички кабинети бяха заети. Пригодиха дори някои складови помещения за офиси за дошлите на помощ служители.

Сградата все едно се намираще под обсада. Селото върху обширната поляна на склона под улицата на Главното управление се разрастваше постоянно. Няколко шведски телевизии се бяха установили от другата страна. Два от автобусите възпрепятстваха достъпа до булеварда. Насочиха ги към улицата непосредствено до църквата в Грьонлан, но пътят беше толкова тесен, че полицейските автомобили не можеха да се измъкнат от задния двор заради автобусите. Шведите се препираха с Отдела по опазване на обществения ред вече четирийсет и пет минути, когато Ингвар установи, че не издържа. Имаше нужда да подиша въздух.

Цял следобед се тъпчеше с повод и без повод. Преди да излезе от сградата, лакомо изгълта парче вече изстинала пица от „Пепе“. Навсякъде се виждаха плоски картонени кутии. За по-малко от две денонощия полицията в Осло се превърна в най-активния клиент за всички времена на веригата за бързо хранене.

Ингвар все още изпитваше глад.

Потупа корема си. Отдавна вече не минаваше за едър. Докато се усети, косата му оредя и надебеля. Шкембето му висеше над колана, който разхлабваше веднага щом останеше сам. Отклони последното повикване при служебния лекар под предлог, че няма достатъчно време. Не смееше да отиде на преглед. Отправи безмълвна благодарност към жалката организация на подобни инициативи: щеше да получи нова покана чак догодина. Понякога когато се събуждаше посред нощ, за да отиде до тоалетната, буквално усещаше как холестеролът се е наслоил като отвратителна, животозастрашаваща слуз по стените на кръвоносните му съдове. Усещаше чести удари на сърцето си, леки боджи в сърдечната област и изтръпване на лявата ръка. За пръв път в живота му се случваше да лежи буден през нощта, обезпокоен за здравето си.

Когато най-сетне съмваше, с облекчение установяваше, че всичко е само плод на въображението му, и закусваше с яйца и бекон, както

обикновено. Той е едър мъж, има нужда от питателна храна. А и съвсем скоро пак ще почне да спортува. Само да намери време.

Телефонът иззвъня.

— Ингер Юхане — прошепна той и го изпусна.

Телефонът падна с екрана към пода. Ингвар бързо го вдигна, не провери от кого е повикването и каза:

— Ало?

— Ало, обажда се Уорън.

— А, здрасти. Търсих те няколко пъти.

— Затова ти звъня.

— Излъга за мъжа на записа от охранителната камера.

— Така ли?

— Да. Знаел ли кой е. Мъжът в костюм е агент на Сикрет Сървис. Излъга ни, а това никак не ни се нрави.

— Разбираемо е.

— Намерихме го. Джефри Хънтър.

От другата страна на линията настъпи мълчание. Ингвар съсредоточи погледа си върху патока. Той се заклатушка на задните си пера, а после се разположи на голяма издатина на няколко метра от семейството си. Сякаш се установи в наблюдателна кула. В гарвановочерното му око проблесна отражение. Ингвар се опита да се загърне по-добре с палтото, но то му беше отесняло. Остави Уорън да асимилира чутото на спокойствие.

— Shit — най-сетне изкоментира американецът.

— Имаш право. Мъжът е мъртъв. Вероятно се е самоубил. Но ти сигурно си се досетил.

Отново настъпи мълчание.

Патокът не изпускаше Ингвар от очи. Тихо изграчи няколко пъти, сякаш искаше да го увери, че е нащрек.

— Най-добре да се видим — внезапно предложи Уорън.

— Наближава единайсет.

— Дни като днешния нямат край.

Дойде ред на Ингвар да не му отговори.

— Среща след десет минути — настоя Уорън. — Ти, аз и Салхюс. Само ние тримата.

— Не знам вече колко пъти да ти обяснявам, че това е полицейско разследване — обезсърчено подзе Ингвар. — Нужно е да

присъства началникът на полицията или негов представител.

— Щом казваш — хладно се съгласи Уорън; Ингвар си представи как американецът вдига рамене с присъщата си равнодушна арогантност. — В единайсет и четвърт, става ли?

— Ела в Главното управление. Ще бъда там след десет минути. После ще проверим дали началникът на полицията и Салхюс са свободни.

— Няма как да не са — тросна се Уорън и затвори.

Ингвар остана с телефон в ръката, приковал поглед в екрана, който угасна след няколко секунди. Усети пристъп на необичаен гняв. Сви го стомахът. Ингвар беше гладен като вълк и беше бесен. В началото имаше причина да се ядоса на Уорън. Въпреки това американецът по необясним начин успя да извърти ситуацията. Ингвар отново влезе в ролята на подчинен. Уорън изпитваше непоклатимото убеждение, че не зависи от никого, точно както и родината му, и затова няма нужда да се срамува, задето е уличен в плитка лъжа.

Телефонът звънна за втори път.

Ингвар преглътна, когато видя как на екрана светна в синьо името на Ингер Юхане. Изчака телефонът да прозвъни четири пъти. Ушите му шумяха, буквално усещаше как кръвното му налягане се покачва. Опита се да диша спокойно и натисна зелената иконка.

— Здравсти — тихо поздрави той. — Обаждаш се доста късно.

— Здравей — отвърна тя шепнешком. — Как си?

— Бивам. Изморен съм, разбира се, но всички сме така.

— Къде си?

— Ти къде си?

— Ингвар — промълви тя едва доловимо, — съжалявам за случилото се днес сутринта. Толкова се засегнах, натъжих се, ядосах се и...

— Няма проблеми. Най-важното е да разбере къде сте и кога се прибиращ. Мога да ви взема след... един час. Или може би след два.

— Няма как да стане.

— Искам...

— Вече е единайсет, Ингвар. Знаеш колко е глупаво да будим Рагнхил посред нощ.

Ингвар долепи палеца към едното си око и показалеца към другото и натисна. Не каза нищо. Зад клепачите му се спусна празен

мрак и в него заиграха червени кръгове и точки. Тялото му тежеше повече от всякога, сякаш цялата излишна мазнина се бе превърнала в олово. Пейката му убиваше на гърба, а десният му крак беше изтръпнал.

— Непременно трябва да знам къде сте.

— Не мога да ги кажа.

— Рагнхил е и мое дете. Имам право и съм задължен да знам къде е тя по всяко време.

— Ингвар...

— Не! Не мога да те принудя да се прибереш, Ингер Юхане. Права си, глупаво е да събудяме Рагнхил посред нощ. Но искам... искам да знам къде се намирате!

Патокът изграчи и леко раздвижи криле. Няколко от патиците се събудиха и последваха примера му.

— Случи се нещо — обясни Ингер Юхане. — Нещо...

— Всичко наред ли е при вас?

— Да — побърза да го успокои тя. — Ние сме добре, но не мога да ти кажа къде съм, колкото и да ми се иска. Разбираш ли?

— Не.

— Ингвар...

— И дума да не става, Ингер Юхане. Двамата с теб не сме от хората, които отпрашват с децата и отказват да кажат къде са. Ние с теб чисто и просто не постъпваме така.

Тя се умълча.

— Ако ти кажа къде съм — най-сетне промълви тя, — ще ми дадеш ли дума да не идваш, преди да те повикам?

— Честно да ти кажа, вече ми дойде до гуша непрекъснато да искаш да ти обещавам нещо — възрази Ингвар и се помъчи да диша спокойно. — Животът на зрелите хора не е такъв! Нещата се случват, обстоятелствата се променят. Не може просто да се кълнеш наляво-надясно...

Той млъкна, защото разбра, че тя плаче. Тихите ридания пращяха в телефонната мембрана и Ингвар усети как го побиват тръпки.

— Какво има? — запъхтяно попита той.

— Случи се нещо — изхлипа Ингер Юхане. — Но обещах да не издавам нищо. Няма нищо общо с мен и Рагнхил, така че бъди...

Сълзите я задавиха. Ингвар се опита да се изправи, но десният му крак беше напълно безчувствен. Лицето му се изкриви в гримаса, той се подпря на облегалката и се надигна, за да пораздвижи изтръпналия си крайник.

— Миличка — нежно подзе той. — Обещавам. Няма да идвам, преди да ме повикаш. Няма да ти задавам повече въпроси. Къде си?

— При Хане Вилхелмсен — изхълца тя. — На улица „Крюсе“. Не знам кой номер, но ти ще го намериш.

— Какво... Какво, по дяволите, правиш при...

— Обеща ми, Ингвар. Даде ми дума да не...

— Добре — бързо се съгласи той. — Добре.

— Лека нощ.

— Лека.

— Чао.

— Чао.

— Обичам те.

— Ммм.

Дълго след като тя затвори, Ингвар остана с телефона в ръка. Валеше ситен дъждец. По единия му крак сякаш пъплека мравки. Патешкото семейство се отдалечаваше; не смееха да останат близо до него.

Защо винаги позволявам на хората да ме правят на глупак, помисли си той и закуца по влажната, току-що поникнала трева към руините на църквата „Света Дева Мария“. Защо винаги аз отстъпвам? Винаги, с когото и да си имам работа?

— Тук ли? Тази врата?

Полицай Силе Съоренсен прикова очи в изплашения до смърт трийсетгодишен пакистанец и се помъчи да смекчи раздражението си.

— Сигурен ли си, че е тази врата?

Той кимна трескаво.

Тя, естествено, съвсем добре разбираше защо се страхува той, въпреки че имаше норвежко гражданство и всичките му документи бяха изрядни.

Неговите — да.

Но положението на младата пакистанка, за която наскоро се бе оженил, никак не беше розово. Първо бе изгонена от Норвегия след незаконен престой в страната като тийнейджърка. След година я арестуваха на летището в Осло с фалшиви документи и сериозно количество хероин в багажа. Тя се кълнеше, че други хора я принудили да го пренесе и те ще я убият. За всеобщо учудване се отърва с второ изгонване от страната. Този път ѝ отказаха достъп завинаги. Това обаче не попречи на баща ѝ да я омъжи за неин втори братовчед с норвежки паспорт. Тя пристигна в Норвегия преди няколко седмици, като се промъкна през Свинесюн в едно ранно утро, скрита зад четири палета с доматиен сос в автоvlak от Испания.

„Али Курам сигурно е луд по нея“, помисли си Силе Съоренсен, докато оглеждаше посочената от него врата. От друга страна, прекомерният му страх за съдбата на съпругата му би могъл да е породен от опасенията му как ще постъпи нейният баща. Въпреки че живееше в Карачи, на почти 6000 километра от Осло, тъстът на Али Курам вече бе успял да мобилизира двама адвокати. Изненадващо, но те се оказаха разбрани. Съгласиха се, че мъж, извел тайно американския президент от хотелската ѝ стая в кош за мръсно бельо, следва да даде обяснение за действията си. Кимнаха сериозно, когато им позволиха да надникнат в съвсем малка част от материалите по разследването с уговорката да не разпространяват показаната им поверителна информация. Единият адвокат, също с пакистански

произход, проведе шепнешком кратък разговор с Али Курам на урду. Усилията му дадоха резултат. Курам си избърса сълзите и прояви желание да посочи мястото в мазето, където е оставил количката за почистване.

Силе Съоренсен погледна чертежите още веднъж. Листовете бяха огромни и с тях се боравеше трудно. Младшият полицай, когото водеше със себе си, се опита да хване единия край, но твърдата хартия непокорно се нагъна помежду им.

— Нещо не е както трябва — отбеляза полицаят и се помъчи да прегъне ненужната част от чертежите.

— В правилния коридор ли сме?

Силе се огледа. Неоновата светлина от тръбите на тавана дразнеше очите. В края на дългия коридор на запад имаше врата към задно стълбище, извеждащо на партера два етажа над тях.

— Мазето е на две нива — обясни мъжът на средна възраст, докато хапеше нервно редкия си мустак. — Това е долното. Така че... Да, в правилния коридор сме.

Той беше технически директор на хотела. От поведението му човек би си помислил, че всеки момент ще напълни гащите. Пристъпваше нетърпеливо от крак на крак и не пускаше мустака си.

— Но тази врата не е отразена на чертежите — обърна внимание Силе и се втренчи във вратата с дълбоко подозрение, сякаш самото ѝ съществуване нарушаваше всички закони и правила.

— Кои чертежи са у вас всъщност? — попита техническият директор и се опита да намери датата.

— Какво имате предвид? — учуди се младши полицаят и за пореден път се помъчи да подреди огромните листове.

— Каза, че бил от Сикрет Сървис, и чак тогава му дадох номера на мобилния си телефон — жалваше се Али Курам. — Откъде можех да знам... Показа ми служебна карта! Дето ги дават по телевизията, със снимка и звезда и... По-рано през деня ми поръча да се кача веднага щом ми се обади. Незабавно, наблегна той! Та нали беше агент на Сикрет Сървис, не кой да е! Как да се досетя...

— Трябваше да ни съобщиш, като си разбрал, какво се е случило — ледено отвърна Силе и му обърна гръб. — Защо не обяви веднага тревога? Ориентирате ли се? — Последният въпрос бе отправен към техническия директор.

— Да, ама жена ми — продължи Али Курам. — Беше ми се взел акълът заради... Какво ще стане с жена ми? Ще я изгонят ли? Не може ли...

— Това няма да го обсъждаме пак — сопна се Силе и вдигна ръка. — От няколко часа само се обясняваш. Няма да помогнеш нито не себе си, нито на жена си, като продължаваш да мрънкаш. Стой там. И си затваряй устата.

Властно посочи точка на пода на няколко метра от вратата. Али Курам се изтегли по коридора. Закри лице с ръце и зашепна на урду. Униформеният полицай тръгна след него.

— Чертежите ви са погрешни — най-сетне установи техническият директор. — Тези са първоначалните. Тоест, от времето на построяването на хотела. Той е готов от 2001-ва. Тогава тази врата я нямаше.

Придружи думите си с усмивка, вероятно за да обезоръжи Силе, сякаш вече нямаше смисъл да се тревожат заради вратата, щом са разгадали мистерията с неточните чертежи.

— Погрешни — повтори вяло Силе.

— Да — нетърпеливо кимна директорът. — Или... всъщност тази врата на практика не фигурира на никакви чертежи. Във връзка със строителните работи по операта, взривове в основите и тем подобни ни задължиха да избием врата към паркинга. В случай на...

— Какъв паркинг? — отчаяно попита Силе Съоренсен.

— Този — посочи към стената техническият директор.

— Този? Този?

Силе Съоренсен беше от рядка порода, наречена богата полицайка. Правеше всичко по силите си, за да прикрие най-голямата си слабост: надменността, резултат от обезпечено и спокойно детство и голямо наследство. В момента ѝ беше изключително трудно.

Техническият директор беше пълен идиот.

Безвкусното му сако в бургундскочервено имаше ужасна кройка. Коленете на панталоните му лъщяха. Мустакът изглеждаше смехотворно. Тесният му крив нос напомняше на птича човка. Освен това се държеше раболепно с нея. Не спираше да се усмихва въпреки сериозността на положението. Силе Съоренсен изпитваше почти физическа непоносимост към този мъж и когато той приятелски я хвана за лакътя, тя рязко се отдръпна.

— Този — повтори тя и се опита да обуздае невъздържаната си природа. — Звучи ми малко неточно. В смисъл?

— Паркингът за Централната гара — обясни той. — Обществен паркинг. От хотела няма изход за там. Трябва да се заобиколи. Ако гостите...

— Нали току-що казахте, че тази врата води натам — прекъсна го тя и преглътна.

— Точно така — усмихна се той. — Тази врата! Но тя е неизползваема. Задължиха ни да я направим, когато щяха да взривяват във връзка с операта и...

— Това вече го чух — отново го срязва тя и поглади грубо стъкмената рамка на вратата. — Защо няма брава?

— Както споменах, вратата не е направена да се ползва. Просто ни наредиха да избием изход към паркинга. Махнахме бравата от съображения за сигурност. Доколкото ми е известно, изобщо не са я нанасяли на чертежите.

Той се почеса по врата и се наведе. Силе не беше в състояние да разбере защо врата, предназначена да бъде аварийен изход при злополуки с взривни вещества, не може да се отваря, но нямаше сили да се задълбочава. Затова просто посегна към бравата, която техническият директор извади от обемиста чанта с логото на хотела.

— Ключа — изкомандва тя и мушна бравата в отвора.

Техническият директор се подчини. Силе успя да отключи само за няколко секунди. Внимаваше много да не остави отпечатьци. Дежурният екип от експерти щеше да пристигне всеки момент, за да провери дали все още има вещественни доказателства. Силе отвори вратата. Лъхна ги застоялата миризма на паркирани автомобили и изгорели газове. Силе Сьоренсен остана на място — не влезе в паркинга.

— Изходът за автомобили е оттатък, нали? — тя посочи вдясно, на изток.

— Да. Бих искал да добавя — той се усмихна още по-широко и притеснението му понамаля, когато продължи, — лично Сикрет Сървис инспектираха района. Няма никакви, ама никакви проблеми. Дори се сдобиха със собствена брава и ключ. Както за вратата, така и за асансьора. Изобщо, справиха се блестящо. Претърсиха хотела от мазето до тавана няколко дни преди идването на госпожа Президента.

— На кого сте дали ключ и брава? — попита Силе, без да се обръща.

— На Сикрет Сървис.

— На кого от Сикрет Сървис?

— Ами, как му беше името... — нервно се изсмя техническият директор. — Те не бяха никак малко. Съвсем естествено не успях да запомня всички имена.

Най-сетне Силе Сьоренсен се обърна, затвори тежката врата, заключи я, издърпа бравата и я мушна заедно с ключа в дамската си чанта. После извади от страничен джоб лист хартия и го показва на техническия директор.

— Да не би да е този мъж?

Директорът присви очи и приближи глава към листа, без да помръдне тялото си. Приличаше на лешояд.

— Съвсем същият! Имената ми убягват, но никога не забравям лицата. Навярно заради професионална деформация. В хотелиерския бизнес...

— Сигурен ли сте?

— Да, да! — засмя се техническият директор. — Помня го много добре. Много приятен мъж. Всъщност слиза тук два пъти.

— Сам ли?

Мъжът се замисли.

— Даааа — проточено отговори той. — Бяха толкова много. Но съм почти сигурен, че той пое тази част от мазето сам. Като изключим моето присъствие, разбира се. Аз лично взех...

— Чудесно — прекъсна го Силе и прибра снимката на Джефри Хънтър в чантата си. — Някой идвал ли е тук после?

— Кога после? След изчезването на госпожа Президента ли?

— Да.

— Неее — отвърна техническият директор. — В часовете, след като се разбра за изчезването, цялата сграда бе щателно претърсена. Аз, разбира се, не съм напълно сигурен, защото бях в кабинета си със служител на полицията и проверявах историята с тези чертежи — ръката му се отплесна към подаващите се от чантата на Силе скици — и давах разни нареждания. А и сутеренът беше отцепен.

— Отцепен? Сутеренът?

— Да, разбира се — усмихна се авторитетно той. — От съображения за сигурност — изразът звучеше като мантра, която той изрича стотици пъти на ден и по тази причина е изгубила значението си — отрязаха достъпа до долното мазе известно време преди да пристигне госпожа Президента. По мое разбиране Сикрет Сървис са искали да... редуцират риска до минимум. Затвориха и части от западното крило, както и от осмия и деветия етаж. Това се нарича... *minimal risk... minimizing risk...* — Той се мъчеше безуспешно да намери английската дума, научена съвсем скоро. — Зона с минимален риск — доволно обясни той на норвежки. — Напълно нормално в тези среди. Изключително разумно.

— Значи изобщо не е било задължително полицията да слиза тук, долу? — бавно попита Силе. — Имам предвид в часовете след отвличането.

— Не — той отново изглеждаше несигурен какъв отговор всъщност очаква тя. Взираше се напрегнато в лицето ѝ, без да успее да разбере. — С други думи, целият етаж беше отцепен. Заключен. Тук можеше да се слезе с асансьора само с ключ. Тук не биваше да се мотаят никакви гости, нали се сещате. При цялото това техническо оборудване и... Да, знаете за какво говоря. Сикрет Сървис, разбира се, имаха ключове, но освен тях никой друг нямаше. Е, освен мен и онези от моите служители, които...

— По тази карта ли претърсиха хотела? — попита Силе Сьоренсен и посочи скицата, подаваща се от чантата ѝ.

— Не. Това са първоначалните чертежи. Ние използвахме по-новите, където е отразено преустройството на президентския апартамент. Но чертежите на мазето винаги са си били едни и същи и този етаж на вашите скици — той посочи чантата ѝ — е еднакъв навсякъде. Мазето. И в двете копия.

— И на никое от тях не е обозначена тази врата? — още веднъж попита Силе, сякаш всичко ѝ се струваше твърде гадно, за да е истина.

— Ние сме изцяло на разположение на полицията — увери я техническият директор. — Намираме се в тясно и ефективно сътрудничество с органите на реда, както преди, така и след похищението.

Боже мой, помисли си Силе и преглътна. Бяхме твърде много. Девет баби, хилаво дете. Мазето беше отцепено и заключено. Според

чертежите оттам няма изход. Търсиха откъде са избягали и настана пълен хаос. Не открихме тази врата, защото изобщо не сме я търсили.

— Може ли вече да се прибирам у дома? — помоли Али Курам, който все още стоеше на няколко метра от тях, долепен до стената. — Нали вече разрешавате да си ходя?

— Такива като теб не спират да ме удивляват — злобно процеди Силе, без да сваля поглед от отчаяния мъж. — Нищо не схващате, нали? Наистина ли си въобразяваш, че можеш да нарушаваш закона, както ти скимне, и после да се прибираш при мадамата си, все едно нищо не се е случило? Действително ли така си представяш нещата?

Тя направи крачка към него. Али Курам не отговори, а хвърли бегъл поглед към младшия полицаи. Стройният служител на реда се казваше Халид Муцак. Преди две години бе завършил Висшето полицейско училище с най-висок успех във випуска. Сега присви очи и адамовата му ябълка издаде колко трудно преглътна. Но иначе не продума.

— С такива като теб — побърза да обясни Силе и изписа огромни кавички във въздуха, — имах предвид не буквално такива като теб, а... хора, които не са се научили как функционира нашата система, които не разбират как...

Прекъсна мисълта си. Чуваше се единствено постоянното бръмчене от огромните, оголени вентилационни тръби на тавана. Техническият директор най-после спря да се усмихва. Али Курам вече не подсмърчаше. Халид Муцак гледаше втренчено полицаи Сьоренсен, без да обели дума.

— Съжалявам, сгреших — призна тя. — Изръсих ужасна глупост.

Подаде ръка на полицаия.

Той не я пое.

— Не от мен трябва да искаш извинение — глухо обясни той и сложи белезници на арестанта. — А от този мъж. Но ще имаш достатъчно възможности за това. Той ще поостане тук известно време, предполагам.

Щракна белезниците на задържания и погледна Силе с усмивка — нито студена, нито подигравателна, а изпълнена със съжаление.

Силе Сьоренсен отдавна не се бе чувствала като пълен идиот. По-голямата беда в случая беше свързана с изхода от хотел „Опера“,

явно известен само на самоубилия се агент на Сикрет Сървис.

„Отнел си е живота от срам“, помисли си тя и почувства как се изчервява.

Но все пак най-сериозният проблем беше, че им отне повече от денонощие и половина да го намерят.

— Проклета врата — промърмори жената, която по принцип никога не ругаеше.

Изкачи стълбите зад широкия гръб на Халид Муцак.

— Трябваха ни четирийсет часа да открием една смотана врата. Какво ли още ни убягва?

— Врата. Намерили са врата.

Уорън Скифърд закри очи с ръка. Косата му беше влажна, сякаш току-що измита. Беше сменил костюма с дънки и широк, тъмносин пуловер с надпис ЙЕЙЛ на гърдите. Ботите му изглеждаха като направени от истинска змийска кожа. Това облекло го състаряваше повече от костюма. Наченките на отпусната кожа по врата му личаха по-ясно в свободния колежански пуловер. Слънчевият загар вече не му придаваше вид на здрав, атлетичен мъж. Точно обратното; неестествено тъмната за сезона кожа само подчертаваше колко измъчен изглежда той в младежките дрехи. Кръстосал крак върху крак, нервно люлееше върха на едната си обувка. Иначе създаваше впечатлението, че всеки момент ще заспи. Седеше полуизлегнат на стола с подпрян на ръкохватката лакът.

— Врата, която доказано е проверена от Сикрет Сървис — уточни Ингвар Стубьо. — И по-конкретно от Джефри Хънтър. Кога забелязахте отсъствието му?

Уорън Скифърд бавно се надигна на стола. Едва сега Ингвар видя колко зле се е порязал. Кръвта се бе просмукала през лейкопласта до лявото му ухо. Ароматът на тоалетна вода бе леко натрапчив.

— Взе си болничен лист — най-сетне отвърна американецът.

— Кога?

— Сутринта на шестнайсети май.

— Значи е бил тук, преди госпожа Президента да пристигне в Норвегия?

— Да. Той отговаряше за безопасността на хотела. Пристигна тук на тринайсети.

Началникът на полицията Бастесен разбъркваше кафето си и наблюдаваше с интерес настъпилия в чашата си водовъртеж.

— А аз ги мислех за напълно неподкупни — промърмори той на норвежки. — Няма нищо чудно, че сме стигнали до кривата круша.

— Pardon me^[1] — видимо раздражен се намеси Уорън Скифърд.

— Значи си е взел болничен лист — побърза да повтори Ингвар. — Сигурно става дума за сериозно заболяване? Вероятно се случва изключително рядко отговорният за безопасността на хотела, където отсяда госпожа Президента, да излезе в отпуск по болест дванайсет часа преди пристигането на обекта. Бих предположил...

— Сикрет Сървис разполагат с достатъчно кадри — прекъсна го Уорън. — А и всичко вървеше по план. Хотелът бе претърсен, програмата — изготвена, части от района — отцепени, системата — задействана. Сикрет Сървис никога не претрупват нещата. Винаги имат резервен вариант, колкото и невероятно да звучи.

— Е, тук са претрупали нещата, няма какво да си кривим душата — възрази Ингвар. — След като един от специалните им агенти е участвал в отвличането на американския президент.

В стаята настана тишина. Началникът на службата за сигурност Петер Салхюс отви капачката на бутилка с кока-кола. Тере Бастесен най-сетне бе оставил чашата с кафе настрана.

— Гледаме много сериозно на случая — отбеляза той и се помъчи да улови погледа на американеца. — Сигурно доста по-рано сте разбрали, че в отвличането е замесен ваш човек. Защо тогава...

— Не — рязко възрази Уорън. — Не бяхме...

Спря се по средата на изречението. Отново закри очи с ръка, сякаш съвсем умишлено ги криеше.

— Сикрет Сървис разбраха за изчезването на Джефри Хънтър едва вчера следобед — призна той след толкова дълга пауза, че през това време секретарката успя да донесе още топла пица и каса минерална вода. — Имаха си други грижи. И, да, заболяването на Хънтър беше сериозно. Пролапс. Това е изсипване на вътрешен орган, затова не можеше да се движи. Сутринта на шестнайсети май се опитаха да го натъпчат с лекарства, но той нямаше сили за нищо друго, освен да лежи в леглото и да дреме.

— Или така поне ви е казал.

Уорън погледна Ингвар и леко кимна.

— Така ни каза, да.

— Прегледа ли го лекар?

— Не. Кадрите ни са много компетентни по медицински въпроси. Пролапсът си е пролапс и няма какво толкова да се направи, освен болния да почива или евентуално да го оперират. Но за

хирургическа намеса можеше да се мисли чак след края на посещението на госпожа Президента.

— Една рентгенова снимка веднага би го разобличила.

Уорън не си направи труда да отговори, а се наведе към пицата, сбърчи едва забележимо нос и демонстративно не си взе.

— А що се отнася до нас, във ФБР — продължи той и се пресегна за бутилка минерална вода, — ние не знаехме нищо, преди да ми покажете видеозаписа вчера следобед. После, разбира се, започнахме разследване. Свехихме ги с версията на Сикрет Сървис...

Уорън се изправи и се приближи до прозореца. Намираха се в кабинета на началника на полицията на седмия етаж на Главното полицейско управление и пред Уорън се разкриваше великолепна гледка към сивата майска нощ. Светлините от медийното село на поляната ставаха все повече и повече. Най-тъмната част от денонощието настъпваше само след час, но поляната беше окъпана в изкуствена светлина. Дърветата по алеята към затвора изграждаха стена срещу мрака от другата страна на парка.

Той отпи глътка вода, но не каза нищо.

— Дали не са го подкупили с пари? — попита тихо Петер Салхюс. — За семейството му?

— Де да беше така — отвърна Уорън на собственото си отражение в прозореца. — Заплашили са детето му. Сега в жилищен квартал между Балтимор и Вашингтон една вдовица, отчаяна до смърт, осъзнава колко ужасно са постъпили двамата с мъжа ѝ. Имат три деца. Най-малкото е аутист. Предвид обстоятелствата, детето се справя добре. Осигуряват му специално обучение, а то излиза скъпо и Джефри Хънтър вероятно е бил принуден да си свали и ризата от гърба, за да го плаща. Но не е взел подкуп. Няма такива доказателства. Момчето обаче е било тихомълком отвлечано два пъти през последните два месеца. Връщали го преди да го обявят за издирване, но изчаквали родителите да изпаднат в паника. Посланието било еднозначно: в Осло направи каквото те молим, иначе няма да видиш повече детето си.

Искрено шокиран. Петер Салхюс попита:

— Но защо опитен агент на Сикрет Сървис позволява да го изнудват по подобен начин? Защо не се е погрижил семейството му да

получи специална защита? Кой би бил в състояние да се опълчи на заплахата от такъв вид, ако не агент на тайните служби?

Уорън все още стоеше с гръб към останалите. Подхвана с равен глас, сякаш не можеше да понесе подобна трагедия:

— Първия път отвлекли момчето от училище. По принцип това е невъзможно. Както държавните, така и частните училища са побъркани на тема сигурност на децата. Но явно някой е успял да го вземе оттам. После, съблюдавайки пълна секретност, изпратили момчето при съученичка на майка му. Наели му частен учител и никой, дори другите две деца в семейството, не знаел къде се намира то. Но един следобед изчезнало и оттам. Било в неизвестност четири часа и нито съученичката на майка му, нито който и да било друг не можел да обясни как се е случило подобно нещо. Посланието на похитителите обаче било кристално ясно. — Уорън се обърна с кратък, сух смях към присъстващите и се върна на стола. — Така или иначе, щяха да намерят момчето. Джефри Хънтър не е виждал изход от ситуацията. Но не е могъл да понесе срама от извършеното предателство, разбира се. Ясно е осъзнавал, че рано или късно ще разберем за участието му в похищението. В даден момент някой ще се досети и ще провери записа от охранителните камери на времето след отвличането.

— И е бродил по улиците на Осло, докато се е стъмнило. Качил се е на автобус към гората — обобщил Бастесен. — Там е повървял, скрил се е в яма и се е самоубил със служебния си пистолет. Бедничкият, едва ли му е било лесно. Качвал се е към бившия военен лагер „Скар“ със съзнанието, че му остават броени минути и никога повече няма да...

Ингвар усети как леко се изчервява от недодяланата възпоминателна реч на началника на полицията и побърза да го прекъсне:

— Възможно ли е в самоубийството на Джефри Хънтър да се крие отговорът на въпроса защо от похитителите няма ни вест, ни кост? Нали на бележката в апартамента обещава да се свържат с нас.

— Съмнявам се — отвърна Уорън. — Джефри Хънтър е бил само маша в ръцете им. Няма абсолютно никакви индикации да е бил замесен по друг начин, освен като човека, извел госпожа Президента от хотела.

— Тук не съм съвсем съгласен — възрази Ингвар. — По всичко личи, че някой от екипа на госпожа Президента е издал с какви дрехи ще бъде облечена тя.

— Какво имаш предвид? Какво общо имат дрехите?

— Двата автомобила, които обикалят Норвегия — Ингвар вдигна два пръста и млъкна. — Впрочем, открихме шофьора на втората кола. И от него не изкопчихме кой знае колко. Същата отрепка като Герхард Скрюдер и същият подход. Получил е същата умопомрачителна сума.

— А дрехите — припомни му Уорън. — Какво искаше да кажеш за тях?

— Червено сако, син елегантен панталон. Бяла копринена блуза. Цветовете на знамената на САЩ и Норвегия. Който стои зад отвличането, сигурно е знаел какво ще облече госпожа Президента. Жените-двойници в двата автомобила носеха същите дрехи. Не съвсем еднакви, но приликата беше достатъчна, за да ни отвлекат вниманието. Пропиляхме ценно време и ресурси в гонитбата на призраци. — Ингвар си пое дъх, поколеба се и продължи: — За мен се подразбира от само себе си, че госпожа Президента пътува с фризьор и помощница при преобличането. Как смятате вие?

Уорън Скифърд очевидно имаше проблеми. Безизразното му лице на играч на покер се преобрази и придоби отчаяно, изморено изражение. Устата му изглеждаше по-тясна и Ингвар забеляза как мускулите на лицето му се напрегнаха.

— Всъщност съм много впечатлен от непрестанните ти усилия да ни подценяваш — полугласно призна Ингвар. — Не ти ли мина през ума колко отдавна разсъждаваме над този проблем и как у нас отрано се породи опасението, че става дума за дело на вътрешен човек? Като се правиш на Мистър Сикрет, само подклаждаш съмненията ни, не разбираш ли?

— Информацията за дрехите на госпожа Президента е въведена в компютърна система — тихо съобщи Уорън.

— Всеки ли има достъп до нея?

— Не. Секретарката ѝ следи тези неща. Двамата с Джефри Хънтър са в много добри отношения. Те са... чисто и просто бяха приятели. В началото на май, по време на неофициален обяд в Белия дом, разговаряха за този... национален празник в страната ви. Ние, разбира се, разпитахме секретарката и тя посмъртно не успя да се сети

кой е подел темата. Но все пак стана ясно, че госпожа Президента е купила много нови дрехи по повод посещението си в Норвегия. Освен всичко друго, и сако за празника, издържано в същия червен нюанс като норвежкото знаме. Някой я осведомил колко сте... чувствителни на тази тема. — По лицето му пробяга усмивка, но никой от присъстващите не оцени шегата му.

— И сте сто процента сигурни, че не са замесени още от вашите хора? Че Джефри Хънтър е действал сам?

— По-сигурни няма как да бъдем — кимна Уорън Скифърд. — Но с цялото си уважение към вас си позволявам да обърна внимание: срещата ни придоби обрат, който никак не ми се нрави. Не съм дошъл тук да ме изпитват като ученик. Дойдох, за да ви дам необходимата информация за президент Бентли и, естествено, да разбере докъде сте стигнали с разследването.

В гласа му се долови иронична нотка, когато изправи гръб. Тере Бастесен се изкашля и остави неизменната си чаша на масата. Ингвар го изпревари.

— Изобщо не се опитвай — тросна се той. Гласът му беше любезен, но очите му така се свиха, че Уорън примига. — Ние ви предоставяме цялата информация. Осведомяваме ви за хода на разследването веднага щом успеем да се свържем с теб. А това, впрочем, често се оказва трудно начинание. Две хиляди норвежки полицейски служители — той се стъписа, сякаш едва сега разбираше колко много хора са това — работят по този случай, без да броим министерствата, службите, до известна степен и военните...

— В момента общо шейсет и две хиляди американци — прекъсна го Уорън, без да повишава глас, — се опитват да разберат кой е отвлякъл госпожа Президента. Освен това...

— Не говорим за състезание!

Всички погледи се насочиха към Петер Салхюс. Сега той се бе изправил. Ингвар и Уорън се спогледаха като две момчета, препиращи се в училищния двор и хванати натясно от директора.

— Никой не се съмнява, че случаят е приоритетен и за двете държави — строго припомни Салхюс с още по-нисък и плътен глас от обикновено. — И че вие, американците, със сигурност търсите някаква мащабна конспирация в международен аспект. През последните денонощия ЦРУ, ФБР и Агенцията за национална сигурност възприеха

доста по-различен... маниер, ако мога да се изразя така, по отношение обмена на информация и разузнаването. Меко казано, го намирам за контрапродуктивен, но въпреки това не ни е трудно да се досетим в каква посока работите. Разузнавателните служби в Европа са в течение на събитията. И ние си имаме източници, както вероятно знаете, и е въпрос на време американските журналисти да надушат с какви методи си служите.

Уорън го гледаше, без да мига.

— Това си е ваш проблем — вдигна рамене Салхюс. — Доколкото мога да разтълкувам постъпилите при нас данни и онова, което не сте успели да скриете от обществеността — той се наведе и извади документ от чантата на пода до стола си, — става въпрос за силно ограничаване на авиотранспорта — прочете той. — Преустановяват въздушните връзки с определени държави, повечето мюсюлмански. Предприети са всеобхватни съкращения на персонала в обществения сектор. Затварят се училищата за неопределено време. — Размаха листа и го прибра в чантата. — Мога да продължа да изброявам още дълго. Изводът от всичко това е очевиден. Очакват още нападения. Много по-мощни атаки от кражбата на американския президент.

Уорън Скифърд отвори уста и вдигна длани.

— Спести си възраженията — скастри го началникът на службата за сигурност; басовият му глас трепереше от затаен гняв. — Тук съм съгласен със Стубьо: не ни подценявайте. — Огромният му показалец се намираше само на сантиметри от носа на американеца. — Не забравяй нито за миг...

Уорън свъси вежди и отметна назад глава. Салхюс се приближи. Пръстът му трепереше.

— ... че именно ние, от норвежката полиция, имаме шанса да разнищим този случай. Този конкретен случай. На нас, само на нас, се удава възможността да обясним как определено действие, каквото е отвличането на американския президент от хотелската ѝ стая в Осло... как изобщо е могло да се случи подобно нещо. Ясно? — Уорън седеше напълно спокойно на стола си. — А после се мъчете, колкото си искате, да разположите това действие в по-широк контекст. Ясно?!?

Мъжът кимна едва забележимо. Салхюс дишаше тежко. Прибра ръката си и продължи:

— Направо невероятно е как не просто отказвате да ни помогнете, но и на всичкото отгоре саботирате разследването, като премълчавате сведения от първостепенно значение — например че агент на Сикрет Сървис е изчезнал при мистериозни обстоятелства. — Той стоеше на пода непосредствено пред американеца. — Ако възрастна жена не се бе доближила случайно до яма в Нурмарка и не беше припаднала няколко метра по-нататък, още щяхме да тънем в неведение къде да намерим мъжа в костюма. Изобщо нямаше да имаме представа — Петер Салхюс се изкашля и направи пауза, като че ли искаше да пообуздае гнева си. — Със съдействието на началник Бастесен, на нашия министър на правосъдието и на министъра на външните работи съм изпратил официално оплакване до твоето правителство — продължи Петер Салхюс, без да сяда. — ФБР и Сикрет Сървис получиха копие от жалбата.

— Боя се — глухо отвърна Уорън, — че моето правителство, ФБР и Сикрет Сървис имат много по-сериозни грижи от подобна жалба. Но, както желаете... Ве my guest^[2] Не мога да ви забраня да водите кореспонденция с други хора, щом имате време за това.

Рязко се изправи и взе камуфлажното спортно яке, провесено на ръкохватката.

— В общи линии приключих с вас — добави с усмивка той. — Получих си своето. А и вие не останахте с празни ръце. С други думи, доста ползотворна среща.

Другите трима мъже останаха толкова слисани от неочакваното му тръгване, че не успяха да реагират. Наложих се Уорън Скифърд да докосне ръката на Петер Салхюс, за да му напомни да се отмести.

— Впрочем — американецът се обърна, когато стигна до вратата; другите още не бяха се сетили за някоя смислена забележка, — грешите, що се отнася до това кой е в състояние да разреши случая. Този конкретен случай. Сякаш отвличането може да се разглежда отделно от мотиви, планиране, последици и контекст. — Устните му се разтеглиха в усмивка, но изразът в очите му не беше никак дружелюбен. — Онзи, който открие госпожа Президента, ще успее да разгадае случая. Целия случай. За жалост все повече се съмнявам, че това ще бъдете вие. А това е грижа — той впери поглед в Салхюс — на моето правителство, ФБР и Сикрет Сървис. Все пак ви пожелавам успех. Лека нощ.

Вратата зад гърба му се хлопна доста силно.

---

[1] Извинете. — Б.пр. ↑

[2] На ваше разположение съм! — Б.пр. ↑

— Намерихме госпожа Президента — прошепна Ингер Юхане Вик. — Направо да не...

Не знаеше как да се изрази и усети пристъп на смях. Стори й се точно толкова подходящо, колкото да се разхили на погребение, и тя се взе в ръце. Сълзите й обаче отново рукнаха. Чувстваше се изтощена, а и абсурдната ситуация се подсилваше от непоколебимото убеждение на Хане да не сигнализира в полицията. Ингер Юхане опита какво ли не: разумни доводи и разсъждения; горещи молби; откровени заплахи. Нищо не даде резултат.

— Жена като Хелън Бентли преценява най-добре — шепнешком обясни Хане и внимателно зави госпожа Президента. — Помогни ми, ако обичаш.

Хелън Бентли дишаше равномерно и тежко. Хане докосна китката й с два пръста и заби поглед в ръчния си часовник. Устните й започнаха беззвучно да отброяват. После предпазливо намести ръката на госпожа Президента върху хълбока й.

— Нормален пулс на спящ човек — обясни тихо тя. — Не ми се струва да е припаднала. Заспала е. Откъртила е, напълно е изтощена, както физически, така и психически.

Насочи безшумно количката към съседната стая и пътьом изгаси командваното с глас осветление:

— Тъмно!

Светлината от лампите бавно избледня. Ингер Юхане последва Хане и затвори вратата след себе си. Влязоха в по-малка стая. Вътре с пълна сила бумтеше феноменална газова камина с рамка от матирана стомана и разклащаше сенките по стените. Ингер Юхане се разположи в дълбок шезлонг и отпусна глава върху меката облегалка.

— Хелън Бентли не се нуждае спешно от лекар — обясни Хане и спря количката си до шезлонга. — Но за всеки случай леко ще я разбудяме на всеки час. Може да си е навлякла леко сътресение на мозъка. Аз ще дежурия първа. Кога обикновено започва да се размърдва Рагнхил?

— Към шест — отвърна Ингер Юхане и се прозя.

— Значи ще дежуря първа. Поне ще имаш няколко часа да поспиш.

— Чудесно. Благодаря ти.

Но Ингер Юхане не стана. Беше се вторачила в пламъците над изкуствените пънове. Превръщането на красивото прозрачносиньо дъно в жълто-оранжев огън оказваше почти хипнотично въздействие върху нея.

— Знаеш ли — подзе тя и усети полъха от парфюма на Хане. — Не съм срещала друг такъв човек.

— Като мен ли — погледна я с усмивка Хане.

Ингер Юхане се изсмя и вдигна рамене:

— И като теб донякъде. Но точно сега имах предвид Хелън Бентли. Отлично си спомням предизборната кампания. Нали винаги съвсем добросъвестно следя...

— Съвсем добросъвестно — прекъсна я със смях Хане Вилхелмсен. — Ти си патологично обсебена от американската политика! Мислех, че съм тежък случай, защото съм безкрайно очарована от тази страна, но ти си много по-зле. Искаш ли...

Поклати глава, сякаш обмисляше дали с въпроса си няма да премине важната граница между любезност и приятелска покана.

— Какво ще кажеш за чаша вино? — все пак попита тя, но съжали за смелостта си. — Май не е добра идея. Стана доста късно. Забрави.

— Ще ми се отрази великолепно — прозя се Ингер Юхане. — С удоволствие ще си пийна!

Хане се приближи с количката към вграден в стената шкаф. Отвори го с леко натискане на вратичката и без колебание извади бутилка червено вино. При вида на етикета Ингер Юхане зяпна от почуда.

— Не отваряй тази — побърза да я разубеди тя. — Нали ще пийнем само по чашка!

— Тази колекция е проект на Нефис. Само ще се зарадва, ако разбере, че сме се почерпили с хубаво вино.

Отвори бутилката, сложи я между бедрата си, взе две чаши със столчета и внимателно ги остави в скута си. Затвори шкафа и се върна при Ингер Юхане. Наля щедро в двете чаши.

— Изборът ѝ е цяло чудо — отбеляза Ингер Юхане и опита от виното. — Фантастично. Виното, имам предвид! — Вдигна чашата за дискретна наздравица и отново отпи.

— С какво спечели според теб? — попита Хане. — Как успя, след като абсолютно всички коментатори твърдяха, че е твърде рано за жена президент?

— Най-вече с фактора Хикс.

— Фактора Хикс?

— Онова, което не се поддава на обяснение. Сборът от добродетелите, които човек не е в състояние да посочи. Тя имаше всичко. Ако някоя жена разполагаше с шанс да спечели, то това беше именно тя. И само тя.

— А Хилари Клинтън?

Ингер Юхане примлясна и преглътна малката глътка на езика си.

— Това май е най-хубавото вино, което съм пила през живота си — призна тя и се вторачи в чашата. — За Хилари беше твърде рано. Самата тя го осъзнаваше. Но и нейният час ще удари. По-нататък. Тя е здрава и според мен може да бъде актуална, докато навърши седемдесет. Има още време. Предимството на Хилари е, че са известни всичките ѝ кирливи ризи. Преди да стане първа дама, ѝ обърнаха хастара. Да не говорим за осемте години в Белия дом. Отдавна са изнесли компроматите срещу нея. Но като че ли е нужно хората да погледнат на тях от дистанцията на времето.

— Но те проучваха и Хелън Бентли — напомни Хане и се опита да се надигна в количката. — Преследваха я като кръвожадни песове.

— Естествено. Не изровиха обаче нищо. Или поне нищо съществено. Тя прояви достатъчно здрав разум и призна, че следването ѝ не е било престой в манастир. Направи го, без да изчака да я попитат, и го заяви с широка усмивка на уста. Дори намигна на Лари Кинг в живота предаване. Край на спекулациите. Гениално.

Вдигна чашата срещу огъня в камината и видя как течността променя цвета си от наситеночервено към светлорозово по ръба.

— Освен това Хелън Бентли е била във Виетнам на обиколка — усмихна се отново Ингер Юхане. — През 1972-ра. Тогава е била на двайсет и две години. Съвсем разумно не спомена нищо по въпроса, преди някакъв зевзек, или по-скоро политически валяк, още в началото на номинациите да подчертае, че САЩ се намират във война с Ирак и

главнокомандващият трябва да има военен опит. Кое то, разбира се, е пълна глупост. Само се сети за Буш! Поперчи се с униформата си на летец като млад и повече нито стъпи, нито литна извън територията на САЩ. Обаче какво стана...

Главата ѝ олекна от виното.

— Хелън Бентли извъртя цялата история на сто и осемдесет градуса. Застана пред камерите и сериозно обясни: причината да не споменава за прекараните дванайсет месеца във Виетнам се криела в нежеланието ѝ, при цялото ѝ уважение към осакатените и психически травмирани ветерани, да трупа точки от служба, която в общи линии се свеждала до седене зад пишеща машина. Взела участие във войната не по принуда, а защото го счела за свой дълг. Върнала се като зряла и поумняла жена и смятала цялата война за съдбоносна грешка. Такава била и войната в Ирак, която тя в началото одобрявала, но после станала свидетел как офанзивата се превръща в кошмар. За да се измъкнат от него, американците били принудени да впрегнат всичките си сили и да измислят благоприличен и надежден изход. Възможно най-бързо.

Тя бързо покри чашата си с ръка, когато Хане понечи да ѝ долее.

— Не, благодаря. Беше много хубаво, но вече е време да си лягам.

Хане не настоя и запуши бутилката.

— Помниш ли как заедно с теб гледахме церемонията по встъпването в длъжност на госпожа Президента? — попита тя. — И обсъждахме как им се налага да планират живота си с невероятно старание? Сещаш ли се?

— Да — кимна Ингер Юхане. — Тогавя бях някак си по... по-впечатлена от теб.

— Защото не си цинична като мен. Все още си способна да се ентусиазираш.

— Невъзможно е да остана равнодушна — съгласи се Ингер Юхане. — Докато Хилари Клинтън поддържа непопулярния имидж на твърда, непоклатима и своенравна жена...

— Тя полага огромни старания да го промени, доколкото виждам.

— Да, определено си права. Но за това е нужно време. Хелън Бентли притежава нещо... — Поклати глава и приглади косата зад

ухото си. Чак сега забеляза следи от пръстчетата на Рагнхил по стъклата на очилата си. Свали ги и ги избърса с ризата си. — Притежава нещо, което не се поддава на описание — заключи тя след известно време. — Факторът Хикс. Тя е нежна, красива и женствена, а същевременно е доказала силата си с кариерата си и участието си във войната. Много костелив орех е и има много врагове. Но се отнася към тях... някак различно. — Намести очилата на носа си и погледна Хане. — Разбираш ли какво имам предвид?

— Да — потвърди Хане. — С други думи, бива я да заблуждава хората; да убеди дори яростните си противници, че им засвидетелства полагащото им се уважение. Аз обаче се питам какво ѝ има.

— В смисъл?

— Стига, де — усмихна се Хане. — Нали не мислиш, че е такъв ангел, какъвто изглежда?

— Ама нали... Ако имаше нещо гнило, все някой щеше да го разкрие! Американските журналисти са най-добрите... най-лошите в тази област — отбеляза Ингер Юхане.

За нейно учудване Хане изглеждаше весела — за пръв път в кратката им и крехка дружба. Сякаш легналата на дивана, изпаднала в несвяст и доскоро в неизвестност Хелън Бентли я изтръгна от непробиваемата ѝ обвивка от дружелюбно равнодушие. Целият свят бе притаил дъх и с нарастващ страх очакваше да научи какво се е случило с американския президент. Хане Вилхелмсен очевидно изпитваше удоволствие от възможността да измъчва тънещите в неведение хора. Ингер Юхане не знаеше как да разтълкува поведението ѝ и дали го одобрява.

— Колко си ми глупава — засмя се Хане и се протегна, за да я смушка. — На земята няма нито един човек, който да не се срамува от своя постъпка и да не се бои, че другите ще научат за нея. Колкото по-високо стоиш в социалната стълбица, толкова по-пагубно е за теб и най-дребното провинение от миналото. Нашата спяща приятелка също си има тайни.

— Ще си лягам — обяви Ингер Юхане. — Ще останеш ли будна?

— Да. Поне докато се събудиш. Сигурно ще задрема в количката, но имам много неща за четене.

— Докато Рагнхил се събуди — поправи я Ингер Юхане, прозя се още веднъж и, нахлузила домашни пантофи на Хане, се затътри към кухнята, за да донесе вода.

На вратата се обърна.

— Хане — прошепна тя.

— Да?

Хане стоеше с гръб към нея, загледана в играещите пламъци. Беше си наляла още вино и вдигна чашата.

— Защо толкова твърдо настояваш да не известим полицията?

Хане остави чашата. Бавно обърна инвалидната количка към Ингер Юхане. Стаята тънеше в мрак, като изключим огъня в камината и жалките остатъци от майска вечер, които все още твърдоглаво напиреха през прозорците. Лицето ѝ изглеждаше още по-изпито сред големите сенки. Очите ѝ се губеха.

— Защото ѝ обещах — отвърна тя. — Забрави ли? Подадох ѝ ръка. После тя изгуби съзнание. Обещанията трябва да се спазват. Съгласна ли си?

— Да — усмихна се Ингер Юхане. — Поне за това сме на едно мнение.

На източното крайбрежие на САЩ часът беше точно шест следобед.

Най-малката дъщеря на Ал Мъфет, Луис, получи разрешение да приготви вечерята. Според нея беше редно да отпразнуват пристигането на чичо ѝ. След смъртта на баба ѝ почти не поддържаха връзка с роднините на баща ѝ и затова Луис настоя на своето. Ал затвори очи и наум се помоли на всички кухненски богове, като я гледаше как отваря долапите и вади лакомство след лакомство.

Ето че донесе и гъшия пастет.

А сега взе и последната кутия с руски хайвер от партидата, получена от семейство руски туристи в знак на благодарност, заедно Ал излекува кученцето им от запек.

— Луис — приглушено каза той. — Няма нужда да слагаш всичките ни продукти на масата. Ако обичаш, поспри се малко.

Момичето се намуси.

— Според теб не е особено забавно с роднините, но според мен има повод да бъдем разточителни, татко. На кого да сервираме тези неща, ако не на моя чичо? Моя чичо, татко! Моя плът и кръв.

Ал Мъфет изду бузи и изпусна бавно въздуха.

— Не забравяй, че е мюсюлманин — промърмори той. — Не приготвяй свинско месо.

— Ами ти, дете обичаш ребърца? Как не те е срам.

Той обожаваше да я слуша как се смее. Бе наследила смеха на майка си. Този смях бе последното, останало от съпругата му в съзнанието му. Когато затвореше очи и се опиташе да извика образа ѝ, съзираше единствено изнемоцялата сянка, в която се бе превърнала тя през последните месеци от живота си. Не виждаше лицето ѝ. Усецаше само слаб аромат на парфюм. Подари ѝ тази марка за годежа им и тя винаги си слагаше от него. Чуваше ѝ смеха: мелодичен и звънлив като песен на камбана. Луис се смееше по същия начин и понякога Ал гримасничеше или разказваше виц само и само да затвори очи и да се заслуша в смеха ѝ.

— Какво става тук? — попита Файед от вратата. — Ти ли си шефът в семейството?

Приблужи се до кухненския плот и разроши косата на Луис. Тя се усмихна, взе един патладжан и започна да го реже с обиграно движение.

Не може просто ей така да й разрошиш косата, помисли си Ал Мъфет. Човек не се отнася по този начин с дребно дванайсетгодишно момиче, Файед. Особено когато си се запознал с нея току-що.

— Имаш прекрасни момичета — похвали го Файед и остави бутилка вино върху грубо издяланата дъбова маса в средата на стаята. — Ще ни се отрази добре да пийнем по една чаша. Къде са Шерил и Катрин?

— Шерил е на дваисет — промърмори Ал. — Миналата година се изнесе от къщи.

— О! — небрежно възкликна Файед и се наложи да стъпи встрани, за да си възстанови равновесието, когато отвори едно чекмедже. — Къде има тирбушон?

Ал сякаш долови слаб мирис на алкохол. Когато Файед се обърна към него, беше готов да се закълне, че очите на брат му са влажни, а устата — отпусната.

— Пиеш ли? — попита той. — Не мислех...

— Много рядко — прекъсна го Файед и се изкашля в опит да се окопоти. — Но в ден като днешния... — Отново избухна в смях и сръчка племенницата си. — Като гледам, май сериозно си решила да празнуваме. Напълно съм съгласен с теб. Донесох подаръци за вас, момичетата. Може да ги отворим след вечеря. Наистина е невероятно приятно да ви видя заедно!

— Засега си видял само нас двамата — отбеляза Ал и отвори друго чекмедже. — Но Катрин скоро ще се прибере. Казах й, че ще започнем да вечеряме към шест и половина. Тя има мач този следобед. Сигурно вече е приключила.

Тирбушонът се беше закачил за бъркалка. Ал най-сетне успя да ги раздели и го подаде на брат си.

— Какво говориш — развесели се Файед и пое отварачката. — Да не би племенницата ми да има мач, а ти да не си ми казал? Ама ние можехме да отидем да го гледаме! Моите деца не си падат по такива неща.

Поклати глава и по лицето му се изписа недоволна физиономия.

— Нито едно от тях. Не притежават спортна злоба.

Луис се усмихна смутено.

Файед отвори бутилката и се огледа за чаши. Ал отвори долапа, извади една чаша и я постави на дъбовата маса.

— Ти няма ли да пийнеш? — слисан попита Файед.

— Сряда е. Утре ще ставам рано.

— Само една чашка, де — помоли Файед. — Боже мили, нищо няма да ти стане от две-три глътки! Не се ли радваш да ме видиш?

Ал си пое дъх. Взе още една чаша и я остави до първата.

— Само дотук — посочи той на няколко сантиметра от дъното.
— Стига!

Файед си наля щедро и вдигна чашата.

— Тост за нас — обяви той. — За събирането на семейство Муфаса!

— Фамилията ни е Мъфет — тихо отбеляза Луис, без да поглежда към чичо си.

— Мъфет, Муфаса. Все тая!

Файед отпи.

Ти си пиан, изненадано си помисли Ал. Ти, който си религиозният от нас двамата, и когото не съм виждал да изпива повече от чаша бира с момчетата! Появяваш се изневиделица като духа от бутилката след три години пълно мълчание и се натряскваш още преди да съм ти поднесъл питие.

— Хайде да сядаме — подкани ги Луис.

Изглеждаше смутена — нещо доста необичайно за нея.

Сякаш внезапно бе разбрала, че чичо ѝ не е с всичкия си. Когато той се наведе да я погали по гърба, тя се отдръпна със стеснителна усмивка.

— Заповядайте — посочи тя към трапезарията.

— Няма ли да изчакаме Катрин? — попита Ал и кимна окуражително на дъщеря си. — Ще се прибере всеки момент.

— Тук съм — извика някой и се чу силен трясък на врата. — Спечелихме! Направих хоумрън!

Файед влезе в стаята с чаша в ръка.

— Катрин — мило подзе той и се спря, за да огледа племенницата си от глава до пети.

Петнайсетгодишната девойка се стъписа. Колебливо огледа мъжа, изумително приличащ на баща ѝ, с изключение на влажния му, неподдаващ се на тълкуване поглед. Освен това не ѝ харесаха гъстите му мустаци, мокри по краищата. Като малки стрелки сочеха към устата му и закриваха горната му устна.

— Здравсти — тихо поздрави тя.

— Нали ти споменах, че чичо Файед ще се отбие по някое време днес — припомни ѝ Ал и се насили да звучи весело. — И ето го! Да седнем. Луис приготви вечеря и сигурно е станала великолепа.

Катрин се усмихна предпазливо.

— Само ще си оставя нещата и ще си измия ръцете — извини се тя и взе стълбите до втория етаж на четири скока.

Луис се появи от кухнята с две чинии в ръце, а на слабичките ѝ предмишници се крепяха още две.

— А виж ти — удиви се Файед. — Истинска професионалистка!

Седнаха на масата. Катрин слезе от втория етаж със същата пъргавина, с която се качи. Късо подстриганата ѝ коса обрамчваше красиво, закръглено лице, а и раменете ѝ бяха умерено широки.

— Значи играеш софтбоул — отбеляза Файед и лапна първата хапка гъши пастет. — Баща ти едно време тренираше бейзбол. Преди много, много години! Нали, Али?

След смъртта на баба им никой не бе наричал баща им Али. Момичетата се спогледаха, а Луис сподави кикота си зад дланта си. Ал Мъфет промърмори нещо неразбираемо, за да прекрати приказките за жалката му кариера на атлет.

Файед пресуши чашата си. Луис понечи да стане, за да донесе бутилката от кухнята, но баща ѝ я спря, като протегна ръка и я сложи на бедрото ѝ.

— Чичо Файед приключи с виното — меко обясни той. — Ще му сипя студена прясна вода.

Наля вода в голяма чаша и я бутна към брат си, седнал на срещуположната страна на масата.

— Ще си пийна още малко вино — усмихна се Файед и не докосна водата.

— Не мисля — възрази Ал и впи поглед в него.

Нещо не беше наред, Файед пиеше, но това, разбира се, можеше да се дължи на промените през годините, когато не се бяха виждали.

Подобно обяснение обаче беше малко вероятно. А и видимо не му се отразяваше добре. Макар че влезе в кухнята несъмнено почерпен, от една чаша алкохол той се напи. По принцип Файед не беше свикнал да пие. Ал не разбираше защо сега постъпва така.

— Не — високо заяви Файед и сложи край на неловкото мълчание. — Напълно си прав. Не искам повече вино. Полезно е в малки количества, но е мнооооого вредно в големи.

Казвайки „мнооооого вредно“, той театрално размаха пръст към двете си племенници, седнали на късите страни на масата.

— Как е семейството? — попита Ал между хапките.

— Ами, как да е...

Файед отново започна да яде. Дъвчеше бавно, сякаш се налагаше да се съсредоточи, за да улучи храната със зъби.

— Май са добре. Ами да. Ако изобщо може да се каже, че някой се чувства добре в тази страна. Говоря за хората с нашия етнически произход.

Ал мигновено подскочи като опарен. Остави вилицата и ножа и заби лакти в масата, докато се навеждаше напред.

— Ние нямаме проблеми — отсече той и се усмихна на дъщерите си.

— Изобщо не говоря за такива като теб — уточни Файед и престана да фъфли.

На Ал му се щеше да възрази, но не и в присъствието на момичетата. Попита дали всички са приключили с предястието и вдигна чиниите. Луис го последва в кухнята.

— Болен ли е? — прошепна тя. — По някакъв начин е много особен. Толкова е... неравновесен, един вид.

— Неуравновесен — тихо я поправи баща ѝ. — Винаги е бил такъв. Но недей да го съдиш твърде строго, Луис. Неговият живот не е бил толкова лек като нашия.

Файед така и не успя да преодолее Единайсети септември, помисли си той. Беше на път да се издигне по стълбицата на система, която изисква, но и награждава за усилията. След катастрофата всичко свърши. Едва успя да задържи непретенциозната си позиция, Файед е разочарован от живота, Луис, а ти си твърде млада, за да бъдеш подложена на разочарование.

— Всъщност е мил човек — усмихна се той на дъщеря си. — И, както ти каза, е твоя плът и кръв.

Върнаха се в трапезарията, донасяйки вкусно основно ястие с руски хайвер и домашно отгледан влашки лук.

— ... и тази несправедливост така и не успяха да я преодолеят. Никога няма да се справят с нея.

Файед поклати глава и долепи пръст до слепоочието си.

— За какво става дума? — поинтересува се Ал.

— За черните — отвърна Файед.

— Тоест за афроамериканците — кимна Ал. — Имаш предвид афроамериканците.

— Наричай ги, както си искаш. Те позволяват да ги експлоатират. Така са устроени. Никога няма да намерят сили да се изправят.

— Такива приказки са недопустими в този дом — спокойно поясни Ал и сложи чиния пред госта. — Предлагам да сменим темата.

— Това е генетично обусловено — продължи невъзмутимо Файед. — Робите трябвало да са работливи и силни, но не и особено интелигентни. Ако се случело измежду тях в Африка да има някой с по-буден ум, ги пускали на свобода. Генетичният материал, пренесен през океана, не позволява от тях да стане друго, освен спортисти и гангстери. Ние сме от по-друго тесто. Не се примиряваме с гадориите.

Тряс.

Ал Мъфет удари чинията си в масата и тя се строши.

— Затваряй си устата — изсъска той. — Никой, дори родният ми брат, няма моето позволение да бълва подобни глупости. Нито тук, нито където и да било. Разбираш ли? Разбираш ли?

Момичетата седяха като препарирани. Само очите им сновяха от чичо им до баща им и обратно. Мълчеше дори Фреди, малкият териер, завързан на двора, който имаше навика да протестира с лай по време на всяко ядене в негово отсъствие.

— Дали да не хапнем — най-сетне предложи Луис с по-тънък глас от обикновено. — Татко, вземи моята порция. Всъщност не обичам хайвер. А и според мен Кондолиза Райс и Колин Пауъл са много умни. Макар че не съм съгласна с тях, защото съм демократ по убеждение.

Дванайсетгодишното момиче се усмихна предпазливо. Двамата братя не обелиха дума.

— Ето — каза тя и подаде чинията си на баща си.

— Прав си — най-сетне призна Файед; вдигна рамене, почти в извинителен жест. — Да говорим за друго.

Последното му предложение се оказа трудна задача. Дълго време се хранеха в пълно мълчание. Ако бащата бе погледнал към Луис, щеше да забележи сълзите върху миглите ѝ и лекото потрепване на долната ѝ устна. Затова пък Катрин смяташе ситуацията за изключително интересна. Не сваляше очи от чичо си и като че ли не схващаше докрай каква работа има той при тях.

— Колко много си приличате! — внезапно възкликна тя. — Като изключим мустаците, де.

Двамата мъже най-сетне вдигнаха очи от храната.

— Това го чуваме от малки — отвърна баща ѝ и взе парче хляб, за да обере остатъците от основното ястие. — Въпреки разликата в годините.

— Дори мама ни бъркаше — допълни Файед.

— Мама? — изненадано го погледна Ал. — Никога не ни е бъркала. Та ти си четири години по-голям от мен, Файед!

— На смъртния си одър ме взе за теб — напомни Файед, а в гласа му се прокрадна непозната нотка, която Ал се озадачи как да изтълкува. — Вероятно защото винаги те е обичала повече. Така ѝ се искаше: в последния си съзнателен миг да говори с любимия си син. Но ти... така и не успя да дойдеш навреме — усмихна се многозначително той.

Стаята започна бавно да се върти. Ал Мъфет остави приборите. Усети как кръвта слиза от главата му, а адреналинът нахлува във всеки мускул и опъва всеки нерв в тялото му. Дланите му стояха залепени за масата. Наложил се да се хване за плота, за да не падне от стола.

— Аха — вяло кимна той и се постара да не изплаши децата, втренчили се в него, сякаш внезапно си е нахлузил червен нос на клоун. — Тя си помислила...

— Много си странен, татко! Какво ти става?

Луис се протегна над масата и сложи малката си детска ръчица върху грубата лапа на баща си.

— Ами малко... Няма нищо страшно. Нищо страшно.

Насили се да се усмихне, за да ги успокои, но само изкриви лице в гримаса и усети, че е нужно да я придружи с обяснение:

— За малко ме срязва стомахът. Сигурно хайверът не ми е понесъл. Ей сега ще ми мине.

Файед го погледна. Очите му изглеждаха още по-тъмни от обикновено. Този човек сякаш притежаваше свръхестествената дарба да ги прибира навътре в черепа или да издава напред чело и да придава на лицето си по-мрачен и по-страшен вид. Ал помнеше как, когато бяха малки, брат му го гледаше абсолютно по същия начин, особено ако Файед бе направил някаква беля и лъжеше като разпран, докато баща им бълваше поредната, с годините все по-гореща, порция огън и жупел. Ал се досещаше какво означава този поглед.

Прозря, макар и без да разбира докрай причината, и какво вещае разказът за умиращата им майка, объркала синовете си на смъртния одър.

Ала онова, което посмъртно не можеше да проумее, бе защо брат му е решил да се появи сега, от нищото, след три години, да се държи като непознат с Ал Мъфет и дъщерите му и да смути ежедневието им покой, на който се радваха в малко селище в североизточната част на САЩ.

— Май ще си полегна малко. Само няколко минути.

Нещо не е наред, помисли си той, докато вървеше към стълбището към втория етаж. Има нещо страшно гнило и трябва да се взема в ръце.

Али Саид Муфаса, опичай си акъла!

Абдулла ар-Рахман се събуди от собствения си смях.

По принцип спеше непробудно в продължение на седем часа — от единайсет вечерта до шест сутринта. Рядко обаче се случваше да се събуди от безпокойство; от стресиращото чувство, че не е тренирал достатъчно. Понякога ежедневието му беше натоварено дори и за човек, който през последните десет години се бе научил да възлага възможно най-много работа на подчинените си. Притежаваше общо триста компании по целия свят, различни по големина и в различна степен изискващи неговия личен контрол. Повечето фирми се ръководеха от хора, които дори не подозираха за съществуването му. Той, от своя страна, отдавна прозря колко е изгодно да скрие лъвския пай от компаниите с помощта на адвокати, повечето американци или британци. Живееха на Каймановите острови, притежаваха впечатляващи офиси, луксозни домове и болезнено анорексични жени, чиито ръце Абдулла ар-Рахман стискаше със силно отвращение.

Понякога имаше много работа, разбира се. Рахман приближаваше петдесетте и всеки ден се нуждаеше от двучасова тренировка, за да поддържа формата, която според него подходеше на мъж с неговия статус. Спортът му носеше дълбок, здрав сън. Иначе през нощта се чувстваше неспокоен. За късмет такива нощи бяха рядкост.

Никога не се бе будил от смеха си.

Озадачен, се надигна в леглото.

Спеше сам.

Тринайсет години по-младата му съпруга, майка на всичките му синове, разполагаше със собствен апартамент в двореца. Посещаваше я често, най-вече рано сутрин, докато нощният хлад все още се спотайваше в стените и правеше леглото ѝ още по-примамливо.

Но винаги спеше сам.

Дигиталните цифри на часовника до леглото му показваха 03:00.

Точно.

Седна в леглото и си разтърка лицето. „Сега в Норвегия е полунощ“, помисли си той. Прекрачваша прага на деня, четвъртък,

деветнайсети май.

Денят преди деня.

Стоеше неподвижно и се мъчеше да се сети какво сънува. Не успя. Не помнеше нищо, ала се чувстваше в необичайно добро разположение на духа.

От една страна, всичко мина по мед и масло. Отвлечането бе изпълнено по план, а очевидно и всички дребни детайли сработиха. Струваше му пари, много пари, но по принцип това не го тревожеше. По-лошото бе, че мнозина от системата изгоряха. И това обаче нямаше толкова голямо значение.

Така трябваше да стане. В самото естество на начинанието бе старателно заложено изградените и внимателно отгледани обекти да се използват един-единствен път. Някои от тях бяха далеч по-ценни от останалите, разбира се. Повечето, като наетите от него в Норвегия, представляваха само дребни риби. Купени, за да послужат за някаква цел. Нямаше какво да ги мисли. А на други посвети много години, докато ги облагороди и подготви.

За някои, например за Том О'Райли, се бе грижил лично той.

Но всички можеха да бъдат жертвани.

Сети се за виц, който веднъж му разказа червендалест швейцарски фукльо по време на бизнес среща в Хюстън. Седяха на последния етаж на един небостъргач, когато видяха как от външната страна на панорамните прозорци в кошница спуснаха чистач на стъклата. Пълничкият мъж от Женева спомена нещо от рода, че щяло да е по-лесно с еднократни мексиканци. Другите участници в срещата впиха въпросителни погледи в швейцареца. Той избухна в смях и описа как мексиканци, наредени на опашка върху покрива, всеки с парцал в ръка, ще падат един след друг — всеки щял да избърсва ивица от прозорците и така човек щял да се отърве и от тях, и от мръсните стъкла.

Никой не се засмя. А се очакваше да го направят американците на срещата. Вицът обаче не им се стори никак забавен и около половин час швейцарецът изглеждаше сконфузен.

„Ако ще изразходваш хора, ползата трябва да е по-голяма от почистване на прозорци“, помисли си Рахман.

Стана от леглото. Краката му стъпиха върху приятно мекия, великолепен килим — подаръка от майка му и единствената вещ, която

никога, при никакви обстоятелства не би продал. Остана така няколко секунди, заровил пръсти в плътната, хладна коприна. Играта на цветовете будеше удивление дори в почти тъмната стая. Отблясъците от часовника върху нощното шкафче и тясната, приглушена ивица светлина от прозореца бяха достатъчни да се променят златистите нюанси на килима, докато Рахман бавно вървеше към големия плазмен екран. Дистанционните бяха наредени върху гравирана масичка от ръчно ковано желязо.

Включи телевизора, отвори хладилника и извади бутилка минерална вода. Отпусна се пак в леглото, подпрян стабилно на море от възглавници.

Чувстваше се превъзбуден, почти щастлив.

„Богинята на късмета е винаги на страната на победителите“, помисли си Рахман и отвори бутилката с вода. Нямахше как, например, да предвиди идването на Уорън Скифърд в Норвегия. В началото Рахман възприе този факт като сериозно объркване в плана, но времето показва, че обстоятелствата са се стекли по възможно най-добрия начин. Оказа се много по-лесно да влезеш с взлом в норвежка хотелска стая, отколкото да се промъкнеш в апартамента на шеф от ФБР във Вашингтон. Не беше нужно, разбира се, да се връща часовникът, след като червенокосата спътничка разбра за какво са й платили така щедро.

Но това беше хитра подробност.

Както и звукозаписното студио в най-хубавия западен квартал на Осло. Отне много време да го открият, но се оказа идеално за целта: в пряк и в преносен смисъл на думата изолирано и изоставено мазе в квартал, където съседите почти не забелязват какво правиш, докато не се набиваш на очи, и можеш да си позволиш да бъдеш един от тях. В най-добрия сценарий Джефри Хънтър убиваше госпожа Президента, преди да я затвори в мазето. Рахман изобщо не разчиташе на подобен вариант. Със сурови аргументи успяха да убедят агента на Сикрет Сървис да помогне при отвличането на обекта, на чиято сигурност бе посветил живота си, но бе невъзможно да го принудят да убие госпожа Президента на собствената си страна.

„Възможното винаги е най-доброто“, помисли си Рахман и звукозаписното студио му се видя съвсем правилен избор. Дългото пътуване из Норвегия щеше да изложи операцията на риск; колкото

повече време изминеше до заключването на госпожа Президента, толкова по-голяма вероятност съществуваше проектът да бъде осуетен.

Всичко протече по план.

Си Ен Ен продължаваше да излъчва денонощни предавания за отвличането и всичките му последствия, прекъсвани на всеки кръгъл час единствено от новини с информация за други събития, които по принцип не интересуваха никого. Точно в момента се водеше дискусия за нюйоркската фондова борса, стопила се като олово през последните два дни. Въпреки че според повечето експерти главоломният спад представляваше свръхемоционална реакция на остра криза и нямаше да продължи със същите темпове, всички бяха дълбоко угрижени, особено заради рязкото покачване на цените на петрола. Носеха се слухове за светкавично настъпило охлаждане в отношенията между САЩ и най-важните страни — производителки на петрол в Близкия изток. Не беше нужно да си особено вещ по политическите въпроси, за да разбереш, че в процеса на разследването на похищението над американския президент правителството на САЩ е насочило подозренията си главно срещу арабските страни. Упорити твърдения за нарочването на Саудитска Арабия и Иран доведоха до трескави преговори между дипломатите на страните. Преди три дни, когато Хелън Бентли още не беше обявена за изчезнала, цената на барел се закова на 47 долара. Възрастен мъж с орлов нос и професорско звание заби ядосания си поглед във водещия на предаването и обясни:

— 75 dollars within a few days. That's my prediction. A hundred a couple of weeks if this doesn't cool down. (75 долара в рамките на няколко дни. Това е моята прогноза. Сто за няколко седмици, ако положението не се поуталожи.)

Рахман пи още вода. Изля малко и ледената течност потече по голата му гръд. Потрепери и се усмихна още по-широко.

Доста по-младият мъж в студиото нервно се мъчеше да уточни, че и Норвегия е петролна страна. Като такава, тази богата малка държава в периферията на Европа щяла да спечели милиарди от изчезването на госпожа Президента.

Настъпилата в студиото тягостна атмосфера изобщо не повлия върху настроението на Рахман. Старши съветник в Американската централна банка изнесе на младока трийсетсекундна лекция. Норвегия действително би спечелила от повишаването на цената на петрола, ако

не се отчитат никакви други фактори. Норвежката икономика обаче била зависима и силно интегрирана в глобалната, така че сривът на нюйоркската борса, който, естествено отдавна бил засегнал и другите борси по света, представлявал абсолютна катастрофа и за норвежците.

Младият мъж се усмихна вцепенено и погледна записките си.

Това са изконните американски ценности, помисли си Рахман. Консумация. Приближаваме се.

След шестнайсет години на Запад — шест в Англия и десет в САЩ — той все още се удивляваше, когато чуеше как иначе образовани хора се изказват за американските ценности с убеждението, че говорят за семейство, мир и демокрация. По време на предизборната кампания миналата година тази тема се бе превърнала в център на дебатите; въпросите за ценностите бяха единственият възможен печеливш билет за Буш. Хората вече се бяха изморили от войната и по принцип очакваха президент, способен да ги измъкне от Ирак, като държаха единствено да опази колективното достойнство. Джордж Буш беше наясно със ситуацията и се опитваше да превърне кървавата, неуспешна и наглед безконечна война в Ирак във въпрос на ценности, факта, че все повече млади американци се връщат вкъщи в ковчези със знамена, той представи като неизбежна жертва пред олтара на Американската идея. Нескончаемата борба за мир, свобода и демокрация в страна, напълно безразлична на почти всички американци, намираща се на повече от десет хиляди километра от най-близкия роден бряг, в реториката на Буш се превърна в битка за опазването на традиционните американски ценности.

Хората му вярваха дълго. Започнаха да се опасяват, че твърде дълго са му гласували доверие, и точно тогава Хелън Лардал Бентли се впусна в предизборната надпревара и им предложи по-приемлив вариант. Друг беше въпросът, че да се измъкнат от Ирак, превърнал се в ад за американците, по-късно се оказа много по-трудно, отколкото твърдеше и си представяше кандидатката за президент Бентли. САЩ все още не бяха започнали да се изтеглят от Ирак, но Бентли вече беше избрана за държавен глава.

Рахман се протегна в леглото. Взе дистанционното и леко намали звука. Предаването бе прехвърлено към щаба на Си Ен Ен в Осло, разположил се в нещо подобно на градина с продълговата сграда с източноевропейска архитектура на заден план.

Затвори очи и потъна в спомени.

В съзнанието му изплува революционната дискусия, сякаш се бе състояла едва миналата седмица.

Случи се по време на престоя му в Станфорд, на купон, където той, както обикновено, се намираше в периферията на събитията с бутилка минерална вода и наблюдаваше с полузатворени очи как американците танцуват шумно и се наливат с алкохол. Четири момчета, седнали на маса, отрупана с празни и наполовина пълни бутилки с бира, му махнаха да се приближи. Той колебливо пристъпи към тях.

— Рахман — захили се единият, — нали си голям умник и не си тукашен. Сядай, бе, човек! Вземи си бира!

— Не, благодаря — отвърна Рахман.

— Слушай сега. Дани, дето иначе е шибан комунист, ако питаш мен...

Останалите избухнаха в смях. Дори Дани приглади дългата си несресана коса зад ушите и се усмихна, докато вдигаше бутилка за вяла наздравица.

— Според него всички тези приказки за американските ценности са пълни глупости. Казва, че не ни пукало за мира, семейството, демокрацията, за правото ни да се защитаваме с оръжие...

Тук арсеналът му от важни ценности се изчерпи и той за миг се подвоуми, докато размахваше бутилката с бира.

— Както и да е. Онова, което иска да каже този Дани, е...

Момчето хлъцна и Рахман се сети как неистово му се искаше да се махне оттам. Не успя да се впише в този колектив, както впрочем не се адаптира към нищо на американска земя.

— Според него ние, американците, имаме основно три потребности — изфъфли момчето и дръпна Рахман за ръкава. — А именно, правото да караме колата си, където ни скимне, когато ни се прииска и за жълти стотинки...

Останалите се разсмяха толкова гръмогласно, че към компанията се присъединиха още хора, за да разберат какво става.

— Второ, правото да пазаруваме където ни скимне, когато ни се прииска и за жълти стотинки...

Две от момчетата вече се търкаляха на пода, превивайки се от смях. Някой бе намалил музиката и около Рахман се събра група

слушатели, които се опитваха да проумеят кое кара тези студенти от втори курс да примират от смях.

— А третото — провикна се младежът и подкани другите двама да му влязат в тона:

— ... е да гледаме по телевизията каквото ни скимне, когато ни се прииска и за жълти стотинки — изреваха те в хор.

В дружния смях се включиха още младежи. Някой отново усили музиката, този път повече. Дани се беше изправил. Направи театрално дълбок поклон с дясната ръка на корема, а с лявата размаха бутилката с бира и поздрави елегантно.

— Какво ще кажеш, Рахман? Наистина ли сме такива?

Но Рахман вече не беше там. Незабелязано, тихо се измъкна оттам. Остави и хилещите се, наливащи се с алкохол момичета, чиито любопитни погледи, насочени към тялото му, го накараха да си тръгне по-рано, отколкото бе възнамерявал.

Това се случи през 1979-а и Рахман никога не го забрави.

Дани се оказа напълно прав.

Рахман огладня. Никога не ядеше през нощта, защото беше вредно за храносмилането, но сега имаше нужда да хапне нещо, за да успее да заспи. Взе слушалката на вградения в стената телефон. След две прозвънявания чу сънлив глас. Даде нареждането си шепнешком и затвори.

Отпусна се в леглото със сплетени на тила ръце.

Дани, дългокос студент в Станфорд със занемарена външност и остър ум, бе проявил такава прозорливост по отношение на действителността, че, без да го осъзнава, даде на Рахман рецепта, която му послужи след повече от четвърт век.

Абдулла ар-Рахман разбираше от военна история. Но понеже рано му се наложи да поеме в свои ръце управлението на огромната бизнес империя на баща си, нямаше изгледи за военна кариера. Той обаче мечтаеше за войнишкия живот, особено като млад. За известен период се увеличава по историите на старите генерали. Особено силно го впечатляваше китайското военно изкуство. А най-великият сред тактиците беше Сун-Дзъ.

До леглото си държеше красиво подвързан екземпляр на „Изкуството на войната“, написана преди 2500 години.

Сега я взе и започна да я прелиства. Лично поръча да му я преведат наново на арабски и книгата, която държеше в момента, представляваше единият от само три изработени екземпляра. Всичките бяха негова собственост.

В приложението на военното изкуство най-голямото постижение е да се завземе вражеската страна в нейната цялост и непокътнатост, прочете той. Раздробяването и разрушението е недотам добро... Ето защо да водиш битки и неизменно да печелиш победи не е върховното превъзходство. Върховното превъзходство е да покориш врага, без да се сражаваш.^[1]

Поглади дебелия, ръчно изработена хартия. После затвори книгата и внимателно я остави на мястото ѝ.

Осама, старият му приятел от детските години, жадуваше само за разруха. Самият Бин Ладен смяташе, че е спечелил на Единайсети септември, но Рахман възприемаше реалността по-трезво. Катастрофата в Манхатън представляваше уникално поражение. Тя не унищожи САЩ, само промени страната.

Към по-лошо.

Рахман усети горчивия вкус на тази промяна. Над два милиарда долара от неговото състояние бяха незабавно замразени в американски банки. Освобождаването на капитала му струва няколко години и несметни суми, но последиците от пълния и продължителен застои в динамичните компании бяха катастрофални.

Въпреки това той преодоля кризата. Бизнес династията му се занимаваше с разнообразни дейности. Имаше крака, на които да стъпи. Загубите в САЩ донякъде се компенсиряха с повишените цени на петрола и успешни инвестиции в други части на света.

Рахман беше търпелив по природа и бизнесът му стоеше над всички останало, като изключим синовете му. Времето минаваше. Американската икономика нямаше как да остане завинаги отделена от арабските интереси. Тя просто нямаше да издържи. Макар че през годините след 2001-ва Рахман се стараеше да изнесе дейността си от американския пазар, преди по-малко от година той най-сетне реши, че моментът за нова инвестиция е нарял. Този път капиталовложението беше по-крупно, по-дръзко и по-важно от всякога.

Хелън Бентли беше неговият шанс да успее. Въпреки че никога не гласуваше пълно доверие на западен човек, долови някаква

стабилност в очите ѝ, нещо различно, лъч почтеност, и реши да рискува. Според прогнозите тя щеше да спечели изборите през ноември 2004-та и му се струваше здравомислеца. Не го притесняваше, че е жена. Тъкмо напротив; когато си тръгна от срещата им, неволно изпита възхищение от тази силна, изумително умна жена.

Тя го предаде седмица преди изборите, защото само така щеше да спечели.

Изкуството на войната се крие в способността да сломиш врага, без да се сражаваш.

Нямаше никакъв смисъл да нападаш САЩ по традиционния начин. Рахман проумя, че американците в действителност имат един-единствен враг: самите себе си.

„Отнеми на средностатистическия американец колата, възможността да пазарува и да гледа телевизия, и вече си му прекършил желанието за живот“, помисли си той и изгаси плазмения екран. За миг пред очите му изплува образът на Дани от Станфорд, ухилен накриво, с бира в ръка: американец с реална самооценка.

Ако отнемеш на американеца удоволствието от живота, той побеснява. А гневът извира отдолу, от отделния човек, от бачкаторите, от работещите по петдесет часа на седмица. Въпреки това именно те не си позволяват други мечти, освен излизащите от телевизионния екран.

Така разсъждаваше Рахман. Затвори очи.

Тогава няма да сгъстват редиците, няма да насочат яростта си срещу другите, онези накъде там, дето не са като нас и искат да ни напакостват.

Тогава ще се спуснат да хапят горестоящите. Ще въстанат срещу своите. Ще насочат агресията си срещу отговорните за цялата система, които задвижват администрацията и колите и се грижат все още да има в какви мечти да се вкопчат хората в иначе безрадостното си ежедневие.

А там, горе, цари пълен хаос. Върховният генерал го няма и войниците ѝ се щурат наоколо без цел и посока, без ръководство в създалия се вакуум, когато водачът не е нито жив, нито мъртъв.

Само в неизвестност.

Зашеметяващ удар по главата. После смъртоносен атентат над тялото. Елементарно и ефективно.

Рахман вдигна очи. Слугата влезе тихо с поднос в ръка. Остави до леглото на господаря си плодове, сирене, кръгло хлебче и голяма гарафа със сок. Поклони се леко до вратата и изчезна. Не обели дума и Рахман не му благодари.

Оставаше половин денонощие.

---

[1] Сун-Дзъ „Изкуството на войната“, превод Христо Шемтов, ИК „Фама“, София, 2003. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТЪК, 19 МАЙ 2005

Хелън Лардал Бентли отвори очи и първоначално не съобрази къде се намира.

Лежеше в неудобна поза. Дясната ѝ ръка, притисната под бузата ѝ, бе изтръпнала. Надигна се предпазливо. Усещаше тялото си вцепенено; разтърка си ръката, за да възстанови кръвообращението. Затвори очи, за да преодолее внезапно обзелото я замайване, и чак тогава си спомни какво се бе случило.

Вече не ѝ се виеше свят. Усещаше главата си странно олекнала, но когато предпазливо раздвижи крака и ръце, разбра, че няма сериозни контузии. Дори раната на слепоочието беше несъмнено по-добре. Опипа подутината с пръсти и усети колко е спаднала, докато е спала.

Заспала ли е?

Последно помнеше как хвана жената в инвалидната количка за ръка. Тя ѝ обеща...

Да не би да съм заспала права? Или съм припаднала?

Едва сега забеляза все още мръсните си дрехи. Миризмата изведнъж стана нетърпима. Бавно, подпирайки се с ръка на дивана, се изправи на крака. Искеше незабавно да се измие.

— Добро утро, госпожо Президент — обади се от вратата тих женски глас.

— Добро утро — слисано поздрави Хелън Бентли.

— Само отскочих до кухнята да направя кафе.

— Вие да не би... да сте стояли тук цяла нощ?

— Да — усмихна се жената в инвалидната количка. — Притеснявах се да не сте получили мозъчно сътресение и затова ви разтърсих на няколко пъти. Доста ми се ядосахте. Искате ли?

Тя подаде димящата чаша.

Госпожа Президента махна уклончиво.

— Трябва да си взема душ. А ако не — за миг имаше объркан вид и разтърка очи, — ако не ме лъже паметта, ми предложихте чисти дрехи.

— Разбира се. Можете ли да вървите сама, или да събудя Мари?

— Мари — промърмори госпожа Президента. — Това... домашната прислужница ли беше?

— Да. А аз се казвам Хане Вилхелмсен. Може би сте забравили. Наричайте ме Хане.

— Хана — повтори госпожа Президента.

— И така става.

Хелън Бентли направи няколко предпазливи крачки. Коленете ѝ трепереха, но краката я държаха. Погледна въпросително другата жена.

— Къде е банята?

— Последвайте ме — дружелюбно предложи Хане и пое към вратата.

— Вие...

Госпожа Президента млъкна и тръгна след нея. Сумракът навън ѝ подсказа, че е много рано. Въпреки това тя прекара доста време тук. Сигурно няколко часа. Жената в инвалидната количка явно бе спазила обещанието си. Не се беше обадила в полицията. Хелън Бентли все още имаше възможността да вземе нужните мерки, преди да разкрие къде е в момента и да намери изход от ситуацията, но за целта никой не биваше да знае, че е жива.

— Колко е часът? — попита тя, когато Хане Вилхелмсен отвори вратата на банята. — Колко време съм... — почувства необходимост да се подпре на вратата.

— Сега е четири и петнайсет — осведоми я Хане. — Спахте повече от шест часа. Едва ли е достатъчно.

— Много повече е от обичайната ми доза сън — госпожа Президента се насили да се усмихне.

Банята беше великолепна. Ваната с двойна ширина, вкопана в пода, напомняше по-скоро на басейн и заемаше по-голямата част от помещението. В необичайно просторната душ-кабина имаше нещо подобно на радио и малък телевизор. Подът бе облепен с мозаечни плочки в ориенталски стил, а над двете мраморни мивки се издигаше гигантско огледало в рамка от тежко, позлатено дърво.

Хелън Бентли сякаш имаше спомен, че жената ѝ се представи като пенсионирана полицайка. Почти нищо в този апартамент не говореше за полицейска заплата, освен ако тази страна не бе

единствената в света, където заплащат достойно труда на служителите на реда.

— Започвайте — подкани я Хане Вилхелмсен. — В шкафа ей там има кърпи. Ще оставя дрехите пред вратата, за да ги вземете, като привършите с банята. Не бързайте.

Насочи количката навън и затвори вратата.

Госпожа Президента се съблече бавно. Чувстваше мускулите си все още отпуснати и болезнени. За миг се поколеба какво да прави с изпоцапаните си дрехи, но забеляза сгънат чувал за смет до едната мивка, явно оставен от Хане.

„Странна птица — помисли си тя. — Но не бяха ли две жени? Три, с домашната помощница?“

Вече беше гола. Натъпка дрехите в чувала и грижливо го завърза. Копнееше да се потопи в топла вана, но душът ѝ се стори по-разумен вариант с оглед на мръсотията по тялото ѝ.

От душа с размери на чиния потече топла вода. Хелън Бентли изстена отчасти заради приятното усещане, отчасти заради болката, която пробяга по тялото ѝ, когато отметна глава назад, за да посрещне струята с лице.

Снощи имаше и друга жена освен Хане. Хелън Бентли вече си спомни ясно. Тази, другата искаше да съобщи в полицията. Двете жени разговаряха на норвежки и Хелън Бентли успя да долови една-единствена дума, подобна на полиция. Жената в инвалидната количка сигурно е надделяла в дискусията.

Душът ѝ се отрази добре.

Водата я пречисти в прекия и в преносния смисъл на думата. Усили душа докрай. Натискът осезаемо се увеличи. Водните струи се превърнаха в масажирани стрели по кожата ѝ. Пое си въздух. Напълни устата си с вода, та чак не можеше да диша, изплю я наведнъж, а тя потече по тялото ѝ. Разтърка силно тялото си с ръкавица, приятна и грапава на допир до ръката ѝ. Кожата ѝ се зачерви. Горещата вода направо я опари и образува алени ивици след грубия плат. Усети силно смъдене при влизането на водата в отворените рани.

Точно в такава ситуация се намираще и една вечер през късната есен на 1984-та. Не беше споделяла с никого какво се случи тогава и никой нищо не знаеше.

Тогава стоя близо четирийсет минути под душа, след като се прибра. Беше полунощ, ясно помнеше това. Търка кожата си с гъба до кръв, сякаш бе възможно да заличи от тялото си видяното с очите и да го накара да изчезне завинаги. Топлата вода свърши, но тя стоя под леденостудената струя. Накрая Кристофър дойде озадачен и я попита няма ли да се погрижи за нощния тоалет на Били.

Навън валеше дъжд. От небето се изливаше оглушителен потоп и плющеше върху асфалта, върху колата, по покривите на къщите и апаратите за играчки на малката площадка над шосето, където под поривите на вятъра напред-назад се мятеше люлка, а някаква жена чакаше.

Искаше да си вземе Били.

Друга роди дъщерята на Хелън. Всички документи бяха изрядни.

Хелън помнеше как извика документите са изрядни и си спомни как извади портфейла от чантата си и го размаха пред бледото, решително лице на жената, колко искаш? Какво да ти дам, за да не ми причиняваш това?!

— Не става дума за пари — отвърна биологичната майка на Били.

Знаела, че документите са изрядни, но в тях не фигурирала информация за бащата на Били. А той се върнал.

Каза го с лека усмивка, някак победоносно, сякаш е спечелила състезание и не може да се въздържи да не се изфука.

Бащата. Бащата! Та ти не посочи баща! Нали не беше сигурна, а и той бил през девет планини в десета — някакъв безотговорен хулиган, на чието влияние не бивало да излагаш Били. Нали искаше най-доброто за Били, а именно да дойде при нас, при Кристофър и при мен, и всички документи са изготвени изрядно. Ти ги подписа! Даде писмено съгласието си, а сега Били си има своя стая с розови тапети и бяла бебешка кошара с дрънкалка, към която протяга ръчички и се усмихва.

Бащата искал да се погрижи и за двете, каза жената. Налагаше ѝ се да вика в бушуващата буря. Щял да поеме отговорност и за Били, и за родната ѝ майка. И бащите имат права. Призна колко глупаво постъпила, като не посочила името на бащата още при раждането, защото така щяла да спести на Хелън всички неприятности. Изрази съжалението си. Но така стояли сега нещата. Приятелят ѝ излязъл от

затвора и се върнал при нея. Ситуацията се променила. Сигурно Хелън Бентли е наясно с тези неща, нали работи като адвокат.

Налагало се да си вземе Били обратно.

Госпожа Президента опря длани о стената на душ-кабината.

Нямаше сили да си спомни. Повече от двайсет години се бе опитвала да изтласка спомена за обзелата я паника, когато се обърна с гръб към жената и изтича до колата от другата страна на шосето. Искаше да вземе диамантената огърлица, подарък от баща ѝ, получен по-рано същата вечер. Празнуваха появата на Били в семейството и лицето на баща ѝ бе потно и зачервено. Той се смееше ли, смееше на малкото внуче, докато всички се надпреварваха да хвалят красотата на малката Били Лардал Бентли.

Огърлицата беше останала в жабката и Хелън вероятно щеше да успее да откупи детето си за втори път с диаманти и кредитна карта.

Две кредитни карти. Вземи ги всичките!

Докато се суетеше с ключа за колата и се мъчеше да пропъди сълзите и паниката, които я задушаваша със страшна сила, чу силен удар. Раздаде се ужасяващ трясък в човешка плът и Хелън Бентли се обърна точно навреме, за да зърне как летяща фигура в червен дъждобран разсича въздуха. В бурята долови и втори удар, когато жената плъсна на асфалта.

Зад ъгъла на улицата се изгуби малка спортна кола. Хелън Бентли дори не забеляза цвета на автомобила. Настъпи тишина. Вече не чуваше дъжда. Оглуша за всички звуци. Бавно, машинално пресече улицата. Едва когато наближи облечената в червено жена, се спря.

Биологичната майка на Били лежеше в странна поза извита и неестествена, и дори и на лошата светлина от уличната лампа Хелън различи течащата от раната на главата ѝ кръв. Тя се смесваше бързо с дъждовните капки и се превръщаше в тъмна вада, която се вливаше в канавката. Очите на жената бяха широко отворени, а устата ѝ се раздвижи.

Помогни ми.

Хелън Лардал Бентли отстъпи две крачки назад.

Обърна се с гръб и се затича към колата, отвори рязко вратата, качи се и потегли. Отиде си у дома и стоя четирийсет минути под душа, докато търкаше с гъба кожата си до кръв.

Биологичната майка на Били не се обади повече. Точно двацет години по-късно, през една ноемврийска нощ на 2004-та година, Хелън Лардал Бенгли бе обявена за победител в президентските избори в САЩ. Дъщеря ѝ стоеше редом с нея на трибуната — висока, руса млада жена, давала на родителите си само поводи за гордост.

Госпожа Президента свали ръкавицата, взе шише с шампоан и насапуниса косата си. На очите ѝ залютя и сълзите замъглиха образа на ранената жена върху мокрия от дъжда асфалт, с глава, потопена в кръв и кал.

Джефри Хънтър я събуди тихо и твърде рано в хотела и ѝ показа писмо. Тя се чувстваше объркана; той сложи показалец до устните си в прекалено интимен жест.

Знаят за детето, пишеше там. Щели да разкрият тайната ѝ. Налагало се да последва Джефри. Поставили началото на операция Троя и щели да извадят на бял свят тайната, която ще я унищожи.

В края на писмото стоеше подписът на Уорън Скифърд.

Хелън Бенгли се залови мислено за името. Стисна зъби и подложи лицето си под водната струя.

Уорън Скифърд.

Не биваше да мисли за жената в червения дъждобран, а за Уорън. Само за него. Нужно бе да се съсредоточи. Бавно се обърна под душа и остави водата да барабани по натъртения ѝ гръб. Наведе глава и си пое дълбоко въздух. После издиша.

Verus amicus rara avis.

Истинският приятел е рядка птица.

Това я убеди. Само Уорън знаеше какъв е надписът върху долния капак на ръчния часовник, който тя му подари след изборите. Той беше неин стар добър приятел; обади ѝ се преди последния телевизионен дебат между нея и Джордж Буш. Социологическите проучвания сочеха известен ръст на избирателите на действащия президент. Наистина, тя все още имаше числен превес, но тексасецът бързо я догонваше. Реториката му за сигурността намери почва сред електората. Той се открояваше като решителен, уравновесен мъж с опит и знания, необходими за страна във война и криза. Въплъщаваше приемствеността. Хората знаеха с какъв човек си имат работа, но не и какво предлага Хелън Бенгли със скромния си опит на международната сцена.

— Налага се да се откажеш от „Арейбиън Порт Мениджмънт“ — Уорън взе ръцете ѝ в своите.

Същото ѝ обясняваха и всичките ѝ съветници по вътрешните и външните въпроси. Настояваха да ги послуша. Порицаваха и закланаха: моментът не е назрял. Може би по-нататък, с течение на времето, но не и сега.

Тя не прие доводите. Компанията от Саудитска Арабия със седалище в Дубай беше сериозна и работеше ефективно. От доста отдавна поддържаше важни пристанищни съоръжения по целия свят — от Окинава до Лондон.

Две компании, едната британска, собственици на най-големите пристанищни съоръжения в САЩ, проявят интерес към продажбата им. „Арейбиън Порт Мениджмънт“ изяви желание да купи и двете фирми. Едната щеше да им осигури контрол върху дейността в Ню Йорк, Ню Джърси, Балтимор, Ню Орлиънс, Маями и Филадельфия другата — върху Чарлстън, Савана, Хюстън и Мобайл. С други думи, арабска компания щеше да разполага със значителен контрол над всички ключови пристанища по източното крайбрежие и в Залива.

Според Хелън Лардал Бентли идеята не беше никак лоша.

Първо, компанията функционираше отлично: беше най-ефективната и най-печелившата. А продажбата би представлявала важна крачка по пътя на нормализиране на отношенията с онези сили в Близкия изток, с които САЩ имаха интерес да се спогаждат. И не на последно място, а за Хелън Бентли това като че ли беше най-същественото, продажбата щеше да укрепи уважението към коректните американски граждани от арабски произход.

Според нея те бяха страдали достатъчно и тя твърдо настоя на своето. Проведе няколко срещи с ръководството на арабската компания и без да прояви неблагоприятното да им обещае нещо, открито демонстрира благоразположението си. Остана особено доволна от факта, че въпреки несигурността, свързана с одобрението на продажбата, компанията вече направи огромни инвестиции на американска земя, за да си подсигури стабилни позиции при евентуален бъдещ успех.

Уорън говореше шепнешком. Не пусна ръцете ѝ. Закова погледа си в нея, докато обясняваше:

— Подкрепям начинанието ти. Изцяло. Но никога няма да постигнеш целта си, ако пропилиеш всичко още сега. Отвърни на удара, Хелън. Засегни Буш там, където най-малко очаква. Посветих години от живота си да го изучавам, Хелън. Познавам го възможно най-добре за човек който няма личен контакт. И той държи да си подсигури тази продажба! Просто е достатъчно обигран и не го обявява. Осъзнава какви настроения ще събуди подобна идея сред електората, а с това шега не бива. Трябва да го разобличиш, да го притиснеш в ъгъла. Слушай сега какво ще направиш...

Най-сетне се чувстваше чиста.

Кожата ѝ пареше, а банята беше пълна с гореща пара. Излезе от душ-кабината и взе хавлиена кърпа. Загърна се и уви главата си с помалък пешкир. Избърса с ръка запотеното огледало.

Кръвта по лицето ѝ беше отмита. Цицината все още се виждаше ясно, но можеше да си отваря окото. Най-зле всъщност беше положението с китките ѝ. Тесните лепенки се бяха впили в плътта ѝ и на доста места зееха дълбоки рани. Трябва да помоли за дезинфектант, а най-добре за бинт.

Онзи път послуша съвета на Уорън, и то, без да се колебае много-много.

Водещият на дебата попита дали оценява продажбата на централна американска инфраструктура като заплаха за националната сигурност. Тя погледна право в камерата и в продължение на петдесет и четири секунди пламенно агитира за побратимяване с „нашите арабски приятели“. Не на последно място наблегна на значението да се култивира основополагащата американска ценност, която проповядва всеобщото равенство, независимо откъде са произлезли предците на един лоялен американец и каква религия изповядва той.

После си пое дъх. Бегъл поглед към действащия президент я убеди в правилната преценка на Уорън. Буш се усмихваше като победител. Вдигна рамене с присъщия си странен жест, протягайки подканящо напред ръце. Знаеше какво му предстои да чуе.

Но последва нещо съвсем различно.

— Що се отнася до инфраструктурата — спокойно подзе Хелън Бентли, — нещата стоят другояче. По мое мнение части от нея могат да бъдат отдавани само на американци или на най-близките ни съюзници. Целта е всички главни пътни артерии, летища,

пристанищни съоръжения, митнически и гранични пунктове, както и железниците винаги да бъдат притежавани, управлявани и ръководени от американски интереси. За да се гарантира националната ни сигурност — отсече тя и добави с лека усмивка: — Постигането на тази цел, разбира се, ще отнеме време и изисква силна политическа воля. Още повече че самият Джордж Буш е посрещнал с отворени обятия продажбата на американски предприятия на арабски фирми.

За няколко секунди тя показа към камерата уличаващ го документ, после го остави на катедрата и протегна подканящо ръка към водещия на дебата. Бе приключила с речта си.

Хелън Лардал Бентли спечели предизборната дискусия с единайсет процента. Следващата седмица стана госпожа Президент и осъществи дългогодишната си мечта. Малко след това Уорън Скифърд оглави новосъздадения Център за противодействие на тероризма с акцент върху науката за човешкото поведение.

Шефското кресло не беше награда.

Ръчният часовник обаче беше.

И той злоупотреби с тази награда. Измами я с обяснението във вечно приятелство.

Verus amicus rara avis. Оказа се по-вярно, отколкото бе предполагала.

Приближи се до вратата и предпазливо я отвори. Отвън я чакаше купчина сгънати дрехи. Бързо, доколкото ѝ позволяваше отмалялото тяло, тя се наведе, грабна дрехите и затвори вратата зад себе си.

От чисто новото бельо етикетите не бяха свалени. Тя отбеляза наум деликатния жест и облече бикините и сутиена. Дънките също изглеждаха нови и се оказаха съвсем по мярка. Докато нахлузваше бледорозовия кашмирен пуловер с остро деколте, усети бодежи в раните по китките си.

Застана пред огледалото и се погледна. Вентилацията изсмукваше последната влага и в банята стана доста по-хладно отпреди пет минути, когато спря душа. По навик се запита дали да не се гримира. На рафт до мивката стоеше отворена японска лакирана кутия, пълна с козметика.

Намери идеята за неподходяща. Подутината на устата ѝ още не бе спаднала, а цепнатината на долната ѝ устна щеше да изглежда отчайващо с червило.

Преди много години, по времето на първия мандат на Бил Клинтън, Хилари Родам Клинтън покани Хелън Бентли на обяд — първата им среща на четири очи. Хелън помнеше колко нервно очакваше представянето си. Беше заела поста си на сенатор само преди няколко седмици и все още не бе усвоила последните детайли от обичаите, етикета и протокола, задължителни за всеки новоизбран сенатор без особена тежест, който иска да оцелее повече от два часа в Капитолия. Обядът с първата дама се превърна в приключение. Хилари действително се оказа съобразителна, внимателна и интересна жена, както я описваха нейните привърженици. Нямахме и помен от арогантността, студенината и пресметливостта, приписвани ѝ от враговете ѝ. Тя, разбира се, целеше нещо, както всички във Вашингтон, но Хелън остана с впечатлението, че първата дама е добронамерена към нея. Хилари искаше да я предразположи да се почувства добре в новото си поприще. Ако сенатор Бентли би била така добра да прегледа документ за здравна реформа в полза на средностатистическия американец, щяла да зарадва много първата дама.

Хелън Бентли помнеше срещата много ясно.

Приключиха обяда и станаха от масата. Хилари Клинтън погледна дискретно към часовника, леко я целуна по бузата и хвана ръката ѝ.

— Още нещо — прибави тя, без да пуска Хелън. — На този свят не бива да имаш доверие на никого. Освен на един човек — на съпруга си. Докато е твой мъж, единствено той ще ти желае доброто. Само на него можеш да разчиташ. Никога не го забравяй това.

Хелън запомни съвета ѝ.

На 19 август 1998 Бил Клинтън призна, че е измамил не само целия свят, но и съпругата си. Няколко седмици по-късно, след среща в Белия дом, Хелън случайно се срещна с Хилари Клинтън в Западното крило. Първата дама току-що се бе прибрала от остров Мартас Винярд, където цялото президентско семейство беше потърсило убежище в тежките за тях времена. Тя се спря, взе ръката ѝ и я задържа, както и при първата им среща преди много години. Хелън успя само да пророни:

— I'm truly sorry, Hillary. I'm truly sorry for you and Chelsea.^[1]

Мисис Клинтън не отговори. Очите ѝ бяха зачервени по краищата. Устните ѝ трепереха. Насили се да се усмихне, кимна и пусна ръката ѝ. После тръгна по коридора с изправен гръб, гордо, а погледът ѝ смело пронизваше всеки осмелил се да го пресрещне.

Хелън Лардал Бентли никога не забрави съвета на първата дама, но не се вслуша в него. Не можеше да живее, без да вярва на някого. Още по-малко пък бе способна да поеме по дългия път към най-високия пост в САЩ, без да се довери напълно на шепа надеждни сътрудници — подбрана група добронамерени приятели.

Един от тях беше Уорън Скифърд.

Винаги го беше смятала за верен другар. Ала той я излъга. Предаде я, а измамата му премина всякакви граници.

Нямаше откъде той да има информацията, с която по думите му разполагали троянците. Никой не знаеше за това. Не беше казала дори на Кристофър. Тази тайна беше нейно бreme и тя я носи сам-самичка повече от двайсет години.

Цялата история беше напълно неразбираема и единствено паниката, вцепеняващият, поразяващ страх, обзел я в мига, когато Джефри Хънтър ѝ показа писмото, ѝ попречи да прозре всичко още тогава.

Уорън я лъжеше. Имаше нещо гнило.

Никой не знаеше за инцидента.

По зъбите ѝ се бе наслоила плака и изпитваше неприятен вкус в устата си. Колебливо се огледа в банята и откри каквото търсеше. Хане Вилхелмсен бе оставила чаша с нова четка за зъби и туба с паста. Мъчи се дълго, докато отвори опаковката на четката, дори се поряза на твърдата пластмаса.

Президент Бентли се озъби на огледалото.

— You bastard^[2] — прошепна тя. — Дано гниеш в ада, Уорън Скифърд! На такива като теб мястото им е точно там!

---

[1] Наистина съжалявам, Хилари. Искрено съжалявам за теб и Челси. — Б.пр. ↑

[2] Негодник такъв. — Б.пр. ↑

Уорън Скифърд наистина се чувстваше ужасно.

В полумрака затърси опипом мобилния си телефон, който имитираше кукуригане на петел. Спектакълът нямаше край. Надигна се в леглото, все още замаян. Преди да си легне, бе забравил да затъмни прозорците, но слабата светлина зад ефирните пердета не му подсказваше кое време е.

Кукуригането се усили; Уорън изруга цветисто, докато опипваше нощното шкафче. Накрая намери телефона. Дисплеят показваше 05:07. Сигурно е паднал на пода, докато Уорън е спал неспокойно едва три часа. Недоумяваше как е сгрешил при настройването на будилника. Възнамеряваше да стане в седем и пет.

Няколко пъти не улучи копчето, но най-сетне успя да спре алармата. Мушна се обратно в леглото, затвори очи и веднага прецени, че това няма да му помогне. Мислите му кръжаха тревожно, блъскаха се една в друга и създаваха ужасен хаос. При това състояние очевидно нямаше да заспи. Примирен, стана от леглото, застана под душа и остана в банята почти четвърт час. Без да се почувства особено отпочинал, все пак успя да се поразбуди.

Избърса се и облече боксерки и тениска.

Бързо и сръчно монтира преносимия си офис. Не само че не запали осветлението на тавана, но и затъмни стаята. Нощните лампи и светлината на бюрото му стигаха да си свърши работата. Когато приключи, напълни термоканата и се подпря на рафта, докато чакаше водата да заври. За миг се поколеба какво да си направи. Гранулите на кафето изглеждаха стари и нямаха никакъв аромат, затова взе пакетче чай, пусна го в чашата и го заля с вода.

Нямаше нови имейли.

Опита се да си припомни как протече вечерта му. Легна си някъде към два часа, тоест около осем по вашингтонско време. Сега у дома е единайсет. Всички работят под пълна пара. Вече повече от четири часа никой не бе изпратил нищо.

Опита се да се успокои с мисълта, че не искат да смущават съня му.

Не му олекна. Захлаждането ставаше все по-осезаемо. След изчезването на госпожа Президента позицията на Уорън Скифърд се разклащаше с всеки изминал час. Засега все още той отговаряше за контакта с местната полиция, но в посолството мобилизираха всички кадри, докато него го държаха само в течение. Ключовите фигури бяха оперативните разследващи полицаи, изпратени от ФБР в Норвегия. Отседнаха в посолството. Разполагаха със свръхмодерно оборудване за комуникация. В сравнение с него малкият офис на Уорън, снабден с няколко мобилни телефона и криптиран настолен компютър, приличаше на тъжна пратка за музей на техниката.

Не се интересувахе какво си мисли норвежката полиция.

Е, някои от тях наистина продължаваха да присъстват на срещите, които се провеждаха по няколко пъти на ден, та да се постигне координация между действията на американците и разкритията и хипотезите на норвежката полиция. Уорън ги вмъкваше в графика си. Когато съобщи за намерения труп на Джефри Хънтър, поне му обърна някакво внимание. Доколкото разбра от посланика, се стигнало до обичайната дипломатическа криза, когато дошло ред да бъдат предадени тленните останки на агента от Сикрет Сървис. Норвежците настоявали да задържат тялото за по-подробни изследвания. Американската страна по никакъв начин не приемала подобен вариант.

— Да вървят по дяволите — прошепна Уорън Скифърд и си разтърка лицето.

Той предупреди посланик Уелс.

— Ще побеснеят, като разберат какви ги вършите — обезсърчено му каза той на срещата им вчера. — Те действително имат проамерикански настроено правителство, но по мое мнение в тази страна има силна опозиция. Може да са упорити, както ми обърна внимание при идването ми, но не са идиоти. Няма как просто да...

Посланикът го прекъсна с леденостуден поглед и глас, който накара Уорън да замълчи:

— Аз съм човекът, който познава тази страна, Уорън. Аз съм пратеникът на САЩ в Норвегия. Срещам се по три пъти на ден с

норвежкия министър на външните работи. Тукашното правителство е в течение на всичко, което правим. На абсолютно всичко.

Последното беше пълна лъжа и двамата отлично го знаеха.

Уорън отпи от чая. Нямаше силен аромат, но напитката бе поне топла. Както и стаята. Отиде до апарата, закрепен на стената, и се опита да намали температурата. Така и не успя да схване как функционира тази система с целзиевите градуси. Прекъсвачът беше нагласен на 25° и жегата беше ужасна. Може би 15° са за предпочитане. Вдигна ръка към филтъра на стената. Въздухът стана по-хладен.

Поколеба се за малко, а после изключи компютъра. На бюрото имаше два документа — единият дебел като книга; другият се състоеше едва от два-сет странички. Взе и двата, натрупа всички възглавници на леглото и легна.

Първо разлисти засекретения доклад за статуса на разследването — беше над двеста страници. Уорън не го получи по криптираната си електронна поща, както се бяха уговорили и както гласяха инструкциите. Случайно дочу откъслечни разговори по темата в щабквартирата на посолството и му се наложи да си осигури достъп до информацията с кавга. Според Конрад Виктори, шейсетгодишен специален агент, поел командването над състава на посолството, Уорън изобщо нямал нужда от този документ. В ситуации като тази действали според строга need-to-know-policy^[1] и Уорън положително знаел от опит какво е това. Уорън играел ролята на свързващо звено между норвежката и американската полиция. Нали самият той се оплаква колко трудно устоявал на натиска на норвежците, които искали да им съобщава как тече американското разузнаване. Колкото по-малко знаел, толкова по-малко поводи за мрънкане щяла да има полицията в Осло.

Но Уорън не отстъпи. След като изчерпи другите си доводи, той не се посвени да акцентира върху близките си лични отношения с госпожа Президента. Спомена го между другото, разбира се. Подходът му даде резултат. Най-сетне.

В два часа се просна на леглото, капнал от умора, и едва сега разгледа документа.

Прочетеното звучеше плашещо.

В напрегнатото издирване на похитителите на госпожа Президента се открояваше все по-зловеща картина: изчезването ѝ ще бъде последвано от по-мощна терористична атака. Нито ФБР, нито ЦРУ или която и да е от другите многобройни организации в обхвата на Homeland Security^[2] не изразяваше желание да използва наименованието на потенциалната атака, дадено от Уорън Скифърд и хората му: Троя.

Все още не смееха да наричат покушението по никакъв начин.

Дори не се осмеляваха да изразят увереност, че то ще се случи.

Проблемът се състоеше в недоумението срещу какво или срещу кого ще бъде насочена атаката. Разузнаването беше обемно, тоест постъпваха внушителен брой доклади, сигнали, предположения и теории. Въпреки това информацията беше откъслечна, объркваща и доста противоречива.

Било възможно да се касае за ислямистка конспирация.

Вероятно се касаело за ислямистка конспирация.

Сигурно се касаело за ислямистка конспирация.

Съдейки по докладите, властите упражняваха пълен контрол над всички потенциални престъпници, агресори и актуални терористи; доколкото изобщо в подобни ситуации е възможно да се говори за контрол. А що се отнася до групите от побъркани, фанатични американци, те винаги представляваха потенциална опасност. Доказателство за това бе атентаторът Тимъти Маквей, ветеран от войната в Персийския залив и фанатик на тема оръжия. През 1995-а той уби 168 души в Оклахома. За беда нямаше следи от необичайна активност в средите на ултрареакционерите в САЩ. Те все още бяха подложени на всеобхватно наблюдение дори след Единайсети септември, когато вниманието се насочи в друга посока. И сред крайните защитници на животните и радикалните активисти за опазването на околната среда не се забелязваше да са предприели крачки от незаконни и неприятни акции към сериозни терористични нападения. Във всички части на САЩ съществуваха религиозни групировки с фанатични убеждения, но по принцип те представляваха заплаха за самите себе си. А и в техните среди нямаше признаци на необичайно раздвижване.

Освен това тези групировки се намираха на светлинни години от компетентността и средствата, необходими за отвличането на

американския президент от хотелската ѝ стая в Норвегия.

Сигурно се касаеше за ислямистка конспирация.

Уорън си нагласи очилата.

Докладът бе просмукан с удивително много страх. За повече от трийсет години във ФБР Уорън Скифърд не бе чел професионален анализ, до такава степен пропит с катастрофално мислене. Сякаш най-сетне цялата система за национална сигурност бе проумяла истината: някой успя да извърши невъзможното, немислимото; някой открадна главнокомандващия и беше трудно човек да си представи, че способността на тези тъмни сили да причиняват нещастия има граници.

Страхът се отнасяше за атака срещу различни, но неидентифицирани обекти на американска земя. Основаваше се на редица доклади и събития, но докладите не съдържаха достатъчно информация, а събитията не се тълкуваха еднозначно.

Най-тревожни и объркващи обаче бяха сигналите.

Американските власти най-съвестно приемаха такива сведения, но в тях, така да се каже, нямаше нищо вярно. Собственици на къщи искаха да накажат съседа си, като го подложат на неприятни разпити и обиск от униформен полицаи, затова си съчиняваха всевъзможни невероятни истории какво са видели през оградата. Съмнителни посещения, странни звуци през нощта, необичайно поведение и съхранение на нещо, което положително е взривно вещество. Или дори бомба. Хазаите използваха ФБР като най-безболезнен начин да прогонят некоректен наемател. Въображението на хората не познаваше граници: по цял ден араби влизат и излизат, разговарят на чужд език и пренасят сандъци с бог знае какво съдържание. Дори младежи във възрастта, когато е нормално да се правят пакости, решаваха да изпратят сигнал за терористичен акт, подготвян от техен съученик, само защото въпросното момче проявило нахалството да сваля неподходящата мадама.

Този път сигналите приличаха на предупреждения.

През последните денонощия в полевите централи на ФБР постъпиха невероятен брой анонимни съобщения. Някои се обаждаха по телефона, други използваха електронната поща. Съдържанието варираше, но всички сигнали описваха САЩ като слаба нация, неспособна да опази дори собствения си президент. Сами си били

виновни, че флангът им е открит. Този път катастрофата нямало да бъде насочена срещу ограничен район, а САЩ щели да страдат, защото са предизвикали страдания по целия свят.

It was payback time. (Настана време за разплата.)

Най-обезпокоителното беше невъзможността да проследят обажданията.

Не беше за вярване.

Многото организации, ангажирани с държавната сигурност, се смятаха за служби с неоспоримо технологическо преимущество, което им позволява да проследят всеки телефонен разговор от или към американска земя. По принцип установяваха за няколко минути кой изпраща даден имейл. Благодарение на широките правомощия, дадени ѝ от Буш след 2001-а, Агенцията за национална сигурност изгради почти, според тях, абсолютен контрол над телефонната и електронната комуникация. В стремежа си да бъде максимално ефективна, агенцията никак не се смущаваше от факта, че служителите ѝ прекрачват смело границата на дадените им правомощия. Имаха задача да опазват националната сигурност. Малцината, които имаха възможността да разкрият и сложат край на незаконните действия, решиха да си затворят очите.

Врагът беше силен и опасен.

Нужно беше да защитят САЩ на всяка цена.

Плашещите съобщения обаче не можеха да се проследят. Отвеждаха до погрешно място. Напредналата технология светкавично посочваше IP-адреса на изпращача или телефонния му номер, но при по-подробни проучвания се установяваше, че сведенията не отговарят на истината. Телефонно обаждане на приглушен мъжки глас, който предупреждаваше американските власти да не се държат надменно и да не тормозят почтени граждани само защото имат палестински произход, беше дошло от телефонен апарат на седемдесетгодишна жена от Лейк Пласид, Ню Йорк. Когато обаждането постъпило в офисите на ФБР в Манхатън, немоцната старица имала гостенки на чаша чай: четири мили женици като нея. Нито една не се била докосвала до телефона, кълняха се те, а разпечатката от местната телефонна компания доказва, че вдовиците казват истината: никой не беше използвал телефона в този момент.

Чаят произстина. Уорън отпи. За миг очилата му се замъглиха от парата, сякаш от нечий дъх.

Той бързо прелисти техническата част от доклада. Не разбираше кой знае колко, а и подробностите не го интересуваха. Целта му беше да прочете заключението. Намери го на страница 173:

Напълно възможно е да се манипулират адресати по този начин.

Страшно ненужен извод, помисли си Уорън Та вие вече сте документирали 130 идентични случая!

Намести се по-удобно върху възглавниците и пак зачете.

Подобна манипулация изисква огромни ресурси.

А, не бе. Едва ли някому е хрумнало, че това е дело на бедняк.

А вероятно и на собствен телекомуникационен сателит. Или достъп до капацитет на такъв сателит. Нает или откраднат.

Сателит? Проклет космически кораб?

На Уорън му стана студено. Явно 15° по Целзий са твърде малко. Стана да коригира апарата на стената. Този път го нагласи на 20° и се върна на леглото да продължи с четенето.

Понеже такива сателити се намират в околоземната орбита на височина около четирийсет хиляди километра, явно са използвали арабски сателит. Всички обаждания и електронни съобщения бяха свързани с телефони и компютри по Източното крайбрежие на САЩ.

Едва ли арабски сателит би достигнал по-нататък.

Но би се справил с Източното крайбрежие.

Проследяване, помисли си Уорън Скифърд и нетърпеливо запрелиства доклада. При всички милиарди, правомощия, технологии, с които разполагаме, защо не проследят и не реконструират разговорите и съобщенията?

Уорън Скифърд работеше като профайлър.

Уважаваше техниката. След като години наред проследява серийни убийци и сексуални престъпници садисти, той изпитваше още по-дълбока почит към съдебните патолози и магическите им трикове с химия и физика, електроника и технология. Случваше се тайно да изгледа епизод на „От местопрестъплението“ с искрено възхищение от материята.

Не разбираше обаче от такива неща. За него беше важно да включи компютъра и да научи няколко кода. Не се нуждаеше от повече знания за техниката. С удоволствие я оставяше на другите.

Предмет на неговите изследвания беше душата.

За него технологиите бяха нещо непонятно.

Продължи да чете.

Сигналите спрели рязко в 09:14 сутринта източно време. От ФБР буквално на минутата посетили първия адрес, до който се докопали. Според сигналите, регистрирани от Националната агенция за сигурност, някой бе позвънил в щабквартирата на ФБР в Куонтико от малка къща в околностите на Евърглейдс, Флорида, и отправил заплахата, че САЩ са обречени на разпад.

Установили, че в къщата живеел възрастен човек с нарушено зрение и увреден слух. Телефонният му апарат дори не бил включен. Оставен бил в мазето, но синът от Маями все още му плащал абонаментната такса и текущите сметки. Очевидно не се замислял какъв смисъл има в това. Вероятно от много години не бил посещавал баща си.

Не последвали други сигнали.

Настъпило затишие.

Авторът на доклада завършваше с уверението, че специалистите по гласов и езиков анализ на записите работят с пълна пара. Засега не можело да се каже нищо съществено относно разследването нито на записите със заплахи, нито на близо шейсетте имейла с подобно съдържание. Гласовете били заглушени и променени и не бивало човек да възлага големи надежди. Почти сигурно било единствено, че всички са мъже. По обясними причини анализът по отношение на пола не бил толкова лесен при електронните писма.

Край на доклада.

Уорън огладня.

Взе си от минибара шоколад и отвори бутилка кока-кола. Нито едното, нито другото му се услади, но поне си вдигна кръвната захар. Лекото главоболие, причинено от недостатъчно сън, се изпари.

Отново си легна. Дебелата папка падна на пода. Според инструкциите трябваше да я унищожи веднага. Ще почака, реши Уорън. Взе по-краткия документ и го задържа във въздуха за няколко секунди. После отпусна ръка върху завивката.

Този кратък доклад беше истински шедьовър.

За съжаление никой не изглеждаше особено заинтересован от него, камо ли — готов да действа в съответствие с направените изводи.

Уорън го знаеше почти наизуст, макар че го бе прочел само два пъти. Докладът беше изготвен от екипа на Уорън във Вашингтон. Самият той помогна според силите си от това забравено от Господа място на земята, наречено Норвегия.

На Уорън му домъчня за вкъщи. Затвори очи.

В последно време се чувстваше стар. Не просто остарял, а направо възрастен. Лесно го налягаше умора и с тази нова работа си вкара таралеж в гащите. Искаше да се прибере в Куонтико, Вирджиния, при семейството си; при Катлийн, която търпеливо бе понасяла него и безбройните му, дълбоко оскърбителни изневери през целия им съвместен живот; при порасналите им деца, установили се близо до бащиния дом; при къщата, при градината си. Искаше да се прибере. Усети силно присвиване под ребрата. Преглътна няколко пъти, но не му мина.

По-краткият доклад представляваше разработен профил.

Както обикновено, започваха с обобщаване на действията и събитията. Екипът на Уорън се движеше по времевите линии и в дълбочина, правеше връзка между събитията и анализираше причинно-следствени връзки и резултатите от тях. Разнищваха разходи, подхождаха комплексно. Противопоставяха всеки детайл от хода на събитията на алтернативни решения, защото само така можеха да се доближат до мотивите и схващанията на виновниците за отвличането на госпожа Президента.

Картината, която бавно се оформяше в двайсетте страници, разтревожи Уорън и верните му хора, както дебелият доклад взе акъла на другите служители от ФБР.

Надяваха се да разработят профила на организация — група хора, терористична формация. Вероятно малка армия, армия в свещената война срещу стожера на Сатаната, наречен САЩ.

Обаче доловиха контурите на мъж.

Един-единствен човек.

Той, разбира се, едва ли действаше сам. Всичко случило се през последните шест седмици, след като екипът на Уорън за пръв път съзря леки признаци на оформящата се Троя, носеше отпечатъка от намесата на страшно много хора.

За беда обаче те като че ли нямаха нищо общо. По никакъв начин. Вместо да конкретизира описание на терористична

организация, Центърът за противодействие на тероризма съзря един-единствен актьор, който използва хората като своеобразни сечива и е лишен от всякаква лоялност или други човешки емоции към помощниците си, както човек е безчувствен към ковчеже с инструменти.

Не правеше нищо, за да защити впоследствие извършителите. Щом някой си изиграеше ролята, щом дадеше своя принос, нямаше кой да се застъпи за него. Герхард Скрьодер бе подхвърлен на вълците също като чистача от пакистански произход и всички други елементи от големия пъзел.

Оттук се налагаше мисълта, че те не са знаели за кого работят.

Уорън се прозя, разтърси отривисто глава и ококори очи, за да не му потекат сълзи. Ръката, в която държеше доклада, натежа като олово. Стегна се, вдигна папката и прегледа първата страница.

Най-отгоре на листа заглавието бе изписано скромно със същата големина на буквите като останалата част от документа, но с получер шрифт: Виновника. Профил на похитителя.

Виновника.

Уорън се поколеба дали харесва избраното определение. От друга страна, то поне беше достатъчно неутрално, без етнически или национални окраски. Опита се за пореден път да се настани по-удобно и продължи да чете.

I. Отвлечането.

Както обикновено, за отправна точка вземаха сърцевината на действието.

Самото отвлечане на госпожа Президента им даваше силни индикации какъв профил да изградят. От безбожния час, когато в апартамента му във Вашингтон го събуди агент с потресаващата новина за похищението на госпожа Президента, Уорън изпадна в състояние на сериозна безпомощност. В самолета за Европа очакваше и дори — макар и абсурдно — се надяваше да го посрещнат с новината за намерения труп на госпожа Президента.

Още тогава изключи възможността да я открият жива.

Основният въпрос през цялото време беше: Защо е отвлечена? Защо не е убита? От всички гледни точки много по-лесно беше да се осъществи атентат, имаше много по-малко рискове. Длъжността главнокомандващ на САЩ е много опасна, защото е невъзможно

стопроцентово да защитиш някого от неочакваните смъртоносни атаки на други хора, без да го изолираш от тях.

Сигурно отвличането криеше специален замисъл. Явно някой извличаше значително по-големи дивиденди, като държи САЩ в неведение, отколкото ако сплоти американците във всеобщ потрес и скръб за убития им президент.

Очевиден резултат от безследното изчезване на госпожа Президента беше, че страната стана по-уязвима за нови нападения.

Самата мисъл накара Уорън да настръхне.

Отгърна на следващата страница. Взе бутилката с кока-кола и отпи. Все още изпитваше неопределен дискомфорт в стомаха си. За миг се почуди дали да не си поръча храна, може би щеше да се почувства по-добре. Часовникът на мобилния му телефон показваше 05:57 и той се отказа. Щяха да сервират закуската след час.

Да използват агента на Сикрет Сървис Джефри Хънтър беше гениално по своята простота. Макар че на теория вероятно е възможно да отвлечеш госпожа Президента без помощ от вътрешен човек, на практика подобно начинание е почти немислимо. Виновника разполагаше с апарат в САЩ, способен да извърши две отвличания на момче-аутист, за да изнуди професионален агент по сигурността да му сътрудничи. Наличието на подобен факт в събрания материал избистряше още повече профила на Виновника. И го правеше още по-поразителен.

Телефонът звънна.

Звукът така изненада Уорън, че той изпусна бутилката с кока-кола, приклепена между бедрата му. Изруга, спаси остатъците от лепкавата тъмна течност и вдигна слушалката.

— Ало — изстена той и избърса свободната си ръка о завивката.

Настана време за разплата. Уорън — раздаде се глас отдалеч.

— Да?

— Обажда се Колин.

— О! Здравсти, Колин, чувам те много слабо.

— Налага се да побързам.

— Защо шепнеш? Говори по-високо!

— Мамка му, Уорън, слушай ме. В момента не сме много на почит.

— Да, забелязал съм.

Колин Улф и Уорън Скифърд работеха заедно от близо десет години. Когато комплектуваше екипа си, Уорън се спря първо на връстника си Колин. Той беше от старата школа. Приличаше на мечка, беше старателен, спокоен и безпристрастен. Сега гласът му прозвуча по-пискливо от обикновено, а закъснението на звука му придаваше още по-стресирана нотка.

— Не искат да чуят какво им казваме — обясни Колин. — Решили са.

— Какво? — попита Уорън, макар да знаеше отговора.

— Че зад всичко това стои някоя ислямистка организация. Върнаха се на следата Ал-Кайда, дяволите да ги вземат. Ал-Кайда! Та те са на нивото на ИРА. Или на скаутското движение, в този ред на мисли. Сега имат нова следа. Затова ти звъня.

— Какво се е случило?

— Появи се сметка.

— Каква сметка?

— Джефри Хънтър. Парите са преведени на съпругата му.

Уорън преглътна. Кафявото петно на слабините му изглеждаше отвратително. Придърпа завивката с лепкавата си ръка, за да се прикрие.

— Ало?

— Тук съм — обади се Уорън. — Ама че гадост.

— Да. Прекалено хубаво е, за да е истина.

— Какво искаш да кажеш?

— Слушай сега, налага се да побързам. Но искам да знаеш. Касае се за 200 000 долара. Парите, разбира се, са пречистени през обичайните канали, за да не можем да ги проследим, но въпреки това успяхме да стигнем до дарителя. На момчето от Пенсилвания му трябваха не повече от пет часа.

— И кой е дарителят?

— Дръж се здраво.

— Легнал съм.

— Братовчед на министъра на петрола на Саудитска Арабия. Живее в Иран.

— Мамка му.

— Имаш право.

Уорън взе доклада на екипа си. Хартията полепна по ръката му. Не може да бъде. Няма как да е така. Имаха право — Колин, Уорън и останалите от малката, отхвърлена група профайлъри, които никой не желаяше да слуша.

— Не може да бъде — тихо отбеляза Уорън. — Виновника никога не би постъпил така аматьорски, че да успеем да проследим парите.

— Какво?

— Не може да е вярно!

— Да де, нали затова ти звъня! Твърде елементарно е, Уорън. Ами ако решим да обърнем всичко на обратно?

— Какво? Не те чувам, връзката е...

— Да обърнем всичко на обратно — извика Колин. — Нека предположим, че парите ни отвеждат до Саудитска Арабия нарочно... Ако ние сме прави и замисълът им е да открием парите и да разберем откъде са дошли...

... всичко си идва на мястото, помисли си Уорън и си пое дъх. Така действа Виновника. Точно това иска. Цели да създаде хаос, да предизвика криза, той е...

— Разбираш ли? Съгласен ли си с мен?

Гласът на Колин се чуваше от много далеч.

Уорън не долови добре какво казва.

— Няма да мине много време и информацията ще изтече — обясни Колин, а връзката ставаше все по-лоша. — Следиш ли борсата?

— Горе-долу.

— Като се оповести връзката между Саудитска Арабия и Иран...

Цените на петрола, помисли си Уорън. Ще скочат до небето както никога.

— ... драматичен срив на индекса Дау Джоунс, който продължава главоломно надолу и...

— Ало — извика Уорън.

— Ей! Там ли си? Трябва да затварям, Уорън. Ще тичам, че...

Пращенето беше неприятно. Уорън държеше слушалката на няколко сантиметра от ухото си. Неочаквано гласът на Уорън пак се появи. За пръв път чуваше думите му кристалночисто.

— Говорим за сто долара на барел — мрачно предупреди той. — Преди края на следващата седмица. Точно това иска той. Така е, Уорън.

Всичко се връзва. Трябва да тръгвам. Обади ми се.

Връзката прекъсна.

Уорън стана от леглото. Налагаше се да си вземе душ за втори път. Пристъпи към куфара с разкрячени крака, за да не се докоснат лепнещите му бедра.

Все още не си бе разопаковал багажа докрай.

Виновника е човек с огромен капитал и широки познания за Запада, припомни си той от профила. Притежава много над средната интелигентност. Характеризира се с рядко срещано търпение и способност за дългосрочно планиране и обмисляне. Изградил е внушителна международна, силно усложнена мрежа от помощници, вероятно посредством заплахи, капитал и скъпо струващи грижи. Налице са всички причини да смятаме, че единици от тях знаят кой е той. Ако изобщо има такива.

Уорън не намери чисто бельо. Обезсърчено прерови страничните джобове на куфара си. Пръстите му напипаха нещо тежко. Поколеба се за миг и измъкна предмета от тесния отвор.

Часовника?

Verus amicus rara avis.

Смяташе, че е изчезнал завинаги. Това го тормозеше повече, отколкото искаше да признае пред себе си. Обичаше този часовник и се гордееше, че му го подари самата госпожа Президент. Никога не го сваляше от ръката си.

Освен когато правеше секс.

Сексът и времето някак не се връзваха и винаги го махаше.

Вътрешно се опасяваше да не би да го е откраднала червенокосата жена. Вече не помнеше името ѝ, макар че се запознаха само преди седмица. В някакъв бар. Май си спомни нещо: работела в сферата на рекламата. Или беше във филмовата индустрия?

„Както и да е“, помисли си той и щракна верижката около китката си.

В куфара нямаше чисти боксерки.

Ще му се наложи да се справи с тези.

Най-вероятно не е американец, като че ли чу Уорън сякаш документът тръгна на магнетофонна лента в главата му. Ако е мюсюлманин, клони повече към секуларизъм отколкото към

фанатизъм. Вероятно живее в Близкия изток, но е възможно и да е отседнал временно някъде в Европа.

Минаваше шест и половина и от сънливостта на Уорън Скифърд вече нямаше и помен.

---

[1] Политика, при която се споделя само определена информация. — Б.пр. ↑

[2] Национална сигурност. — Б.пр. ↑

Ал Мъфет се приближи до гостната и надникна над парапета на втория етаж към часовника на дядо си в коридора. Показваше дванайсет и трийсет и три. Някъде беше чел кога човек спи най-дълбоко: между три и пет през нощта. Понеже снощи брат му се напи здраво, Ал все пак се осмели да предположи, че вече спи като пън.

Нямаше търпение да чака повече.

Предпазливо се опитваше да избегне скърцащите дъски на пода. Ходеше бос и съжали, задето не обу чорапи. Заради влагата от петите му се чуваше слабо жвакане по дървения под. Файед едва ли щеше да го чуе, но момичетата, особено Луис, спяха изключително леко след смъртта на майка си в три и десет през една ноемврийска нощ.

За щастие снощи съумя да се окопити, когато приказките на Файед за смъртния одър на майка му го извадиха за момент от равновесие. Поразходи се до банята, изми си ръцете и лицето с леденостудена вода и поуспокоен влезе при брат си и дъщерите си, за да продължи вечерта.

В десет изпрати момичетата по леглата въпреки бурните им протести, а след половин час посрещна с радост желанието на Файед да си легне.

Ал Мъфет се приближи до вратата на стаята, където спеше брат му.

Майка им никога не би ги объркала.

Разликата в годините беше едно на ръка. Али и Файед нямаха нищо общо като темперамент. Ал Мъфет знаеше, че майка им го смята за свой душевен сродник заради благата му природа и открития му към всичко и всички характер.

Файед беше странна птица. В училище се справяше по-добре от брат си. Всъщност беше сред отличниците. Станеше ли въпрос за сръчност обаче, беше безнадежден случай. Баща им отрано разбра колко е безсмислено да насилва Файед да помага от време на време в работилницата. За сметка на това малкият Али още на осем години проумя устройството на автомобилния двигател. На шестнайсет взе

шофьорска книжка и собственоръчно си сглоби кола от стари части, дадени му от баща му.

Сърдитият и подозрителен по нрав Файед се промени на външен вид. Гледаше света изпод вежди и тази негова мнителност караше хората да се съмняват, че в действителност слуша какво му говорят. Освен това вървеше с едното рамо напред; все едно постоянно очакваше нападение и искаше да изпревари противника.

В лице обаче си приличаха поразително много. Но това не би било причина майка им да го обърка. „Никога не би го направила“, помисли си Ал Мъфет и внимателно натисна дръжката на вратата.

Ако наистина се е случило, защото на крачка от смъртта не е била способна нито да вижда ясно, нито да разсъждава трезво, това би могло да бъде фатално.

В стаята цареше мрак. Ал постоя няколко секунди, та очите му да привикнат.

На стената се очертаваха контурите на леглото, Файед лежеше по корем, единият му крак висеше наполовина над ръба на леглото. Бе подпъхнал лявата си ръка под главата. Хъркаше леко и равномерно.

Ал извади джобно фенерче. Преди да го запали, установи, че брат му си е оставил куфара върху ниския скрин до вратата към малката баня.

Заслони лъча с пръсти. На пода падаше само тънка ивица светлина, колкото да предпази Ал да не се препъне в нещо, докато се придвижва към куфара.

Куфарът се оказва заключен.

Ал опита отново. Заключалката с шифър не поддаваше.

Файед изхърка силно и се обърна в леглото. Ал притихна. Дори не посмя да изгаси фенерчето. Няколко минути постоя така, заслушан в дишането на брат си, което отново стана ритмично и бавно.

Куфарът беше черен „Самсонайт“ със средни размери.

Обикновена заключалка с шифър, помисли си Ал и нагласи цифрите на рождената дата на брат си. Обикновената заключалка следва да се отваря с най-обикновения шифър.

Щрак.

Приложи същата комбинация и за лявата заключалка. Капакът се отключи. Ал го повдигна бавно и безшумно. В куфара имаше дрехи. Най-отгоре два пуловера, после панталон, няколко слипа и три чифта

чорапи. Всичко това беше прилежно и грижливо сгънато. Ал лекичко мушна ръка под дрехите и ги отмести.

На дъното на куфара видя осем мобилни телефона, компютър и бележник-календар.

„Никому не са нужни осем телефона, освен ако не ги продава“, разсъждаваше Ал. Усети как пулсът му се ускори. Всички телефони бяха изключени. За миг се изкуши да вземе компютъра, за да го огледа по-подробно. Бързо се отказа. Вероятно беше пълен с непонятни за него шифри, а и съществуваше твърде голям риск брат му да се събуди, преди да върне машината на мястото ѝ.

Бележникът от черна кожа се затваряше с халка с копче, служеща едновременно и като място за допълнителна химикалка. Ал захапа фенерчето, насочи лъча и отгърна корицата.

Лявата страна, разделена на три, бе предназначена за първите три дни от седмицата; дясната, разделена на четири, бе предназначена за останалите дни. Полето за неделя беше по-малко и доколкото Ал виждаше, в този ден брат му нямаше срещи.

Тихо прелисти бележника. Уговорките не му говореха почти нищо, освен че брат му е зает човек. Това той го знаеше отпреди.

Внезапно хрумване го подтикна да отвори годишните календари, поместени на голям, разгъващ се лист. Там на всеки ден се падаше по един ред. В бележника на Ал листът стоеше най-отзад, но брат му очевидно е сметнал за по-удобно да го сложи пред графика за годината. Важните дни бяха отбелязани грижливо. През 2003-та семейството на Файед беше празнувало Четвърти юли на Санди Хук. Деня на труда през 2004-та прекарвали на Кейп Код при човек на име Колие.

11 септември 2001-ва беше отбелязан с черна звезда.

Ал усети как се изпотява, макар че в стаята беше хладно. Брат му все още спеше дълбоко и тихо. Пръстите му трепереха, докато търсеше деня, когато майка им почина. Написаното от брат му най-сетне сложи край на неведението му.

Очите му се спряха върху листа за няколко секунди. После затвори бележника и го върна на мястото му. Ръцете му вече действаха сигурно и пъргаво. Затвори капака на куфара и щракна заключалката.

Промъкна се към вратата така тихо, както и влезе. Спря се и загледа фигурата на спящия. Като дете често наблюдаваше брат си от

леглото нощем, когато не можеше да заспи. Споменът беше все така ярък. След дългите изтощителни дни на конфликти между родителите и Файед се случваше Али да се надигне и да се втренчи в бавно повдигащия се гръб в другия ъгъл на стаята. Понякога оставаше буден с часове, а от очите му капеха сълзи. Всъщност искаше единствено да разбере своенравния си онеправдан батко, този навъсен, неуправляем тийнейджър, който непрекъснато изваждаше баща им от равновесие и отчайваше майка им до краен предел.

Застанал до вратата, Ал Мъфет усети същата тъга като едно време. Някога обичаше Файед. Едва сега осъзна, че връзката помежду им се е скъсала. Не беше в състояние да определи кога се е случило, в кой момент всичко се е разпаднало.

Вероятно след смъртта на майка им.

Внимателно затвори вратата след себе си. Трябва да поразсъждава, да разбере какво знае брат му за отвличането на Хелън Лардал Бенгли.

— Нещо ново?

Ингер Юхане Вик се обърна към Хелън Лардал Бентли и се усмихна, докато намаляваше звука на телевизора.

— Току-що го включих. Наложих се Хане да си полегне. Добро утро, впрочем. Изглеждате наистина много...

Ингер Юхане млъкна, изчерви се силно и се изправи. Бързо изтръска с ръка ризата на гърдите си. Трохите от закуската на Рагнхил се посипаха по пода.

— Госпожо Президент — рече тя и едва не направи реверанс.

— Забравете за формалностите — побърза да я успокои Хелън Бентли. — В момента ситуацията може съвсем спокойно да се нарече извънредна, нали? Наричайте ме Хелън.

Устните ѝ вече бяха поспаднали и тя намери сили да се усмихне. Все още имаше сломен вид, но душът и чистите дрехи бяха сторили чудеса.

— Тук някъде има ли кофа и препарати? — попита Бентли и се огледа. — Бих искала да намаля... нанесените поражения — посочи тя към стаята с червения диван.

— А, това ли — небрежно кимна Ингер Юхане. — Забравете. Мари вече се погрижи. Ще занесат някои неща на химическо, но...

— Мари — машинално повтори Хелън Бентли. — Домашната помощница.

Ингер Юхане кимна. Госпожа Президента се приближи.

— А вие сте...? Съжалявам, задето снощи бях напълно...

— Ингер Юхане. Вик. Ингер Юхане Вик.

— Ингер — опита се да го произнесе Хелън Бентли и ѝ подаде ръка. — А малката е...

Рагнхил седеше на пода с капак на тенджерата, голяма готварска лъжица и кутия с леко и доволно бърбреше.

— Дъщеря ми — усмихна се Ингер Юхане. — Казва се Рагнхил. Обикновено я наричаме Агни, защото тя си вика така.

Ингер Юхане задържа доста дълго сухата и топла ръка на Хелън.

— Това да не би да е — Хелън Бентли сякаш се боеше да не обиди някого и се поколеба — вид съжителство?

— Не, не! Аз не живея тук. С дъщеря ми сме на гости. За няколко дни.

— О... Значи вие не живеете в Осло?

— Напротив. Тук живея... Но това е апартаментът на Хане Вилхелмсен. И на Нефис. Тя е партньорката на Хале. Искам да кажа, партньорка в живота. Нефис е туркиня и заедно с Ида, дъщеря им, заминаха за Турция на гости на баба ѝ и дядо ѝ. Всъщност това е тяхното жилище. Аз съм само...

Госпожа Президента вдиша ръце и Ингер Юхане млъкна.

— Чудесно — кимна Хелън Бентли. — Разбирам. Може ли да погледам телевизия с вас? Хващате ли Си Ен Ен?

— Не искате ли... да хапнете? Мари вече е...

— Американка ли си? — слисано попита госпожа Президента.

В погледа ѝ се появи нещо ново. Досега гледаше бдително неутрално, все едно се съдържаше, за да има постоянен контрол над обстановката. Дори вчера, когато Мари я домъкна от мазето и тя дори нямаше сили да стои изправена, погледът ѝ беше силен и горд.

Сега в очите ѝ проблесна нещо подобно на страх. Ингер Юхане не разбра каква е причината.

— Не — бързо я увери тя. — Норвежка съм. Чиста норвежка!

— Говорите на американски.

— Следвах в САЩ. Да ви донеса ли нещо за ядене?

— Нека позная — настоя Хелън Бентли, а боязливата нотка в гласа ѝ изчезна. — Бостън — проточи „о“-то и то заприлича на „а“.

Ингер Юхане леко се усмихна.

— Олеле, ама тук вече са се разбудили — промърмори Мари и, куцайки, влезе в стаята с табла в ръце. — Още няма седем, а тук кипи живот. В договора ми не пише нищо за нощна смяна.

Госпожа Президента изгледа смаяна Мари, докато помощницата слагаше подноса върху масата.

— Кафе, палачинки, яйца, бекон, мляко, портокалов сок — заизрежда на английски Мари, като посочваше с ръка. — Добър апетит.

Закри уста с ръка и прошепна на Ингер Юхане:

— Това с палачинките съм го гледала по телевизията. Винаги на закуска ядат палачинки. Странни хора.

Поклати глава, погали Рагнхил по косата и се затътри към кухнята.

— За вас ли го донесе, или за мен? — попита гостенката и седна на масата. — Впрочем, това ядене ще стигне за трима.

— Яжте — подкани я Ингер Юхане. — Ще се обиди, ако е останала храна, като се върне.

Госпожа Президента вдигна ножа и вилицата с вид на човек, който няма представа как да атакува питателната закуска. Предпазливо разчовърка палачинката, навита на руло с обилен пълнеж от сладко и сметана. Поръсената отгоре захар напомняше ивица сняг.

— Какво е това? — попита Хелън Бентли. — Вид креп „Сюзет“?

— Наричаме ги палачинки — прошепна Ингер Юхане. — Мари си мисли, че американците ядат това на закуска.

— Ммм. Вкусно. Наистина. Но е много сладко. Кой е това?

Хелън Бентли кимна към телевизора, където даваха повторение на вчерашните новини. Националната телевизия и ТВ2 продължаваха денонощно да излъчват извънредни емисии. След един през нощта повтаряха вечерните предавания до излъчването на първата нова емисия в седем и половина сутринта.

Венке Бенке отново беше гост в студиото. Тя ожесточено обсъждаше положението с пенсиониран полицаи. Той бе пробил като експертен коментатор по криминални случаи след не съвсем успешна кариера на частен детектив. През последните денонощия двамата сновяха между големите телевизионни канали. Винаги те доставяха най-новата информация.

Не можеха да се понасят.

— Тя всъщност е... писателка.

Ингер Юхане грабна дистанционното.

— Ще потърся Си Ен Ен — промърмори тя.

Госпожа Президента се вцепени.

— Не! Почакай!

Учудена, Ингер Юхане застина с дистанционното в ръка. Погледът ѝ се местеше от екрана към госпожа Президента и обратно. Хелън Бентли седеше с полуотворена уста и наклонена глава. Изглеждаше силно съсредоточена.

— Тази жена не спомена ли Уорън Скифърд? — прошепна госпожа Президента.

— Какво?

Ингер Юхане усили звука и се заслуша внимателно.

— ... изобщо няма никаква причина да обвиняваме ФБР в употребата на незаконни средства — отсеке Венке Бенке. — Както казах, познавам се лично с началника на агентите от ФБР, работещи съвместно с норвежката полиция: Уорън Скифърд. Той...

— Ето — прошепна госпожа Президента. — Какво казва?

Шейсетгодишният мъж с очила на пилот и светлорозова риза се наведе към водещия.

— Съвместно? Съвместно? Ако госпожа писателката на криминални романи... — той изплю званието ѝ, сякаш бе глътнал киснатото мляко, — имаше изобщо някаква представа какво ще се случи в тази страна, където чужда полиция си позволява да...

— Какво казват? — остро попита Хелън Бентли. — За какво говорят?

— Карат се — прошепна Ингер Юхане и се помъчи едновременно да следи разговора.

— За какво?

— Почакайте — вдигна предупредително ръка тя.

— В такъв случай се налага да...

Водещият се опитваше да надвика гостите.

— Слагаме край на беседата, защото сме напреднали във времето. Убеден съм, че тази дискусия ще продължи в идните дни и седмици. Благодаря ви.

Тръгна заставката на предаването. Госпожа Президента продължаваше да стои с вдигната във въздуха вилица. От отрязаното парче палачинка върху масата капеше сладко. Тя не забелязваше.

— Тази жена говореше за Уорън Скифърд — повтори като зашеметена тя.

Ингер Юхане взе салфетка и избърса масата пред Хелън Бентли.

— Да — кимна тя. — Не чух особено много от дискусията, но като че ли спореха доколко ФБР... Караха се за... дали ФБР си позволява волности на норвежка територия, доколкото разбрах. Този въпрос... действително получи широк отзвук през последното денонощия.

— Но... нима Уорън е тук? В Норвегия?

Ръката на Ингер Юхане замръзна във въздуха. Хелън Бентли вече не изглеждаше нито овладяна, нито особено величествена. Стоеше със зяпнала уста.

— Да.

Ингер Юхане не знаеше как да постъпи, затова вдигна Рагнхил от пода и я взе в скута си. Момиченцето се извиваше като змиорка. Майката не го пусна.

— Долу — хленчеше Рагнхил. — Мамо! Агни иска долу!

— Познавате ли го? — попита Ингер Юхане най-вече защото не ѝ хрумна нищо друго. — Имам предвид, лично...

Госпожа Президента не отговори. Дишаше тежко. След малко отново започна да се храни. Бавно и внимателно, сякаш дъвченето ѝ причиняваше болка, тя изяде половина палачинка и парче бекон. Ингер Юхане вече не можеше да удържа Рагнхил и я пусна при играчките. Хелън Бентли изпи сока на един дъх и наля мляко в кафето си.

— Мислех си, че го познавам — рече тя и вдигна чашата към устните си.

Гласът ѝ беше забележително спокоен, като се вземеше предвид, че току-що видимо бе изпаднала в шок. Ингер Юхане долови леко потреперване в гласа ѝ, когато Хелън Бентли внимателно приглади косата си и продължи:

— Май ми предложихте интернет връзка. Ще ми е нужен и компютър, разбира се. Време е да оправя тази отвратителна каша.

Ингер Юхане преглътна веднъж. После втори път. Понечи да каже нещо, но от устата ѝ не излезе звук. Почувства погледа на госпожа Президента върху себе си. Хелън Бентли внимателно докосна ръката ѝ.

— И аз някога познавах Уорън Скифърд — прошепна Ингер Юхане. — Или поне така си въобразявах.

Вероятно причината се криеше във факта, че Хелън Бентли бе непозната; тя не беше част нито от живота на Ингер Юхане, нито от Осло или Норвегия. Навярно точно това развърза езика на Ингер Юхане. Госпожа Президента рано или късно щеше да се прибере у дома си. Днес, утре, все пак в скоро време. Нямаше да се видят никога повече. След година-две госпожа Президента изобщо няма да помни коя е Ингер Юхане Вик. Вероятно огромната пропаст между двете по

отношение на статус, живот и географско положение подтикна Ингер Юхане най-сетне, след тринайсет години мълчание, да разкаже как Уорън ѝ измени по толкова брутален начин, че тя изгуби детето им.

Когато приключи историята си, у Хелън Бентли не остана и капка съмнение. Тя внимателно притегли Ингер Юхане към себе си. Прегърна я и я погали по гърба. Когато най-сетне риданията стихнаха, стана и тихо помоли за компютър.

Абдулла ар-Рахман сам измисли името Троя. Мисълта го забавляваше. Не се налагаше да избира име, но значително го улесни при примамването на госпожа Президента да излезе от стаята си. В седмиците след като оповестиха визитата на госпожа Президента в Норвегия през средата на май, той използва тактиката на партизанската борба, за да обработи американското разузнаване.

Светкавично влизане. Излизане със същата бързина.

Подхвърлените сведения бяха откъслечни и всъщност не казваха нищо. Въпреки това даваха основания да подозират, че се готви нещо, а чрез предпазливата употреба на думите „отвътре“ и „неочаквано вътрешно нападение“ — в съчетание с „кон“ в бележка, открита от ЦРУ в труп близо до бреговете на Италия, той успя да ги насочи в желаната посока.

Когато информацията стигна до Уорън Скифърд и неговите хора, те се хванаха на въдицата. Наречекоха опасността Троя, точно както искаше той.

Рахман се върна в кабинета си след езда. Утрото в пустинята е една от най-красивите гледки. Доста измори коня и после се изкъпа с него в язовира под палмите до конюшните. Беше приятно да усеща, че в старото животно, един от най-възрастните му жребци, все още има пъргавина, атлетичност и желание за живот.

Денят започна добре. Вече успя да се погрижи за някои най-обща дела. Отговори на имейли, проведе телефонен конферентен разговор. Прочете доклад на ръководството, който не съдържащо нищо интересно. Утрото премина в предобед и той забеляза как концентрацията му отслабва. Нареди да не го безпокоят и стана от компютъра.

По плазмения екран на едната стена беззвучно вървяха предавания на Си Ен Ен.

На другата висеше огромна карта на САЩ.

По територията на цялата страна бяха пръснати голям брой карфици с цветни главички. Приблужи се до картата и на зигзаг

прокара пръсти между карфиците. Ръката му спря на Лос Анджелис.

Това сигурно е Ерик Арийоши, помисли си Абдулла ар-Рахман и погали жълтата главичка на карфицата. Ерик беше учител, трето поколение американец от японски произход. Наближаваше четирийсет и пет години и нямаше семейство. Съпругата му го напуснала след четири седмичен брак, когато си изгубил работата през 1983-та, и оттогава той живееше при родителите си. Въпреки това Ерик Арийоши не се пречупил. Хващал се на работа, където намери, докато на трийсет години завършил вечерното училище и станал кабелджия.

Истинският удар дошъл със смъртта на баща му, Даниел Арийоши.

По време на Втората световна война старецът бил интерниран на Западното крайбрежие. Тогава синът бил невръстно хлапе. Прекарал три години в пленнически лагер заедно с родители си и двете си малки сестри. Малцина от интернираните имали провинения. Повечето били почтени американци от самото си раждане. Бабата на Ерик починала, преди да ги освободят през 1945-а. Бащата на Ерик така и не я прежалил. По-късно се заселил в околностите на Лос Анджелис заедно със съпругата и двете си деца и отворил малка цветарница, от чиито доходи едва свързвали двата края. По онова време Даниел завел дело срещу американската държава. Процесът се проточил и струвал страшно много пари.

След смъртта на Даниел през 1994-та се оказало, че Ерик е наследил единствено умопомрачителни дългове. Къщичката, поглъщала близо петнайсет години всичките пари на Ерик, все още била регистрирана на името на бащата. Банката я конфискувала и Ерик бил принуден да започне от нулата. Делото за неправомерното интерниране, заведено от бащата срещу американската държава, потънало в нищото. Всичко, което старият Даниел Арийоши получил като награда за честния си живот и съветите на все по-скъпоструващи адвокати, било живот в разочарование и смърт в пълно разорение.

Според докладите не било никак трудно да придумат Ерик.

Той, разбира се, искал да вземе парите: много пари според скромния си аршин. Но той ги заслужавал.

Рахман плъзна пръста си нататък, от карфица към карфица.

Не желалаше като Осама бин Ладен да използва омразата и неразбирането на атентатори-самоубийци и фанатици, за да нападне

САЩ.

Предпочете да изгради тиха армия от американци. От недоволни, измамни, потиснати, зальгвани американци, от обикновени хора, част от страната. Мнозина от тях бяха родени там, всички живееха там, страната беше тяхна. Те бяха граждани на САЩ, но САЩ така и не ги бяха наградил с друго, освен с предателство и поражения.

— The spring of our discontent.^[1]

Пръстът му се спря на зелена карфица извън Тъксън, Аризона. Вероятно тя представляваше Хорхе Гонзалес, чийто по-малък син беше убит от помощник-шерифа по време на банков обир. Шестгодишното момче минало случайно оттам с велосипед. Шерифът грубо обявил пред местните вестници, че блестящият му помощник бил убеден в участието на момчето в обира. А и всичко станало много бързо.

Малкият Антонио, висок метър и двацет и седем сантиметра, се намирал на седем метра от полицаия, когато го застреляли. Карал зелено детско колело, облечен в голяма за ръста му тениска със Спайдърмен на гърба.

След инцидента нямало наказания.

Дори не повдигнали обвинение.

Бащата работел за търговската верига „Уол-Март“, откакто пристигнал в страната на своите мечти на тринайсет години. Не понесъл смъртта на сина си и неуважителното отношение на хората, задължени да защитават него и семейството му. В замяна на невинна услуга му предложиха сума, достатъчна да се върне в родината си като заможен човек. Той побърза да се възползва от удалата се възможност.

Рахман можеше да продължи с подобни примери до безкрай.

Всяка карфица бележеше една съдба, един живот. Той, разбира се, не познаваше тези хора. А и те нямаха представа кой е той. Пък и никога нямаше да узнаят. Дори близо тристата души, заети от началото на 2002-ра с картографирането и попълването на тази армия от круширали мечти, не знаеха откъде идват заповедите и парите.

Червени отражения от плазмения екран накараха Рахман да се обърне.

Показваха кадри от пожар.

Той се върна на бюрото и усили звука.

— ... в тази плевня близо до Фарго. За по-малко от дванайсет часа това е вторият случай на пожар в района, причинен от незаконно складиране на бензин. Според местните власти...

Американците започваха да се запасяват.

Рахман седна. Вдигна крака върху внушителното бюро и взе бутилка с вода.

Вследствие на покачващите се на няколко часа цени на бензина и песимистичните новинарски емисии, които съобщаваха за все по-остра дипломатическа полемика в Близкия изток, хората вкупом се втурнаха да се запасяват с гориво. В САЩ все още беше нощ. Въпреки това кадрите показваха опашки от бесни шофьори с автомобили, пълни с ведра, кофи, стари варели и бидони. Репортер, застанал до бензиостанцията на пътя на приближаващ заветната си цел пикап, се видя принуден да отскочи встрани, за да не го прегазят.

— Не могат да ни откажат да купуваме бензин — изрева в камерата селянин с наднормено тегло. — След като властите са неспособни да се погрижат за прилични цени на горивата, наше право е да вземем мерки!

— Какво ще правите сега? — попита журналистът, докато камерата показваше двама млади мъже в схватка за туба бензин.

— Първо ще напълня ето тези — селянинът удари с ръка един от петте варела в товарната каросерия. — А после ще ги изпразня в новия ми силос. Така ще правя цяла нощ, ще продължа и на сутринта, докато в този щат все още има капка, ще...

Спряха звука и репортерът погледна объркано към камерата. Операторът светкавично премести предаването в студиото.

Рахман отпи. Пресуши бутилката и погледна към картата, осяаната с карфици — всички негови войници.

Те нямаха нищо общо с петрола и бензина.

Повечето от тях работеха в кабелни телевизии.

Мнозина бяха служители на „Сийрс“ или „Уол-Март“.

Останалите бяха компютърни специалисти. Млади хакери, склонни да направят всичко срещу жълти стотинки, и по-опитни програмисти. Някои от тях останали без работа, защото ги смятали за остарели. В промишлеността вече нямало място за съвестни, предани, претрепващи се от бачкане служители, които още използваха карти за

перфориране, вместо да усвояват компютърни програми, или жертваха здравето си, за да са в крачка с развитието на технологиите.

„Най-хубавото в цялата работа — помисли си Рахман и се протегна към снимката на починалия си брат Рашид — беше, че никоя карфица не знаеше за съществуването на останалите. Всеки единичен принос сам по себе си бе нищожен. Почти дреболия; прегрешение, което си струваше риска с оглед на възнаграждението.“

Но общият удар щеше да бъде фатален.

Като начало огромен брой headends, инсталации, където сигналите от кабелите се събират и се изпращат на абонатите, ще бъдат засегнати. Тези, в общи линии неохранявани, съоръжения се оказаха много по-лесна мишена, отколкото си бе представял Рахман. Усилвателите на сигнала и кабелите ще бъдат саботирани с такъв размах, че ще отнеме седмици, а вероятно и месеци, да бъде открита повредата.

През това време гневът ще се надига.

Ще стане още по-лошо, когато системите за сигурност и касовите апарати в големите търговски вериги спрат да функционират. Атаката срещу стоковия пазар ще се осъществи на тласъци, с бързи нападения срещу подбрани райони, последвани от нови повреди другаде, непредвидими и стратегически неразгадаеми като в ефективна гериля^[2].

Невидимата войска от американци, разпръснати по целия континент и неподозиращи за съществуването на останалите, знаеше какво точно да направи при зададен сигнал.

Ще се случи утре.

Рахман посвети повече от седмица, за да обмисли окончателно стратегията. Прекара много време в кабинета си, преглеждайки дългите списъци на мобилизираните войници. В продължение на седем дни ги размества върху картата, обмисля възможностите и прави изчисления, пресмята силата на удара и как да постигне максимален ефект. Накрая написа всичко на хартия. Оставаше само да повика Том О'Райли в Риад.

И Уилям Смит. И Дейвид Коуч.

Доведе трима куриери. Те бяха в двореца му по едно и също време, без да знаят един за друг. Изпрати всеки от тях с отделен самолет в Европа само с половин час разлика между полетите. Тази

мисъл накара Рахман да се усмихне и той погали внимателно снимката на брат си.

Нямаше как да е сигурен в нещо на този свят, но шансът поне едно от писмата да стигне до американска пощенска кутия беше голям, след като Рахман изгори три от най-силните си козове.

Използва трима куриери и всички те намериха смъртта си непосредствено след като пуснаха писмата си с еднакво съдържание. На пликовете бе отбелязан един и същ адрес, а ако по някаква случайност писмата се изгубеха, написаното вътре би било непонятно за всички други, освен за единствения получател.

Точно тук се криеше най-слабата страна на плана: единствения получател.

Като всеки добър пълководец Рахман знаеше силните и слабите си страни. Неговата сила беше преди всичко търпението, огромният му капитал и фактът, че е невидим. Последното беше и най-уязвимото му място. Действията му зависеха от много брънки във веригата, от използването на подставени лица и електронни заобиколни пътища, от необходимостта да прикрива маневрите си и, макар и рядко, да се крие под чужда самоличност.

Абдулла ар-Рахман беше уважаван бизнесмен и по-голямата част от дейността му беше законна. Използваше най-добрите брокери в Европа и САЩ. Тайнствена недосегаемост обвиваше личността му, но досега никой и нищо не бе разклащало реномето му на почтен капиталист, инвеститор и играч на фондовата борса.

Така щеше да продължи и в бъдеще.

Но имаше нужда от съюзник. От посветен в плана.

Операция Троя, твърде сложна, изключваше възможността всичко да се ръководи от разстояние. Понеже не биваше нищо да уличава Рахман или приближените му, повече от десет месеца кракът му не бе стъпвал в САЩ.

В края на юни 2004-та той се срещна с кандидатката на демократите за президентския пост. Стори му се позитивна. Остана впечатлена от „Арейбиън Порт Мениджмънт“. Личеше си. Срещата им продължи половин час повече от уговореното, защото тя искаше да получи повече информация. На връщане, в самолета за Саудитска Арабия, за пръв път след смъртта на брат си той допусна възможността да не се наложи да осъществява плана си, а трийсетте

години, прекарани в старателно позициониране и изграждане на латентна мрежа агенти по цялата територия на САЩ, да се окажат изгубено време. Тогава облегна глава на прозореца в частния си самолет и се загледа в облачната покривка под себе си, обагрена от слънцето в наситенорозово. Облаците се отдалечаваха от него, а и слънцето постепенно се изгубваше зад тях. „Няма значение — реши той тогава. — Животът е пълен с инвестиции без възвръщаемост. Всичките ми усилия ще си струват, ако получа лъвския пай от пристанищата на Америка.“

Тя кажи-речи му обеща да подпишат договор.

После просто му би шута заради победата.

Получателят на писмата трябваше да задвижи всичко според подробните инструкции на Рахман. Нищо не биваше да се обърка и Рахман реши да рискува, като се свърже директно с него. От време на време се измъчваше заради мисълта, че дори и тази последна, тънка връзка между него и САЩ трябва да бъде прекъсната веднага след края на операция Троя.

Внимателно избърса с ръкав стъклото на снимката на Рашид и я остави на бюрото.

Е, имаше наистина доверие на Файед Муфаса, но, от друга страна, никога не би понесъл необходимостта да разчита на жив човек.

---

[1] Пролетта на нашето недоволство; алюзия към романа на американския писател Джон Стайнбек „Зимата на нашето недоволство“. — Б.пр. ↑

[2] Партизанска война в Испания и Латинска Америка. Най-известна е испанската гериля срещу френските завоеватели (1808–1814). — Б.пр. ↑

— И това ако не е паметен миг!

Президент Хелън Бентли държеше Рагнхил в скута си. Момиченцето спеше. Русата му главица беше отпусната назад, устата — отворена, а очните ябълки бързо се местеха напред-назад зад тънките клепачи. От време на време детето стенеше в просъница.

— Идеята не беше вие да... — майката протегна ръце към дъщеря си.

— Оставете я — усмихна се Хелън Бентли. — Имах нужда точно от това.

Тя прекара три часа пред екрана. Ситуацията беше, меко казано, сериозна. Много по-зле, отколкото си беше представяла. Страхът какво ще се случи при отварянето на Нюйоркската фондова борса след няколко часа беше огромен и през последното денонощие медиите сякаш бяха обсебени повече от икономиката, отколкото от политиката. Ако изобщо е възможно да се сложи такава граница между тях, помисли си Хелън Бентли. Всички телевизионни канали и електронни вестници продължаваха без прекъсване да държат аудиторията в течение относно отвличането на госпожа Президента. Хелън Бентли и съдбата ѝ обаче бяха някак си избутани в периферията на хорското съзнание. Сега всички бяха загрижени за оцеляването си, за петрола, за бензина и работните си места. Някъде се стигна до безредици, граничещи с бунтове, и първите две самоубийства на Уол Стрийт вече бяха факт. Правителствата на Саудитска Арабия и Иран изразяваха единодушно силното си възмущение. Наложиха се американският министър на външните работи нееднократно да успокоява света, че слуховете за връзка между двете държави и отвличането на госпожа Президента в действителност са безпочвени.

След снощната му реч се възцари пълно мълчание и конфликтът ескалира още повече.

Засега Хелън Бентли се ограничи до сърфиране на общодостъпни места. Знаеше, че рано или късно ще се наложи да влезе в страници, които мигом ще задействат алармите в Белия дом, но

искаше да изчака възможно най-дълго. На няколко пъти се изкуши да си направи адрес в хот мейл и да изпрати на личната електронна поща на Кристофър успокоително съобщение, но за щастие намери сили да се откаже от идеята.

Все още имаше много въпросителни.

Самата двойна игра на Уорън беше достатъчно непонятна. Животът я научи, че понякога хората прибягват до странни хитрини. Ако пътищата Божии са неведоми, какво остава да кажем за човешките.

Тя не можеше да схване пасажа за детето.

В писмото, което Джефри Хънтър ѝ показа в ранното утро сякаш преди цяла вечност, пишеше, че знаят. Троянците били наясно относно детето. Или нещо подобно. Посмъртно не бе в състояние да се сети за точните думи. Докато четеше писмото, в съзнанието ѝ изплува биологичната майка на детето ѝ: облечена в червено фигура под дъжда, с ужасен поглед, умоляващ за помощ, на който никой не се отзова.

Малката Рагнхил се опита да се обърне.

Детето беше красиво: с руса, мека косица и бели зъбки зад влажните алени устни. Имаше дълги, изящно извити мигли.

Приличаше на Били.

Хелън Бентли се усмихна и намести по-удобно момиченцето. Този апартамент беше странно място. Вътре цареше пълна тишина. Далеч, някъде нататък се чуваше шумът на света, от който се бе скрила. А в жилището петима души избягваха да разговарят помежду си.

Необикновената домашна помощница седеше до прозореца и плетеше на една кука. От време на време премляскваше сприваво и поглеждаше навън към един столетен дъб. Все едно сама се сгълча с беззвучен шепот, а после се съсредоточи върху яркорозовото си ръкоделие.

Майката на детето се оказа удивителна жена. Разказа историята за Уорън, сякаш никога не я беше споделяла с никого. Хелън я почувства близка по съдба, макар и по парадоксален начин, защото Хелън пазеше в тайна своето прегрешение, а Ингер Юхане очевидно бе станала жертва на предателство.

Ние, жените, и проклетите ни тайни, помисли си тя. Защо става така? Защо усещаме срам, независимо дали е обоснован, или не? Откъде идва това потискащо чувство за постоянна вина?

Жената в инвалидната количка предизвикваше недоумението ѝ.

В момента седеше от другата страна на кухненската маса с вестник в скута и чаша кафе в ръка. Доколкото Хелън виждаше, тя не четеше. Вестникът все още беше разтворен на същите страници като преди четвърт час.

Хелън не схвана каква е връзката между хората в това жилище. По една или друга причина това не я смущаваше ни най-малко. При други обстоятелства силната ѝ потребност да контролира положението би превърнала ситуацията в нетърпима. Сега обаче тя се чувстваше спокойна, като че ли неясните взаимоотношения правеха абсурдното ѝ присъствие още по-естествено.

От сутринта не ѝ бяха задали нито един въпрос. Нито един.

Не беше за вярване.

Детето в скута ѝ се изправи сънливо. Лъхна я аромат на сладко мляко и сън, когато момиченцето я погледна недоверчиво и каза:

— Мама. Искам при мама.

Домашната помощница скочи от мястото си с удивителна за хилавото ѝ и недъгаво тяло пъргавина.

— Сега ще дойдеш с леля Мари да намерим играчките на Ида. А мадамите тука ще си помълчат задружно.

Рагнхил се разсмя и протегна ръце към нея.

„Сигурно често идват тука — помисли си Хелън Бентли. — Детето явно обича старото плашило.“ Двете изчезнаха в другата стая. Шумът от разговора между детето и жената отслабна и после се изгуби съвсем.

Беше време Хелън да се върне при компютъра. Налагаше се все някак да намери липсващите отговори. Някъде сред хаоса от информация из киберпространството трябваше да открие нужните ѝ сведения, за да оповести местонахождението си и да върне Земята в обичайната ѝ орбита.

„Няма да намеря отговора в компютъра, разбира се“, разсъждаваше тя. Преди да влезе в секретните страници, нищо не би било в състояние да ѝ помогне.

Усети как се е втренчила в ръцете си. Кожата ѝ бе суха, а един нокът — счупен. Халката ѝ, твърде голяма и хлабава, заплашваше да се изхлузи от пръста ѝ, когато я завъртя. Бавно вдигна глава.

Жената в инвалидната количка я гледаше. Хелън Бентли никога не бе виждала по-странни очи от нейните: леденосини, почти безцветни, но същевременно дълбоки и тъмни. Погледът ѝ бе неразгадаем; никакви въпроси, никакви претенции. Нищо. Жената просто я гледаше. Хелън Бентли се почувства замаяна и се опита да сведе очи.

Оказа се невъзможно.

— Подиграха се с мен — тихо призна тя. — Знаели са как да ме паникьосат. А аз се поддадох.

Жената на име Хане Вилхелмсен премига.

— Искате ли да ми разкажете какво се случи? — попита тя и бавно сгъна вестника.

— Май се налага — кимна Хелън Бентли и си пое въздух с пълни гърди. — Нямам друг избор.

— Само това ли?

Началникът на службата за сигурност Петер Салхюс направи недоволна физиономия и се почеса по остриганото теме. Ингвар Стубьо разпери ръце и се опита да се настани по-удобно на стола. Телевизорът върху шкафа с документацията работеше. Разнасяше се тих и некачествен звук. Ингвар вече беше гледал репортажа четири пъти.

— Предавам се — призна той. — След снощния инцидент е невъзможно да изкопчиш нещо от Уорън Скифърд. Започвам почти да вярвам на слуховете, че ФБР си играят техни си игри. Според някои колеги, които видях в столовата, снощи американците дори нахлули в апартамент в района на Хюсебю. Или... в къща, май така беше.

— Празни слухове — промърмори Петер Салхюс и дръпна едно чекмедже. — Позволяват си волности, но знаят, че не могат изцяло да си играят на каубои. Щяхме, разбира се, да получим подробен доклад по случая, ако това беше вярно.

— Един господ знае. Според мен всичко това е... крайно обезсърчаващо.

— Кое? Че американците си правят каквото си искат на чужда територия ли?

— Не. Тоест, да, донякъде и това. Но... Благодаря!

Посегна към червената кутия, подадена му от Петер Салхюс. Внимателно, като че ли вземаше безценно съкровище, извади дебела пура и я оглежда няколко секунди. После я потърка под носа си.

— КАО Мадуро номер 4 — тържествено обяви той. — Пурата на семейство Сопрано! Но... тук позволено ли е да се пуши?

— Извънредни обстоятелства — лаконично обясни Салхюс и сложи на масата резачка за пури и кутия с големи кибритени клечки. — С цялото си уважение заявявам, че изобщо не ми дреме.

Ингвар се разсмя гръмогласно и с маниер на познавач запали пурата.

— Щеше да казваш нещо — подсети го Петер Салхюс и се облегна назад.

Димът от пурите се издигаше на меки кълбета към тавана. Макар че още не бе станало обяд, Ингвар изведнъж се почувства изморен като след празнична вечеря.

— Какво ли не — измърмори той и издуха облаче дим към тавана.

— Какво?

— Всичко ме отчайва. Тук сме ангажирали сума ти народ да се мъчи да разбере кой и как е успял да похити госпожа Президента, но тези наши усилия нямат никакво значение.

— Разбира се, че имат...

— Гледал ли си скоро новини? — посочи телевизора Ингвар. — Цялата работа се върти около голямата политика.

— А ти какво очакваш? Случаят да се разследва като всички останали случаи на безследно изчезнали хора ли?

— Не. Но защо всъщност се трепем да открием дребни риби като Герхард Скръодер и оня пакистанец, който пълни гащите от страх, щом го погледнем, при положение че американците вече са решили какво ще се случи?

Салхюс видимо се забавляваше. Без да отговори, мушна пурата в устата си и вдигна крака върху масата.

— Искам предвид следното — подзе Ингвар и се огледа за нещо като пепелник. — Снощи трима мъже в продължение на пет часа се мъчиха да наредят пъзела кога Джефри Хънтър се е намъкнал във вентилационната система. Задачата се оказа сложна. Появиха се куп неясни моменти. Кога е била претърсена стаята на госпожа Президента, кога са влезли кучетата следотърсачи, кога е била почистена стаята с прахосмукачка заради алергията на госпожа Президента, кога са включвани и изключвани камерите, кога... Сецаш се. Накрая успяха да натъкмят парчетата. И какъв е смисълът?

— Да разрешим случая.

— Но на американците не им пука.

Погледна колебливо пластмасовата чашка, предложена му от Салхюс. После вдигна рамене и внимателно изтръска пепелта от пурата си в нея.

— Полицията в Осло прибира бандит след бандит — продължи той. — В отвличането са замесени и някои от задържаните. Намериха и другия шофьор. Дори пипнаха една от жените, маскирана като госпожа Президента. Нито един от арестуваните обаче не може да каже друго, освен че е изпълнил поръчка срещу добро заплащане, без да има представа откъде е дошла. Килиите ще се напълнят с проклети похитители, преди да е свършил денят!

Петер Салхюс се разсмя високо и от сърце.

— Но те оценяват ли усилията ни? — реторично попита Ингвар и се наведе над масата. — Посолството показва ли и зрънце интерес към работата ни? Искат ли да получат някаква информация? О, не. Те се мотаят и си играят на тексаски рейнджъри, докато целият свят е на път да се разпадне. Предавам се. Просто не мога повече.

Ингвар си дръпна от пурата.

— Носи ти се славата на флегматик — подхвърли Салхюс. — Според слуховете си най-уравновесеният човек от Крипос. Реномето ти ми се струва малко незаслужено. Какво мисли впрочем съпругата ти?

— Съпругата ми ли? Ингер Юхане?

— Ти колко жени имаш?

— Защо да мисли нещо по въпроса?

— Доколкото съм чувал, тя има докторска степен по криминология и стаж във ФБР — припомни му Салхюс и вдигна отбранително ръце. — Изглежда достатъчно образована поне да изрази мнение.

— Възможно е — съгласи се Ингвар и се втренчи в пепелта от пурата, сипеца се върху панталона му, — но в действителност не знам какво смята тя по въпроса. Нямам представа какво е мнението ѝ.

— Така стана — небрежно констатира Петер Салхюс и бутна пластмасовата чашка към Ингвар, — през последните денонощия не сме се вясвали вкъщи.

— Да, така стана — повтори Ингвар и загаси пурата, преди да я е изпушил, сякаш забраненото удоволствие беше твърде хубаво, за да е истина. — Така се случи с всички ни.

Часът беше дванайсет без двацет, а Ингер Юхане все още не се беше обадила.

Ингер Юхане нямаше представа колко е часът. Чувстваше се пренесена в друга реалност. Шокът от снощната поява на Мари със съсипаната госпожа Президент на ръце, премина в усещане за изолация от всичко, което се случва извън апартамента на улица „Крюсе“. От време на време гледаше новините по телевизията, но не беше излизала да купи вестници.

Апартаментът представляваше затворена крепост. Никой не излизаше, никой не влизаше. Твърдото решение на Хане да откликне на молбата на госпожа Президента за дискретност опаса жилището с дълбок ров. Ингер Юхане се замисли дали изобщо знае сутрин ли е, или вечер.

— Вероятно се касае за нещо съвсем различно — внезапно се обади тя. — Съсредоточавате се върху погрешна тайна.

Дълго време бе мълчала, заслушана в разговора на двете жени. Хелън Бентли и Хане Вилхелмсен разменяха ту нетърпеливи, ту колебливи, ту замислени реплики, а Ингер Юхане изобщо не вземаше участие. Те почти забравиха за присъствието ѝ в стаята.

Хане повдигна вежди. Хелън Бентли отпусна своите недоверчиво, при което окото от наранената част от лицето ѝ се затвори.

— Какво имаш предвид? — попита Хане.

— Според мен сте се фокусирали върху погрешна тайна.

— Не разбирам — намръщи се Хелън Бентли, облегна се и скръсти ръце на гърдите си, сякаш се чувстваше засегната. — Чух какво казвате, но какво точно имате предвид?

Ингер Юхане бутна настрана чашата си с кафе и прибра косата зад ухото си. За миг се вторачи в точка от масата с полуотворена уста и без да диша, колебаейки се откъде да започне.

— Ние, хората, си мислим, че всичко се върти около нас — най-после подхвана тя с обезоръжаваща усмивка. — Всички сме такива по един или по друг начин. Особено... жените.

Отново се наложи да поразмисли. Поклати глава и уви кичур коса около пръста си. Без да прикриват съмненията си, другите две жени слушаха внимателно. Ингер Юхане продължи мисълта си с необичайно нисък глас:

— Казахте, че ви е събудил този Джефри, ваш познат. Вие, естествено, сте били много изморена. Първо сте се почувствали объркана. Ужасно объркана, както се изразихте. И никак не е странно. Ситуацията вероятно ви се е сторила доста... извънредна. — Ингер Юхане свали очилата си и се вторачи напред с присвити, късогледни очи. — Той ви е показал писмо. Не си спомняте точното му съдържание. Помнете само, че сте изпаднали в паника.

— Не — възрази категорично Хелън. — Спомням си...

— Почакайте — вдигна ръка Ингер Юхане. — Моля, първо да ме изслушате. Това всъщност са ваши думи. През цялото време наблюдавате върху усещането за връхлитаща ви паника. Като че ли... пропускате нещо. Сякаш... се срамувате извънредно много от неспособността си да се справите с положението и това не ви позволява да си спомните подробностите — Ингер Юхане бе готова да се закълне, че по лицето на госпожа Президента плъзна гъста червенина. — Хелън — обърна се тя към нея и протегна ръка.

За пръв път нарече госпожа Президента с малкото ѝ име. Ръката ѝ остана върху масата недокосната, с обърната нагоре длан. Тя я отдръпна.

— Вие сте президент на Америка — тихо напомни тя. — Буквално сте участвали във война.

По лицето на Хелън Бентли пробяга съвсем бегла усмивка.

— Не подхожда на един президент да изпада лесно в паника — обясни Ингер Юхане и си пое дъх. — Вие поне не го смятате за редно. Осъждате се прекалено сурово, Хелън. Не го правете. Това поведение няма да ви помогне. Дори човек като вас си има слабости. Всички имат. Катастрофалното в случая е само, че са открили вашата ахилесова пета. Нека да се върнем крачка назад. Да видим какво се е случило в секундите преди да ви обземе усещането за края на света.

— Прочетох писмото от Уорън — лаконично рече Хелън Бентли.

— Да. И там е имало нещо за някакво дете. Не се сещате за друго.

— Напротив. Пишеше, че знаят. Троянците знаели за детето.

Ингер Юхане почисти стъклата на очилата си със салфетка. По хартията сигурно имаше мазнина, защото след като ги сложи, виждаше стаята замъглено.

— Хелън — опита се отново тя, — не можете да ни кажете в какво се състои планът на тези троянци, разбирам. Уважавам напълно и желанието ви да запазите в тайна истината за детето ви, тази тайна, която според вас те са разкрили и която ви е... вцепенила. Но дали е възможно, дали пък... — поколеба се и направи гримаса.

— Навлизаш в чужди води — предупреди я Хане.

— Да.

Ингер Юхане погледна госпожа Президента.

— Възможно ли е инстинктивно да сте се сетили за тайната си — бързо изрече тя, за да не се откаже. — Да не би да сте си помислили за нея, защото е най-страшната? Най-отблъскващата?

— Не ми е ясно накъде биете — призна Хелън Бентли.

Ингер Юхане стана и отиде до мивката. Капна по малко препарат върху двете стъкла на очилата си и пусна водата над тях, като започна да почиства с палец.

— По-голямата ми дъщеря скоро ще навърши единайсет — обясни тя, подсушавайки внимателно очилата си. — Има недокрай изяснен умствен недъг. Тя е... най-болезненото ми място. Постоянно си мисля: не се грижа достатъчно добре за нея; не съм идеалният родител за нея, не се отнасяме нея, както заслужава. Тя ме прави ужасно уязвима. Заради нея си внушавам... как всичко се върти около мен. Ако дочуя разговор за негрижовна майка, веднага решавам, че става дума за мен. Гледам ли програма по телевизията за някакво суперуспешно алтернативно лечение на аутисти в САЩ, се чувствам като немарлива майка, която не си е направила труда да осигури на детето си нужните грижи. Възприемам програмата като обвинение, насочено към мен, и лежа будна цяла нощ, потънала в нещастieto си.

Хелън Бентли и Хане се усмигнаха. Ингер Юхане отново седна на масата.

— Виждате ли — обобци тя също с усмивка. — Изпитвали сте същото. Ние всички сме такива в една или друга степен. Вие, Хелън, сте си помислили за тайната си просто защото това е слабото ви място. Но писмото не е целяло да ви напомни за това, а за друго. Може би става дума за друга тайна. Или за друго дете.

— За друго дете — с недоумение повтори госпожа Президента.

— Да. Настоявате, че никой, абсолютно никой, не знае за... за тази случка, останала далеч назад в миналото. Дори съпругът ви не е научил. В такъв случай ми звучи логично... — Ингер Юхане се наведе напред. — Хане, ти си работила дълги години като разследващ полицай. Не си ли съгласна със следното: щом нещо е напълно невъзможно... да, тогава... то чисто и просто е невъзможно! Човек трябва да потърси друго обяснение.

— Абортът — досети се Хелън Бентли.

Хелън Бентли се втренчи пред себе си, без да се съсредоточава върху нещо конкретно, сякаш в стаята имаше ангел, видим само за нея. Той определено не бързаше да си тръгва. Устата ѝ зееше полуотворена, а бръчка разделяше носа ѝ на две части. Не изглеждаше нито изплашена, нито засрамена, нито обидена.

По лицето ѝ бе изписана дълбока съсредоточеност.

— Направили сте аборт — след неколкominутно мълчание повтори Ингер Юхане и произнесе изречението ужасно бавно. — Медиите не са стигнали до тази информация или поне аз не съм чувала. А аз следя тези неща много съвестно, да си кажа правичката.

Раздаде се писклив звън от външната врата.

— Какво ще правим? — прошепна Ингер Юхане.

Хелън Бентли застина.

— Не се притеснявайте — успокои ги Хане. — Мари ще отвори. Всичко ще бъде наред.

Трите жени притаиха дъх колкото от напрежение, толкова и в опит да дочуят разговора между Мари и човека на вратата. Не разбраха за какво става дума.

Измина половин минута. Вратата се затръшна. В следващия миг Мари влезе в кухнята с Рагнхил на хълбок.

— Кой беше? — поинтересува се Хане.

— Съсед — изсумтя Мари и взе чаша вода от плота.

— И какво искаше този съсед?

— Да каже, че мазето ни било отворено. По дяволите. Снощи забравих да сляза. Боже господи, как да оставя тук мадама и да се върна долу за някаква дреболия!

— Какво обясни на съседа?

— Благодарих му за информацията. Ама като почна да мрънка за счупена врата долу и да ме пита дали знам нещо по въпроса, му казах да си гледа работата. Толкоз.

Остави чашата и изчезна.

— What? What was that about? (Какво? Какво е станало?) — нетърпеливо попита Хелън Бентли.

— Нищо — махна с ръка Хане. — Някаква врата в мазето била отворена. Забравете за това.

— Значи има друга тайна — настоя Ингер Юхане.

— Не съм го смятала за тайна — спокойно обясни Хелън Бентли, сякаш самата мисъл я озадачи. — Тя просто не засяга никого. Случи се страшно отдавна. През лятото на 1971-ва. Тогава бях на двацет и една и следвах в университета. С Кристофър още не се познавахме. Той, разбира се, знае за случая и затова не го смятам за... тайна. Не и в обичайния смисъл на думата.

— Но един аборт... — Ингер Юхане поглади масата с пръсти и повтори: — Нима един аборт не би провалил предизборната ви кампания, ако медиите го бяха огласили? Нямаше ли и все още да бъде сериозен проблем за рейтинга ви? Темата за аборта е много болезнена в САЩ и винаги ще бъде причина за критики...

— Не мисля — възрази категорично Хелън Бентли. — Всъщност аз през цялото време бях подготвена за подобно развитие на нещата. Всички знаят, че съм за правото на жената да избира. Позицията ми по въпроса в самия дебат наистина едва не ми струва победата...

— Опитайте се да омаловажите последствията — сети се Ингер Юхане. — Буш направи всичко по силите си, за да ви срази по тази точка.

— Да, точно така беше. Но дебатът мина добре, най-вече защото успях да привлека на моя страна много гласоподавателю от по-... онеправданите слоеве на обществото. Според проучванията в действителност съм спечелила внушителен брой гласове от жени, които преди дори не са били регистрирани като избиратели. Освен това се отличих като яростен противник на късните аборти. Това ме направи по-приемлива дори за противниците на аборта. През цялото време се чувствах спокойна, що се отнася до възможността моят аборт да стане обществено достояние. Рискът си струваше. Бях твърде млада, за да ставам майка, учех втора година в колежа. Не обичах

бащата на детето. Абортът беше извършен законно, бях бременна само от седем седмици и заминах за Ню Йорк. Бях и си оставам привърженичка на правото на жената да направи аборт през първите три месеца и съм готова да отговарям за постъпката си.

Пое си дъх и Ингер Юхане забеляза лекото потреперване в гласа ѝ, когато Хелън Бентли продължи:

— Но платих висока цена. След аборта не можех да имам повече деца. Както знаете, дъщеря ми Били е осиновена. В случая никой не може да ме обвини в двоен стандарт. В крайна сметка това е най-важното за нас, политиците.

— Но според някои той би могъл да се превърне в бомба със закъснител — отбеляза Ингер Юхане.

— Определено — съгласи се Хелън Бентли. — Всъщност за мнозина. Както вие казвате: проблемът за аборта разделя САЩ на две половини и е много болезнена и вечна тема. Ако някой бе разгласил прекъснатата ми бременност, щете да се наложи да лавирам. Но вече спомени аз...

— Кой знае за това?

— Кой... — тя се замисли и по челото ѝ се появиха бръчки. — Никой — колебливо каза тя. — О, не! Кристофър знае, разбира се. Признах му, преди да се оженим. И най-добрата ми приятелка, Карен. Тя беше великолепен човек и ме подкрепи изцяло. След година загина в автомобилна катастрофа. Тогава бях във Виетнам и... Не допускам Карен да е издала тайната ми. Тя беше...

— А болницата? Сигурно попълват медицински картони?

— През 1972-ра или 73-та сградата изгоря до основи. По време на поредната акция демонстранти против аборта стигнаха доста далеч. Случи се преди компютърната революция и предполагам...

— Картоните ги няма — заключи Ингер Юхане. — Приятелката — също.

Започна да прегъва пръст след пръст и се поколеба, преди да се осмели да зададе следващия въпрос:

— А бащата? Той разбра ли?

— Да, разбира се. Той...

Тя потъна в спомени. По лицето ѝ се изписа невиджана досега нежност, а смекчените очертания на устните и присвитите очи изгладиха бръчките ѝ и я подмладиха.

— Искаше да се ожени за мен и да родя детето. Когато разбра обаче какво съм решила, ме подкрепи изцяло. Придружи ме до Ню Йорк.

Вдигна очи. От тях бликнаха сълзи, но тя не направи опит да ги спре.

— Не го обичах. Дори не мисля, че бях влюбена в него. Но той беше най-милият... Все още го смятам за най-добрия мъж в живота си. Внимателен. Интелигентен. Обеща да не казва на никого за аборта. Не допускам да е нарушил обещанието си. Освен ако не е претърпял радикална промяна.

— Такива неща се случват — прошепна Ингер Юхане.

— Не и с него — възрази Хелън Бентли. — Не съм срещала почтен мъж. Познавахме се от близо две години, преди да забременея.

— Изминали са трийсет и четири години — пресметна Хане. — За толкова много време може да се случи какво ли не с един човек.

— Не и с него — повтори Хелън Бентли и поклати глава.

— Как се казва? — поинтересува се Хане. — Помните ли името му?

— Али Саид Муфаса — отговори Хелън Бентли. — По-късно си смени името, за да го... поамериканчи. Но за мен си беше просто Али, най-милото момче на света.

Най-сетне стана седем и половина сутринта. За щастие беше четвъртък. Двете момичета тръгнаха рано за училище. Луис — за да играе шах преди началото на занятията, а Катрин — за да сложи още една тежест на щангата. Попитаха какво става с чичо им, но се успокоиха, когато баща им намекна, че снощи Файед си е пийнал повечко и има нужда да поспи заради махмурлука.

В къщата на Рюрал Рут № 4 във Фармингтън, Мейн, никога не цареше пълна тишина. Дървенията скърцаше. Повечето врати бяха повредени. Някои се отваряха трудно, други, хлабаво закачени за пантите, хлопаха под напора на постоянното течение между недобре уплътнените прозорци. Големите широколистни дървета от задната страна растяха толкова близо до къщата, че клоните им потрепваха по покрива и при най-лекия порив на вятъра. Къщата като че ли беше жива.

На Ал Мъфет не му се наложи да се прокрадва. Знаеше, че няма да се появи никой, освен пощальона при обичайната си обиколка. Минаваше чак след два. След като закара момичетата на училище, Ал се отби в офиса. Оплака се на секретарката, че е отпаднал. Боляло го гърлото и имал малко температура. Помоли я да отложи днешните срещи. Тя го погледна тъжно и с искрено съчувствие му пожела да оздравее бързо.

Той взе нужните му неща, сбогува се през кашлица и се прибра вкъщи.

— Удобно ли ти е?

Ал Мъфет хвърли поглед към брат си. Двете му китки бяха залепени за таблата на леглото с дебело опаковъчно тиксо, а краката — вързани с въже, омотано около глезените и стегнато в тежки възли. Ал бе запушил устата на брат си със сива лепенка.

— Ммффмм — измуча Файед и разтърси трескаво глава. Звукът беше силно притъпен от натъпкания в устата му парцал.

Ал Мъфет разтвори завесите. Вътре нахлу сутрешна светлина. Прашинките в гостната затанцуваха над изтъркания дървен под. Той се

усмихна и се обърна към брат си в леглото.

— Настанил си се удобно. Снощи почти не усети как ти забих успокоителна инжекция. Да те надвия се оказа лесна задача. Направо не мога да те позная, Файед. Някога ти беше побойникът от двама ни.

— Ммфффф!!!

До прозореца имаше стар стол. Седалката му беше износена след повече от сто години употреба. Когато купиха къщата, взеха и него. Целият им дом беше пълен със стари, красиви предмети. Благодарение на тях семейството пусна корени тук по-бързо от очакваното.

Той придърпа стола до леглото и седна.

— Това — спокойно подхвана той и показа на брат си спринцовка, Файед облещи очи, отказвайки да повярва. — Това е много по-опасно от веществото снощи. Да знаеш... — натисна бавно буталото, докато от тънката игла пръснаха няколко фини капчици — това е кетовенидон. Силен препарат със съдържание на морфин. Действа много бързо. И в тази спринцовка имам... — присви очи срещу светлината — 150 милиграма. Смъртоносна доза за човека, с други думи.

Файед започна да върти очи, мъчейки се безуспешно да си отскубне ръцете.

— А в тази — невъзмутимо продължи Ал и извади още една спринцовка от чантата, оставена до него на пода — имаме наксолон. Тоест, противоотровата.

Остави втората спринцовка върху нощното шкафче и за всеки случай я побутна възможно най-далеч от леглото.

— След малко ще ти махна парцала — обеща той и се опита да улови погледа на брат си. — Но първо трябва да ти бия част от морфина. Много бързо ще усетиш действието му. Кръвното ти налягане и пулсът ти ще спаднат. Ще се почувстваш много зле. Възможно е и да имаш затруднение с дишането. Предоставям ти избор. Или ще отговориш на въпроса ми, или ще ти инжектирам и останалото количество. И така, докато получа отговор. Много просто, нали? Щом получа нужните сведения, ще ти бия противоотровата. Но само тогава. Ясно?

Брат му се превиваше отчаяно в леглото. От очите му капеха сълзи и Ал забеляза мокро петно на панталона около слабините му.

— Още нещо — сети се Ал, докато забиваше иглата в бедрото му през пижамата. — Викай, колкото си искаш. Само ще си изгубиш времето, ако питаш мен. До най-близкия съсед има поне миля. Впрочем той не си е у дома. Днес е нормален делник и по улиците няма жива душа. Забрави, че някой ще те чуе. Ето така...

Извади спринцовката и провери колко течност е инжектирал. Кимна доволно, остави спринцовката при другата върху нощното шкафче и с едно дръпване махна лепенката. Файед се помъчи да избута с език парцала, но се задави и повърна. Наклони глава настрани. Ал мушна два пръста в устата му и извади парчето плат.

Файед си пое въздух с мъка. Хълцайки, се опита да каже нещо. Успя само да се оригне и да повърне отново.

— Времето ни изтича — напомни му Ал. — По-добре побързай.

Навлажни устни и се замисли.

— Вярно ли е, че мама те е взела за мен преди смъртта си? — попита той.

Файед кимна едва-едва.

— Каза ли ти нещо, предназначено само за моите уши?

Брат му се стегна. Успокои се. Най-сетне осъзна колко безпредметно е да се мъчи да се освободи. За миг притихна. Само устните му се раздвижиха. Опитваше се да навлажни устните си след часовете, прекарани с парцал в устата.

— Ето — Ал поднесе чаша вода към устните му.

Файед отпи няколко глътки. После се изкашля хубаво и запрати фонтан от вода, сополи, повръщано и части от сдъвкан плат право в лицето на брат си.

— Майната ти — дрезгаво изруга той и отметна назад глава.

— Не постъпваш никак разумно — отбеляза Ал и се избърса в ръкава.

Файед не отвърна нищо. Обмисляше и преценяваше как да разреши проблема.

— Да опитаме пак — предложи Ал. — Мама спомена ли ти нещо за моя живот в заблудението си, че разговаря с мен?

Файед все още не отговаряше, но поне кротуваше. Морфинът започна да действа. Зениците видимо се присвиха. Ал пристъпи към скрина до вратата на банята, отвори заключалката на куфара и извади

бележника на Файед изпод купчината дрехи. Отвори го на календара на 2002-ра и откъсна листа.

— Ето — посочи той и се върна до леглото. — Мама почина на тази дата. И какво си написал тук, Файед? В деня на смъртта на майка ни, когато си бил при нея? — Вдигна листа към брат си, а Файед извърна глава. — Юни 1971, това си написал. Какво значи тази дата за теб? Мама ли ти я каза? Тя ли говори за нея в деня, когато си бил до смъртния ѝ одър? — Не получи отговор. — Знаеш ли — подзе приглушено Ал, докато размахваше листа, — смъртта от свръхдоза морфин не е никак приятна, както си представят хората. Усещаш ли как дробовете ти отказват? Как дишаш все по-трудно и по-трудно?

Брат му изсумтя. Опита се да напрегне мускулите си и да извие тялото си като дъга, но не намери сили.

— Единствено мама знаеше за това — обясни Ал. — Но тя не ме упрекна, Файед. Нито веднъж. Тайната ми я разтърси дълбоко, но тя никога не я използва срещу мен. Мама беше духовният ми пастир. Щеше да бъде и твой, ако се бе държал поне малко по-нормално. Можеше поне да се опиташ да се приобщиш към семейството ни. Ти обаче с всички сили се постара да се разграничиш от нас.

— Никога не съм ви чувствал близки — изсъска Файед. — Благодарение на теб.

Бе пребледнял. Лежеше спокоен, със затворени очи.

— Аз ли? Аз? Та аз...

Ал решително грабна спринцовката с морфин, заби я в бедрото на Файед и му инжектира мускулно още десет милиграма от съдържанието.

— Нямаме време за подобни глупости. Какво ще се случи Файед? Защо си тук? Защо идваш при мен след всичките тези години и за какво, по дяволите, ти е послужила информацията за аборта на Хелън?

Най-сетне Файед се изплаши не на шега. Опита се да си поеме дъх, мускулите му не се подчиниха. По устните му изби бяла пяна, сякаш дори нямаше сили да преглътне повърнатото.

— Помогни ми — примоли се той. — Трябва да ми помогнеш. Не мога...

— Отговори на въпросите ми.

— Помогни ми. Не бива... Всичко ще отиде по... Планът...

— Планът? Какъв план? Файед, за какъв план говориш?

Файед агонизираше. Ал виждаше това и го заля гореща вълна. Усети колко несигурни са ръцете му, когато взе спринцовката с наксолон и я приготви.

— Файед — обърна се той към брат си и стисна брадичката му, за да го принуди да го погледне. — Здравата си загазил. Имам противоотрова. Отговори ми само на един-единствен въпрос. Само на един. Защо дойде? Защо дойде точно при мен?

— Писмата — смотолеви Файед.

Очите му изглеждаха напълно безжизнени.

— Писмата ще пристигнат тук. Ако нещо се обърка...

Той не дишаше. Ал го удари силно по гърдите. Дробовете на Файед направиха последен опит да се опълчат на смъртта.

— Ще те въвлекат в случая — прошепна Файед. — Обичаха теб.

Ал извади нож от чантата и преряза тиксото около дясната ръка на брат си. Преди малко инжектира морфина направо в мускула, но сега му трябваше вена. Бавно изпразни спринцовката с противоотровата в бледосиня вена в ръката на Файед. Бързо, за да не изгуби съвсем кураж, върна ръката в предишното ѝ положение. Стана обиколи стаята, неспособен повече да сдържа сълзите си.

— Мамка му! Мамка му! Искях само да живея спокойно! Никакви свади! Никакъв смут! Намерих това кътче на края на света, където с дъщерите ми се чувстваме добре, а ти пристигах и...

Ал хлипаше. Не беше свикнал да плаче. Не знаеше къде да си дене ръцете. Отпусна ги от двете страни на тялото. Раменете му се тресяха.

— За какви писма говориш, Файед? Какво си сторил? Файед, какво си направил?

Неочаквано Ал се спусна към леглото и се надвеси над брат си. Докосна бузата му с длан. Големият глуповат мустак, който Файед си бе пуснал, погъделичка кожата му и Ал започна да гали брат си по лицето.

— Какво си намислил този път — прошепна той.

Но брат му не отговори, защото вече бе мъртъв.

Едва минаваше два, когато Хелън Бентли се върна в кухнята. Имаше изтерзан вид. Сутринта шест часа сън и дълъг душ направиха чудеса с нея, но сега по лицето ѝ бе изписана болезнена бледност. Под помътнелите ѝ очи се бяха издълбали сенки с формата на полумесеци. Тя се отпусна тежко на един стол и жадно пое чашата кафе, предложена ѝ от Ингер Юхане.

— Нюйоркската борса отваря след час и половина — въздъхна тя и отпи. — Очертава се ужасен четвъртък. Вероятно най-лошият от трийсетте години насам.

— Открихте ли нещо? — предпазливо се осведоми Ингер Юхане.

— Поне добих обща представа. В крайна сметка нашите приятели от Саудитска Арабия очевидно не са били толкова добронамерени. Според упорити слухове те стоят зад атентата заедно с Иран. Никой от моята администрация не признава това да е вярно, разбира се.

Насили се да се усмихне. Устните ѝ бяха почти толкова бледи, колкото и останалата част от лицето ѝ.

— Следователно Уорън се е продал на арабите — тихо отбеляза Ингер Юхане.

Госпожа Президента кимна и закри очи с ръка. Остана така няколко секунди, а после внезапно вдигна глава и обясни:

— Не съм в състояние да проумея взаимовръзката между събитията, преди да вляза в страници на Белия дом с ограничен достъп. Там е нужно да използвам моите шифри. Все още ще останат неясноти, защото имам нужда от друго оборудване за повече информация, но трябва да разбере дали са били шута на Уорън. Непременно искам да науча какво знаят моите хора по случая и чак тогава ще оглася местонахождението си. Ако не са надушили неговото...

— В Норвегия той е в стихията си — рече Ингер Юхане. — Щях да знам, ако се бе случило нещо, тоест, ако са го арестували или нещо

подобно. — Поколеба се за миг, погледна мобилния си телефон и добави: — Поне така си мисля, де.

— Не е задължително това да е определящо. Ако знаят за участието му, е възможно съвсем умишлено да го държат в неведение. Но ако нямат представа — тя си пое дъх, — би било опасно да се разхожда на свобода, когато обявя къде съм. Наложително е да вляза в страниците ми. Нямам избор.

— За секунди ще открият, че сте влизали там — предупреди я Ингер Юхане. — Ще видят IP-адреса и ще разберат къде се намира компютърът. Тогава ще настъпи апокалипсис.

— Да. А дали... Не. Всъщност не ми е нужно много време. Стигат ми няколко часа. Надявам се, де.

Вратата на хола се отвори и Хане Вилхелмсен влезе с количката.

— Дрямка тук, дрямка там — прозя се тя. — Почти успях да се наспя. Някакъв напредък? — погледна тя въпросително към Хелън Бентли.

— Може да се каже. Но възникна проблем. Налага ми се да използвам страници с ограничен достъп и ако използвам вашия компютър, веднага ще разкрия, че съм жива и, не на последно място, къде се намирам.

Хане подсмръкна и избърса носа си с пръст.

— Да, сериозен проблем. Как ще постъпим?

— Аз имам компютър — обяви изненадващо Ингер Юхане и вдигна показалец. — Ще бъде ли от полза?

— Вашият компютър?

— Имаш компютър тук?

Другите две жени я погледнаха недоверчиво.

— Оставих го в колата — припряно обясни Ингер Юхане. — Регистриран е на името на Университета в Осло. И той, разбира се, ще покаже IP-адрес, но ще им отнеме повече време да... Първо ще им се наложи да се свържат с университета, а после да проучат на кого е даден за временно ползване. Накрая ще трябва да открият къде се намирам. Всъщност само Ингвар знае — тя погледна гузно към мобилния си телефон и прибави по-приглушено: — В действителност и той не е съвсем наясно.

— Според мен идеята е добра — прецени госпожа Президента. — Необходими са ми не повече от няколко часа. Толкова време можем

да си откупим, като използваме чужд компютър.

Само Хане все още се съмняваше в успеха на начинанието.

— Аз не разбирам много-много какви са тези IP-адреси — намеси се тя. — Но сигурни ли сте, че това наистина ще проработи? Ами ако проследят самата линия?

Ингер Юхане и Хелън Бентли се спогледаха.

— Не съм сигурна — призна госпожа Президента. — Но просто съм принудена да поема този риск. Ще ми донесеш ли компютъра?

— Разбира се — кимна Ингер Юхане и се изправи. — Тук съм след пет минути.

Външната врата се хлопна зад нея, а Хелън Бентли се приближи до инвалидната количка на Хане. Настани се на съседния стол. Затрудняваше се да намери точните думи. Хане я погледна равнодушно, сякаш разполагаше с цялото време на света.

— Хана, имате ли... Нали сте пенсионирана полицайка. Държите ли оръжие въщи?

Хане се отдалечи от масата.

— Оръжие ли? За какво ви е...

— Шшт — предупреди я Хелън Бентли и в гласа ѝ се прокрадна неочаквана авторитарна нотка, от която Хане се вцепени. — Моля ви. Предпочитам Ингер да не разбира. На мен не би ми се понравила мисълта в апартамента, където е едногодишното ми дете, да има заредено оръжие. Едва ли ще се наложи да го използвам, разбира се. Но да не забравяме...

— Знаете ли защо съм в такова положение? Хрумвало ли ви е изобщо? Прикована съм към тази проклета количка, защото ме простреляха. Куршум прониза гръбнака ми. Мнението ми за оръжията не е никак ласкаво.

— Хана! Хана! Чуй ме!

Хане присви устни и впи очи в Хелън Бентли.

— Аз съм един от най-строго охраняваните хора на планетата — тихо обясни госпожа Президента, сякаш се боеше да не се върне Ингер Юхане. — Непрекъснато съм обградена от тежковъоръжени гардове. Това не е никак случайно, Хана. Просто е необходимо да бъде така. Щом узнаят къде се намирам, ще бъда напълно беззащитна. Докато пристигнат точните хора и ме отведат оттук, за да ми осигурят охрана,

трябва да бъда в състояние да се защитавам. Ще ме разберете, ако се замислите.

Хане първа отмести очи.

— Имам оръжие — най-сетне призна тя. — И муниции. Така и не магнах тежките железни шкафове и... Добър стрелец ли сте?

Госпожа Президента се усмихна накриво.

— Учителите ми биха възразили срещу подобно твърдение, но знам как да си служа с огнестрелно оръжие. Та аз съм главнокомандващият, забравихте ли?

Хане все още се взираше в масата с безучастно изражение.

— Още нещо — сети се Хелън Бентли и докосна Хане. — Струва ми се най-подходящо всички да се махнете оттук, да напуснете апартамента в случай че се стигне до инциденти.

Хане вдигна глава и се вторачи в нея, сякаш не вярваше на ушите си. После се разсмя с цяло гърло. Отметна назад глава и започна да се кикоти.

— Успех — едва промълви тя. — Мен не можете да ме мръднете оттук. А що се отнася до Мари, тя не се отдалечава на повече от трийсет метра от жилището. Никога, при никакви обстоятелства, няма да успеете да я накарате да излезе оттук. Рядко се случва да я придумам да слезе до мазето, но вие няма да съумеете да я убедите. А...

— Ето ме и мен — задъхано обяви Ингер Юхане. — Навън впрочем е истинско лято!

Остави преносимия компютър върху кухненската маса. С обиграни движения свърза мишката, извади подложка за нея, включи лаптопа към електрическата мрежа и го пусна.

— Готово — доволно рече тя и въведе паролата си. — На ваше разположение е, госпожо Президент. Този компютър няма да го проследят толкова бързо!

Ингер Юхане, силно въодушевена, не забеляза угрижената физиономия на Хане, която обърна количката си с гръб към масата и бавно излезе от стаята. Гумените колелца лекичко скърцаха по паркета. Звукът изчезна чак след като чува хлопването на някаква врата в дъното на необятния апартамент.

Младият мъж пред екрана в малкия кабинет недалеч от The Situation Room в Белия дом установи, че буквите и цифрите започват да подскачат пред погледа му. Стисна силно очи, тръсна глава и направи нов опит. Все още му бе трудно да спре погледа си върху конкретен ред или конкретна колонка. Пробва да масажира врата си. От подмишниците му го лъхна острата миризма на едnodневна пот и той засрамено сви ръце към тялото си с надеждата никой да не се отбие при него.

Не затова се мъчи в университета. Когато му предложиха работа в Белия дом и то само след две години стаж като компютърен специалист, той направо не повярва какъв късмет извади. Но пет месеца по-късно вече съжеляваше. Бе доказал способностите си в малката компютърна фирма, където работи след държавните си изпит и, и предположи, че безспорните му качества на даровит програмист са били причината администрацията на Бентли да го привлече.

Вече близо половин година се чувстваше като момче за всичко.

Сега седеше в задушна стая — по-скоро килер — без прозорци, вонеше на пот след дващсет и три часов работен ден, вираше се в цифри, трепкащи хаотично на екрана, и имаше за задача да въведе щогоде ред в тях. Във всеки случай беше важно да внимава.

Натисна с пръсти очните си ябълки.

Беше толкова капнал от умора, че вече не му се спеше. Мозъкът му блокира. Отказа да работи повече. Харддискът му изключи и остави тялото му на автопилот. Чувстваше ръцете си изтръпнали, а от няколко часа го измъчваше режеща болка в кръста.

Бавно издиша и ококори очи с надежда да ги навлажни. Всъщност трябваше да пие повече вода, но почивката беше чак след четвърт час. Имаше нужда и от душ.

Какво е това?

Нещо интересно.

Примига, а пръстите му пъргаво заиграха по клавиатурата. Екранът замръзна. Колебливо вдигна ръка и проследи с показалец един

ред отляво надясно. После отново затрака по клавишите.

Появи се нова картина.

Не може да бъде.

Така беше. Пръв го видя с очите си. Вече изобщо не се разкайваше за избора си да работи тук. Открил бе нещо важно преди всички останали. Пръстите му отново се спуснаха по клавишите. Накрая натисна иконата „принтирай“, вдигна слушалката и зачака нетърпеливо следващата картина на екрана.

— She's alive — прошепна той и забрави да диша. — She's fucking alive! (Тя е жива. Мамка му, жива е!)

— Това е най-красивото място в Осло — обясни Ингвар Стубьо и посочи към обикновена пейка до езерото. — Малко чист въздух ще ни подейства добре.

Лятото превзе града. За едно денонощие температурата се повиши с близо десет градуса. Слънцето окъпа небето в светлина и го оцвети в тебеширенобяло. Листата на дърветата по поречието на Акершелва станаха по-наситено зелени само в рамките на предобедата, а във въздуха се носеше толкова полен, че очите на Ингвар започнаха да сълзят още щом слязоха от колата.

— Това парк ли е? — попита Уорън Скифърд без особен интерес. — Огромен парк?

— Не. Намираме се в покрайнините на града или в покрайнините на гората, ако така ти харесва. Тук дърветата и къщите се срещат. Красиво е, нали? Сядай.

Уорън погледна подозрително мръсната пейка. Ингвар извади носна кърпичка и избърса следите от празненството по случай Седемнайсети май: малко засъхнал шоколад, ивица кетчуп и нещо, което предпочиташе да не разбира какво е.

— Ето така. Настанявай се.

От пластмасовия плик Ингвар извади две грамадни кръгли хлебчета, опаковани във фолио, и няколко кутийки кока-кола „Лайт“.

— Трябва да внимавам за килограмите — напомни той и сложи провизиите върху пейката между тях. — Всъщност предпочитам нормалната кока-кола. The real thing^[1]. Но, знаеш ли...

Потупа се по корема. Уорън мълчеше. Не докосна храната. Наблюдаваше три канадски гъски. По обраслия с трева наклон към езерото гонеха едно кученце, наполовина по-малко от най-едрата птица. Тази игра му допаднаше. Щом някоя гъска го застигнаше с тракаща човка, бодрот животното се обръщаше рязко и се втурваше на зигзаг към езерото с лай.

— Няма ли да хапнеш? — попита Ингвар с пълна уста.

Уорън продължаваше да мълчи.

— Слушай, Уорън — подзе Ингвар и преглътна. — Наредено ми е да те придружавам навсякъде. Все по-ясно ми става, че не си особено склонен да ме информираш за каквото и да е. По-точно нас, да информираш нас. Не можем ли поне да си прекараме приятно времето? — той лапна голямо парче от двойния сандвич. Думите му се изгубиха сред зальците.

На кучето му писна. Спря да обръща внимание на гъските и пое по брега с нос, забит в земята, в посока към езерото в Мариината долина.

Ингвар продължи да се храни мълчаливо. Уорън обърна лице към слънцето, праметна левия си крак върху дясното коляно и затвори очи срещу ослепителната светлина.

— Какво има? — попита Ингвар, след като погълна своя сандвич и половината от сандвича на Уорън.

Смачка фолиото, пусна го в плика, отвори едната кутия с безалкохолно и отпи.

— Какво става всъщност с теб? — повтори той и се помъчи да преглътне оригването си.

Уорън седеше неподвижно.

— Както искаш — съгласи се Уорън и извади чифт слънчеви очила от джоба на палтото си.

— Навън броди един проклетник — отвърна Уорън, без да си променя позата.

— Много са — поправи го Ингвар. — Твърде много са, ако питаш мен.

— Да, но един иска да ни види сметката.

— Аха...

— Вече започна. За беда не знам как смята да продължи. А и никой не желае да ме чуе.

Ингвар се опита да се намести по-удобно на ръбестата пейка. За момент кръстоса крака като Уорън, но коремът му се възпротиви на натиска и той отново стъпи леко разкراчен на земята.

— Тук съм — напомни той. — Целият съм слух.

Уорън най-сетне се усмихна. Заслони очи с ръка и се огледа.

— Тук наистина е красиво — тихо призна той. — Как е Ингер Юхане?

— Много добре. Чудесно.

Ингвар бръкна в плика и извади шоколад. Махна станиола и предложи на Уорън.

— Не, благодаря. С ръка на сърцето твърдя, че през цялата ми кариера тя се оказа най-съвестната ми и интелигентна ученичка.

Ингвар погледна шоколада. Поколеба се, уви го в станиола и го прибра в пластмасовия плик.

— Ингер Юхане е добре — повтори той. — Миналата зима ни се роди дъщеря. Здравно, прекрасно дете. Това мога да ти споделя. Толкова по въпроса, Уорън.

— Толкова ли е зле? Тя още ли...

Ингвар си свали очилата.

— Да. Зле е. Не искам да говоря с теб за Ингер Юхане. Би било много нелоялно от моя страна. А и нямам никакво желание. Ясно?

— Разбира се.

Американецът леко се поклони и разпери извинително ръце.

— Най-голямата ми слабост — призна той и се усмихна със стиснати устни, — жените.

Ингвар нямаше какво да му каже. Загризаха го съмнения дали изобщо имаше смисъл от този излет. Преди един час Уорън най-неочаквано се появи в кабинета на Петер Салхюс — без предупреждение, без да се обади. Ингвар реши да пробва да намери общ език с него, като разчупи рутината.

Нямаше обаче никакво желание да разговарят за Ингер Юхане.

— Знаеш ли — обади се Уорън, — понякога, когато нощем не мога да заспя и се потя над грешките си в живота, осъзнавам, че всички те са свързани с жени. А сега в какво положение съм? Ако не открият президент Бентли жива, кариерата ми приключва. Една жена държи в ръцете си цялото ми съществуване — Уорън придружи думите си с демонстративна въздишка. — Жени. Така и не успях да ги разбера. Толкова са неустойими и тайнствени.

Ингвар усети как скърца със зъби. Съсредоточи се в опит да спре. Оказа се почти невъзможно и той поглади бузите си с ръка, за да се отпусне.

— Не си съгласен — изсмя се Уорън.

— Така е.

Ингвар рязко се изправи.

— Не съм съгласен — продължи той. — За мен много малко от тях са неустойими. А повечето можеш да ги проумееш много лесно. Невинаги, не през цялото време, но в общи линии. Но — той разпери ръце и погледна в друга посока — за тази цел е нужно да ги смяташ за равноправни на теб хора, разбира се.

— Туш — усмихна се широко към слънцето Уорън. — Много коректно. Напълно... по скандинавски.

На фона на чуруликането на птичките и шума от реката звънна мобилен телефон. Ингвар се потупа по джобовете, за да разбере къде е.

— Ало — избоботи той, когато най-сетне го откри.

— Ингвар?

— Да.

— Петер се обажда.

— Какво?

— Петер Салхюс.

— О! Здравсти.

Ингвар понечи да се изправи и да се отдалечи от пейката, но съобрази, че Уорън не разбира норвежки.

— Нещо ново? — поинтересува се той.

— Да. Да си остане между нас, Ингвар. Мога ли да разчитам на теб?

— Разбира се. Какво има?

— Без да се впускам в подробности, ще призная, че имаме... Е, доста добре сме осведомени за случващото се в американското посолство, така да се каже.

Пауза.

Подслушват ги, помисли си Ингвар и взе полупразната кутийка с кока-кола, без да пие. Мамка му, ама те наистина подслушват посолство на приятелска държава на норвежка територия. Какво, по дяволите се...

— Според тях Хелън Бентли е жива, Ингвар.

Дишането на Ингвар леко се ускори. Изкашля се и се помъчи да си придаде вид на опитен картоиграч. За всеки случай обърна гръб на Уорън.

— И къде е?

— Това е въпросът, Ингвар. По тяхна информация госпожа Президента е влизала в интернет страници, за които са й нужни шифри

за достъп. Или е тя, или някой е измъкнал от нея тези шифри. Ако последното е вярно и то сочи, че тя е жива.

— Но... Не разбирам докрай...

— Проследили са я и са стигнали до IP-адреса на съпругата ти. За щастие още не знаят чий е.

— Инг...

Ингвар спря. Не искаше да споменава името ѝ в присъствието на Уорън.

— Установили са откъде е влизала в страниците: от компютър на университета. Сега се карат с ръководството, за да им даде информация кой използва компютъра. Ще успеем да ги забавим известно време, но няма да е за дълго. Мислех си обаче... Ще накарам Бастесен да изпрати патрул пред дома ти в случай че има нещо вярно в слуховете за некоординираните с нас действия за ФБР. Ако съм на твое място, ще се прибера.

— Да... Разбира се... Благодаря ти.

Приключи разговора, без изобщо да му мине през ум да съобщи къде да изпатят патрула. Ингер Юхане не си беше вкъщи. С Рагнхил се намираха в квартал Фрогнер, незнайно на какъв адрес.

Ингвар се изправи рязко.

Пластмасовият плик и запечатана кутийка кока-кола „Лайт“ останаха на пейката. Уорън се втренчи изненадан в отпадъците, а после тръгна с бърза крачка след Ингвар.

— Какво има? — попита той, когато го настигна.

— Ще те оставя в града, става ли? Трябва да разбере нещо.

Масивното му тяло се заклати тежко, когато затича към колата. Тъкмо се качваха и телефонът на Уорън звънна. Отговори с кратко „да“ и „не“. Затвори след половин минута. За секунда Ингвар откъсна очи от пътя и погледна американеца. Направо се изплаши. Лицето на Уорън беше пепелявосиво. Стоеше с полуотворена уста и очите му всеки момент щяха да потънат в черепа.

— Май са намерили госпожа Президента — беззвучно съобщи той и мушна телефона в джоба си.

Ингвар превключи на по-висока предавка и се понесе по булеварда.

— По всичко личи, че е заедно с Ингер Юхане — продължи Уорън със същия необикновено вял тон. — Към вас ли отиваме?

По дяволите, помисли си отчаяно Ингвар. Вече са успели да научат! Не можахте ли да ги забавите малко по-дълго!?

— Ще те оставя в центъра — отвърна той. — Оттам нататък се оправяй сам.

С ръка на волана, носейки се с бясна скорост по шосето, той се опитваше да се свърже със Салхюс. Цяла вечност слуша сигнала за свободно, а после се включи гласовата поща.

— Петер, обажда се Ингвар — изломоти Ингвар. — Звънни ми веднага. Незабавно, разбра ли?

За предпочитане беше да мине по Околовръстното. Да си проправи път през града в този час на деня би отнело твърде много време. Сви към колелото на детелината под Околовръстното шосе и пое с още по-голяма скорост на запад.

— Слушай — обади се тихо Уорън. — Ще ти издам една тайна.

— Време беше да започнеш да говориш — измърмори Ингвар. Почти не го слушаше.

— Очертава се сблъсък с моите хора. И то доста силен.

— Знаеш ли, сигурно имаш с кого да говориш за това. Нека да не съм аз.

Тръгна да изпреварва един камион и едва не се блъсна в малък фиат, пътуващ в насрещното платно. Изруга звучно, избегна фиата и натисна газта.

— Ако отиваш при Ингер Юхане — продължи Уорън, — добре е да ме вземеш със себе си. Ситуацията е, меко казано, опасна и аз...

— Няма да идваш.

— Ингвар! Ингвар!

Ингвар удари спирачки. Уорън, който се возеше без колан, политна към таблото. Успя да се предпази с ръце. Ингвар сви към ръба на шосето точно до жп прелеза под Държавната болница.

— Какво — изрева той в лицето на американеца. — Какво искаш, дявол да те вземе? Не можеш да отидеш сам. Предупреждавам те. За твоє добро е.

— Излез. Слез от колата. Веднага.

— Сега? Тук? Насред магистралата?

— Да.

— Не го мислиш насериозно, Ингвар. Чуй ме...

— Вън!

— Чуй ме!

В гласа му се прокрадна нотка на отчаяние. Ингвар се помъчи да диша равномерно. Стисна волана с ръце и изпита неистово желание да удари някого.

— Както ти казах и в парка, аз съм идиот по отношение на жените. Правил съм толкова глупости — затаи продължително дъх. Когато отново заговори, думите му заваляха с бясно темпо: — Но съмняваш ли се в качествата ми на агент на ФБР? Нима съм стигнал дотук, без да съм компетентен? Наистина ли си мислиш, че за теб е по-добре да попаднеш в ситуация, за която нямаш никаква представа, вместо да разполагаш зад гърба си с подкрепата на агент с трийсетгодишен опит и в добавка с оръжие?

Ингвар прехапа долната си устна. Двамата мъже се спогледаха бързо. Ингвар даде на първа скорост и потегли. Набра номера на Ингер Юхане. Тя не вдигна. Не се включи дори гласова поща.

— Мамка му — процеди той през зъби и набра 1881. — Маmicата му.

— Моля? — попита нечий глас от телефона. — Какво казахте?

— Искам да помоля за адрес в Осло, ако обичате. На Хане Вилхелмсен. Улица „Крюсе“, но кой номер?

След няколко секунди жената му отговори кисело.

Отклонявайки се от Околовръстното, за да поемат по друга детелина, Ингвар набра номера на дежурната оперативна част.

Нямаше никакво намерение да се озове сам-самичък и опасна ситуация, ала изобщо не възнамеряваше да взема със себе си чужд гражданин, към когото, както осъзна в крайна сметка, изпитваше антипатия.

И то доста силна.

---

[1] Оригиналът. — Б.пр. ↑

След като прегледа секретните страници, Хелън Лардал Бентли се почувства още по-объркана. Възникнаха твърде много въпросителни. Екипът на Уорън Скифърд очевидно бе изтикан в периферията. Вероятно защото са прозрели намеренията му. Ръководството на ФБР сигурно е сметнало за удачно засега да не се конфронтира с него, но същевременно да стесни възможностите му да манипулира разследването. Хелън Бентли обаче не проумяваше защо останалите в системата до такава степен отхвърлят изработения от хората на Уорън профил. Документът изглеждаше невероятно изпипан. Информацията в него покриваше всичките им опасения, когато преди шест седмици до ФБР стигнаха първите сведения за Троя.

Най-много от всичко я изплаши профилът.

Нещо не се връзваше.

От една страна, сякаш всички бяха единодушни: съвсем скоро ще има атака срещу САЩ. От друга обаче, нито една от авторитетните организации под шапката на Националната сигурност не откри улики срещу съществуваща или позната организация. Хванаха се за парите на Джефри Хънтър като удавник за сламка. Те ги отведоха до братовчед на министъра на петрола в Саудитска Арабия и до негова консултантска фирма в Иран, но следите свършваха дотук. Тя не забеляза особен напредък в разследването. Когато започна да ѝ просветва с каква сила американското правителство, начело с нейния вицепрезидент, се е изправило срещу арабските държави, не спряха да я обливат ту горещи, ту студени вълни. Без оборудването за криптиране нямаше как да влезе в страниците, където се съхранява самата кореспонденция, но все по-ясно ѝ правеше впечатление към каква катастрофа върви страната.

В момента тя се намираще в един кабинет в дъното на апартамента.

На вратата се позвъни, но тя едва долови звука. Наостри уши. Още веднъж. Изправи се предпазливо и взе пистолета, зареден и

предоставен ѝ от Хане. Остави предпазителя спуснат, пъкна оръжието в колана на дънките и го закри с пуловера си.

В цялата работа имаше нещо ужасно, потресаващо сбъркано.

Застанали пред вратата на Хане Вилхелмсен на улица „Крюсе“, Уорън Скифърд и Ингвар Стубьо се караха на висок тон.

— Ще изчакаме — ядосано настоя Ингвар. — Всеки момент ще дойде патрул!

Уорън се отскубна от здравата хватка на норвежеца.

— Става въпрос за моя президент — изсъска той. — Моя отговорност е да разбера дали зад тази врата се намира държавният глава на моята страна. Животът ми зависи от това, Ингвар! Единствено тя ми вярва! Нямам никакво намерение да чакам тълпа униформени, обзети от желание да натиснат спусъка...

— Ехо — обади се дрезгав глас. — Какво има?

Вратата беше откритата на десет сантиметра. На височината на лицата им беше опъната секретна верижка, а срещу тях диво се бе облецила възрастна жена.

— Не отваряйте! — бързо предупреди Ингвар. — За бога, жено, затворете вратата!

Уорън ритна вратата. Жената отскочи назад, а от устата ѝ се посипа порой ругатни. Вратата не помръдна. Ингвар сграбчи Уорън за сакото, но платът му се изплъзна и той изгуби равновесие. Падна на пода и се помъчи да се изправи на крака. Отчаяно хвана крачола на Уорън, ала американецът, по-добре подготвен физически, не само освободи крака си, но и му нанесе удар в слабините с всичка сила. Ингвар се строполи като чувал с картофи и припадна. Врявата, която вдигаше жената зад вратата, рязко спря, когато с поредния си удар Уорън счупи бравата, вратата се отвори и удари старата жена. Тя политна назад и се озова върху рафт за обувки.

Уорън се втурна в апартамента, насочил служебния си пистолет. Спря на следващата врата и си осигури прикритие зад стената, докато викаше:

— Хелън! Хелън! Madam President, are you there? (Тук ли сте, госпожо Президент?)

Никой не му отговори. Нахълта в следващата стая с вдигнато оръжие.

Озова се в просторно помещение. До прозореца седеше жена в инвалидна количка. Тя не помръдна, а лицето ѝ остана напълно равнодушно. Все пак той забеляза, че очите ѝ са насочени към врата в дъното на голямата стая. На дивана седеше още една жена с гръб към него и дете в скута. Тя го притисна до гърдите си, обезумяла от страх.

Детето пицеше.

— Уорън.

В стаята влезе Хелън Бентли.

— Слава богу — отдъхна си Уорън и направи две крачки към нея, докато прибираше оръжието си в кобура. — Thank God, you're alive? (Слава Богу, жива си!)

— Не мърдай.

— Какво?

Той замръзна на мястото си, оказал се неочаквано срещу насочен към него пистолет.

— Госпожо Президент — прошепна той. — Това съм аз! Уорън!

— Ти ме предаде. Измени на Америка.

— Аз? Та аз не...

— Откъде разбра за аборта ми, Уорън? От къде знаеш нещо подобно за миналото ми, ти, който...

— Хелън...

Той се опита да се приближи, но рязко отстъпи, защото тя се прицели в главата му и го предупреди:

— Подмамиха ме да изляза от хотела с писмо.

— Кълна се... Нямам представа за какво говориш!

— Горе ръцете, Уорън.

— Аз...

— Горе ръцете!

Той колебливо протегна ръце към тавана.

— *Vetus amicus rara avis* — припомни му Хелън Бентли. — Писмото завършваше с този надпис. Само двамата с теб знаем за него. Само ние, Уорън.

— Изгубих часовника! Откраднаха ми го! Аз...

Детето пишеше като обезумяло.

— Ингер — подвикна Хелън Бентли, — заведи дъщеря си в кабинета на Хана. Веднага.

Ингер Юхане се изправи и притича по пода. Дори не удостои мъжа с поглед.

— Ако са ти откраднали часовника, Уорън, какво има на лявата ти китка?

Тя освободи предпазителя.

Страшно бавно, сякаш за да не я провокира, той обърна глава, за да види. Ръкавът на пуловера му се бе запретнал, когато вдигна ръце. На китката му блестеше часовник „Омега Ойстер“ с диаманти на мястото на числата.

— Ама той... чуй ме... мислех го за... — отпусна ръце.

— Недей — предупреди го госпожа Президента. — Вдигни ги!

Той я погледна. Ръцете му, увиснали от двете страни на тялото, с отворени длани, започнаха да се издигат към нея в подканящ, умолителен жест.

Госпожа Президента натисна спусъка.

От изстрела подскочи дори Хане Вилхелмсен. Ехото изгърмя в ушите ѝ и тя усети как слухът ѝ за миг се изгуби в продължително, пронизително пищене. Уорън Скифърд лежеше на пода неподвижно, по гръб, с лице към тавана. Тя насочи количката към него, наведе се и докосна врата му с пръсти. После се надигна и поклати глава.

Уорън се усмихваше с леко повдигнати вежди, сякаш в последния си миг се беше сетил за нещо забавно, за понятна само за него шега.

Ингвар Стубьо застана на вратата. Държеше се за слабините, а лицето му беше бяло като тебешир. Видя мъртвеца, простена и продължи с поклащаща се походка.

— Кой сте вие? — спокойно попита госпожа Президента; все още стоеше наред стаята с оръжие в ръка.

— Той е от добрите — побърза да уточни Хане. — Полицай е. Съпругът на Ингер Юхане. Недей...

Хелън Бентли вдигна оръжието и го подаде на Ингвар с приклада напред.

— В такъв случай най-добре вие да поемете оттук. Ако не ви притеснявам, ще се обадя в посолството ми.

В далечината се чу вой на сирени.

Усилваше се все повече и повече.

Ал Мъфет свали трупа на брат си в мазето и го положи в стар декориран ковчег, вероятно останал там още от строежа на къщата. Ковчегът се оказа твърде къс. Наложил се Ал да обърне Файед настрани, със свити колене. Докато влачеше трупа, изпита огромно отвращение, но накрая успя да затвори капака. Напъха куфара на брат си в килер под стълбището. Нито тялото на брат му, нито вещите му щяха да останат дълго в къщата. Най-важното беше да заличи всички следи преди идването на момичетата. Ал искаше да спести на дъщерите си гледката на починалия им чичо и арестуването на баща им. Ще ги отпрати под предлог, че е възникнал неочакван ангажимент за конференция или важна среща извън града, и ще ги помоли да отидат на гости при леля си в Бостън. Момичетата бяха твърде млади, за да живеят сами.

После ще се обади в полицията.

Но първо искаше да се погрижи за дъщерите си. Най-голям проблем му създаде взетата под наем кола на Файед. Ал не можеше да намери ключовете. Оказаха се под леглото. Вероятно са били върху нощното шкафче и са паднали по време на сеанса, чийто замисъл беше да принуди Файед да издаде какво знае за изчезването на президент Бентли.

Заровил лице в ръцете си, Ал Мъфет седеше на стълбите пред живописната си къща в стил Ню Ингленд.

Какво направих? Ами ако съм сгрешил? Ако всичко е плод на фатално и случайно недоразумение? Защо не продума, Файед? Защо не ми отговори, преди да стане твърде късно?

Възнамеряваше да закара колата в старата разнебитена плевня. Момичетата едва ли ще отидат там; не знаеше скоро там да е раждала улична котка. Единствено котенцата бяха в състояние да примамят Луис в плевнята, защото вътре гъмжеше от паяжини и гадина, от които тя се боеше до смърт.

Ал дори нямаше сили да заплаче. Една леденостудена ръка, вкопчена в гърдите му, не му позволяваше да мисли и да говори.

С кого да споделя, обезсърчен се вайкаше той.
Кой би могъл да ми помогне?
Помъчи се да разкърши гръб и да си поеме дъх.
Знамето върху пощенската кутия беше вдигнато.
Файед спомена някакво писмо.

Писмата.

Едва успя да се изправи. Трябва да премести колата да заличи последната следа от Файед Муфаса и да се окопити, за да посрещне дъщерите си. Наближаваше три, а днес Луис щеше да се прибере рано.

Краката му едва не се подкосиха, когато заслиза по площадката за паркиране. Огледа се. Никъде не се виждаше жива душа. Отдалеч долови слабо бръмчене на електрически трион.

Отвори кутията. Две сметки и три еднакви плика.
Файед Муфаса чрез Ал Мъфет.

Погледна адреса. Три еднакви, доста дебели плика, изпратени до Файед, на адреса на Ал.

Мобилният му телефон започна да звъни. Остави писмата в кутията и се вторачи в дисплея. Непознат номер. През целия днешен ужасен ден никой не му се обади. Ал нямаше желание да разговаря с никого. Вече не знаеше дали има глас и пъкна телефона в джоба си, взе писмата от кутията и бавно се запъти към къщата.

Човекът на телефона се оказа упорит.

Ал се спря на стъпалата и седна.

Трябваше да събере сили, за да премести шибаната кола.

Телефонът продължаваше да звъни. Ал вече не понасяше високия пронизителен звук, който смразяваше кръвта в жилите му. Натисна зелената слушалка.

— Ало — каза той с неистово треперещ глас. — Ало?

— Али? Али Саид?

Не отговори.

— Али, аз съм. Хелън Лардал.

— Хелън — прошепна той. — Как...

През деня Али не успя нито да гледа телевизия, нито да слуша радио. Дори не припари до компютъра си. През цялото време скърбеше за смъртта на брат си и се опитваше да измисли как да остави дъщерите си в сигурни ръце, когато се предаде.

Най-сетне заплака.

— Али, чуй ме. Намирам се в самолет над Атлантически океан. Затова връзката е лоша.

— Не съм те предал — извика той. — Дадох ти дума да не издам тайната ти и спазих обещанието си.

— Вярвам ти — успокой го тя. — Но сигурно разбираш, че сме длъжни да проучим случая по-подробно. От теб искам първо да...

— Брат ми е бил — прекъсна я той. — Той е говорил с майка ми на смъртния ѝ одър и... — млъкна и притаи дъх. В далечината се раздаде бръмчене на мотор. Зад възвишението с големите широколистни дървета се носеше облак прах. Глух шум от въртене на перки го накара да се обърна на запад. Над дърветата кръжеше хеликоптер. Пилотът очевидно търсеше къде да се приземи.

— Слушай ме — настоя Хелън Бентли. — Слушай ме!

— Добре — съгласи се Ал и се изправи. — Казвай.

— Идват агенти от ФБР. Не се бой, чуваш ли? Получиха нареждане директно от мен. Идват, за да разговарят с теб. Кажи им всичко. Ако не си замесен, всичко ще бъде наред. Обещавам ти.

На площадката се появи черен автомобил и бавно се приближи до Ал.

— Не се страхувай, Али. Само им кажи каквото трябва.

Връзката се разпадна.

Колата спря. Отвътре излязоха двама облечени в черно мъже. Единият се усмихна и протегна ръка, когато се приближи.

— All Muffet, I presume! (Ал Мъфет, предполагам!)

Ал пое ръката му, топла и стабилна на допир.

— Явно сте приятел на госпожа Президента — поде агентът, без да пуска ръката му. — А нейните приятели са и мои. Да се поразходим ли до къщата?

— Да — кимна Ал Мъфет и преглътна. — Май трябва да видите това.

Подаде му трите плика. Мъжът ги погледна с безразличие, хвана ги за крайчето и направи знак на колегата си да дойде с плик.

— Файед Муфаса — прочете бързо той с наклонена глава и вдигна очи към Ал. — Кой е той?

— Брат ми. Сега е в мазето в ковчег. Убих го.

Агентът от ФБР го изгледа продължително.

— Май е най-добре да влезем — предложи той и потупа Ал Мъфет по рамото. — Явно имаме доста работа.

Хеликоптерът се приземи и най-сетне настъпи пълна тишина.

До края на 19 май 2005 оставаше само час. Лятната жега се задържа цял ден, а вечерта времето беше спокойно и тихо. Ингер Юхане отвори всички прозорци в хола. Преди това се изкъпа с Рагнхил. Детето заспа щастливо и капнало от умора, щом го сложи в познатото му легло. Самата тя споделяше изцяло радостта на дъщеря си. Завръщането у дома ѝ подежда като пречистване. Когато прекрачи прага, ѝ идеше да заплаче от облекчение. В полицейската служба за сигурност ги задържаха толкова дълго, че накрая Ингвар повика Петер Салхюс и заплаши да накъса на парчета цялата купчина подписани декларации за дискретност, ако незабавно не ги пуснат да се приберат.

— Не се очертава да имаме повече деца — обяви Ингвар.

Той вървеше разкрячен, обут в широка пижама, за всеки случай изрязана на слабините.

— През целия си живот не съм изпитвал толкова силна болка.

— Само опитай да родиш — усмихна се Ингер Юхане и потупа дивана до себе си. — Според лекаря ще се справиш. Опитай се да седнеш тук.

— ... се оказа конспирация в редиците на американците. По време на пресконференция на летището в Осло президент Бенгли обяви...

Откакто се прибраха, телевизорът не спираше да работи.

— Това не е съвсем сигурно — изрази съмнение Ингер Юхане. — Откъде знаят, че са замесени само американци?

— Това е истината, предназначена за нас. Най-изгодната за момента. Много просто, точно тази истина ще понижи цените на петрола.

Ингвар изстена, когато предпазливо се намести с разкрячени крака.

— ... след драматична престрелка на улица „Крюсе“ в Осло, където американският агент на ФБР Уорън Скифърд...

Кадрите показваха паспортна снимка. Той приличаше на престъпник, с упорито изражение на лицето и полузатворени очи.

— ... беше застрелян от неизвестен норвежки служител на разузнаването. Източници от американското посолство в Норвегия посочват, че заговорът е бил замислен от много ограничен брой хора и всички те са заловени от властите.

— Най-впечатляващо е как са успели да съчинят тази история за толкова кратко време — отбеляза Ингер Юхане. — Особено това, дето госпожа Президента изобщо не била отвлечена, а самата тя инсценирала изчезването си, за да помогне да се осуети подготвен атентат. Да не би да имат картотека с подобни сценарии?

— Едва ли. През следващите дни ще станем свидетели на майсторско залъгване. Ако не разполагат с готови версии, то със сигурност имат експерти, които се занимават с това. Фалшифицират и набързо скалпват някаква измислица. Накрая разполагат с история, приемлива за повечето хора. После се появяват теориите за конспирацията — храна за параноиците. Но тях никой не ги слуша. Така светът продължава да върви в грешната посока, а както е тръгнало, скоро няма да знаем кое е истина и кое — лъжа, а и на никого вече няма да му пука. Така е най-удобно за всички ни. Мамка му, как ме боли!

Той се сви на кълбо.

— ... очаква се президент Бентли, която ще кацне на родна земя след няколко часа, да поднесе официално извиненията си пред Саудитска Арабия и Иран. От президентския щаб насрочиха обръщение към американския народ утре в...

— Изгаси го — помоли Ингвар и прегърна Ингер Юхане.

Целуна я по слепоочието.

— Чухме достатъчно. Всичко е само лъжа и измама. Не искам да слушам повече.

Тя взе дистанционното. Настана тишина. Сгуши се в него и внимателно го погали по косматата ръка. Седяха така дълго. Тя усещаше миризмата на Ингвар и щастието от идването на лятото.

— Ей — тихо промълви той; тя дремеше.

— Да.

— Искам да знам какво ти е сторил Уорън.

Тя мълчеше, но не се отдръпна, както правеше винаги при най-лекия намек за гнойната рана, разделяща ги от мига на първата им среща през един пролетен ден преди пет години. Не спря да диша, не

се извърна. Ингвар не виждаше лицето ѝ. Сега обаче тя не се затвори в черупката си и не стисна устни, както реагираше вината на този въпрос.

— Време е — прошепна той в ухото ѝ. — Време е да ми кажеш, Ингер Юхане.

— Да — съгласи се тя. — Време е.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Бях само на двайсет и три и ни изпратиха във Вашингтон, за да...

Когато си легнаха, минаваше три.

Над върховете на дърветата на изток се промъкваше новият ден. Ингвар така и не разбра, че не е първият, научил болезнената тайна на Ингер Юхане.

„Няма никакво значение“, помисли си тя.

Първият беше госпожа Президента на Америка, която повече нямаше да види.

ПЕТЪК, 20 МАЙ 2005

В четвъртък вечерта новината, че президент Бентли е жива, обиколи света. Абдулла ар-Рахман прекъсна обичайните си занимания и се затвори в кабинета си в Източното крило.

В шест часа на следващата сутрин не се чувстваше особено изморен, макар че будува цяла нощ. На няколко пъти полегна на ниския диван пред плазмения екран, ала растящото му безпокойство не му позволи дори да задреме.

Очакваше се госпожа Президента да кацне на неизвестно военно летище в САЩ. Репортери от Си Ен Ен се надвикваха в опит да отгатнат къде точно ще се приземи самолетът. Фотографите на американските военновъздушни сили, които предоставяха на телевизионните канали кадрите от събитието, старателно избягваха да заснемат околности и сгради, та никой да не успее да се досети къде американският президент стъпва на родна земя.

Все още нищо не беше приключило.

Рахман седна пред компютъра, без да изключи звука на телевизора.

За седми път в рамките на шест часа въведе няколко думи в търсачката. Появиха се няколко хиляди резултата, затова той ограничи търсенето. Намали го до няколкостотин. Без колебание прибави още една дума в полето.

Пет статии.

Прегледа четирите набързо. Не съдържаха нищо интересно.

Петата му извести, че троянската атака няма да се състои.

Разбра го само от няколко реда, но се насили да изчете цялата статия три пъти, преди да изпише паролата си и да изключи компютъра.

Легна на дивана и затвори очи.

ФБР извършили в градче в Мейн акция с много хеликоптери и доста агенти. Местните репортери, явно с богато въображение, веднага свързали акцията с изчезването на Хелън Бентли. За по-малко от час на

мястото се стекли журналисти от целия щат. След известно време обаче местната полиция успокоила гражданите. Касаело се за съвсем различен случай. Съвместно с ФБР те отдавна били по петите на престъпна банда, чиито членове ловели птици, застрашени от изчезване, и ги продавали незаконно. За разследването допринесъл местен ветеринар. За жалост по време на акцията бил убит един от браконьерите, но иначе полицията държала положението под контрол. Ветеринарят на снимката, придружаваща статията, се различаваше от Файед само по мустаците.

Файед му измени.

Трябваше да задейства атаката според инструкциите в шифрованите писма. Рахман пожертва трима куриери, за да му ги изпрати.

Файед беше мъртъв, а госпожа Президента отново зае поста си.

Абдулла ар-Рахман отвори очи и стана от дивана. Бавно свали карфиците от картата. Подреди ги по цвят. Може би по-късно ще влязат в употреба.

На вратата се почука леко.

Той се удиви кой ли го търси в този ранен час. Все пак отвори. На прага стоеше най-малкият му син, екипиран за езда. Плачеше безутешно.

— Тате — захленчи Рашид. — Тръгнах с останалите на сутрешна обиколка, но паднах от коня и те ме изоставиха. Бил съм много малък и...

Хлипайки, детето показва на баща си как си е натъртило лакътя.

— Няма нищо — успокой сина си Рахман и клекна до него. — Знаеш ли, само трябва да опиташ пак. Няма да сполучиш, ако спреш да се стараеш. Сега ще дойде с теб и ще поюздим заедно.

— Да, ама... аз кървя, тате!

— Рашид — погледна го Рахман и духна върху раната. — Ние не се предаваме след някакво си дребно поражение. Известно време ни боли, но опитваме пак. Докато успеем, разбираш ли?

Момчето кимна и избърса сълзите си.

Рахман хвана сина си за ръка. Преди да затвори вратата зад гърба си, очите му се спряха на голямата карта на Америка. Тук-там се мяркаше по някоя карфица, забита накриво, но вече липсваше предишната система и структура.

2010-а, помисли си той и прецени дали годината е подходяща. Дотогава ще съм достатъчно силен за нов опит. През 2010-а.

— Какво каза, тате?

— Нищо. Хайде, да вървим.

Вече бе взел решение.

ПОСЛЕСЛОВ ОТ ПИСАТЕЛКАТА

В тази книга си позволих да използвам имената на обществени личности и да им вменявам мои думи. Постарах се да го направя с полагащото им се уважение. Дано съм успяла.

Боравих свободно и със сграда в Осло, „Тон хотел Опера“, който в романа нарекох само хотел „Опера“. Местоположението на хотела отговаря на нуждите на повествованието. По отношение на външния облик на хотела и на разположението му съм се придържала към действителността. Интериорът обаче е изцяло плод на въображението ми. Същото важи и за служителите му, появяващи се в романа.

Ане Холт

Ларвик, юни 2006

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.